

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

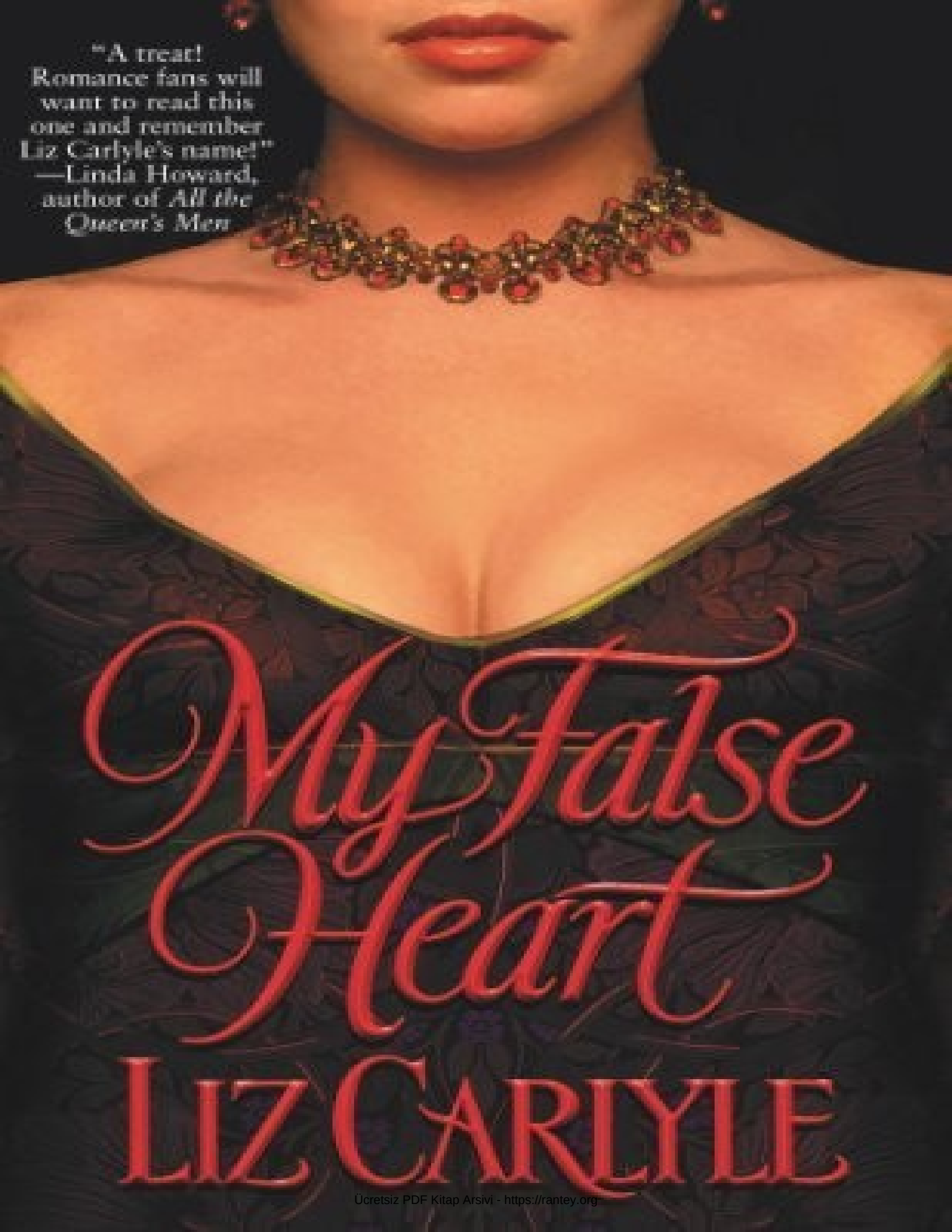
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A treat!
Romance fans will
want to read this
one and remember
Liz Carlyle's name!"
—Linda Howard,
author of *All the
Queen's Men*

My False Heart

LIZ CARLYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YANLIŞ KALBİM

Tarafından

Liz Carlyle

O, benim icadım nasıl bir bahane olabilir,

Beni böyle kara bir suçla suçladığında? Dilim
tutulmaz mı, çelimsiz eklemlerim titremez mi,
Gözlerim ışığını yitirmez mi, sahte yüreğim
kanamaz mı? Suçum büyük, korkum daha da büyük.

-William Shakespeare

Önsöz

Masumiyet için masumiyet, Kötülük Doktrini'ni bilmiyorduk.

-William Shakespeare

Lord Elliot Armstrong atletik bir zarafetle, müstakbel eniştesinin Maverton Meydanı'ndaki evinin önünde durduğu sırada, parlak siyah seyahat arabasından kelimenin tam anlamıyla sıçradı. Elliot'ın arabacısı dört taze griyi dizginlerken, pudralı bir hizmetçi arabanın kapısını çarparak kapatmak için aşağı atladı ve genç asilzadenin ardından menteşelerinde sallanmaya başladı. Merdivenleri hevesle tırmanan Elliot'ın aklında müstakbel gelininden başka bir şey yoktu. Onu görmeliydi. Gerçekten de tam üç gündür Lord Howell'ın yeğeniyle resmen nişanlıydı. Böylesine erken bir saatte bile olsa, sevgili Cicely'sini görmeye elbette hakkı vardı.

Howell'ın saygılı uşağı tarafından içeri alındıktan sonra Elliot, bir haftadır yeşil gözlü güzeline umutsuzca ve tutkuyla kur yaptığı, artık tanıdık gelen sabah salonuna girdi. Elliot şapkasını ve eldivenlerini uşağa fırlatarak, "Bayan Forsythe'ı hemen görmeliyim, Cobb, lütfen," dedi.

"Bayan Forsythe bahçede bir ziyaretçiyle birlikte, lordum," diye yanıtladı uşak huzursuzca, Elliot'a yıpranmış bir kanepeyi işaret ederek. "Biraz dinlenmek ister misiniz?" Elliot bir an dinlenmek istemedi, çünkü önünde beklenmedik ve zorlu bir yolculuk vardı. Bunun yerine, kaldırım taşlı terasa açılan Fransız pencerelerinin önündeki yıpranmış halıda yürümeyi tercih etti. Kuzeye gitme konusundaki isteksizliği, Cicely'ye son bir kez bakmaktan başka bir şeyle yatıştırılamazdı. Hemen gözüne pembe bir ipek parıltısı ilişti ve Elliot sabırsızca bakışlarını kaldırarak camdan içeri, ötesindeki sık yeşilliklere baktı. Gördüğü manzara kanın şakaklarına hücum etmesine neden oldu. *Godfrey Moore!* Bu piçin derdi neydi? Hiç utanması yok muydu? Duymamış mıydı? Cicely seçimini yapmıştı, lanet olsun.

ona! Ama Moore yenilgiyi centilmence kabul etmeye niyetli görünmüyordu ve Elliot adamın Cicely'ye dokunup parmak uçlarının kızaran yanaklarında neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde kaymasına izin vermesini dehşetle izledi.

"Howell!" diye kükredi Elliot omzunun üzerinden, bakışlarını bahçe bankındaki hararetleli sahneden ayırmadan. *Lanet* olsun! Moore şimdi onun bileklerini çaresizce kavramıştı. Elliot'ın kafasındaki sıcak çarpıntı daha yüksek sesle, daha ısrarlı bir şekilde, tüm mantıklı düşünceleri engelleyerek büyüdü İçgüdüsel olarak, eli çorabının içinde gizlice sakladığı küçük hançere gitti, ama kendini güzel İngiliz topuklu ayakkabılarının derisinden başka bir şeye iktidarsızca pençe atarken buldu. *Lanet olası Londra görgü kuralları*. Tıslayarak kapının kolunu sıktı. İskoçya'daki evinde, 1809'un bu aydınlanmış yılında bile, Moore gibi bir gaspçı böylesine korkunç bir davranış için kaburgalarına bıçak yemeyi bekleyebilirdi ve Elliot onu mecbur bırakmaya niyetliydi. Sadece salona giren ağır ayak sesleri onu çıplak elleriyle camı kırmaktan alıkoydu.

"Ah, günaydın, lordum!" Baronun sesi içten bir neşeyle yükseldi. "Güzel yeğenimi ziyarete geldiniz, öyle mi?"

Elliot hâlâ pirinç sapı sıkıca kavrarken başını baronun terasına doğru salladı. "Lanet olsun, Howell! Müstakbel karım senin çatının altında saldırıya uğruyor ve sen bana *günaydın* deme cüretini mi gösteriyorsun?" Birdenbire ağzı açık kalan Howell, Fransız pencerelerinden içeri bir göz attı ve ustaca bir beceriyle, aynı anda hem tekmeleyip hem de çekerek dayanıklı kapıyı kırdı. İri yarı baron, iğrenç bir küfür mırıldanarak, yeğeninin kırmızı suratlı, kekeme talibini banktan indirmek için öne atıldı. Sonra Moore'u usulca odadan geçirip giriş holüne doğru itti.

Ama Elliot ikisine de daha fazla aldırmadı, çünkü Cicely Gimdi terastan içeri süzölmüŖ, yumuŖak bir elini selamlamak için uzatmıŖtı. Endişeyle ona doğru gitti ve Cicely'nin narin parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. "Ah, aşkım!" diye nefes aldı, solgun yüzünde gergin ama zarif bir gülümseme vardı. "Bu ne sürpriz! Amcam ve ben seni bu öğleden sonraya kadar görmeyi beklemiyorduk.

."

Arkalarında, baron boğazını temizleyerek araya girdi, etli yüzü hâlâ bastırılmış bir öfkeyle kızarmıştı. Tek başına, elinde kırbacı ve şapkasıyla salona doğru yürüdü. "Cicely, Elliot." Sanki kötü bir şey olmamış gibi sırayla onlara başını salladı. "Ben de tam çıkıyordum.

Korkuyorum. Leydi Howell babasına gitti ve yarına kadar dönmeyecek, ama ikinizin -nişanlı falan- neden bir iki saat baş başa kalamayacağınızı düşünemiyorum."

Howell odadan çıkmak için dönerken Cicely tatlı bir sesle, "Teşekkür ederim, sevgili amca!" diye cevap verdi.

Cicely onu yakındaki bir kanepeye çekerken, Elliot kara ruh halini tamamen unuttu. Dahası, Cicely'ye Godfrey Moore'la terasta nasıl yalnız kaldığını sormayı da unuttu. Ve nişanlısına bu kadar yakın oturmaması gerektiğini de unuttu. Bütün bu mantıklı düşünceler, Cicely kanepenin üzerinden ona doğru ilerlerken, uçup gitti.

"Ah, Elliot," diye fısıldadı usulca, uzun siyah kirpiklerini indirerek. "Seni tekrar görebilmek için dakikaları sayıyordum. Senden bir gün bile ayrı kalmak tam bir işkence. Beni affet, ama bu dayanılmaz bir şey!"

Elliot onun canlı yeşil gözlerinden birinin köşesinde küçük bir yağ oluşmasını izledi. "Oh, Cicely, ağlama. Benim için de aynı şey geçerli, ama biz-"

"Hayır, Elliot!" Minik bir eli boğazında çırpınıyordu. "'Ama yapmalıyız' deme! Buna dayanmam. Ama beklemeliyiz! Ama sağduyulu olmalıyız! Ama başkalarının ne diyeceğini düşünmeliyiz! Aşkım, 'yapmalıyız' ve 'etmeliyiz' laflarından bıktım usandım! Ne zaman evlenebiliriz? Yakında olacağını söyle. Yalvarırım!"

Cicely onun kocaman, iri kemikli elini tutkuyla kavradı ve Elliot kendini porselen bebekle oynayan bir goril kadar beceriksiz ve sakar hissetti. Derin bir nefes aldı. "Cicely, sana söylemem gereken şeyden nasıl da korkuyorum. Annem beni çağırttı. Hemen İskoçya'ya gidiyorum. Babam yine hastalandı ve doktorlar bu kez pek umutlu değiller."

Elliot, Cicely'nin sessiz sempati sözcüklerini bekledi, ama gelmediklerini fark etmedi bile. "Hemen mi?" diye yineledi Cicely, yüzündeki bütün renk solmuştu. "Ama ben ne olacağım? Ne zaman döneceksin? I -Bilmeliyim, Elliot! Neden... neden, beni böyle bırakamazsın-" Sesi bariz bir telaşla boğuklaştı.

"Ah, sevgilim! Seni asla terk etmeyeceğim. Sadece birkaç aylığına gideceğim, en fazla üç ay, sana söz veriyorum, Cicely-"

"Üç ay mı?" Sesi alışılmadık derecede keskindi ve pembe dudaklarını kararsızca yaladı. "Ama bu çok uzun bir süre, yani çok uzun. Kesinlikle yalnızlıktan öleceğim, tabii ki."

Elliot bir anlık kızgınlığını bastırdı ve Cicely'nin ona olan sevgisi daha az ateşli olsaydı böyle devam etmeyeceğini kendine hatırlattı. Gerçekten de, geçen ay kasabaya gelir gelmez onu ilgi odağı olarak seçmemiş miydi? Hem de Cicely'nin utangaç ve görgüsüz olmasına rağmen... Oysa bir *sürü* gösterişli flörtçü her etkinlikte Cicely'nin yanına akın ediyordu.

"Sevgilim," dedi nazikçe, bir parmağıyla onun sivri küçük çenesini yukarı kaldırarak, "ne yapmamı istersin? Bu kez babam ölüyor ve onun ölüm döşeğine gitmem uygun olur. Dahası, Rannoch mülklerinin sorumluluğunu üstlenmem gerekecek."

Cicely dudaklarını tekrar yaladı, yüzü Elliot'ın hemen tanıdığı o inatçı, gergin çizgilerle çizilmişti. "Pekâlâ, o zaman Elliot," dedi ani bir soğukkanlılıkla, gözlerini uzaklara dikerek. "Hemen evlenmemize izin ver. Bu öğleden sonra özel bir ruhsat almak için ailenin nüfuzunu kullanmalısın."

Elliot dondu kaldı. "Bu öğleden sonra mı? Cicely, delirdin mi sen? Amcan asla kabul etmez!"

Cicely başını salladı ve çarpık bir gülümseme takındı. "Ah, Elliot! Amcamın ne istediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Howell beni bir an önce evlendirmek istiyor ve ben de sadece sana sahip olacağımı açıkça belirttim. Gerçekten de mutlu olmamızı dileyeceğinden eminim."

"Haklı olduğunu düşünemiyorum aşkım. Yine de, annem felç geçirirdi! İnsanların senin hakkında neler söyleyebileceğini bir düşün. -"

Cicely küçümseyerek burnunu çekti. "Bizim umutsuzca birbirimize aşık olduğumuzu söylerlerdi, söyleyecekleri buydu."

"Hayır, sevgilim," diye cevap verdi alışılmadık bir sertlikle. "Senin adını lekeleme riskini göze alamam. Yasım biter bitmez büyük bir düğün yapacağız - St. George's'un gördüğü en güzel düğün! Dünya size her türlü saygının gösterilmesi gerektiğini görmeli." *Saygı*, Cicely için büyük önem taşıyan bir sözcüktü ve Elliot bazı çevrelerde sevgilisinin tam olarak anlayamadığı bir soğukkanlılıkla karşılandığını belli belirsiz fark etmişti.

Elliot'ın genç kalbi, Cicely'nin nasıl tatlı tatlı gülümsediğini, Rannoch'un müstakbel markizi olarak, Almack'ın evinde kendisine ev vermeyi reddeden o züppelere burun kıvırabileceğini söylediğinde nasıl hevesle elini tuttuğunu hatırlayınca ısındı.

fiş. Gerçekten de, arzu ederse Londra'nın büyük bir kısmına doğrudan pay verebilecekti. Elliot neredeyse onun böyle bir şey isteyeceğini umuyordu, çünkü şehirde geçirdiği birkaç kısa hafta boyunca maruz kaldığı kibir ve İngiliz küstahlığı karnına ağrılar sokmuştu.

Cicely zayıfça gülümsedi ve adamın elini dolgun, hafifçe aralanmış dudaklarına götürdü. "Evet, elbette haklısın aşkım," diye karşılık verdi boğuk bir sesle. Elini hararetle öptü, sonra bir parmak ucunu ağzının sıcaklığına emerek onu şok etti, baştan çıkarıcı bir şekilde kirpiklerini indirdi. Sonra, yavaşça, çok yavaşça, parmağını geri çekti ve avucunu göğsüne bastırdı. Diğer eliyle Cicely, elbisesinin daldırma korsajını amansızca aşağı doğru çekti, pembe ipeği, güzel beyaz tümsekler ortaya çıkana kadar sert, pembe meme uçlarının üzerinde erotik bir şekilde sürükledi. Tatlı göğüslerden biri şimdi onun hevesli parmaklarının hemen altında duruyordu.

Elliot nefesini içine çekti ve gözlerini sıkıca kapattı. Hayatında hiçbir kadının böyle bir şey yaptığını görmemişti. Fahişeler, evet, ama Elliot'ın genç hayatında onlardan çok az vardı. Ayr son derece sıkıcı bir kasabaydı. Dahası, Elliot'ın soğuk, katı dindar babası böyle bir sefahatten hoşlanmazdı.

"Ah, dokun bana Elliot," diye fısıldadı Cicely kalın bir sesle, parmak uçlarını göğsünün sertleşen tomurcuğunda ileri geri gezdirerek. "Çok utanıyorum ama sabırsızlanıyorum-"

Elliot yavaşça gözlerini açtı ve neredeyse istemsizce Cicely'nin göğsünü okşamaya başladı. Sanki eli tamamen başka birine, aslında iğrenç bir çapkına aitti. Kasıkları gerildi, nefes alış veriş hızlandı ve kendini korkunç derecede güvensiz hissetti. Bu nedenle, Cicely'nin başı geriye doğru eğildiğinde ve ağzı bariz bir zevkle hafifçe aralandığında büyük ölçüde rahatladı. Gözleri karanlık, ışıltılı yarıklardı. Okşanan bir kedi.

Ah, evet! Onu seviyordu. Ve onu arzuluyordu. Mükemmel bir eş olacaktı.

"Oh, evet, Elliot-lütfen, *lütfe*n durma." Cicely dolgun göğüslerini adamın ellerine doğru itti. "Dokun bana. Ah, evet, orada. Ve orası-"

Elliot bir centilmen olarak durması gerektiğini bilmesine rağmen durmadı. Ona dokundu. Ve oraya. Tam istediği gibi. Ne de olsa nişanlanmışlardı. Birkaç ay içinde, Cicely onun karısı olacaktı. Her şeye sahipti.

ona dokunmaya hakkı vardı, değil mi? Onu istiyordu. Onu tutkuyla seviyordu. Bu Elliot için çok açıktı.

Cicely yavaşça başını kaldırdı ve yeşil gözleri daha da kısıldı. "Ahh, Elliot, lütfen! Teyzem ve amcam dışarıda. Benimle yukarı gel. Kimse bilmeyecek. I-" Kirpikleri ağırbaşlı bir şekilde dalgalandı. "Sana hemen sahip olmalıyım. Bekleyemem." Elliot kendini tam bir sessizlik içinde sersemlemiş bulduğunda, Cicely narin bir elini yeleğinden aşağı kaydırды, sonra Elliot'ın nefesi kesilene kadar daha da aşağı indirdi.

Cicely bir eliyle kendi göğüslerini okşarken diğer eliyle Elliot'ın şişmiş aletine masaj yapmaya başladı, ta ki Elliot baronun broker kanepesinde kendini rezil edeceğinden emin olana kadar. Sonra, evin derinliklerinde bir yerde, bir hizmetçinin sesi yankılandı ve Elliot'ı gerçekliğin acımasız sınırına geri sürükledi. Presbiteryen terbiyesiyle yetişmiş olan Elliot, şehvet dolu dürtüleriyle çılgınca savaştı ve onları boğmaya çalıştı. Cicely'den uzaklaştı ve korse kısmını hafifçe yukarı doğru çekti.

"Cicely, sevgilim," diye fısıldadı kısık sesle, "seni asla evlilik sınırları dışına çıkaramam. Sen çok özelsin. Çok değerlisin."

Cicely kollarını kavuşturdu, kuzguni bukellerini savurdu ve dudaklarını sevimli bir şekilde büktü. Elliot her zamanki gibi büyülenmişti. Nazik bir dikkatle öne doğru eğilip onun narin burnunu öptü. "Yakında, tatlım, yakında," diye söz verdi, toplayabildiği tüm güvenceyle. Ama Elliot, Cicely'nin yeşil gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve şimdi ciddi ciddi ağladığını görünce afalladı.

On sekiz yaşındaki Evangeline Stone, batıya giden Ostend yelkenlisi tam da öğleden sonra gelen gemiyle aynı anda Dover'ın antik Cinque Limanı'na yanaşırken, yorgun bir şekilde teknenin küpeştesine yaslanmış, hayal kırıklığı içinde iç çekiyordu. Şanssızlık bu ya, kalabalık gemi her zamanki gibi geç kalmasına rağmen gelgitle birlikte gelmiş ve kiraladıkları tekneyi bir nefes farkla geride bırakmayı başarmıştı. Uzaktaki rıhtımda, gelen gemilerin beklentisiyle kıpırdanan hamallar çalışkan karıncalar gibi üşüşmeye başladı. Arka planda, en iyi barouche'dan en basit çiftçi arabasına kadar değişen at arabaları, yukarı ve kasabanın içine doğru kıvrılan alt yolu sıraladı. Kıta'da savaşın sürmesine rağmen işler devam ediyordu.

Güvertede onun yanında duran küçük Nicolette, endişeyle bir ayağından diğerine geçerek sızlanmaya başladı. İşgal altındaki Flandre'dan kaçışları hem pahalı hem de üzücü olmuştu ve çocuklar artık tedirgin olacak kadar yorgundu. Nicolette aceleyle ablasının elini çekti; artık soğuk ve kansız görünen elini çocuk son iki saat ya da daha uzun bir süredir kendi yapışkan pençesiyle sıkıca kavramıştı.

"Erie," diye feryat etti yuvarlak yüzlü çocuk ağlamaklı bir sesle, "*Gitmem gerek!*"

Evangeline'in yanındaki küpeşteye yaslanmış olan kederli babası tek kelime etmedi. Her zaman çok uzun olan gür saçları şimdi kanalın esintisinde amaçsızca savruluyordu. Zengin kahverengi bukleler, görünüşe göre bir gecede donuk bir griye dönüşmüştü. Dover Kalesi'nin yükselen tepelerine ve çalkalanan dalgalara doğru salınan düz mavi gözlerinin en kısa hareketi bile Maxwell Stone'un çevresinin belli belirsiz farkında olduğunu gösteriyordu.

Evangeline derin bir nefes aldı, dar omuzlarını geriye attı ve güç için sessiz bir dua gönderdi, ama küçük Michael gecikmeden ve hiç şüphesiz kanalın sert esintisinden duyduğu hoşnutsuzluğu haykırmaya başlamak için bu kötü zamanı seçti.

"*De pis en pis,*" diye mırıldandı Fransız bakıcısı karanlık bir sesle, tombul bebeği diğer kalçasına doğru kaydırarak. Zayıf bir şekilde, solgun elinin tersiyle nemli alnını sildi.

"*Ua va sans dire,* Marcelle. Gerçekten de kötünden daha kötüye," diye cevap verdi Evangeline, toparlayabildiği kadar nazik bir soğukkanlılıkla. "Bütün bu yolculuk korkunç bir kâbus gibiydi ama elimizden geldiğince ilerlemekten başka bir şey gelmiyor." Sempatik bir tavırla deniz tutmuş hemşireye döndü ve ellerini çılgılık atan bebeğe doğru uzattı. "Aşağıya geri dön, Marcelle. Sen iyi değilsin. Nicolette'i de yanına al. Ne yazık ki karaya çıkmamız epey zaman alacak."

Bu söz üzerine Nicolette ıslak ıslak burnunu çekmeye başladı. "Hayır, Evie! Ben dis-dis-dishark yapmak istemiyorum! Eve geri dönmek istiyorum! Annemi istiyorum! Mellie ve Harry'yi de geri istiyorum!" Küçük kızın yalvarışları ağlamaklı bir aciliyet çılgılığına dönüşürken, kendini dikkatsiz babasının kollarına atmaya çalıştı. "Lütfen baba, lütfen Flanders'a geri dönelim! Buradan nefret ediyorum. Şimdiden nefret ediyorum."

Maxwell Stone gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Tut, tut, *ma petite*," diye mırıldandı hemşire usulca, Nicolette'in solgun saçlarını alnından geriye doğru düzeltmek için diz çökerken. Yavaşça küçük kızın elini tuttu ve onu aşağıya götürmek için döndü. "İngiltere'yi çok seveceksin. Biz basitçe depaysé'yiz. *Dışarıda*, sadece ev hasreti çekiyoruz. Winnie ve kuzenler yakında ziyarete gelecekler ve sen de Essex'in ne kadar güzel bir yer olduğunu göreceksin."

"Nereden biliyorsun?" diye homurdandı Nicolette, hemşiresine kuşkuyla bakarak. "Sen de İngiliz değilsin! Ve orası çok uzakta, yani hiç gitmedin!"

Evangeline asık suratlı çocuğun ayrılışını izlemek için döndü. İçten içe çok iyi bir noktaya değindiğini kabul etti. Nereden biliyorlardı ki? İngiliz değillerdi. Hiçbir şekilde önemli değillerdi. İngiltere güzel bir yer miydi?

Şimdi kolunun arasında tuttuğu telaşlı bebeği zıplattı. Yüce Tanrım, tüm kalbiyle sevdiği bu üç insan artık onun sorumluluğundaydı. Annesinin ölüm döşeğindeyken Evangeline onlara bakacağına dair söz vermişti. Nicolette, babam ve Michael. Keder içinde boğulan babasına yardım edilemeyecek gibi görünüyordu ama Michael'ın ona çaresizce ihtiyacı vardı. Evet, en çok ona ihtiyacı olacaktı, diye fark etti Nicolette onu tombul küçük çenesinin altından hafifçe iterken. Küçük kardeşi dayanılmaz dişsiz sırtışıyla karşılık verdi ve yavaş yavaş sessizleşmeye başladı.

Yorgunluk ve hüzünden doğan bir iç çekişle Evangeline yüzünü bir kez daha Kent sahil şeridine döndü. Şimdi rüzgârda çılgınca uçuşan saç tutamlarını düzeltirken elleri hafifçe titriyordu.

Ailesi için doğru seçimi yapmış mıydı? *Yapmış mıydı?*

Birinci Bölüm

Yanıtılmış ve yalnız yolcuya gereken ışığı ver...

-John Milton

Londra, Mayıs 1819

Buz gibi şampanya, Rannoch Markisi'nin yüzüne iyice soğutulmuş bir gerçeklik patlaması gibi çarptı. Kucağındaki dolgun esmer kadın sinir bozucu bir çığlık atarak ayağa fırladı ve pembe ipek gece elbisesine bulaşan şarap damlalarını etkisiz bir şekilde fırçaladı.

Antoinette Fontaine, Kraliyet Tiyatrosu'nun loş arka odasında, tiyatro sonrası moda kalabalığının önünde durmuş, boş kadehini önünde rahat bir kibirle yayılan esmer, asık suratlı adamı selamlamak için kaldırırken dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Aktrisin alev alev yanan kızıl saçları daha şimdiden özenle yapılmış saç örgüsünden dökülmeye başlamış, sürmeli gözyaşları ise umutsuzca yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Mantık ve aşk bugünlerde küçük dostları bir arada tutuyor," diye alıntı yaptı ve ona doğru sendeleyerek yürürken kelimeleri umutsuzca geveledi. Arka planda birkaç kişi gizlice kıkırdadı. Başlar öne eğildi ve sorgulayan gözlükler kargaşayı incelemek için yukarı kalktı.

"Seni kindar kaltak!" diye feryat etti esmer kadın, hâlâ mahvolmuş elbisesini siliyordu. "Bak en güzel elbiseme ne yaptın!"

"Kapa çeneni, zambak," diye homurdandı Rannoch, devasa bedenini sandalyeden indirip usulca ayağa kalkarak. "Sana kolayca bir düzine alabilirim." Parmağını odanın ortasında dudaklarını somurarak duran dokumacı kadına doğru uzattı. "Soyunma odana, Antoinette. Git hadi! Şimdi."

Sarhoş kadın boğuk hıçkırıklarının arasından, "Cehennemde yanmam daha iyi, lordum," diye tükürdü. "Seninle işim bitti, Elliot, seni kötü ruhlu piç kurusu." Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi, şarap bardağını adamın üzerine fırlattı.

Kafatası. Belli ki alkol aktrisin nişan almasını pek etkilememişti. Kristal bir sprey Rannoch'un başının hemen üzerindeki duvardan sekti.

Mahvolmuş elbisesi hemen unutulmuş esmer kadın tekrar çılgılık atarak pembe ipekten bir çizgi halinde kaçmaya başladı. Rannoch kaçan kadına hiç aldırmış etmedi. Kolay gelen, kolay gider; onun sloganı buydu. Başka bir fahişe -ya da başka bir metres- bulmak için yeterince basit bir döşemeydi. Elliot Robert Armstrong, Rannoch'un beşinci markisi, gittiği her yerde kelimenin tam anlamıyla onlara takılıyor gibiydi Bazen neredeyse bıktırıcı oluyordu.

Kaçan Lily'ye kayıtsız bir omuz silkme hareketiyle dikkatini şimdiki metresine çevirdi, "Sen, Antoinette," diye uyardı ipek gibi, "ben seninle işimi bitirene kadar benimle işin bitmiş sayılmaz."

Antoinette, gözleri ışıltılı yarıklar halinde kısılmış bir halde, "Eğil de kendini becer, kalpsiz domuz," diye çıkıştı. Sanki tiksintiyle boynundan çekip çıkaracakmış gibi, bir elini bembeyaz boğazının etrafında bir düzine kan kırmızısı yakutu takip eden ağır, süslü kolyeye götürdü.

"O küçük bibloyu saklamayı şiddetle tavsiye ederim, canım," diye fısıldadı Rannoch. "Yakında ona çok ihtiyacın olabilir."

Kolyeyi bırakan Antoinette, bakımlı parmağını kaldırdı ve markiye doğrultmak için var gücüyle çabaladı. "Hah! Seninle yeterince iyi yapabilirim, Elliot," diye alay etti, kelimeleri acıyla karışık sarhoş bir kabadayılık tonuyla tükürdü. "Beni seve seve tutacak bir sürü başka adam var. Hem de daha iyi iş çıkarıyorlar, anlarsınız ya." Küçük bir yalpalama daha yaptı ve dağınık elbisesinin korsajını düzeltti.

Rannoch kalabalığın içinden yine hafif kahkahaların yükseldiğini duydu ve öfkeden çılgına döndüğünü hissetti. Sesini sakın olmaya zorlayarak iri elini sertçe Antoinette'in bileğine doladı ve onu kabaca kendine doğru çekti. "O halde, Antoinette, al onları," diye fısıldadı tehditkâr bir ses tonuyla, "ve istersen hepsini birden. Umurumda olduğunu pek sanmıyorum."

Birden gölgelerin arasından kaslı, iyi giyimli bir beyefendi çıktı. Böylesine kişisel bir öfkenin ortasına izinsiz girme cüretini kimin gösterdiğini merak eden Rannoch, gözlerini kaldırarak adamı kalabalığa geri dönmesi için tehdit etti.

Binbaşı Matthew Winthrop. Koyu renk saçları ve askeri duruşu hiç de yanlış değildi. Rannoch kendini bir parça rahatlamış hissetti.

"Rannoch," dedi Winthrop yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Bayan Fontaine bu gece oldukça üzgün görünüyor. Ona eşlik etmeme izin verir misin?"

Eve mi? Bunun en iyisi olacağını söyleyebilirim."

Elliot sertçe başını salladı ve Antoinette'ten bir adım geri çekildi. "Çok naziksin Winthrop. Size minnettar olmalıyım. Sana gelince, Antoinette," - sesini alçalttı- "yarın saat beşte seni bekleyeceğim ve bu tatsızlığı kesin olarak çözeceğiz. İçeride olduğunuzdan emin olun. Anlatabildim mi, kadın?"

Winthrop onu döndürüp nazikçe kapıya doğru iterken Antoinette sarhoş öfkesiyle ona yan gözle bakmakla yetindi. Elliot'ın itiraf etmektense ölmeyi yeğleyeceği, içini kemiren acı bir hüznle, soğukkanlılıkla onların gidişini izledi ve fısıltıların yavaş yavaş yatışmasını dinledi. Yan masadan viski bardağını alırken zamanın geldiğini fark etti. Hayatında köklü bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti. Yeni bir metres, kesinlikle, çünkü Antoinette değerinden çok daha fazla sorun yaratmaya başlamıştı. Ne yazık ki, başka bir Antoinette düşüncesi kara ruh halini pek düzeltmiyordu.

Dört gün sonra, marki Londra'dan yola çıktığında kuşluk vakti gökyüzü çoktan gri ve kasvetliydi. Daha akıllı bir adam, iki gündür yağan yağmurun ardından hızla yaklaşmakta olan kara bulutlara dikkat edebilirdi. Gerçekten de Elliot onları görmüştü ama o kara, kaynayan öfkesi içinde umursamamıştı. Saygısız, kötü huylu, kontrol edilemez metresi onun emirlerini kasten görmezden gelmişti ve o da harcanmamış öfkeden neredeyse kör olmuştu. Elliot kırbacını çizmesine sertçe vurdu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında yirmi millik bir yolculuk, Bayan Antoinette Fontaine'in son nefesine kadar nefesini kesmek için hâlâ içinde yanan dürtüyü yatıştırabilirdi, diye düşündü alaycı bir tavırla. Annie Tanner, Wrotham Ford, Essex'li bir hancının kızı.

Her halükârda kestane rengi değerli bir binekti, en canlı atlardan değildi ama iyi ve sağlamdı, uzun ve nemli bir yolculuk için mükemmeldi. Elliot mükemmel bir zamanlama yapacağına ve akşam karanlığından önce kasabaya döneceğine güveniyordu. Elini paltosunun cebine sokarak yakut bileziğin hâlâ güvende olduğundan emin oldu. Ama kadife kılıfa dokunmak ona Antoinette'in tenini hatırlattı. *O kaltak!* Davranışlarından sonra ona hiçbir şey verme zahmetine girmemeliydi. Bu kadın ona herkesin içinde nasıl meydan okuyabilirdi! Ve şimdi de mektuplarını reddetmek! Hatta, habercilerini içeri almak için kapıyı açmayı bile reddetmek! Neden, teknik olarak konuşursak, bu onun lanet kapısıydı. Rannoch parasını ödemişti.

ve neredeyse içindeki her şey için de. Elliot o lanet şeyi bir balyozla kırması gerektiğine karar verdi.

Ama Antoinette içeride değildi. Bunu artık biliyordu. Üç gündür kasabada görülmemiştir ve Kraliyet Tiyatrosu'ndaki son iki provasını kaçırmıştır. Hiç şüphe yok ki, kadın Elliot'ın öfkesinin geçmesini beklemek için kuyruğunu kısıtayıp eve kaçmıştır. Bu kez değişken aktris onu çok zorlamıştır. Bu kez her şey bitmiştir ve Elliot onu bulup bunu ona söyleyecekti.

Elliot, Wrotham Ford'a giden kavşağı bulmayı başardığında meşhur kötü rüzgâr doğudan esmeye başlamıştır. Ne yazık ki, bitişikteki yol işareti yakın zamanda saman yüklü bir tümsekle kötü bir karşılaşmanın kurbanı olmuştur ve şimdi neredeyse düz bir şekilde yerde yatıyor, tabanındaki gevşemiş toprak yığınının çarpık bir şekilde çıkıntı yapıyordu. Çamurlu yolda etrafa saçılmış lanet olası kanıtlar yatıyordu. Saman tutamları sağa sola savrulmuş, bazıları bitişikteki çitlere takılmış ama çoğu toynakların ve tekerleklerin altında kalarak Wrotham Ford'a giden tek yol gibi görünen iki günlük çamur birikintisinin içine gömülmüştü.

Sağ bacağını aşağı doğru salladığında, kalçasındaki eski yara şiddetli bir şekilde kasıldı ve her yere yayılan rutubet yüzünden daha da kötüleşti. Kalçasını ovuşturarak Elliot, uzun ve pis bir su birikintisinin ön tarafında duran tabelaya doğru topallayarak ilerledi. Sabırsızca su birikintisinin karşısına geçen Elliot, parlak çizmelerinin her ikisinin de çamur ve daha kötüsüyle kaplanmasını artan bir hayal kırıklığıyla izledi. Kahretsin, Kemble bunun için surat asacaktı. Ama yapacak bir şey yoktu. Elliot tiksintiyle tabelanın bir kanadını dana derisinden eldiveninin baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırdı ve dikkatle çamurdan çıkardı.

Londra'da. Hayır. Wanstead yazısını çarpıtmış. Hayır. Tottenham. Çok zor. Elliot başka bir tıslamayla, Londra'nın karşısındaki yönü gösteren kanattan bir parça çamur kazıdı. Wrotham gibi bir şey. Evet, Londra'nın kuzeyinde olmalı. Yüce Tanrım, ama kıcı acıyordu, kocası çok kötü nişan alan Jeanette'i sonsuza dek hatırlatıyordu. Oh, evet! Ona zevkten çok acı veren bencil bir kaltak daha vardı. Elliot tabelayı öyle bir güçle yere fırlattı ki, zar zor gömülmüş olan uç, gevşemiş tabanından fırladı ve Elliot'u tepeden tırnağa nemli, yumuşak toprak parçalarıyla savurdu.

dakikalar sonra topallayarak bineğine döndü ve kendini yorgun bir şekilde eyere attı.

Ve sonra yağmur tufanı başladı.

İki saat sonra, Rannoch Markisi İngiltere kırsalında ya da ona kesinlikle uzak, tanrının unuttuğu bir ülkenin vahşi doğası gibi görünen bir yerde kaybolmuştu. Londra'nın dışına çıkmaktan nefret eden Elliot, İskoç kontluğunu nadiren ziyaret etme zahmetine bile katlanıyordu. Aşağı Essex'in kalan tepeleri ve vadileri arasında dolaşmaya da kesinlikle hiç niyeti yoktu. Yine de buradaydı, gerçekten de sürünüyordu, çünkü Wrotham kavşağından ayrıldığından beri yolda tek bir geniş nokta görme talihsizliğine uğramıştı ve yıkık dökük kilise, dar bar ve yarım düzine eski ev köy olarak adlandırılmazdı. O yetersiz nokta bile onun ardından çoktan yok olmuştu. Kesinlikle, Antoinette'in ailesine ait olan ve onun bulunacağından kuvvetle şüphelendiği hanla karıştırılabilecek hiçbir şey içermiyordu.

Elliot üşümüş, ıslanmış, acıkmış ve üzerine çamur sıçramıştı. İç çekerek yön sorma zamanının geldiğini fark etti. Ama nereye? Küçük bara gitmek için iki mil geri mi dönmeliydi? Birdenbire, sanki kaderin bir cilvesi gibi, bir sonraki virajda, ana yoldan elli metre kadar uzakta, iyi aydınlatılmış bir ev belirdi.

Elliot sisin içinden cazip manzaraya baktı. Düzgün tutulmuş bir araba yolu, bahar çiçekleriyle dolu gayri resmi bahçelerin arasından geçerek yukarı çıkıyor, ardından geniş, davetkâr girişin önünde zarif bir daire çiziyordu. Ev, Londra'dan ayrıldığından beri gördüğü neredeyse tüm evlerden çok daha büyüktü. Ama büyük değildi. Hayır, büyük değildi. Güzeldi. Huzurlu. Hatta belki de kumtaşı ve tuğladan oluşan karmakarışık dış cephesine rağmen zarifti. Garip bir şekilde eğimli çatı hatları, sanki orijinal malikane çağlar boyunca sık sık genişletilmiş gibi çeşitli açılarda uzanıyordu. Başta taş olmak üzere, çok eski olduğu belli olan kuzey ucu, sarmaşıklarla çevrili, bodur, dört katlı bir kuleden biraz daha fazlasıydı. Ana ev, her katında en az altı pencere bulunan üç kattan oluşuyordu. Arka tarafa doğru Elliot bir sıra yarı ahşap kulübeyi ve orta halli bir araba evini zar zor görebiliyordu. Bunun ötesinde hiçbir şey göremiyordu ama yön duygusu ona Lea Nehri'nin yakınında olması gerektiğini söylüyordu.

Yağmur hâlâ çiseliyor ve erken bir alacakaranlığın habercisi oluyordu. Elliot önündeki evde yumuşak, davetkâr bir ışık olduğunu görebiliyordu

neredeyse her alt kat penceresinde parlıyordu. Sıcaklık onu kendine çekti, daha da yaklaştırdı ve Elliot dürtüsel olarak girdap gibi dönen sisin içinden geçmek, pencerelerden içeri bakmak ve içerideki insanların ne yaptığını görmek istedi. Hayır, hayır. Aceleyle Richmond'a dönmek, tüm pencereleri yakmak ve çabanın evini ısıtan bir etkisi olup olmadığını görmek için dışarı fırlamak istedi.

Ama olmayacaktı. Elliot bu kadarını kesinlikle biliyordu. Elliot kırbacını yumuşak bir hareketle sallayarak kestaneyi yola çıkardı, attan indi ve iki basamak çıkarak büyüleyici evin eşiğine geldi. Yorgunluğu geçen Elliot artık yürürken çizmelerinin çıkardığı nemli, vıcık vıcık sesi ya da paltosunun kirli, eldivenlerinin çamurlu olduğunu fark etmiyordu.

Hızlıca kapıyı çalmasının ardından kapı ardına kadar açılarak güzel kokular ve neşeli seslerle dolu sıcak, bolca halı kaplı bir koridora girdi. Koridorda en az üç tane taze çiçek aranjmanı duruyordu. Kahkahalar ve müzik koridorlarda çınılıyordu. Belki de bir ev partisi? Elliot dikkatini, siyah bombe bezi ve kolalı keteniyle kâhya olduğu her halinden belli olan tombul, hoş görünümlü kadına çevirdi. Belinden sarkan parlak bir anahtarlık, eşikte gülümseyerek durup onu endişeyle içeri çağırırken keyifle şingirdiyordu.

"Oh, Tanrı beni korusun, efendim! Sonunda buradasınız ve Bolton gelmenizden çoktan vazgeçmişken!" Elliot, hemen şapkasını ve kırbacını eline alan neşeli kadına bakakaldı. "Şimdi bana eldivenlerinizi verin, efendim. Ah, çamurda kötü şans, görüyorum." Eldivenin başparmağını iki tombul parmağının arasında salladı. "Gerçekten de ne kötü, ne kötü bir gün! Londra'dan buraya kötü bir yolculuk yaptınız, değil mi? Sana güzel bir tabak çay getirelim. Eminim hanımefendi ısrar edecektir."

Salonun uzak köşelerinden pişmiş elma ve sıcak tarçın kokusu yayılıyordu. Evin arka tarafında, bir hizmetçi elinde yüklü bir tepsiyle koridorda koşuşturuyor, iki şişman tekir de arkasından beklenti içinde tırıs gidiyordu. Hiçliğin ortasına sıkışmış bu ev, bir evin olması gerektiği gibi görünüyor, hissediliyor ve hatta kokuyordu. Elbette başka birinin evi, çünkü Elliot hayatında hiç böyle bir yer tanımamıştı. Ama bu ev yine de cazipti, çünkü hem belli belirsiz tanıdık hem de tuhaf bir şekilde yabancı görünüyordu.

"P a l t o !" diye sordu tombul kadın neşeyle ve Elliot dikkat kesildi, itaatkâr bir tavırla paltosunu uzatırken şaşkınlıkla hizmetçiye baktı. Elbette kalması için davet edilmemişti?

Garip büyüyü bozabilecek herhangi bir şey söylemekten çekinen Elliot, davetkâr eve endişeyle baktı ve kendini bir şekilde sıcak ve kahkahalarla dolu sıcacık bir hayal dünyasına taşınmış gibi hissetti. Evin derinliklerinden bir piyanoforte tıngırdadı, ardından Elliot'ın kafasına silah dayasalar adını söyleyemeyeceği tuhaf, coşkulu bir melodi patladı. Kadınsı bir kıkırdama patlak verdi.

"Bir vals! Vals istiyorum!" diye ısrar etti genç bir erkek sesi ve kahkahalar yeniden patladı. "Partnerim kim olacak?" Kadınlar sadece kıkırdadı.

"Fritz!" diye bağırdı gülen bir kız. "Fritz'e ne oldu? Eminim sana bir dans verecektir!"

Sonunda Elliot kekelemeyi başardı: "Sevgili kadını, burası kimin evi?"

Tombul hizmetçi durakladı, elinde damlayan çeşitli giysiler vardı ve uzun bir süre garip bir şekilde ona baktı. "Hmm... neden, tahmin etmekte zorlanıyorum, efendim!"

"Sen de mi bilmiyorsun?" Elliot'ın kafası ciddi şekilde karışmıştı. Ama son derece sıcak ve hoş bir şekilde.

Hizmetçi derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını büzdü: "Şey, teknik olarak konuşursak, muhtemelen Bay Michael'ın evi olduğunu söyleyebilirim."

"Bay Michaels?"

Hizmetçi ona yan gözle baktı ve sevimli bir uyarıda bulundu. "Evet, ama burada sorumlu olan Bayan Stone ve hata yok! Şimdi seni şu ıslak çizmelerden kurtaralım ve o kriz geçirmeden önce stüdyoya götürelim Sanatçıların nasıl olduğunu bilirsin! Gerçi Bayan Stone adından da anlaşılacağı üzere tam bir melek."

"Taş mı?" diye sordu Elliot, dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirmeye başlamıştı. Bu isim kulağa kesinlikle göksel gelmiyordu.

Hizmetçinin kaşları çatıldı. "Oh, hayır! Gerçekten de hayır! Evangeline! Ama hayır... muhtemelen tamamen başka birini aramaya geldiniz, değil mi?" Ona gülümserken bile gözleri kurnazca kısılmıştı.

Elliot başını salladı, öğrenilmekten duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. "Evet, fark ettim. Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum."

Hizmetçi bilgece başını salladı. "Evet, burada yeterince sık oluyor. Sanki Edmund adında havasız bir beyefendi bulmayı bekliyordun."

Edgar van Artevalde, değil mi? Gerçekten de hoş bir sürprizle karşı karşıyasınız."

Elliot son iki dakikadır bir dizi hoş sürprizden başka bir şey yaşamadığını ve Bay van Artevalde'in kim olabileceğine dair en ufak bir fikri olmadığını itiraf etmek üzereydi ki, kahya sabırsızca botlarını yeniden göstermeye başladı. Elliot, "Hayır, hanımefendi," dedi. "Botlarımın bende kalması gerektiğini düşünüyorum-"

"Ne halin varsa gör, derim ben hep!" diye araya girdi kadın omuz silkerek. "Ama ölümüne yakalanacaksın, sözüm dikkat et. Ve biz Chatham Lodge'da hiçbir törene bağlı değiliz, bu yüzden onları çıkarabilirsin."

Chatham Lodge. Kulağa ne kadar hoş geliyordu ama ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Elliot, dönüp ön kapıdan sisin içine doğru yürüyecek olsa, yarın buraya döndüğünde Chatham Lodge'un hiç var olmamış olduğunu görebileceği gibi geçici bir izlenime kapıldı. Bu ona hayal gibi geliyordu.

Hemen ardından salonun arka tarafındaki geniş kapı açıldı ve başka bir hizmetçi dışarı fırladı. Küçük siyah bir köpek bacaklarının arasından fırladı, pembe dili sallanıyordu ve şüphesiz canlı kalabalığa doğru yöneldi. "Bayan Penworthy!" diye seslendi hizmetçi, sıçrayan hayvanı hiç umursamadan, "Bayan Stone Londralı beyi hemen stüdyoya götürmemizi söylüyor. Yağmur yüzünden güzel ışığın kaybolmak üzere olduğunu ve onu görmeyi çok istediğini söylüyor."

Elliot gizemli Bayan Stone'u görmeyi en az onun kendisini görmek istediği kadar çok istediğine karar verdi.

Bayan Penworthy, "Ah, evet, gerçekten de," diye mırıldandı ve Elliot'ın çizmelerine son bir kez daha bakarak, Elliot'a kendisini takip etmesini işaret ederek, etkileyici bir aceleyle koridora fırladı.

Ne olacak ki! Demir Dük'ün her zaman dediği gibi, "Bir peni için, bir pound için var." Elliot sallanan, şingırdayan hizmetçiyi koridorun yarısında yakaladı ve ona katılırken gençlerle dolup taşan bir misafir odasının önünden geçti. Gülüşen kalabalığın ortasında, başına dramatik bir şekilde fichu bağlamış yakışıklı bir genç boulanger dansı yapıyor gibiydi. Havada, küçük siyah bir köpek olan partnerini tutuyordu. Görünüşe göre, serseri Fritz geri dönmüştü ve dans kartında boş bir yer vardı.

Elliot kahkahasını bastırdı, ama tam o sırada kahya aniden sağa doğru açılan kısa bir koridordan aşağı döndü ve

Çift kapısı vardı.

Elliot, odanın güney ucu boyunca uzanan bir dizi yüksek, tonozlu penceresi olan, beyaz badanalı, mağara gibi bir odaya götürüldü. Yukarıda, güney ve batı tarafları boyunca dar bir galeri uzanıyordu ve aşağıda, birkaç şvle ve yarım düzine kısmen tamamlanmış resim gibi duvara yaslanmış büyük bir boş tuval duruyordu. Antik taş zemin çıplaktı, sadece bir dizi zengin Türk halısı vardı. Halılardan biri, iki yan sandalyeyle birlikte kuzeydoğ köşesinde duran masanın altına serilmişti. Masanın karşısında, kaba yontulmuş uzun bir çalışma masasının üzerinde çeşitli şekillerde kaplar ve kavanozlar duruyordu. En uzak duvarda, uzun, yıpranmış deri bir kanepe ve bir çift oymalı koltuk, başka bir halının üzerinde bir oturma alanında gruplanmıştı. Duvarların neredeyse tamamını çeşitli boyutlarda ve tarzlarda suluboya ve yağılboya tablolar kaplıyordu. Geriye kalan birkaç boş alanda ise karakalem eskizler düzgünce yerlerine yapıştırılmıştı. Solvent ve yağın kalın, keskin kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu.

Odanın ortasına yakın bir yerde bir şvle duruyordu ve yanındaki sandalyeden Elliot'ın otuz dört hain yılı boyunca karşılaşma zevkine eriştiğı en güzel kadın kalkmıştı. Gizemli Bayan Stone olduğunu tahmin ediyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında, zarif, ince kemikli bir kadındı; şehvetli bir ağız ve güçlü, yüksek elmacık kemikleri vardı. Gözleri porselen mavisi ve iri, burnu ciddi ve düz bir açıya sahipti ve zengin ayran rengindeki özenle rlmş saçları sade ama zarif bir şekilde toplanmıştı. Sade, koyu mavi bir elbise giyen Bayan Stone ayrıca gökkuşağı tonlarında lekelerle bolca lekelenmiş kaba bir önlük giyyordu.

Cssesine ve görünüşüne hiç uymayan güçlü ve kararlı adımlarla hızla ona doğru geldi. "Teşekkür ederim, Bayan Penworthy," dedi alçak ve zengin bir sesle, Elliot'un tanımlayamadığı belirgin bir Kıta aksanı vardı. "Artık bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Bayan Stone aralarındaki kısa mesafeyi kapattı, yüzü aydınlık ve gülümsüyordu ve bir eli tokalaşmak için biraz fazla yukarı uzanmıştı. Birdenbire ona dokunabilecek kadar yaklaştı ve şaşırtıcı bir şekilde bunu yaptı, daha da yükseğe uzanarak çenesini avucunun içine aldı. Sıcak parmakları çene kemiğine dokunduğunda Elliot keskin bir nefesi bastırdı. Yavaşça, metodik bir şekilde yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi. Kavrayışı kesin, parmakları şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Mükemmel kemikler," diye mırıldandı, açık bir hayranlıkla onun yüzüne bakarak. "Çok dikkat çekicisiniz, Bay - Bay -" Birden utanmış gibi görünerek masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. "Çok üzgünüm, eminim Peter Weyden'in mektubu burada olmalı. Siz istediniz... bir bakayım, siz istediniz..."

Bayan Stone telaşla aramaya devam etti ve sonunda teslimiyet içinde ona döndü. "İçtenlikle affınıza sığınmak zorundayım efendim, çünkü notu yanlış yere koymuşum gibi görünüyor. Belki bana adınızı söyleme ve aklınızdan geçenleri tam olarak açıklama nezaketinde bulunursunuz?"

"Benim adım mı?"

Bayan Stone'un yüzü beklentiyle sabitlenmiş gibiydi ve Elliot birdenbire onun gerçekten de başka birini beklediğini fark etti. Londra'dan birini. Gelmeyen birini. Sihirli bir büyü yoktu. O buraya ait değildi. Ve eğer bu sıcak, güzel kadına adını söylerse, onu tanıyabilir ve az önce geldiği o soğuk, kasvetli güne geri gönderebilirdi. Ama başka seçeneği yoktu. Kara kalpli bir şeytan olabilirdi ama Elliot dürüst bir şeytan olmakla gurur duyuyordu. Boyun eğerek isteksizce cevap verdi: "Ben Elliot Robert-"

Birdenbire koridorda bir cam sesi yankılandı ve piyanonun tıngırtısı aniden kesildi. Daha önce salondan yayılan neşenin üzerine uzun, ölü bir sessizlik çöktü. Bayan Stone bir elini şakağına götürerek, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Lütfen beni bağışlayın Bay Roberts! Az önce bir vazo daha kaybettik. Ya da belki bir ayna. Çocuklardan uzun salonda oynaşmamalarını ya da yakalamaca oynamamalarını rica ediyorum, ama ne kadar baştan çıkarıcı! Ve böyle korkunç yağmurlu bir günde..." Bayan Stone kapıya doğru yönelirken açıklamasının arkasında kalmasına izin verdi.

Bay Roberts? Bay Roberts. Ne kadar basit. Yeterince hoş bir isim, gerçekten. Ve kesinlikle Bay Roberts olduğunu *söylememişti*. Aslında bu yanlış anlamayı Bayan Stone tamamen kendi kendine çıkarmıştı. Ve gerçekten de birkaç dakikalığına da olsa kalmak istiyordu. Düşündüğü şeyden biraz utanan Elliot, harap olmuş botlarının parmak uçlarına baktı. O anda kocaman ayağının katlanmış bir kâğıt parçasının üzerine geldiğini fark etti. Elliot yavaşça eğilerek kağıdı aldı. Sert, eski moda bir bakır harfle *Bayan E. Stone*'a yazılmış küçük bir nottu. Belli ki mektup elden teslim edilmişti, çünkü notta herhangi bir yön belirtilmemişti.

Elliot'ın yaklaşık on yıldır hissettiği ikinci utanç dalgasıyla notu çevirerek açtı ve karalanmış imzaya baktı. Notun gövdesi ne İngilizce ne de Fransızca yazılmıştı, Elliot'ın öğrenmeye zahmet ettiği tek iki dildi bu. Yine de hızlı bir bakışla imzayı seçebildi. *Peter Weyden*. Bu Bay Weyden'in mektubuydu. Bayan Stone'un ayak sesleri koridorda tekrar duyuldu ve Elliot kapıya doğru dönerek notu arkasından tuttu.

Bayan Stone biraz sinirli görünerek eşikte belirdi. "Vazo mu? Yoksa ayna mı?" diye sordu, sevimli ve samimi olmaya çalışarak. Genelde hiçbir olmaya çalışmayan Elliot için bu biraz zorlama bir soruydu.

"Daha da kötüsü," diye mırıldandı Bayan Stone, adamın ne cazibesinden ne de samimiyetinden etkilenmiş görünüyordu. "Bir pencere."

Elliot'ın zeki gözleri Evangeline Stone'un kıvrak figürünü taradı ve odaya geri dönerken kalçalarının zarif salınışını fark etti. "Ne kadar tatsız," diye mırıldandı ve notu acımasızca ceketinin cebine soktu.

Bayan Stone sadece omuz silkti ve ona boyun eğmiş bir bakış fırlattı. "Yarın camcıyı çağıracağım. Bu arada, Michael ve Theo'yu camları süpürmekle görevlendirdim, çünkü suçlu taraf onlar."

"Michael ve Theo?"

Bayan Stone biraz bezgin bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, benim afacan küçük kardeşim ve kuzenim. Theodore Weyden."

"Weyden?" Elliot aptalca papağan gibi tekrarladı.

Bayan Stone şöalesinin sağındaki koltuğa oturmak üzere geri çekildi ve ona karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Evet. Ama tabii ki! Peter Weyden'i tanıdığınızı unutmuşum. Theo, görüyorsunuz, onun yeğeni."

"Ve kuzenin de mi?"

"Bir bakıma." Bayan Stone'un soğuk mavi gözleri, eskiz defterindeki sayfayı çevirip şöalenin üzerine koyarken ona dik dik baktı. "Şimdi söyleyin bana Bay Roberts, aklınızda ne var?"

Elliot zorlukla yutkundu. "Sanırım sadece... sadece olağan şeyler yeterli olacaktır."

Bakışlarını ona diken Bayan Stone'un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Birbirlerine çok yakındılar, aralarındaki mesafe bir metreyi geçmiyordu ve Elliot onun

gözleri anlayışlı bir şekilde kısıılır. "Her zamanki gibi mi? Egzotik bir şey yok mu? Sembolik? Soyut?"

Kadın onunla oynuyordu ve Elliot kendini son derece aptal hissediyordu. On yıl önceki iri kemikli İskoç çocuk gibi iri ve aptal. Sertçe başını eğdi. "Özür dilerim hanımefendi. Korkarım hiçbir fikrim yok-"

Bayan Stone o zaman güldü, Elliot'a garip bir şekilde, yeşil ovalardan akan serin suları düşündüren zengin, müzikal bir kahkaha. "Pekâlâ, Bay Roberts. Size işkence etmeyeceğim. Ne de olsa, nişanlınız için bir hediye olacağına göre, kalbinizin doğru yerde olduğu anlaşılıyor-?"

"Benim... nişanlım mı?"

Bayan Stone kaşlarını çatı. "Gerçekten de o kadarını doğru anladım, değil mi? Bay Weyden'in mektubunda bu portrenin bir nişan hediyesi olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Elliot onun sorusunu ustaca geçiştirdi. "Zevkinize uygun olarak benim portremi yapmanızı istiyorum Bayan Stone. Elbette, böyle bir şeyin nasıl yapılması gerektiğine dair önyargılı bir fikrim yok."

"Peki ya nişanlınızın tercihi?"

"Herhangi bir kadının böyle şeylere karar verebileceğinden şüpheliyim Bayan Stone."- Elliot bakışlarını duvarlardan sarkan güzel eserlerin üzerinde gezdirdi

-"seninkine eşit olabilir."

Ev sahibesi başıyla onayladı. "Çok iyi," diye mırıldandı. "Ve Bay Weyden size bu komisyonun fiyatını bildirdi mi?" Bayan Stone, başını bir yana eğmiş, eskiz defterinin üzerine hafif kalem işaretleri yapmaya başlamıştı.

"Ücretiniz ne olursa olsun, ödemeye hazırım."

Bunun üzerine Bayan Stone'un kaşları zarıfçe kalktı. "Gerçekten mi? Ama şunu anlamalısınız ki, Londra Şehri'nin iki mil yakınında, bu işi benim istediğimin yarısına yapabilecek bir düzine yetkin portre sanatçısı var."

"Bu bir anlam ifade etmiyor," diye araya girdi Elliot. "Bunu senin yapmanı istiyorum ve ayrıca, kırdı yaptığım gezintiden oldukça keyif aldım."

Evangelina Stone, "Sırılsıklam bir yağmur altında at sürmekten zevk almak ne kadar alışılmadık," diye mırıldandı. "Korkarım bu portre tamamlanmadan önce böyle birkaç sürüş sizi rahatsız edecek."

Elliot durakladı. Böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Aslında, hiçbir şey düşünmemişti. Ve ne yazık ki, bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

Evangeline Stone'la stüdyosunda uzun bir zaman geçirme düşüncesi.

Yüce Tanrım, burada ne işi vardı? Hiçliğin ortasında, olmadığı biri gibi davranıyor ve bu nefes kesici kadının onun benzerini çizmesini mi izliyordu? Bu delilikti. Ama Elliot ne açıklama yapmaya, ne özür dilemeye, ne gitmeye, ne de çoktan yapması gereken şeylerden herhangi birini yapmaya cesaret edebildi. Kendini buraya kaptırmış, hayır, buraya çekilmiş hissediyordu. Ve bu kadına. Zavallı bir şekilde gözlerini kaldırıp kadının sivri bakışlarıyla buluştu. "Sadece portremini yapmanı istiyorum." diye dürüstçe cevap verdi, sesi yumuşaktı.

Bayan Stone cevap vermedi ama ciddi bir şekilde çizmeye başladı, eli kâğıt üzerinde kalın, süpürme hareketleriyle ileri geri kayıyordu. Çalışırken gözleri tekrar tekrar kâğıttan adamın yüzüne gidip geliyordu. İki kez, Bayan Stone aniden durup onun gözlerine odaklandı, bakışlarını uzun, zamansız anlarda tuttu, eli zarif bir şekilde vuruşun ortasında dondu.

Elliot metanetle oturmuş, onun çalışmasını izliyordu. Büyüleyiciydi. Hayır, büyüleyiciydi. Onun gözlerinin içine bu kadar cesurca baktığında ne gördüğünü merak ediyordu. Ne çiziyordu? Ona baktığında ne görüyordu?

"Şu anda sadece yüzünüzü inceliyorum," diye yorumladı, sanki onun dile getirilmemiş sorularına cevap veriyormuş gibi. "Kemiklerinize, düzlemlerin ve açıların ışığı yakalama biçimine aşina olmak için birkaç eskizle başlamayı tercih ediyorum. Başınızı çevirin lütfen Bay Roberts. Sadece hafifçe sola, evet, işte böyle. Teşekkür ederim." Çalışmasına devam etti ve bu şekilde çeyrek saat ya da daha uzun bir süre devam etti.

Hâlâ şaşkın olan Elliot sonunda zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bu nedenle, stüdyonun uzun süren sessizliği içinde ağzından bir soru kaçırdığını duyunca şaşırdı. "Ne zamandır portre ressamlığı yapıyorsunuz, Bayan Stone?" Kalemının yumuşak çırpınışları aniden kesildi. "Özür dilerim," diye gecikmeli olarak ekledi. "Sanatçı demeliydim. Ne zamandır sanatçısınız?"

"Portre ressamı yeterli olacaktır, Bay Roberts. Beni aşağılamaktan korkmanıza gerek yok. Portrelerin çoğunun, örneğin manzaraların aksine, şu anda büyük bir sanatsal ağırlık taşımadığının farkındayım. Yine de tüm çalışmalarım büyük gurur duyuyorum."

"Ve başka tür işler de yapıyorsunuz, değil mi?" Bakışları odanın, üst yarısı manzaralarla kaplı kuzey duvarında gezindi.

"Bunların hepsi benim değil Bay Roberts. Ama evet, ara sıra manzara resimleri de yapıyorum. Ancak toplumun ölümsüzlük takıntısı portre işinin hem istikrarlı hem de kazançlı olmasını sağlıyor."

"Hiç özür dilemiyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

"Buna gücüm yetmez," dedi hızlıca ve bir kâğıdı yırtıp dikkatlice bir kenara bıraktı. Elliot kâğıdı yüzüstü koyduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. "Sorunuzu yanıtlamak gerekirse, hayatım boyunca resim yaptım ama ünümü ancak son yedi yılda kazandım. Ne kadar olursa olsun," diye ekledi.

"Bağışlayın Bayan Stone ama çok hoş bir aksanınız var, neredeyse Fransız aksanıyla konuşuyorsunuz. Yurt dışında mı okudunuz?"

"Evet," dedi basitçe, ama Elliot onun yüz ifadesinin yumuşamaya başladığını gördü.

"Ne harika bir fırsat..."

"Bir dişi için mi?" Bakışları tekrar onunkileri yakaladı ve Elliot mavi bir ateş parıltısı gördü. "Ben Flamanım Bay Roberts. Babam, annemle Brugge'deki stüdyolarda tanışan bir İngiliz sanatçıydı. Ne işi ne de gelini ailesi için kabul edilebilir olmadığından, ailem yurtdışında yaşamayı daha çok sevdi."

"Ah, anlıyorum. Ne zamandır İngiltere'desiniz?"

"Annemin ölümünden beri, neredeyse on yıldır."

"Peki ya baban?"

"Babam beş yıl önce vefat etti."

"Üzgünüm Bayan Stone. Kardeşiniz dışında kocanız ya da aileniz yok mu?"

Evangelina Stone'un soğuk bakışları doğrudan yüzüne yöneldi ve Elliot haddini aştığını fark etti. Hem de fena halde. Onu böyle küstahça sorular sormaya iten şey neydi? Geç de olsa özür dilemeye çalıştı ama Bayan Stone elini savurarak onun sözünü kesti.

"Lütfen buna aldırmayın Bay Roberts. Sesinizdeki nezaketi duyabiliyorum. Nicolette adında küçük bir kız kardeşim ve Frederica adında bir kuzenim var. Michael on bir yaşında."

"Onlardan siz sorumlu olamazsınız herhalde?" diye sordu kuşkuyla.

"Kesinlikle efendim, öyleyim. Neyse ki yardımcım var. Peter Weyden uzun yıllar boyunca babamın iş ortağıydı ve şimdi bize bir tür amca, müteveli ve vasi olarak birçok şekilde hizmet ediyor. Yatırımlarımızın denetlenmesine yardımcı oluyor, emlak müdürümüzü denetliyor ve komisyonlarımı kontrol ediyor; diğer tüm konuları bana bırakıyor." Kadının yüzü sıkı bir gülümsemeyle sabitlenmişti. "Emin ellerdeyiz Bay Roberts. Ve sizi temin ederim ki fakirlikten çok uzağız."

"Özür dilerim, Bayan Stone. Kesinlikle ima etmek istememiştim-"

"Yapmadığınızdan eminim efendim. Lütfen çenenizi hafifçe kaldırın. Evet, bu mükemmel." Üç ya da dört hızlı işaret yaptı, sonra kalemini bıraktı. "Bay Roberts, gün oldukça geç oldu ve ışık azalıyor. Korkarım bugün daha fazlasını yapamayız."

Elliot bir hayal kırıklığı dalgasını bastırdı.

"Anlıyorum." "Ne zaman dönmeniz uygun olur?"

Elliot cevap vermek için ağzını açtı, ama koridordaki başka bir gürültü cevabını engelledi. Birden kapı içeriye doğru patladı ve parlak mor bir elbise giymiş, yuvarlak hatlı, güzel bir kadın kapıdan içeri süzüldü. Elliot'ın daha önce salondaki kalabalığın arasında gördüğü bir oğlan ve bir kız da hemen peşinden onu takip ediyordu.

"Evie, sevgilim! Kim olduğunu asla tahmin edemezsin-" Odanın diğer ucundan Elliot'ı görünce kısa bir süre durdu. "Ah, canım! Lütfen beni affet, çünkü Bay Hart'ın nihayet geldiğini bilmiyordum!"

Elliot dondu kaldı. *Bay Hart*. Bay Roberts değil. Aptalca numarasının ortaya çıkması ne kadar aşağılayıcıydı. Elliot pişmanlık dolu bir iç çekişle kendini ayağa kalkmaya ve bayana zayıf bir selam vermeye zorladı. Bayan Stone artık ayağa kalkmıştı.

"Winnie Teyze! Bak! Gördün mü! Sana anlatmaya çalıştık," diye ısrar etti en büyük çocuk, keten saçlı bir oğlan. Hiç kuşkusuz Michael Stone'du, çünkü ablasının tıpatıp aynısıydı. "Söylediğimiz gibi Evie'nin bir misafiri var."

"Evet, öyle, canlarım!" Morlar içindeki kadın şimdi kızarıyordu. Cüretkâr, şehvetli bir şekilde oldukça çekiciydi ve otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyordu.

"Hiç de değil Winnie," diye araya girdi Bayan Stone, "çünkü biz de tam bitiriyorduk. Gelin Bay Elliot Roberts'la tanışın. Bay Roberts, bu benim arkadaşım Winnie Weyden, Peter Weyden'in baldızı. Bu da genç kardeşim Michael Stone. Ve kuzenim, Frederica d'Avillez."

Biri on diğeri sekiz yaşında görünen iki çocuk Elliot'ı dostça selamladı. Hemen ardından, siyah saçlı ve zeytin tenli, hafif bir çocuk olan kız, utangaç bir şekilde Evangeline Stone'un eteklerinin arkasına kayarak neredeyse gözden kayboldu.

Elliot kibarca, "Bayan Weyden," diye mırıldandı ve sırayla onları selamladı. "Michael. Bayan d'Avillez. Emin olun, benim için bir zevk."

"Oh!" diye cıvıldadı Winnie Weyden, hâlâ kızarıyordu. "Hart? Roberts? Sesleri birbirine hiç benzemiyor, değil mi? Lütfen beni bağışlayın," dedi, zengin altın saçları yuvarlak, hoş yüzünün etrafında gergin bir şekilde dans ediyordu. "Yemin ederim, bırakın başkalarını, kendi çocuklarımla adını bile hatırlayamıyorum!"

Elliot rahat bir nefes aldı. "Lütfen daha fazla düşünmeyin, Bayan Weyden. Şu anda iznimi kullanıyorum."

"Sizi geçireyim," diye mırıldandı Evangeline Stone, sandalyelerin etrafından dolaşp yeni gelenlerin yanından geçerken. *Evie*. Bu ismi oldukça sevmiştii.

"Evet, kesinlikle," diye onayladı Bayan Weyden. "Ama dikkatli olun Bay Roberts. Yağmur oldukça şiddetlendi ve bu yol artık zar zor geçilebilir durumda. Papaz evinden yeni geldim ve neredeyse geri dönemeyecektim."

Grup, Bayan Stone'un önderliğinde koridorda başıboş bir şekilde ilerledi. Winnie Weyden başıboş öğütlerine devam ederken kız ve erkek çocuklar gülerek ve gevezelik ederek iyi huylu köpek yavruları gibi Elliot'ı takip ettiler. "-ve arabamız yedi elli yıldır böyle bir şey görmediğini söyledi. Neredeyse göbeğimize kadar çamur! Umarım Bay Roberts, bize at sırtında gelmişsinizdir? Çünkü bir arabanın bu akşam Londra yoluna güvenli bir şekilde dönebileceğini sanmıyorum."

Yaşlı hizmetçi Bayan Penworthy onları koridorda karşıladı, elinde Elliot'ın şapkası vardı. Tam o sırada kapı kırbaç gibi yağın yağmuru ve ardından uzun siyah paltolu, kambur, yaşlı bir adamı içeri almak için açıldı. "Bolton!" diye bağırdı kahya, şapkayı bir kenara bırakp adamın sırlıklam olmuş paltosunu çıkardı. "Lütfen, kızınızı nasıl buldunuz? Ve neden bu kadar uzun sürdü?"

Elliot'ın şimdi resmi uşak kıyafetleri giymiş olduğunu gördüğü yaşlı adam, salonunu dolduran yarım düzine insandan etkilenmemiş görünüyordu ve belli ki yağmur altında yaptığı tatsız bir gezintiden görev yerine dönüyordu.

Kâhya, Bayan Penworthy'ye sırlıklam şapkasını uzatırken, "Sevgili kadınımla," diye cevap verdi, "kızımı göremedim. Ancak, Squire

Wrotham Ford köprüsünde karşılaştığım Ellows bana yeni bebekle aralarının çok iyi olduğunu söyledi."

"Onu görmediniz mi?" diye yineledi neşeli hizmetçi. "Bu selde onca yolu gittin ve onu görmedin mi?"

"Hayır, gerçekten, madam. Köprü yıkıldı ve kimse geçemiyor. Suyun karşısındaki Squire Ellows'a bağlamak zorunda kaldım ve daha fazlasını yapamadım. Son iki saatimi arabaları çamurdan çıkarmakla geçirdim ve bunun için hiç iyi değilim, size söyleyebilirim!"

"Arabaları itmek! Bu yaşta mı?" Hizmetçi zili çekiştirdi. "Deli misin sen? En iyisi biraz daha çay getirin, yoksa hem siz hem de Bay Roberts akciğer humması ya da benzeri bir hastalıktan ölmek üzeresiniz."

Bunun üzerine yaşlı uşak Elliot'a son derece sevimli bir ilgisizlikle baktı. "Gerçekten, efendim. Gerçekten de öyle. Yerinizde olsam dışarı çıkmazdım." Yaşlı adamın uyarısına hak verircesine gökyüzü daha da açıldı ve yağmur acımasızca ön kapıya vurmaya başladı. Elliot dar pencereden, bırakın bahçeleri, öndeki yürüyüş yolunu bile zorlukla seçebiliyordu.

"Merhaba anne!" diye hoş bir ses duyuldu ve Elliot döndüğünde genç bir adamın salondan aşağıya doğru yürüdüğünü gördü. Bu, daha önce kafasına bağladığı fichu ile çılgınca dans ederken gördüğü adamdı. Elliot'a sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ve Evie, bu kim? Misafirimiz mi var?"

Evangeline araya girdi. "Bay Roberts, bu Augustus Weyden, Mrs. Weyden'in en büyüğü. Gus, bu Elliot Roberts."

"Gerçekten de Gussie," diye ekledi Bayan Weyden, Gus, Elliot'ın elini, benzer bir ruhla karşılaştığını uman birinin gençlik coşkusuyla aşağı yukarı pompalarken. "Bay Roberts portresini yaptırmak için geldi. Kasabaya dönmek üzereydi."

Gus Weyden başını sallayarak, "Tavsiye etmem efendim," diye ısrar etti. Elliot genç adama dikkatle baktı. Gençti, belki yirmisindeydi, uzun boylu ve sırık gibiydi, annesinin altın sarısı saçlarına sahipti. Yakışıklı bir adam olan Augustus Weyden taşraya uygun, sade, iyi kesimli mavi bir ceket ve açık kahverengi bir pantolon giymişti. Yine de genç züppeliğinden bir iz kalmıştı, ince kravatı *bunu* kanıtlıyordu. "En iyisi burada durmak," diye bitirdi Gus sevimli bir omuz silkişle. "Çok yer var ve Cook dönüyor

mükemmel bir içki." Tam o sırada ikinci bir genç adam, belli ki başka bir Weyden, salondan çıktı ve Elliot'a doğru kibarca başını salladı. Kuşkusuz bu Theo'ydu, huysuz pencere kırıcısı.

Winnie Weyden küçük oğluna gülümsedi, sonra Bayan Stone'a döndü. "Gerçekten de Evie, canım. Bay Roberts'ın kalmasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Tess'e akşam yemeği için başka bir yer ayarlamasını söyleyeceğim," diye ekledi, sanki mesele hallolmuş gibi.

"Teşekkür ederim Bayan Weyden," diye araya girdi Elliot. "Son derece naziksiniz ama bu gece kasabaya dönmeyeceğim. Ayakta işim var... yakınlarda."

Kâhya, Elliot'ın zekâsını yetersiz bulduğunu ima eden bir ses tonuyla, "Köprü dışarıda," diye mırıldandı.

"Evet, ama arabam yok. Elbette bir at-" Ama Elliot'ın protestosu kolunu saran sıcak bir el tarafından kesildi. Evangeline Stone'un dipsiz mavi gözlerine baktı ve esrarengiz, isimsiz bir özlem onu yakaladı, nefesini çaldı ve onu oldukça şaşırttı. Bu tatlı duygu midelerini hoyratça bükerek onu hızla acının sınırına getirdi.

"Lütfen kalın Bay Roberts," diye usulca ısrar etti, o kadar yakındı ki Elliot onun sıcak kokusunu alabiliyordu. Elliot kısa bir an için düşünmeyi bıraktı. "Sizi temin ederim ki bu son derece uygun," diye devam etti Bayan Stone, görünüşe bakılırsa Elliot'un duyuları üzerinde yarattığı etkiden habersizdi. "Burada sık sık misafir ağırlarız ve bu gece bana eşlik etmenizden son derece memnun olurum."

"Zorla kabul ettirmek istemem."

"Hiç de değil." Başını iki yana salladı. "Gördüğünüz gibi evimiz her zaman tıklım tıklım dolu ve bir kişi daha gelse hiç sorun olmaz. Gerçekten de, eğer erken kalkan biriyseniz, buradaki sabah ışığının mükemmel kalitede olduğunu göreceksiniz. Yarın bana iki saatinizi ayırın, portrenize başlayayım, olur mu? O zaman sular çekilmiş olur ve siz de dereden geçebilirsiniz."

Bayan Stone'un sıcak eli yavaşça Elliot'ın kolundan kaydı ve onunla birlikte kararlılığı da gitti. Geceyi burada geçirmenin mantıklı olduğuna kendini ikna etti. Elliot genellikle davranışlarının uygunluğunu hiç düşünmese de, şimdi durup bu konu üzerinde biraz düşündü. Ancak ev sahibi yetişkin bir kadındı, yanında olgun bir refakatçi ve neşeli gençlerden oluşan bir grup vardı.

-Ya da en azından saygıdeğer Elliot Roberts'ın kalması uygunsuz olmazdı.

Ve gerçekten de, günün bu geç saatinde Wrotham Ford'a ulaşmayı başırırsa, kendisini geceyi Bay Tanner'ın hanında geçirmek zorunda bulacaktı. Bu pek de hoş bir ihtimal değildi. Omzuna tüneyen şeytan, *yarın hava açtığında gitmek çok daha iyi*, diye fısıldadı.

Elliot'ın kişisel şeytanlarıyla işbirliği içinde olduğu anlaşılan Gus Weyden, "Ah, hadi ama Roberts," diye kandırdı. "Stokely, Theo ve benim bu gece kartlar için yetkin bir dördüncüye ihtiyacımız var. Evie onları sevmiyor ve Mania da berbat!"

"Augustus!" diye azarladı annesi, eline sertçe vurarak. "Bana minnettar olmalısın-"

"Sessizlik, lütfen!" diye seslendi Bayan Stone gürültünün içinden sertçe. "Misafirimizi isimlerini hatırlayamayacağı insanlarla dolduruyoruz. Bu karmaşaya bir de kavga ve kargaşa eklemeyelim!"

"Gerçekten de," diye mırıldandı Winnie Weyden aynı fikirdeymiş gibi. "Bizden çok fazla var!"

"Bayan Penworthy," dedi Evangeline, "lütfen Bay Roberts'a Kule Odası'nı gösterin. Frederica," dedi küçük kuzenine bakarak, "git Cook'a akşam yemeğinin dokuz kişi olacağını söyle. Michael, Polly'yi bul ve ona Bay Roberts'ın banyosu için sıcak su hazırlamasını söyle, çünkü sıırılsıklam olmuş."

Bayan Stone'un genç kardeşı onun emirlerini yerine getirmek için koşar adımlarla uzaklaşırken, Elliot itiraz etmek için ağzını açtı ama koridoru dolduran insanlar hazır olda beklerken ev sahibi hâlâ emirler yağdırıyordu. Bir an için direktiflerin böylesine güzel ve narin birinden gelmesi yersiz göründü ve Evangeline Stone'un büyük zıtlıklara sahip bir kadın olduğu aklına geldi. Görünüş gerçekten de aldatıcı olabilirdi, çünkü görünüşe göre onun narin bir yanı yoktu.

"Bolton da ceketinizi ve pantolonunuzu fırçalasın Bay Roberts. Şimdi, Gussie," diye devam etti Evangeline, bakışlarını kararlı bir şekilde Weyden'in büyük oğluna çevirerek, "ahıra git ve Hurst'e Bay Roberts'ın atını bu gece için ahıra koymasını söyle."

"Oh, Evie! Yağmur yağıyor!" diye sızlandı genç adam acınası bir şekilde.

"O zaman kapa çenenin Gus, boğulmayacaksın," dedi Bayan Stone kararlı bir ifadeyle. "Şimdi, Theo," dedi, dikkatini genç Weyden'e çevirerek

"Salondaki kırık camları temizlemeyi bitir. Nicolette nerede? Kız kardeşime ne oldu?"

"İşte," dedi salonun kapısından gelen yumuşak bir ses. Bayan Stone'a çok benzeyen genç ve güzel bir kadın kalabalık salona daldı.

"Nicolette, bugünlük resim yapmayı bitirdim. Fırçaları benim için temizler misin?" diye sordu Bayan Stone ve kız başıyla onayladı. "Daha sonra, Bay Roberts gece kalmayı kabul ettiği için yarın için pigmentler üzerinde çalışmaya başlayacağız."

Elliot tam böyle bir şeyi kabul etmediğini belirtmek üzereydi ki iki farklı düşünceye kapıldı. Birincisi, Evangeline Stone'un talimatlarına kolay kolay karşı çıkılamayacağı, ikincisi ve daha da şaşırtıcı olanı ise Evangeline Stone'a karşı çıkmaya hiç niyeti olmadığıydı. Gerçekten de birisinin onun konforuyla bu kadar yakından ilgilenmesi hoş bir şeydi - banyo, dekan kıyafetleri, sıcak bir yemek ve iyi bir arkadaşlık. Üstelik bunu yapmak için para bile almayan biri.

Her şey dikkatlice düşünüldükten sonra, Elliot geceyi bu çok büyük, çok tuhaf ailenin tuhaf arkadaşlığının tadını çıkararak geçirmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Sadece bu gecelik, diye fısıldadı şeytan. Ne zararı olabilir ki?

İkinci Bölüm

Doğru, bir hatası vardı. Bir kadının daha az hatası olur mu?

-Robert Burns

Dışarıdan sakın görünmesine rağmen Evangeline, kalabalığın birer birer kalın halılarla kaplı koridordan aşağıya inerek onun emirlerini yerine getirmesini tedirgin duygularla izledi. Hâlâ nemli havanın sağlığa zararları hakkında gevezelik eden kahya, sersemlemiş Bay Roberts'ı yavaşça ön merdivenden yukarı çıkarıyordu ve uşak Bolton da mutfağın sıcaklığına kaçmak için uygun bir yol bulmuştu.

Yanında oturan Winnie Weyden kadınsı bir memnuniyetle derin bir iç çekti. "Ah, Lud!" diye fısıldadı. "Ne kadar çekici, yakışıklı bir adam!" İkisinden daha kısa boylu olan Winnie, Evangeline'in kolunu çekiştirdi. "Onu yakışıklı bulmuyor musun, Evie? Yemin ederim, bana sevgili Hans'ı hatırlatıyor."

"Winnie, 1.80'in üzerindeki her çekici bakış insanın aklına Hans'ı getiriyor," diye araya girdi Evangeline sahte bir ilgisizlikle, Elliot Roberts'ı ilk kez gördüğünde -gerçekten gördüğünde- neler hissettiğini çok iyi hatırlıyordu. Çenesini avucunun içinde tutarak normalde tarafsız olan sanatçı gözünün onun sert, güçlü kemikli yüzünde gezinmesine izin veren Evangeline, aniden bıçak gibi bir sıcaklık ve rahatsız edici, açıklanamaz bir yakınlık duygusu hissetmişti. Ve adam yakışıklıydı, Evangeline kabul etmek zorundaydı. Klasik anlamda güzel değildi ama büyüleyici ve sert bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Evangeline şimdi bile, merdivenin son dönemecinde zahmetsizce ilerleyen uzun, çizmeli bacaklarını izlerken, koluna sıkıca doladığı parmaklarının altındaki canlı enerji hissini hâlâ hissedebiliyordu.

Yüce Tanrım, ona böyle bakmasına ne sebep olmuştu? Ve neden sanal bir yabancı olan adam ona böyle ani ve tedirgin edici bir yoğunlukla bakmıştı? Evangeline onunla bir saatten biraz fazla yalnız kalmış ve

ve eskiz yapmak ve... evet, onun olağanüstü yüzünün büyüleyici gölgelerinin ve açılarının tadını çıkarmak ve her an onun sanatsal tarafsızlığının beklenmedik bir sınavı olmuştu. Soğukkanlılığından bahsetmiyorum bile.

Kuşkusuz onun sakin, hatta belki de mesafeli olduğunu düşünmüştü, çünkü niyeti buydu. Yine de, elini onun koluna koyduğunda, adam ona o kadar samimi ve beklenmedik bir şekilde nüfuz eden bir bakışla karşılık vermişti ki, Evangeline onun bakışlarına karşılık vermekten neredeyse korkmuştu. Ama karşılık vermişti ve bu bakışlarda şok, sıcaklık ve daha fazlasını görmüştü. *İhtiyaç* mı? Evet, kısacık bir an için o büyüleyici gri gözlerle bakmış ve neredeyse kendisinininkini yansıtan bir ihtiyaç görmüştü.

Ama hayır, böyle bir şey olamazdı. Bay Roberts sadece bir müşteriydi, evlenmeyi umduğu kadına bir nişan portresi hediye etmek isteyen hoş, yakışıklı bir Lon-don beyefendisi Heat? İhtiyaç? Yoğunluk? Ne kadar hayali fıkirlere sahip olmaya başlamıştı! Hem de bunları en az karşılayabileceği bir zamanda.

Winnie Weyden belli belirsiz bir dudak büktü ve arkadaşını kolundan tutarak yavaşça kütüphaneye çekti. "Ah, Evie! Soğukkanlı gerçekçiliğinle zavallı bir dulun hayallerini mahvetmek zorunda mısın?"

Evangeline, arkadaşının yanlış değerlendirmesi karşısında keskin ve acı bir kahkahayı bastırdı. En azından soğukkanlılığını korumaya kararlı olan Evangeline, ocağın yanındaki sandalyeye çöktü ve en yakın arkadaşı ve eski mürebbiyesinin yakındaki bir masaya çekilip iki kadeh şarap doldurmasını izledi.

Evangeline kasıtlı olarak arkadaşına alaycı bir gülümseme gönderdi. "Sevgili Winnie, Bay Roberts'ın henüz evlenmediğini hatırlatabilir miyim? Neden akşam yemeğinde kırmızı elbiseni giymiyorsun? Bedeni buraya kadar kesilmiş olanı" - Evangeline işaret parmağını göğsünün kabarıklığı boyunca aşağı doğru kaydırdı

-"Ve sizin pek çok iyi özelliğinize çabucak ikna olacaktır. Özellikle de bunlardan biri masa örtüsünün üzerine düşerse!"

Winnie geri dönerek Evangeline'in eline bir bardak tutuşturdu. "Madeira, sevgilim," diye duyurdu. "Belki yanaklarına biraz renk gelir. Solgunluğun, misafirimizin cazibesine kapılan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyor."

Evangeline minnetle şarabını yudumladı. Acınacak derecede doğrudu ama Evangeline, Winnie'nin yanındayken bile böylesine yeni ve korkutucu bir duyguyu dile getirmekten korkuyordu. Evet, Winnie'nin iyi huylu alaylarına rağmen, damarlarında bir gram kan dolaşan her kadın Elliot Roberts'ın bir sanatçının rüyasının gerçeğe dönüşmüş hali olduğunu görebilirdi. Onun yüzünü sanki kendi yüzüymüş gibi tanıyordu, çünkü gerçekten de onu çok iyi incelemişti.

Yıllar önce Evangeline'in annesi, on altı yaşındaki kızının sanatsal ufkunu Fransa ve Flandre'in ötesine taşımak amacıyla onu İtalyan ustaları incelemesi için yurtdışına götürmüştü. Orada, Floransalı bir asilzadenin büyük sarayında, Elliot Roberts'a neredeyse tıpatıp benzeyen bronz bir heykel duruyordu. Kendini bildi bileli resim yapmak Evangeline'in tek tutkusu olmasına rağmen, bu tanrısal Etrüsk heykeli önce gözlerini, sonra ellerini ve en sonunda da sanki büyülenmiş gibi kalemini çekmişti Annesinin şaşkınlığına rağmen, Marie van Artevalde son derece misafirperver ev sahipleriyle Floransa'nın meydanlarında gezinmeye bırakılırken, Evangeline bronz heykeli her açıdan çizmek için saatlerini harcamakta ısrar etmişti. Marie buna kızının "saplantısı" demişti. Ve Evangeline'in Elliot Roberts'a baktığında hissettiği şey de kesinlikle saplantıydı.

Elini onun koluna koymadan önce bile onun çekiciliğinin cazibesini hissetmişti. Hayır, o bir zamanlar erimiş metalden yapılmış ve çoktan soğumuş bir Etrüsk kahramanı değildi. O sıcak kan ve sert kemikti, aydınlık ve karanlığın cömert tonlarıydı, yaşamla titreşiyor, nefes alıyor ve istiyordu. Bugün onu deli bir kadın gibi çizmiş, gitmesinden korkmuştu, çünkü onda tam olarak anlayamadığı bir belirsizlik ve endişe de hissetmişti.

Peter Weyden bugünlerde Evangeline'e çok az portre gönderiyordu, çünkü diğer işleri çok daha kârlı hale gelmişti. Yine de, Elliot Roberts'a bir kez baktıktan sonra, Peter'ın bu komisyonu neden önerdiği açıktı. Adam, İngilizler arasında neredeyse hiç görülmeyen türden, nadir bulunan, rafine edilmemiş bir güzelliğe sahipti. Uzun bacakları ve kolları olan sert, iri bir adam olan Roberts'ın yüzü de buna uygun sert ve yontulmuştu. Ağır, düz ve çok uzun olan siyah saçları Roberts'ın güçlü çenesini ve kare, inatçı çenesini vurguluyordu. Duman rengindeki soğuk gözler yerini fazla belirgin, fazla kibirli ve hafifçe çarpık bir buruna bırakırken, alnı yüksek ve aristokrattı Adam her şeyden çok fazlaydı. Birleşik etkisi eziciydi.

Stüdyosunun geniş alanından Roberts hemen dikkatini çekmiş ve açıklanamaz bir şekilde onun yüzüne dokunmak için kalkan elini zapt edememişti. Roberts'ın gözlerindeki keskin, değerlendirci ışıktaki, onun sadece bir sanatçı değil, aynı zamanda bir kadın olduğunu anında fark etmesini sağlayan bir şey vardı. Ve onun da kelimenin tam anlamıyla bir erkek olduğunu. O beklenmedik anda Evangeline boşluğun, hiç bilmediği ve gücünün yetmediği şeylere duyduğu özlemin keskin, ani acısını hissetmişti.

Ezici boyuna rağmen adam zayıf, dar kalçalı ve geniş omuzluydu ve Evangeline Stone hayatında ilk kez kendini bir ressam yerine heykeltıraş olmayı dilerken buldu. İki boyutun Elliot Roberts'ın hakkını vermesi mümkün değildi. Bu adam bir sanatçının hediyesiydi, o kadar güzeldi ki sonunda elini koluna dolayıp kalması için yalvarmak gibi aptalca bir eğilime boyun eğmişti. Elliot Roberta'nın sırtındaki yağsız, sert kasların üzerinde parmaklarını gezdirmek nasıl bir şey olurdu diye merak etti. Onun-

"Evangeline! *Evangeline!* Lütfen bize katılın!"

Şarap kadehi hâlâ elinde olan Evangeline başını kaldırdığında hem Winnie'nin hem de aşçı Bayan Crane'in çok yakınında durup baykuş gibi kendisine baktıklarını gördü. "Ah... çok özür dilerim," diye cevap verdi, sandalyede doğrulurken. "Ne diyordunuz?"

Winnie'nin dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Aşçı pippin tartlarını soruyor."

Bayan Crane ellerini önlüğüne silerek enerjik bir şekilde başını salladı. "Evet, hanımefendi. İsteyenlere yetecek kadar kaldı. Ya pirinç, her zamanki gibi etle birlikte pişirilecek mi?"

Bayan Penworthy fazladan battaniyeleri getirip götürürken ve Elliot'ın banyosuna nezaret ederken, Chatham Lodge'un kır saatlerine uyduğunu ve ev halkının saat altı buçukta hemen yemek yiyeceğini ona açıkça belirtmişti. Bayan Penworthy'nin akşam yemeği saatinin erken olması konusundaki sıcak ama ihtiyatlı tavrından Elliot, kendisinin Tower Room'u işgal eden ilk Londralı ziyaretçi olmadığını kolayca anlayabildi ve Stones'ların ne tür konukları ağırlama alışkanlıkları olduğunu merak etmeye başladı.

"İşte efendim," dedi Bayan Penworthy, küvetin üzerindeki eğik pozisyonundan küçük bir homurtuyla kalkarak. Yemin ederim, yeterince sıcak. Ve eğer bir şey varsa

İstedğin başka bir şey varsa, hemen zili çalacaksın. Sizi temin ederim ki Bayan Stone misafirlerine iyi davranılmasından hoşlanır!"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Elliot, "ama kimseye rahatsızlık vermemeye çalışacağım. Anladığım kadarıyla Bayan Stone sık sık eğleniyor?"

Bayan Penworthy başını salladı ve ona gülümsedi. "Oh, gerçekten! Bu evin bir misafiri şimdiye kadar gördüklerimden daha çok sevdiğini söylemekten çekinmiyorum. Sanırım bunun nedeni fazla ortalıkta dolaşmamaları." Hizmetçi eski, ağır oymalı bir gardırobu açtı, bir yığın kalın havlu çıkardı ve küvetin yanındaki tabureye bıraktı. "Ama şunu söyleyebilirim ki, Kalite anlatır ve gerçek bir İngiliz beyefendisi -ki sizin de öyle olduğunuzu açıkça görebiliyorum, efendim- hem ev hem de çalışanlar için iyi bir ikramdır."

Elliot derin, pervazlı pencerenin yanındaki koltuğundan kalktı ve yavaşça küvete doğru yürüdü, bakışlarını kaldırarak hizmetçiyi dikkatle izledi. "Bayan Stone normalde kaliteli konukları ağırlamaz mı?"

Bayan Penworthy'nin gözleri belirgin bir şaşkınlıkla açıldı. "Oh, hayır, efendim! Demek istediğim, gerçekten, efendim, öyle - en iyi hanımefendiler ve beyefendilerden başkası değil, emin olun! Ama çoğunlukla yabancılar. Bazen Londralı bir müşteri, ama genellikle Fransızlar, İtalyanlar ve bilmem neler! Hepsi de yeterince dost canlısıydı, sanırım - söylenenlerin tek kelimesini anlayabilirseniz. O pis küçük Korsikalı serbest kaldığında burası tam bir Babil Kulesi'ne dönmüştü, hata yok! Bayan Weyden ve genç bayan her dolaba ve köşeye yabancıları sıkıştırmışlardı."

"Ah, evet. Anlıyorum." Elliot başını salladı ve sonraki kelimelerini dikkatle seçti. İfşa olma riskini değerlendirmek zorundaydı. "Ve tabii ki Peter Weyden'in düzenli olarak burada olduğunu sanıyorum?"

Hizmetçi, üstteki havluyu alıp şık bir hareketle açtıktan sonra dikkatle küvetin yanına sererken yine geniş geniş gülümsüyordu. "Oh, evet, efendim. Her zamanki gibi," diye neşeyle cevap verdi ama Elliot'ın bir anlık telaşı hemen yatıştı. "Takvim kadar güvenilir bu! Noel arifesi akşam yemeğinden iki saat önce gelir ve pazartesi gününün ilk ışıklarıyla ayrılır. Çok özel bir adam!"

Elliot rahatladığını hissetti ve derin küvete bir parmağını daldırmak için eğildi. Gerçekten de çok sıcaktı. "Bayan Stone'un ailesi de düzenli ziyaretçilerdir herhalde?"

Bunun üzerine Bayan Penworthy'nin keskin gözleri kısıldı ama gülümsemesi en ufak bir şekilde bile değişmedi. "Bu çatının altındakilerden başka ailem yok, efendim. En azından benim duyduğum kadarıyla yok ve 1810'da genç bayan beni işe aldığından beri Stones için çalışıyorum." Hizmetçi ona banyosunun keyfini çıkarmasını söyledi ve kapıyı gürültüyle kapatarak dışarı çıktı.

Her ne kadar Elliot taşradaki aile hayatını hiçbir zaman ilginç bulmamış olsa da -aslında bugünlerde onu ilgilendiren pek bir şey bulamıyordu- aynı çatı altında uyum içinde yaşayan böylesine tuhaf bir insan topluluğu yine de ilgisini çekmişti. Evangeline, Bayan Weyden'in onun arkadaşı olduğunu söylemişti. Aynı zamanda Peter Weyden'in baldızıydı. Yine de Bayan Weyden'in iki oğlu vardı: yakışıklı, yerinde duramayan Augustus ve kazaya eğilimli Theodore, ikisi de evde ikamet ediyor gibi görünüyordu.

Erkek kardeşi Michael ve kız kardeşi Nicolette'in yanı sıra Evangeline Stone'un sıra dışı bir kuzeni vardı: son derece güzel ve yabancı olduğu her halinden belli olan Frederica d'Avillez. İlginç bir çocuktü. Zeytin rengi teni ve siyah saçlarına bakılırsa, Elliot'in hiç şüphesi yoktu ki ilginç bir hikâyesi vardı. Peki Stokely de kimdi? Başka bir kuzen mi? Başka bir amca mı? Çok az akrabası olan Elliot -kansız annesini saymazsak- Chatham Lodge'u işgal eden bu şen şakrak kalabalığın kimliklerini öğrenmekte zorlanmaya başlamıştı bile.

Buharlı banyosunda daha da derinlere kayan Elliot kendi kendine neden umursadığını sordu. Bunun acı verici bir tezat olduğunu düşündü. Evinin hiçbir zaman soğuk olduğunu düşünmemiş olsa da, bu öğleden sonra dışarıda durup bu güzel vahaya baktığında kesinlikle öyle olduğunu hissetmişti. Ama Elliot'ın evi de çok güzeldi ve çok daha görkemliydi. Yine de, Thames Nehri'nin güney kıyısında dört kat yükselen görkemli konutu, kötü şöhretli amcası Sir Hugh'un ikinci kattaki geniş dairelerine rağmen her zaman boş görünüyordu. Ancak Sir Hugh, gut hastalığı izin verdiğinde, Londra'nın orta yaşlı dullarının ve ihmal edilmiş eşlerinin yataklarını ısıtmayı tercih ediyordu; bu eşlerin her zaman konyakları konusunda cömert, yatak odasında yardımsever ve savaş hikayelerini dinlemeye istekli olduklarını iddia ediyordu. O ve Hugh birbirlerine son derece düşkündüler, her ne kadar erkekler arasında çok yaygın olan "selam dostum" tarzında olsa da. Ama Sör Hugh meşgul bir adamdı, Elliot'ın büyük evinin bulunduğu Richmond'dan çok Chelsea'de nehrin karşısında görülmeye daha yatkındı.

Ve tabii bir de Zoë vardı. Elliot sekiz yaşındaki kızını geride bıraktığı için nadir ve beklenmedik bir suçluluk dalgası hissetti ama artık buna alışmıştı Zoë annesini hiç tanımamıştı, o da Elliot'ın ters giden pek çok ilişkisinden biriydi. Maria kaprisli bir İtalyan dansçısıydı ve Kıta'da kaygısız bir yaşam sürmek için bebeğini neşeyle Elliot'ın kapısının önüne bırakmıştı. Elliot'ın kendisi de sık sık günlerce ortalıkta görünmüyordu ve Zoë onun yokluğunu asla sorgulamamayı öğrenmişti. Doğuştan gelen duyarlılığıyla neyin beklendiğini biliyor gibiydi. Ve neyi beklememesi gerektiğini de. Bunu kendisi de yapıyordu, çünkü Elliot o açıklanamaz, içine kapanık haliyle, başka ne yapacağını bilemediği için kendini ondan kasten soyutladığını biliyordu.

Ama onu seviyordu. Tanrım, evet, Zoe'yi seviyordu. Çocuğunu tüm kalbiyle seviyordu, her ne kadar kesinlikle kara olsa da. Ama Maria'yı sevmemişti. Aslında Elliot, Cicely'den beri hiçbir kadına ihtiyaç duymamıştı ama yine de kızına duyduğu sonsuz sevgi, karnındaki kesin ve sinir bozucu bir ağrı gibiydi. Elliot böylesine yoğun bir duyguyla ne yapılabileceğini bilmiyordu. Ona söylemek, göstermek, sarılmak istiyordu. Yine de ona nadiren dokunuyor ve onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Anlamlı bir şekilde değil. Neden? Elliot emin değildi ama gecenin karanlığında, sağlıklı düşünebilecek kadar ayık olduğunda, Elliot bazen olmak istediğinden çok daha fazla babasına benzediğinden korkmaya başlıyordu. Zoe de bu eksikliğin bedelini ödüyor muydu?

Bu dehşet verici bir düşünceydi ve Elliot sabunu ölümüne tuttuğunu, sabun ellerinden fışkırıp amaçsızca yere sıçrayana kadar fark etmedi. Etrafına bakındı, Bayan Stone'un kendisine sağladığı eski ama rahat yatak odasını inceledi. Oda küçük, sıcak ve zengin bir şekilde döşenmişti. Dışarıda, soğuk yağmur Chatham'ın eski, pervazlı pencerelerini dövmeye devam ediyor, onu buranın ötesindeki dünyanın uçsuz bucaksız boşluğundan koparıyor, hayır, koruyordu. Banyosu artık ılık olan Elliot, ayak parmaklarının ve birkaç başka şeyin daha buruşmaya başladığını görmek için aşağıya baktı. İçinden bir ah çekerek hayali düşüncelerini bir kenara itti, sonra da sabunlu su şelalesi içinde kendini küvetten dışarı attı.

Chatham Lodge'un yemek salonu geniş, iyi ölçülendirilmiş ve kibar bir kır evi için gerekli olan tüm eşyalarla zarif bir şekilde donatılmıştı. Bununla birlikte, Stone-Weyden evinin her köşesinde olduğu gibi

sıcak ve rahatlatıcıydı. Sofra takımı Çin'den ihraç edilmiş sağlam bir takımdı, özenle oyulmuş masanın kendisi ise uzun ve dardı ve iyi ketenlerle döşenmişti. Elliot koridorun karşısında, bir zamanlar kahvaltı salonu olması gereken ama bu büyüklükte bir aileyi barındıramayacak kadar küçük olduğu için okul odasına dönüştürülmüş bir yer fark etti. Arka tarafta, Evangeline'in stüdyosuna bağlandığı şüphesiz olan bir kapı vardı.

Elliot yemekte eski bir dostun sahip olduğu tüm sevecenlik ve mutlulukla karşılandı; bu onur kalbini ısıtırken suçluluk duygusunu da artırdı. Kısa süre sonra tüm ailenin birlikte yemek yediği anlaşıldı; bu modası geçmiş bir uygulamaydı ama Elliot bunu tuhaf bir şekilde çekici buluyordu. Masada Evangeline ve Bayan Weyden baş ve ayak taraflarında oturuyorlardı ve pratik bir mesele olarak, en küçük çocuklar Frederica ve Michael sol taraflarına oturdular. Elliot'ı çok memnun edecek şekilde, Evangeline'in sağına yerleştirildi ve bir şekilde garip boyunu kazasız belasız narin sandalyeye katlamayı başardı. Onlar otururken, ailenin geri kalanı otomatik olarak yerlerine oturdu ve her sandalyeyi doldurdu.

Bayan Weyden şükran duasını okurken çenesini dindarca aşağı indiren Elliot, sapkın Presbiteryen ruhunu şüphesiz hak ettiği cehenneme göndermek için göklerden bir yıldırım inmemesi için kendi kısa duasını gönderdi. Ancak Elliot hak ettiği yıldırım çarpmasından bir kez daha kurtuldu ve yumuşak *bir amin* korosunun ardından sandalyesinde rahatladı ve öğrendiklerini zihninde özetleyerek canlı arkadaşlarını incelemeye başladı. Bayan Weyden'in büyük oğlu Augustus, Elliot'ın karşısında oturuyordu. On dokuz yaşlarında görünen genç adam, Bond Sokağı'nda yaşayan bir yakışıklının tüm yakışıklılığına, şıklığına ve genç cazibesine sahipti. Yetişkinliğin eşiğindeki kardeşi Theo kendisinden yaklaşık üç yaş küçüktü. Evangeline'in kız kardeşi Nicolette, Theo'nun yaşlarında görünüyordu ve sakin ve oldukça tatlı görünüyordu En küçük Stone, Michael, sarı saçları, mavi gözleri ve kolay gülüşüyle tipik, coşkulu bir İngiliz okul çocuğuydu.

Bayan Weyden'in sağında Harlan Stokely oturuyordu. Elliot'a çocukların özel öğretmeni olarak tanıtılan Stokely, dar omuzları ve sürekli Evangeline'e sabitlenmiş gibi görünen duygulu gözleriyle ince, miyop bir adamdı. Kalabalığı tarayan Elliot, normalde Evangeline'in sağındaki sandalyede kimin oturduğunu merak ediyordu. Bilmiyor olması garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Masanın karşısındaki en küçük çocuk, Frederica

d'Avillez, beklentiyle ona baktı. "Bugün Çarşamba," diye açıkladı utangaç bir sesle.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Elliot, çocuğun kendisine ilgi duyuyor gibi görünmesinden gizliden gizliye memnun olmakla birlikte, söylediklerinin ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Çarşamba günü yemekte sadece Almanca konuşuyoruz," diye açıkladı küçük kız hüzünlü bir iç çekişle, "ama benim Almancam çok zayıf. Perşembe günü İtalyanca konuşuyoruz ve bu konuda oldukça iyiyim." Bakışları tekrar tabağını incelemeye daldı.

Evangeline durakladı, bir elinde bir sepet ekmek vardı. "Bu gece değil, Frederica," diye çocuğu nazikçe düzeltti. "Misafirimiz olduğu için bu gece sadece İngilizce konuşacağız, lütfen. Bay Roberts bizim ilkel kelime dağarcığıımıza katlanmak istemeyecektir."

Elliot ona baktı ama mavi gözlerinde sadece nezaket gördü. Onun ne Almanca ne de İtalyanca tek kelime bilmediğini biliyordu ve ona nazik bir çıkış yolu gösterdiğinden şüpheleniyordu. "Teşekkür ederim Bayan Stone," diye cevap verdi ciddiyetle. "Aslında hiç konuşamıyorum ve gelecek dersler için Bayan d'Avillez'i ikna etmem gerekiyor." Çabaları Frederica'nın gülümsemesiyle ödüllendirildi.

Dışarıdan bakan biri için, akşam yemeğindeki etkileşim grup dinamikleri açısından büyüleyici bir alıştırımaydı. Gus dışında her çocuk disiplin ve yönlendirme konularında hem Evangeline'e hem de Bayan Weyden'e eşit derecede ve kolayca itaat ediyordu. Gus ve Evangeline birlikte yetişkin kardeşler gibi etkileşime girerken, iki hanımefendi de birbirlerine büyük saygı ve gerçek bir sevgi besliyordu. Bu durum Elliot'a doğanın bir sapması gibi görünüyordu, çünkü karşı cinsle olan engin deneyiminde, dişiler her zaman hain ve bölgeciydi.

Küçük çocuklar çorbayla uğraşırken Evangeline, Elliot'ın öğrendiğine göre yemekte güncel olayları tartışma rutinini başlattı. Sırayla herkesten grubun ilgisini çekecek bir konuyu gündeme getirmesi isteniyor ve ardından birkaç dakika süren hararetli bir tartışma -ve zaman zaman şiddetli bir tartışma- başlıyordu. Konular Bayan Weyden'in naibin son safra kriziyle ilgilenmesinden Nicolette'in kraliyet ailesinin en yeni üyesinden bahsetmesine kadar uzanıyordu. Kuşkusuz önemini kavrayamayacak kadar hasta olmasına rağmen, George III sağlıklı bir torunla kutsanmıştı. Değişiklik olsun diye, meşru bir torun.

Bebeğin geleceği konusunda masa büyük bir gürültüyle ikiye bölündü. Kadınlar, çapkın kraliyet düklerinin artık İngiltere'ye bir iyilik yaparak daha fazla çocuk doğurmadan ölmeleri ve bir kadının tahta çıkmasına izin vermeleri gerektiği konusunda hemfikirdi. Ancak erkekler, Kent'in iğrenç düşesinin Alman akrabalarının yanına gönderilmesi ve yeni varisin de onunla birlikte gönderilmesi gerektiğini savunuyordu.

Bayan Weyden dedikoducu bir ses tonuyla, "Sevgili dostum Leydi Bland bana şehirden mektup yazmış," diye araya girdi. "Söylentilere göre naip, kardeşinin bebeğe kendi onuruna Georgiana adını verme isteğini reddetmiş. Bunun yerine Saxe-Coburg ismi olan Alexandrina Victoria'yı alacakmış!" Bu acımasız haber üzerine, tüm masa derhal yeni Leydi Alexandrina Victoria'nın arkasında durmaya ve onu tahta çıkmaya teşvik etmeye karar verdi.

Bunu takip eden canlı coşku ve özlü yorumlar karşısında Elliot bir an için, her ne kadar değersiz olsalar da, kraliyet dükleri adına endişelendi. Ancak Theo sırasını savıp bir önceki hafta asılan yerel bir eşkıyanın rezil maceralarını karanlık ve ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlayınca endişesi çabucak unutuldu. Ancak Theo, uşak Crane tarafından kendisine korkunç ayrıntılarla anlatılan gerçek ipin, platformun ve darağacının canlı özelliklerini açıklamaya başladığında, annesi keskin bir cınlamayla şarap kadehini yere bıraktı. "Oh, Theo! Yemin ederim, bu kadar yeter, lütfen! Nicolette" -masanın aşağısını cesaretlendirici bir şekilde işaret etti- "Sıra sende. Lütfen hoş bir şeyden bahset."

Nicolette masanın üzerinden kız kardeşine doğru sinsi bir bakış attı, sonra bakışlarını Bayan Weyden'e çevirdi. "Münazara çağrısı yapıyorum!" diye ilan etti asilce.

Gus neşeyle, "Bir tartışma!" diye onayladı.

"Evet, öyle yapalım," diye mırıldandı Theo. "Tarafını seç ve bize bir konu at, Nick!"

Nicolette'in dolgun ağzı muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Son zamanlarda masamızı şerefleştiren en yakışıklı konuğun kim olduğu konusunda tartışmamızı öneriyorum - Bay Roberts mı yoksa Squire Ellows mu?" Elliot yanında, Evangeline'in dehşete kapılmış gibi soluğunu tuttuğunu duydu.

"Oh, bu çok saçma, Nick!" diye homurdandı Theo. "Bunun bizim için bir önemi yok!"

"Ben oyumu Bay Roberts'a veriyorum," diye söze girdi Frederica.

"Ah, gerçekten!" diye mırıldandı Michael. "Frederica'ya katılıyorum. Squire'ın tepesindeki saçlar dökülüyor."

"Çocuklar, çocuklar!" Bayan Weyden'in sesi şimdi tizleşmişti, peçetesini uyarırcasına çırpıyordu. "Bu ne terbiyesizlik! Yemin ederim, buna uygun bir eğlence denemez-"

"Tam tersine hanımefendi," diye araya girdi Elliot kuru bir sesle, şarap kadehini havaya kaldırarak, "bunu son derece eğlenceli buluyorum."

Bayan Weyden peçetesini bıraktı ve yatıştırıcı bir sesle ona döndü. "Zavallı Bay Roberts! Önce barbarlar gibi kendi aramızda didişirken sizi görmezden geliyoruz. Sonra da sanki tuhaf bir Elgin mermerinden başka bir şey değilmişsiniz gibi sizi didik didik ediyoruz!"

"Teşekkür ederim, hanımefendi!" Elliot neşeyle cevap verdi. "Gerçi görmezden gelindiğimi pek hissetmedim ama her erkek mermerle kıyaslanmak ister, değil mi?"

Odanın diğer ucunda Gus ve Theo kıs kıs gülüyordu, belli ki Elliot'ın hazırcevaplığını yanlış anlamışlardı. Elliot masanın öbür ucunda, Frederica'nın elinin arkasından usulca kıkırdadığını gördü. "Psst-Bayan d'Avillez!" diye tısladı. "Elgin mermeri *de* neymiş?"

Kahverengi-siyah gözleri neşeyle dans ediyordu. "Grek heykelleri," diye fısıldadı. "Parthenon'dan."

Winnie Weyden onlara ters ters baktıktan sonra konuyu ustalıkla değiştirdi. "Bize kendinizden bahsedin Bay Roberts, çünkü çok ilgi çekici bir konu gibi görünüyorsunuz. Örneğin bir mesleğiniz var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Konuşacak bir şey yok," diye yanıtladı Elliot, artık ilgi odağı olduğunun farkındaydı. Pahalı ama önceden kirli olan giysilerinin iyice fırçalanmasının kendisini tamamen ele vermemesini umuyordu. Görünüşe göre, ele vermemiştir.

"Şansın yaver gitmiyor, ha?" diye kıkırdadı Gus. "O zaman doğru yere geldin. Evie iyi biridir. Benim gibi Cambridge'den kovulmuş bir savurgan bile olsa seni yanına alır." Gus hafif bir utançla başını öne eğdi. Elliot bir kahkahayı bastırdı.

"Lütfen aptallık etme, Gussie!" diye tersledi annesi. "Ve yalvarırım okuldaki kötü zamanlama maceralarınızdan bahsetmeyin. Bay Roberts'ın doğuştan bir beyefendi olduğu ve sadece nişanlısı için portresini yaptırmaya geldiği çok açık."

Nicolette, bir çatal dolusu yaban havucu havada asılı dururken, "Bence bu çok romantik!" diye nefes aldı. "Sizce de romantik değil mi, Bay Stokely?"

Bay Stokely hâlâ Evangeline'e bakarak, "Gerçekten de öyle, Bayan Nicolette," diye onayladı. "Peki kız kardeşiniz ne düşünüyor?"

"Bunu son derece romantik buluyorum," diye mırıldandı Evangeline, kalın kirpiklerinin altından Elliot'a biraz muzipçe bakarak. "Bay Roberts'ın cebinden parayı alıp benim cebime koyduğu için daha da romantik."

"Bayan Stone!" Elliot sahte bir mahcubiyetle konuştu. "Duygusuzluğunuz beni endişelendiriyor. Bütün büyük sanatçıların ateşli ve romantik bir doğaya sahip olduğunu sanırdım."

"Hah!" diye homurdandı Gus. "Gerçekten de yanlış düşünmüşsün. Evie'nin vücudunda romantik bir kemik bile yok. Tabii eğer çalışmıyorsa."

"Augustus!" Evangeline'in sesinde belirgin bir uyarı vardı. "-o büyük savaş sahneleri ve alegoriler."

Elliot ev sahibesine biraz şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi, Bayan Stone? Çalışmalarınızın portre ve manzaralarla sınırlı olduğunu sanıyordum."

"Çünkü Peter Amca iyi malları o kadar hızlı götürüyor ki, buralarda hiç kalmıyor," diye mırıldandı Gus, bir lokma bifteği çiğnerken.

Elliot, Evangeline'in sandalyesinde rahatsız bir şekilde dönmeye başlamasını izledi. "Gerçekten öyle mi?" diye sordu usulca.

Gus devam etti. "Evet, o da çok ünlü olmaya başladı. Ama Evie tam adını kullanmıyor, sadece baş harfini ve göbek adını kullanıyor." Çatalını bir takırtıyla yere bıraktı. "Sanattan anlar mısınız, Bay Roberts?"

Elliot durakladı. "Ben neyi sevdiğimi biliyorum ama herkes öyle demiyor mu?" Bakışlarını solundaki kadına çevirdi. "Profesyonel adınız nedir, Bayan Stone?"

Ev sahibi şimdi iyice sinirlenmiş görünüyordu.

"Van Artevalde," diye yanıtladı Gus mecburen. "E. van Artevalde."

Akşam yemeğinden sonra adet olduğu üzere aile müzik dinlemek, kitap okumak ve kâğıt oynamak için misafir odasına çekildi. Evangeline, Elliot Roberts'ın tereddüt ettiğini, yemek salonu tamamen boşalana kadar sandalyesinin yanında oyalandığını fark etmekten kendini alamadı. Sağduyulu bir yan bakışla, Evangeline sanatçı gözünün

kollarını rahatça sandalyesine dayamış, odadan çıkanları seyrederken uzun boyuna, iri cüssesine bakıyordu. Uzun, zarif parmakları sandalyenin ön kısmında geziniyor, neredeyse ortasına dokunuyordu. Ancak rahat tavırlarına rağmen Evangeline ondan yayılan huzursuzluğu ve şüpheyi hissedebiliyordu. Bu adamı bu kadar rahatsız eden şey neydi? Bir şey olduğu kesindi... ama belki de can sıkıntısından başka bir şey değildi. Ve neden olmasın?

Evangeline ailesinin seçtiği sakin, gözlerden uzak yaşam tarzı için hiçbir mazeret öne sürmese de, içten içe onlarınkinin hiçbir şekilde sofistike bir şirket olmadığını kabul ediyordu. Ve sert, yakışıklı yüzüne ebediyen kazanmış gibi görünen bezgin can sıkıntısı ifadesine bakılırsa, Elliot Roberts bir ömür boyu dünyevi sofistikeliği deneyimlemişti. Gerçekten de, diye düşündü alaycı bir tavırla, eğer aradığı şey aynısından daha fazlasıysa, Bay Roberts kesinlikle yanlış yere gelmişti. Yine de mantıksızlığın sınırlarında dolaşan bir çaresizlikle onun Chatham Lodge'da kalmasını istiyordu. Onu resmetme arzusuydu bu, kendi kendine tekrar güvence verdi, bastırılmaz sanatçı dürtüsü fiziksel güzelliği bakır tuvale işlemekti. Diğer aptalca duyguları yakında yatışacaktı ama onu resmetme açlığı devam edecekti.

Evie sonunda Tess ve Polly'yi son yemek için çağırmayı hatırladığında, Bay Roberts'ın başını salladığını ve Gus'la alçak sesle birkaç kelime konuştuğunu gördü. Misafiri yemekte nispeten sessiz kalmış olsa da, Bay Roberts'ın utangaç bir adam olmadığı hemen anlaşılmıştı. Hava koşullarına maruz kaldığı için hâlâ biraz buruşuk olan giysileri, yine de Gus'ın deyimiyle "oldukça körelmiş" olduğunu gösteriyordu. Dahası, sakin tavrına rağmen Bay Roberts'ın tavırları, hareketleri ve sesi emir vermeye alışkın bir adam olduğunu gösteriyordu. Evangeline bir an için, böylesine sofistike bir adama ne kadar taşralı göründüklerini fark ederek bir rahatsızlık dalgası yaşadı. Gus yemek salonundan çıkmak için döndüğünde, Elliot nihayet masanın arkasından çıkıp ona doğru yürüdü.

"Bay Roberts, normalde burada akşam yemeğinden sonra şarap ikram etmemize gerek yoktur, ancak siz ve Gus katılmak isterseniz-"

Misafiri başını sallayarak sözünü kesti, sonra Evangeline'e dirseğini uzattı. "Teşekkür ederim Bayan Stone, ama hayır. Sizi misafir odasına götürebilir miyim?"

Evangeline sıcak bir gülümseme takındı ama adamın uzattığı kolu tutmadı. "Bay Roberts, pek de rahat olmadığınızı hissediyorum. Ve elbette bunun şehirle kıyaslanamayacağının farkındayım. Bunu söylediğimde bana inanın.

Yemek sonrası eğlencelerimize katılmanıza gerek yok, çünkü hiç de zevkinize uygun olmadıklarını söyleyebilirim."

Bay Roberts çok şaşırmış görünüyordu ve Evangeline kısa bir an için ona hakaret etmiş olabileceği izlenimine kapıldı. "Elbette," diye kekeledi. "Rahatsız etmek istemezdim."

Ona hakaret etmişti. "Beni yanlış anladınız efendim," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle ve dışarı çıkarken elini adamın koluna doladı. Adamın ceketinin kumaşı altındaki gergin, güçlü kaslarının tanıdık hissini görmezden gelmeye çalıştı. "Sizi tavla ya da kâğıt oyunları ile eğlendirmeye zorlamak gibi bir niyetim yok, zira bu oyunlardan sonra sizden bir şarkı, hatta bir jig isteneceğine hiç şüphem yok. Ve sizi temin ederim ki bu sizi sadece Blind Man's Bluff'a ya da daha kötüsüne götürecektir."

"Daha mı kötü?" diye bağırdı sahte bir şokla, parmak uçlarını göğsüne bastırarak. "Daha kötü ne olabilir ki?"

Evangeline kasıtlı olarak hafif ve kuru bir ses tonunu zorlayarak, "Her zaman Terlik Avı vardır, Bay Roberts," diye cevap verdi. "Hiç oynamadınız mı?"

"Hayır, gerçekten," dedi ciddiyetle. "Yapmadım." - "Ne pahasına olursa olsun bundan kaçının, efendim," diye uyardı. "Morartıcı bir spordur."

"Anlıyorum," diye cevap verdi ciddiyetle. Artık karanlık salonda yalnızdılar. Bay Roberts beklenmedik bir şekilde onu durdurdu ve tek topuğu üzerinde dönerek ona baktı. Daralmış gri gözleri parıltıyor gibiydi ve kadının içinde beklenmedik bir sıcaklık dalgası yarattı. Yakın duruyordu, çok yakın. Ve konuştuğunda sesi alçak, yumuşak bir fısıltıydı, yaklaşması için incelikli, neredeyse karşı konulmaz bir davet. "Lütfen söyleyin Bayan Stone, bu büyüleyici yerde uzun süre kalarak başka hangi tehlikeleri göze alıyorum? Ve bu büyüleyici arkadaşlığın içinde?"

Evangeline nefesinin kesildiğini hissetti ve ona doğru eğilme isteğiyle savaştı. Elliot Roberts o kadar yakınında duruyordu ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Adamın eli kayarak onu dirseğinden hafifçe yakaladı ve aniden amansız görünen bir kavrayışla kavradı. Adamın parmakları elbisesinin ipeği üzerinden tenini ısıttı ve kadın pahalı tütünün yumuşak kokusunu alabildi. Loş koridorda bile adamın gür sakalının gölgeli hatlarını ve dumanlı gözlerindeki yakıcı duyguyu görebiliyordu.

"Ben, ah, şey, bektaşi üzümü şarabı var," diye kekelemeyi başardı, hafif görünmek için cesurca mücadele ediyordu. Yüce Tanrım, ama o tehlikeli bir

yakışıklı adam. Başka birinin yakışıklısı, diye hatırlattı kendine, ama pek işe yaramadı.

"Ah, evet. Bektaşı üzümü şarabı," diye tekrarladı sessiz, ipeksi bir sesle.

"Duyularımı köreltebilir mi, Bayan Stone? Çünkü bundan her şeyden çok korkmalıyım." "Eğer içmeye cesaret ederseniz, tat alma duyularınızdan başka hiçbir şey körelmeyecektir."

ona bakmaya cesaret ederek cevap vermeyi başardı. "Winnie bunu kendisi yapıyor ve bu gerçeğe ne yazık ki yersiz bir gurur duyuyor."

Bay Roberts kısa bir süre bu vahim sonucu düşünmüş gibiydi. "Hmm-iyi, o zaman, zevk anlayışına çok değer verdiğim için bundan tamamen kaçınacağım," diye cevap verdi, hala Evangeline'in bakışlarını tutarak.

"Gerçekten mi?" Evangeline, Bay Roberts'ın yüksek boyunun ve fiziksel yoğunluğunun birden çok farkına vararak, farkında olmadan davet edercesine dudaklarını gergin bir şekilde yaladı. Sanki giderek daha da yakınlaşıyorlardı ve Evangeline ona doğru isteyerek mi adım attığından yoksa onun mu kendisini kurnazca yaklaştırdığından emin değildi. Belirsiz bir şekilde elinin düz kısmını onun göğsüne dayadı, onu itmek istiyordu ama parmak uçlarını gömleğinin kumaşına sokmak için can atıyordu. Kalbinin sert ve sabit bir şekilde attığını hissetti ve bir kez daha onun sıcaklığı ve canlılığı duyularını doldurarak onu arzuyla yıkadı.

"Ah, kesinlikle," diye cevap verdi, daha da yaklaşarak, dudakları neredeyse kulağının kıvrımına değecekti, "ve diğer bazı duyuusal becerilerim de aynı derecede gelişmiştir."

Evangeline ani bir panikle irkildi ve geriye doğru adım atmaya çalıştı. "Lütfen beni bağışlayın Bay Roberts," diye cevap verdi nefes nefese, adamın güçlü pençesinden kurtulup koridordan salona doğru geri çekilirken yüzünün alev aldığını hissetti. "Gitmeliyim. Frederica için sayfaları çevirmeliyim. Piyanonun başında. Yemekten sonra hep öyle yaparım."

Birdenbire belirsizlik ve suçluluk duygusuna kapılan Evangeline dönüp hızla salona doğru yürüdü ve salonun çoktan çocuklarla dolduğunu gördü. Kalabalığı yararak piyanonun başına doğru ilerlerken, beklenmedik bir şekilde gözlerinin arkasında sıcak gözyaşlarının biriktiğini hissetti. Nesi vardı onun? Neyin peşindeydi? *Bir* müşterinin, nişanlı bir beyefendinin, sırf onun ilgisinden hoşlandığı için kendisiyle aptalca bir flörte başlamasına izin verecek -evet, *izin verecek*- hiçbir işi yoktu. Bu tür şakalar şüphesiz Bay Roberts için pek bir şey ifade etmiyordu ama bu sözler onu ham ve açıklanamayacak kadar savunmasız hissettirmişti.

Evangeline kibar toplumda flört etmenin neredeyse hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu. Aslında, dans etmek ya da oyun oynamak kadar gerekli bir sosyal beceri olarak kabul edilirdi. Yine de, Elliot Roberts'ın neredeyse kesinlikle bildiği gibi, İngiliz toplumunun sığ yöntemlerinde bilgili değildi. O bir yabancıydı. Evangeline için kelimeler hâlâ ciddi şeylerdi ve tutku sadece yağlıboya ve tuvalle ifade edebileceği bir şeydi. Bu yakışıklı beyefendide, Bay Roberts'ta, kendini beklenmedik bir şekilde boyundan büyük işlere kalkışırken bulmuş ve ona karşı verdiği tepkiden biraz utanmıştı.

Evangeline kasıtlı olarak salonun enine boyuna baktı ve kardeşi Michael'ın maun iskambil masasına doğru neşeyle bir sandalye çekişini izledi. Çocuk çok masum, çok kaygısızdı. Tanrı'ya dua et de öyle kalabilsin. Tam o anda Michael başını arkaya eğdi ve Theo'nun bir şakasına neşeyle güldü. Garip bir şekilde, ağabeyinin mutluluğunu görmek Evangeline'i rahatlattı ve onu neredeyse bir görev duygusuyla doldurdu. Soğukkanlılığı yavaş yavaş yerine gelen Evangeline, Frederica'nın müziğini aldı ve tam Elliot odaya girerken açtı.

Birkaç dakika sonra Elliot kendini Gus, Theo ve Michael ile kâğıt oynarken buldu; Bay Stokely onun yerine bir şiir kitabı almıştı. Winnie Weyden'in şaşkınlığına rağmen, çocuklar Elliot'ı üç beş kuruşa oynanan gürültülü bir iskambil oyununa ikna etmişlerdi. Elliot'ın oyun masalarındaki kötü şöhretli kurnazlığına ve bu kadar düşük bahislere rağmen, konsantrasyon bozukluğu nedeniyle kısa süre içinde kendini dolandırılma yolunda buldu.

Mırıldandığı açıklamaya sadık kalan Evangeline, şimdi geniş salonun karşı ucunda, Frederica'nın yanındaki piyanoforte sırasına sertçe oturmuştu. Elliot, ikiliyi gözlemleyebilmek için dikkatlice iskambil masasına yerleşerek, Frederica'nın bu kadar genç biri için takdire şayan bir beceriyle sergilediği performansı izledi. Ancak çocuğun sık sık tökezlediğini ve bunun nedeninin de neredeyse her zaman Evangeline'in sayfayı zamanında çevirememesi olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Onun flörtünden rahatsız olmuştu, bu çok açıktı. Elliot kendi kendine neden böyle kalpsiz bir şey yaptığını sordu. Yaşına ve tavırlarına rağmen Evangeline'in başarılı bir flörtçünün ilgisine alışık olmadığı belliydi; adamın imaları karşısında anında kekelemiş ve kızarmıştı. Böyle kaba bir davranışla ne kazanmayı ummuştu? Evangeline'in bu kaba davranışından acınası bir zevk alacak kadar çözülmeye mi batmıştı?

Nazikçe yetiştirilmiş bir kadının rahatsızlığı mı? Böyle bir düşünce onu iğrendirmişti ama yine de kasıtlı olarak çok yakın durduğunu ve çok fazla şey ima ettiğini biliyordu, bir yandan da onu rahatsız etme yeteneğinden zevk alıyordu.

Bunun bir test olduğunu şokla fark etti. Evet, bir çeşit test. Onun tepkisinin ne olacağını kendi gözleriyle görmek istemişti. Elliot'ın tanıdığı tüm kadınlar, hatta saygınlık konusunda geçici bir teklifte bulunan birkaçı bile, kendisi gibi alçak bir pisliğin meydan okumasına karşı koyabilecek kapasiteden daha fazlasına sahipti. Ama Evangeline Stone'un öyle olmadığı açıktı. Henüz değildi.

Sonunda Frederica'nın sonatının akorları kuzenlerinin "bravo" ve "aferin" çılgınlıkları arasında duyuldu. Nicolette Stone hızla piyanonun başına geçerken Evangeline sessizce pencere kenarındaki kanepeye çekildi. Kedilerle birlikte bir kilimin üzerine kıvrılmış olan köpek Fritz, kömürlerin sinsi neme karşı sıcak bir şekilde tısladığı ocağın yanında yatıyordu. Evangeline bir kitap açmış, Bayan Weyden ise akşam yemeğinden beri yaptığı gibi büyükçe bir koltukta oturmuş dikiş dikiyordu. Ateşin yanında, Bay Stokely neredeyse uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Frederica çekingen bir tavırla iskambil masasına yaklaşarak Michael'ın sandalyesine kıvrıldı ve eline baktı. Bu tam bir aile içi uyum, bir huzur vahasıydı. Ve Elliot'ın bile özleyemeyeceği bir rahatlık duygusunu beraberinde getiriyordu.

Kartlar düşmeye devam ettikçe Elliot rahatlamaya başladı; yine de bir göz ucuyla Evangeline'i izlemeye devam etti. Elliot'ın bir sonraki kâğıdı düştüğünde Gus, "Roberts!" diye sevindi. "Gerçek bir kasaba oyuncusundan daha iyisini beklerdim." Genç adam enerjik bir şekilde öne doğru eğilerek tuvaleti köşesine süpürdü.

"Oh, evet, onu tam bir sterline aldın, Gus," diye ekledi Theo, bir el daha dağıtırken ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Her an zengin olabileceğimize hiç şüphe yok."

"Sanırım Bay Weyden," dedi Elliot oyun yeniden başladığında kuru bir sesle, "Cambridge kariyerinizdeki bu kasıtsız aranın kart becerilerinizle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, hmm?"

On altı yaşlarında görünen yakışıklı bir delikanlı olan Theo, oyununu oynarken küçümseyerek homurdandı. "Diliyor!"

Gus hafifçe renk değiştirdi. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi, kravatını çekistirerek.

Theo komplocu bir tavırla Elliot'a göz kırptı. "O kadar sofistike bir şey değil, efendim! Gus ve bir papazın oğlu biraz küstahlaştı. Bir meşe ağacına

tırmandılar ve rektör yardımcısının yaşlı teyzesine kışlarını gösterdiler!" Bu sözler üzerine Elliot

kendini tutamıyordu. Bir hıçkırığa boğuldu ve bu hıçkırık hızla onursuz bir kahkahaya dönüşerek Michael ve Theo'yu gülme krizine soktu. Odanın öbür ucundaki Evangeline ve Bay Stokely dönüp dört kâğıt oyuncusuna hafif bir ilgiyle baktılar.

"Theodore!" Bayan Weyden'in sesi sertçe yükseldi. "Derhal sus, yoksa kışını kırbacıma maruz bırakırım! Ve sakın siz Bay Roberts, onları cesaretlendirecek kadar kötü niyetli olmayın!"

Elliot gözündeki bir damla yaşı silerek, "Evet, hanımefendi," diye onayladı. Gus'ın yine tencereyi süpürdüğünü görmek için aşağı baktı. "Bay Stokely!" Elliot toplayabildiği en dostça sesle eğitime seslendi, "gel de beni Kaptan Sharps'ın bu yağcı çetesinden kurtar, çünkü son şilinime kadar battım."

"Oh, sen zeki bir adamsın, Roberts," diye alay etti Gus iyi huylu bir şekilde. "Bunu en iyi profesyoneller tarafından haklandığında itiraf edersin!"

"Evet, hadi Stokely!" diye ekledi Theo. "Roberts istifa etmeye zorlanıyor, yoksa Evie'nin komisyonunu karşılayamaz ve kabuk onu kulağının üstüne atar."

Gözlüklerini burnuna sokan ve dizelerini bir kenara bırakan Stokely kendini topladı ve mecburen Elliot'ın yerine oturdu.

Elliot, her zamanki fırsatçılığıyla, Evie'nin kanepesinin yanında durmak için odanın diğer tarafına geçti. "Size katılabilir miyim?" diye sordu bildiği kadar alçakgönüllülükle.

Evie kitabından başını kaldırdı ve gözlerini iki kez kırıştırdı. "Elbette, Mr. Roberts," diye cevap verdi, sert bir nezaketle.

Kanepenin boş kalan yarısına yerleşen Elliot onun kitabına baktı. "Fielding?" diye sordu, sesini kasıtlı olarak alçak tutarak.

"Evet." Gırtlaktan gelen sesi soğuk ama samimiydi. "Ah! Hangisi?"

"*Amelia*," diye yanıtladı kısa ve öz bir şekilde.

"Oh, çok ciddi, Bayan Stone!" Elliot başını salladı. "*Tom Jones*'u tercih ederim."

Evangeline, küçük, zarif burnunun üzerinden ona sivri bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi? Büyüleyici bir çapkının maceraları. Tahmin edebilirdim."

Elliot boğuldu. Evangeline Stone dünyevi olmayabilirdi ama kıvrak bir zekâyâ sahipti. Bakışları odayı taradı. Piyanonun akorları ve iskambil masasının gürültüsü arasında odadaki hiç kimse onlara aldırmış etmedi. Bir

şey çizdi

derin bir nefes aldı ve kurnazca ona doğru eğildi. "Ah, daha fazla konuşmanıza gerek yok, madam! Sizi üzdüğümün farkındayım. Tekrar denememe izin verin-"

"Neyi tekrar deneyeyim?" diye sertçe araya girdi.

Elliot bakışlarını indirdi ve pişman görünmeye çalıştı. "Bayan Stone, bu akşam bir an bile rahatsızlık verdiğim için size en derin özürlerimi borçluyum. Sizinle utanmadan flört etmeye çalıştığım için korkarım ki en ufak bir edep anlayışına sahip değilim."

Ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Flört mü ediyorsun?"

"Evet ve bunun için üzgünüm. Sizin de dikkatle belirttiğiniz gibi, burası kasaba değil. Ayrıca, evinizde minnettar bir misafirim ve cömert misafirperverliğinizden yararlandım. Sizi bu şekilde yüzüstü bırakmakla hata ettim."

"Yüzü asık mı?" Yüzünün mükemmel ovalini bir mizah dokunuşu aydınlattı.

Elliot masumca gülümsemeye çalıştı ve kanepenin üzerinde duran eline hafifçe dokundu. "Bayan Stone, sözlerimi yinelenmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Beni tokatlamalısınız! Azarlamalısınız! Bana eteğinizin ucunu öpmeye uygun olmadığımı söyleyin, çünkü değilim, biliyorsunuz," diye alçak sesle ekledi.

Evangelina yakışıklı konuğunun gri gözlerinin yumuşamasını izledi ve aniden kendini tamamen kendi iradesi dışında gülerken buldu. Elliot Roberts'ın gerçekten de başının belada olduğunu bir kez daha fark etti, çünkü onun çekici yalvarışlarına, kurnazca tekliflerine daha fazla karşı koyamadı. "Yüce Tanrım, Bay Roberts! Bu kadar yeter! Her şey affedildi."

"Tanrıya şükür!" diye fısıldadı melodramatik bir şekilde, kanepeye yaslanarak. "Sonsuza dek senin gözünde kötü biri olacağımı sanıyordum."

Evangelina kasıtlı olarak onun hipnotize edici bakışlarından ayrıldı ve kendini kitabının derinliklerine bakmaya zorladı. "Bu kadar ustaca ayaklarına kapanarak, Bay Roberts, hiçbir kadının gözüne uzun süre girebileceğinizi sanmıyorum."

"Bayan Stone!" diye fısıldadı usulca. "Sizi uyarmalıyım, şu anda *benimle* flört etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştınız! Müşteriniz olduğum için bu hiç de doğru bir şey değil."

Evangelina omuzlarını dikleştirdi ve sert görünmeye çalıştı. "Bay Roberts, sizi içeri aldım, fırçaladım, yıkadım ve besledim-"

"-Bir sokak köpeği gibi, biliyorum," diye araya girdi Elliot, başını kederle sallayarak.

"Ve bana şimdiye kadar bir kuruş bile ödemediniz, bu yüzden-"

"Gelin, Bayan Stone." Elliot içini çekti ve elini uzattı. "Her türlü alçaklıkta haklısınız. Biri bana Fritz'le yatmamı önermeden önce lütfen beni kullenize götürün. Şüphesiz ait olduğum yer orası."

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandı, kitabını bir kenara bırakarak. Sonra kararlılıkla bakışlarını kaldırıp bir kez daha onunkileri yakaladı. "Yine de sizinle yalnız kalmaktan neredeyse korkuyorum Bay Roberts. Çok fazla çekiciliğiniz var," diye ekledi acımasızca.

Misafiri onun bu açık sözlü itirafı karşısında şaşırmış görünüyordu, alaycı ifadesi bir anda yerini ciddi bir endişeye bıraktı. "Son derece üzgünüm Bayan Stone. Bir centilmen olarak size söz veriyorum ki, gelecekte benimle birlikteyken bir an bile rahatsızlık hissetmeyeceksiniz." Bunu söyledikten sonra usulca ayağa kalktı ve ona kolunu uzattı.

Evangeline bir iç çekiş ve mantıksız bir hayal kırıklığı duygusuyla ayağa kalktı, sonra misafirine kibarca ana merdivenden yukarı, ikinci kata ve kıvrımlı kule merdivenlerinden üçüncü kattaki yatak odasına kadar eşlik etti. Elliot hemen uygun bir şekilde teşekkür ettikten sonra ona hoş bir iyi geceler diledi.

Yaşlı uşak MacLeod, Rannoch markizlerinin asırlık Richmond ikametgâhı Strath House'un ağır kapısını açtığı anda saat tam gece yarısıydı. Kapı gürültülü, yoğun ve aralıksız çalınmıştı. Bu nedenle, yorgunluktan bitap düşmüş efendisinin eşikte dikildiğini görmeyi bekleyen MacLeod, onun yerine Binbaşı Matthew Winthrop ve yardımcısı Vikont Linden Aidan Grant'ın dengesiz bir şekilde sallanarak içeri girmek için yalvardığını görünce şaşırdı.

"İyi akşamlar MacLeod," diye neşeyle seslendi Linden, altın topuzlu bastonunu avucunun içinde havaya kaldırarak. "En ursh-urk bir haberle geldik

-Hayır, *acil* nashure. Lord Hazretleri için!"

"Dedikodu!" diye yankılandı Winthrop bir başka sarhoş yalpalamasıyla. "Rannoch için!"

MacLeod gümüş gözlüklerinin ardından, Strath House'un geniş mermer merdivenlerinde sendeleyerek duran, çarpıcı giyimli ve neşeli bir şekilde sarhoş iki beyefendiye kanca burnuyla baktı.

MacLeod kibarca, "Çok üzgünüm, lordum ve Binbaşı Winthrop," diye cevap verdi. "Lord Rannoch dışarıda ve henüz dönmedi." Kâhya, iki adamın belli ki ezici bir hayal kırıklığıyla birbirlerine bakışlarını izledi.

Her ikisinden de bolca yayılan ayrıcalık havası ve alkol kokusu dışında, iki adam mümkün olan her şekilde zıttı. Winthrop kuzguni saçlı, geniş omuzlu ve askeri kesimli koyu renk, muhafazakâr bir ceket giyerken, uzun boylu, sarışın ve melek gibi yakışıklı Linden tam anlamıyla ölçüsüz bir kasaba züppesiydi. Bu önlenemez ikilinin Elliot Armstrong'un sefahat ortağı haline nasıl geldikleri yaşlı uşak için bir sır değildi.

İnsan şimdi düşününce hayret ediyordu ama Lord Rannoch gençliğinde bilgisizlikten de beterdi. Pervasızca saftı. Şehirdeki ilk yılının sonunda Rannoch'un itibarı yerle bir olmuştu. Genç lord daha sonra kendini en uçucu karışımlara batırarak işleri daha da kötüleştirmeye başladı: alkol, hararetli umutsuzlukla karıştırıldı ve yüksek bahisli oyunlarla köpürtüldü.

Bir gece geç saatlerde, oldukça kârlı bir yarıştan sonra, sarhoş marki kendini hoşnutsuz bir rakibin kılıcının yanlış ucunda bulmuştu. Londra'da bir yahninin dışında silahsız ve arkadaşsız olan Rannoch, hem Linden hem de Winthrop, sadece biraz daha ayık bir şekilde, onu savunmak için atladıklarında gerçekten şanslıydı. Rannoch'un yaraları çabucak iyileşmiş, intikamı hızlı olmuştu ve o zamandan beri coşkulu vikont ve huysuz ordu subayı markinin en iyi dostları olmuştu.

-Hatta tek yoldaşı.

MacLeod beyefendilere her türlü nezaketin gösterilmesi gerektiğini biliyordu. Onları bir aşağı bir yukarı süzen uşak, törenle boğazını temizledi. "Evet, beyler... bu çok önemli haberlerin Sör Hugh'ya iletilmesini önerebilir miyim? Kendisi gut hastalığından yatıyor ama henüz uyumadı."

"Harika bir fikir MacLeod!" diye gürledi Binbaşı Winthrop.

"Gerçekten de!" dedi Linden neşeyle. "Sör Hugh'a!" Her iki adam da hevesle aynı anda kapıya doğru hücum edince dirsekler, bacaklar ve bastonlar birbirine karıştı. MacLeod Winthrop'u ayağa kaldırdıktan ve Linden'in kravatını onunkinden ayırdıktan sonra

Sör Hugh'a geldiklerini haber verirken ikisine de oturmalarını söyledi.

"Konyak istiyorsanız kendiniz getirin," diye homurdandı Sir Hugh Benham en sevdiği kanatlı koltuğundan. Yaşlı beyefendinin çıplak, şişmiş ayağı önünde uzanıyor, bir taburenin üzerine tünemiş kuş tüyü yastık yığınının üzerinde yükseliyordu.

"Sör Hugh," diye haykırdı Lord Linden, ayaklarının dibine bakarken dengesizce sallanıyordu. "Berbat bir karmaşa bu." Ayrılmayı mantıksız bir şekilde reddettiği zarif bastonunu hâlâ elinde tutan züppe vikont, Sir Hugh'un ayak başparmağının iltihaplı eklemine dürtecekmiş gibi yaptı.

"Ona dokunursan ölürsün, seni orospu çocuğu," diye hırladı Sir Hugh sinirli bir şekilde.

"Hugh! Neyin var senin?" diye sordu Winthrop, taze bir içki taşıyarak ikilinin yanına geldi. Adam yarı baygın olmasına rağmen hâlâ bir asker gibi görünüyordu.

"Bir kadına ihtiyacı var gibi," diye açıkladı Linden neşeyle, tamamen boş bir şekilde. Winthrop'un yanına, deri bir kanepeye oturdu. "Benhamların laneti, değil mi eski dostum?" Winthrop onay almak için gözlerini Sir Hugh'a çevirdi.

"Lanet olası üç gündür burada kapana kısıldım," diye homurdandı Sör Hugh, sandalyesinde sinirli bir şekilde dönerek. "Daha çok üç lanet ay gibi geliyor. Olivia Johnson'ın kocası da az önce Roma'ya gitti, lanet olsun."

"Benham'ların laneti," diye tekrarladı Lord Linden durgun sesiyle. "Aşırı seks. Rannoch'ta da var, değil mi Hugh?"

"Çok doğru," diye araya girdi siyah saçlı arkadaşı beklenmedik bir şekilde. "İşte bu yüzden buradayız." Binbaşı Winthrop normalde delici olan bakışlarını Sir Hugh'a odaklamakta zorlandı.

Lord Linden şaşkınlık içinde arkadaşına döndü. "Benham laneti yüzünden mi?"

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Binbaşı Winthrop.

"Seni Livie mi gönderdi?" diye sordu Hugh kuşkuyla.

"Hayır, hayır!" Binbaşı başını salladı ve konyağı kalçasına doğru savurdu. "Burada Rannoch hakkında! Tüm o eski konuşmalar. Biliyorsun-" Winthrop, yardım etmesi için zindandaki arkadaşına baktı ama Sir Hugh araya girdi.

"Kıçından vurulmasını mı kastediyorsun?" Sir Hugh'nun sesi huysuz ve sabırsızdı. "Jeanette'in kocasıyla olan o önemsiz tartışmayı mı?"

Binbaşı Winthrop tekrar başını salladı. "Hayır, hayır, o değil! Diğer. Cranham."

Lord Linden kararlı bir şekilde sopasını yere vurdu. "Doğru," diye onayladı ve Sir Hugh'a döndü. "Cranham. Elliot'ın hazırlıklı olması gerektiğini düşündüm. Geri döndü."

"Ne, ölümden mi?" Sör Hugh Linden'a kuşkuyla baktı. "Çocuklar, fincanlarınızı kaldırın! O yaşlı keçi sekiz ay önce öldü."

Binbaşı Winthrop başını salladı. "Yeni Baron Cranham. Bu gece Brooks'a doğru yürüdü. Baipur'dan döneli bir ay ya da daha fazla oldu. Artık biraz asil."

"Hep konuşuluyor, bilmiyor musun?" diye mırıldandı Linden, biraz *saklanarak* geri çekildi Mükemmel bakımlı sarı saçlarından kalın bir tutam öne doğru yuvarlanarak sol gözünün önünde, görünüşe göre fark edilmeden sıçradı. "Annesinin evlilik kayıtlarını buldum-"

"-Babasının aile kütüğüne sıkışmış!" diye mırıldandı Binbaşı Winthrop. "Görünüşe göre geçerli." Lord Linden başını salladı.

"Düşündüğümüz gibi bir piç değilmiş," diye kıs kıs güldü binbaşı. "En azından bir açıdan."

"Elliot bu sefer onu öldürmeli," diye ekledi şık Vikont neşeli bir kesinlikle.

Sör Hugh sessiz bir şaşkınlıkla adamlara baktı, gözleri aralarında gidip geliyordu. Sonra Sör Hugh aniden yan masasından küçük pirinç bir çan kaptı ve bir uşak hemen gölgelerden sızdı. "Bana lanet olası bir içki getirin!" diye bağırdı yaşlı baronet.

Üçüncü Bölüm

Şüpheli düşünceler ve kızarıklıkla kucaklanmış umutsuzluk.

-William Shakespeare

İkinci kattaki yatak odasında sefil bir şekilde dönüp dururken, Evangeline için *iyi geceler* aniden basmakalıp bir ifadeden biraz daha fazlası haline gelmişti. Yastığını acımasızca yere vurdu, ta ki sonunda keskin bir nefes vererek yastığı yere atmak zorunda hissedene kadar. Koridordaki saatin üçü vurmasından bu yana asırlar geçtiğine göre, saat neredeyse dört olmalıydı. Bu oydu, lanet olsun. Heykel. Adam. Elliot Roberts. Peter'ı geceleri ona eziyet etmesi için böyle bir adamı göndermeye iten şeytani dürtü neydi?

Ama gerçekten de, adamın çarpıcı görünümüne rağmen, Peter muhtemelen Elliot Roberts'ı hiç düşünmemişti çünkü Peter, onu tanıyan herkesle birlikte, Evangeline'in erkek cazibesinden tamamen etkilenmediğini düşünüyordu. Ve ne yazık ki öyleydi... ya da öyleydi. Bunun tam olarak neden böyle olduğunu söyleyemezdi ama son birkaç yıldır içini kemirmeye başlayan ağırlı boşluğa rağmen, Evangeline başını hafif bir sanatsal ilgiden başka bir şeyle döndürebilecek bir erkekle hiç karşılaşmamıştı.

Belki de bu yüzden portreleri onu çok az tatmin ediyordu ve tuvaline tam anlamıyla hayat vermek için destansı -ve genellikle hayali- kahramanlara yönelmek zorunda hissediyordu. Ama zarif tavırlarına ve fiziksel güzelliğine rağmen, Elliot Roberts'ın bir kahraman değil, sadece bir adam olduğunu unutmamalıydı. Davranışlarında Peter'ı bir an bile endişelendirecek hiçbir şey yoktu. Ve Peter, tuhaf ve titiz tavırlarıyla, herhangi bir şekilde itibarsız bir müşteriyi asla yönlendirmezdi, çünkü sürekli seyahat etmesine rağmen Peter özenli bir mütevellî ve sadık bir arkadaşı. Yine de onu görmesi için gönderdiği bu adamda doğru olmayan bir şeyler vardı; bir muamma, geçici bir his... ama eninde sonunda anlayacaktı. Belki yarın, resim başladığında, meseleler açıklığa kavuşacaktı. Belki de gün ışığında, ne olduğunu anlayacaktı.

Varlığının uyandırdığı ve dokunuşunun alevlendirdiği o çalkantılı hisler üzerine. Belki de, diye düşündü alaycı bir tavırla, ona dokunmaktan tamamen kaçınmalıydı.

Ama yakışıklılık ve nazik bir dokunuştan çok daha fazlasına takıntılıydı. Her açıdan, alçak ve ipeksi sesiyle "Yaban havuçlarını uzatabilir miyim?" diyen ve bunu çok daha ilgi çekici bir teklif gibi sunan Elliot Roberts'tan fazlasıyla etkilenmişti. Kuşkusuz, oldukça bariz flörtüyle onu rahatsız etmişti, ancak şimdi kıvrılan, sinsi sıcaklık midesini terk ettiğine ve dizlerindeki jöle katılaştığına göre, Evangeline flört etmenin ne zararı olduğunu kendine sormak zorundaydı. Bir erkek onunla ilk kez flört etmiyordu ama bunu bu kadar ustalıkla ve bu kadar rahatsız edici bir etkiyle yapan çok az kişi olmuştu.

Gerçekten de, dün gece koridorda onun neyle ilgili olduğunu gayet iyi bilmiyor muydu? Yine de onun hipnotize edici gri gözlerine bakmak ve akıllıca olandan çok daha yakına çekilmesine izin vermek için kalmıştı. Hakkını yemeyelim, Bay Roberts ona olan ilgisini sürdürmemişti. Aksine, sonunda özür dilemişti. Hem de çok güzel bir şekilde. Bu özür tam bir hayal kırıklığı olmuştu. İlk paniğine ve ardından gelen ağlama isteğine rağmen Evangeline, Bay Roberts'ın ona o hızlı, hınzır gülümsemesini fırlatıp yatak odasının dışındaki koridorda flörtüne devam edebileceğine dair aptalca, gizli bir umut besliyordu.

Evangeline öfkeyle başını sert bir şekilde yatak başlığına çarparak geriye düşürdü. Böylesine rahatsız edici duyguların zamanlaması muhtemelen daha kötü olamazdı ve duyduğu utanç daha büyük olamazdı. Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Bir İngiliz! Hem de başka bir kadının nişanlısını. Neden her şey daha farklı gelişmemişti? Babam hayattayken yarım düzine mükemmel talip ona kur yapmamış mıydı? Bunların arasında Bavyeralı bir asilzade, bir Rus ressam ve hatta genç bir İtalyan bankacı bile vardı. Babamın arkadaşları, Peter Amca'nın ortakları, hiçbiri İngiliz değildi. Ve hepsi de, eğer sözlerine inanılabilirse, ona tamamen bağlıydı. Daha da önemlisi, babam yaşadığı sürece Michael güvendeydi. Ama şimdi, şey... *Lanet* olsun! Böyle düşünceler delilikti. Evangeline örtüyü sertçe çekti. Elliot Roberts'la arasına duygusal bir mesafe koyması gerekiyordu. Hayatında bir kez olsun çapkınca yorumlar yapmak isteyip istememesi konunun dışındaydı. Adam nişanlıydı. Ve o meşguldü. Son derece meşguldü. Hayatı görev ve sorumluluklarla doluydu. Gerçekten de, on bir yaşındaki Michael'ın başında gerçek bir balta varken kimseyle flört etmeye hakkı yoktu. Bikkın Evangeline

yatak örtülerini attı, yüzünü soğuk suyla yıkadı, sonra hızla giyindi. Evet, güneş doğana kadar lamba ışığında çalışabilirdi. Ne de olsa, sabahki çalışması için yeni gerilmiş tuvali henüz hazırlamamıştı. Bu biraz zaman alacaktı.

Tam da sevgili ev sahibesinin öngördüğü gibi, Elliot uyandığında bahar yağmurlarının yerini pırıl pırıl bir Mayıs sabahına bıraktığını görmüştü. Chatham'ın stüdyosunun yüksek güney pencerelerinden süzülen sessiz güneş ışığı, kaldırım taşı zemini aydınlatıyor ve Evie'nin başyapıtlarının renklerini artırıyordu.

Elliot odada dolaşırken, ağır çizmelerinin topukları boş odada hüznle yankılanırken, bunların gerçekten de birer şaheser olduğunu fark etti. Evangeline'in gelmesini diledi ve onun bu şok edici terbiye hatasını affetmesini hararetle umdu, çünkü bunun bir daha olmayacağına kararlıydı. Hayal kırıklığına uğramasına rağmen, ev sahibi kahvaltıda görünmemiştii; oysa Evangeline'in çoktan atölyede çalışmaya başladığına dair kanıtlar görmüştü.

Kuzey tarafında durakladı. Bir manzara koleksiyonu duvarın en üst seviyesine asılmıştı. Onların altında bir sıra portre asılıydı ve onun altında da duvara yaslanmış, neredeyse hepsi tamamlanmış daha fazla portre vardı. Ancak karşılaştırıldığında, Elliot bile portreler ile manzaralar arasındaki sanatsal üslubun büyük farklılıklar gösterdiğini görebiliyordu. Sağdan sola doğru ilerledikçe manzaralar bakışlarını tekrar tekrar yukarı çekiyordu. Her biri eşsiz ve zarifti: pastoral güzelliğin yuvarlanan sahneleri, köpüklü yeşil tonlarında akan dereler, bulutlara karşı dönen yel değirmenleri, altın tarlalarda çalışan harmanlar, bir sonraki komşusundan daha güzeldi.

Ancak Elliot kuzeybatı köşesine ulaştığında, gözü sağlam bir şövalenin üzerine yerleştirilmiş ve duvara sırtını dönmüş büyük bir tuvale takıldı. Dikkatlice duvarla tuval arasındaki köşeye kayan Elliot, devasa yağlıboya tabloya baktı ve istemeden nefesini içine çekti.

Elliot sanat konusundaki cehaletini itiraf etmeye hazır olsa da, gözlerinin önüne gelen eser daha önce tanık olduğu her şeyin ötesinde dramatikti. Önünde, arka planda bir ortaçağ savaş sahnesi uzanıyordu. Tepeli miğferler bulutsuz safir gökyüzüyle buluşmak üzere yükselirken, rengârenk sancaklar rüzgârda sallanıyordu. Soldan, atlı şövalyeler hücum ederek ilerliyordu.

bir plato savaş alanının girdap gibi dönen tozunun içinden geçerek çatışmaya girdi. Sağ taraftan ilerleyen öfkeli yaya askerler, uzun ve hınzır kargılarını sallayarak yürüyorlardı. Ellerinde ölümcül mızraklar taşıyan silahşorlar rastgele arbedeye daldı.

Elliot hücum eden savaş atlarının gözleri korkudan bembeyaz parlarken terlerinin kokusunu alabiliyor ve adam üstüne adam düşüp toynakların altında ezilirken silahların ve zırhların çarpışını duyabiliyordu. Bu ham güçle dolu bir sahneydi; hareket ve duygunun görkemli bir birleşimiydi. Yine de arka plan izleyicinin gözleri önünde hareket ediyor gibi görünse bile, ön plan zamanda donmuş bir şekilde toprakta duruyordu. Altın zırhlı bir kahraman, kanlı bir kargı tarafından kalbinden vurulmuş, ölü yatıyordu. Şövalyenin tavus kuşu tüylerinden oluşan yüksek sorgucu, düşmüş sancağına karşıt bir renk cümbüşü içinde yayılıyordu. Sağ kolu uzanmış, parlayan kılıcı hâlâ elinde duruyordu.

Eser aynı anda hem korkunç, hem destansı, hem de korkutucu derecede güzeldi.

Kapı menteşelerinin çıkardığı gıcırta Elliot'ı resmin büyüünden kurtardı ve başını uzatıp Evangeline'in okul kapısından içeri girdiğini gördü. İri yarı siyah köpek arkasından itaatkâr bir şekilde tırıs gidiyor, minik pençeleri kaldırım taşına ritmik bir şekilde vuruyordu.

"Günaydın," diye seslendi Elliot, brandanın arkasından dikkatlice adım atarak.

Peçeli bakışları ona doğru kaydı. Evangeline bu sabah tül bir chemisetle üzerine yine lacivert bir elbise giymişti ve elinde bir tomar kâğıt tutuyordu. "Günaydın," dedi stüdyoda kararlı adımlarla masasına doğru yürürken.

Elliot kendini açıklama yapmak zorunda hissetti. "Günaydın Bayan Stone. Umarım itirazınız yoktur? Bunu gördüm ve incelemek istedim."

Evangeline birkaç gevşek kâğıdı masanın üzerine bıraktı, sonra tekrar ona döndü. "Hayır, Bay Roberts," diye cevap verdi, neredeyse boyun eğmiş görünüyor. "Hiçbir itirazım yok."

"Bayan Stone, itiraf etmeliyim ki, buna rakip olabilecek bir şey görmedim. Bu sizin eseriniz, değil mi? Yani, bir şekilde öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, bu benim," diye cevap verdi, odanın içinde yavaşça onun durduğu yere doğru yürürken. "Ticari portrelerimi diğer işlerimden ayrı tutmaya çalışıyorum ama gördüğünüz gibi ikisini de yapıyorum."

"Ve farklı isimler altında mı?" "Evet."

"Dişi olduğunuz için mi?" diye tahmin etti.

Kadın ona tuhaf bir gülümseme fırlattı. "Bence bu daha iyi bir iş olur," diye itiraf etti.

"Mis parçasına ne diyorsunuz Bayan Stone?" diye sordu yumuşak bir sesle, arkasındaki devasa tuvali işaret ederek.

"Sempach'ta Leopold'un Ml."

"Gerçekten olağanüstü bir tablo," diye mırıldandı.

"Neredeyse bitti," diye cevap verdi kayıtsızca. "Yakında Londra'ya götürülecek ve Peter Amca onu piyasaya sürecek."

"Satmak zorunda mısınız?"

"Evet, gelire ihtiyacımız var," diye sertçe itiraf etti. Sonra da yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olacak ki *ekledi*: "Sermayemizi fonlarda tutmayı tercih ediyorum ve kiracı çiftliklerimizin bakımı için emlak gelirine ihtiyacımız var."

Elliot onun konuyu uzatmak istemediğini hissederek başını salladı. "Dikkate değer bir üslup ve teknik yelpazesine sahip olduğunuz anlaşılıyor," diye yorumladı ve bakışlarını norm duvarın tepesine monte edilmiş manzaralara çevirdi.

"Onlar babamın," diye cevap verdi sessizce. "Satılık değiller."

Elliot kararsızca ona baktı, sonra başını salladı. "Nedense, çok güzel olmalarına rağmen sizin çalışmalarınız gibi görünmediklerini düşündüm. Babanız son derece yetenekliydi, değil mi?"

"Ah, evet," diye cevap verdi ama gözlerindeki mavi parıltı aniden donuklaşmıştı. "Çok yetenekli."

"O'nun eserinin mükemmel olduğunu görebiliyorum. Ama bu! Bu mükemmel değil." Elliot uzanıp savaş sahnesine hafifçe dokundu. "Gerçekten de Bayan Stone, bu eser benim tanımlama gücüme meydan okuyor."

"Teşekkür ederim, sanırım," diye kibarca karşılık verdi.

Elliot kendini kaptırdığı için kadının ses tonundaki belirsizliği fark etmedi. "Bu tam olarak nedir? Yani, neyle ilgili?" diye sordu, ses tonu saygılıydı. "Sanki oradaymışım gibi hissediyorum."

Evangeline omuz silkerek, "O savaş alanını ya da kalıntılarını yıllar önce ziyaret etmiştim," dedi. "Resim Leopold'un yürüyüşünden bir sahne.

İsviçre üzerinden. Tuvalde yeterince tasvir edildi ve sanırım bu sonuncusu olmayacak."

"Ne tür bir yürüyüş?"

"Orman kantonlarının büyüyen Habsburg yönetimine karşı isyanını bastırmak için. Burada Luzern'in bayrağını görüyorsunuz, değil mi?" Elliot başıyla onayladı. "Ve en sağda Unterwalden şövalyesi de Winkelried'in cesedi yatıyor. Burayı görüyor musun?" İşkence görmüş bir figürü işaret etti. "Efsaneye göre düşman duvarında bir gedik açmak için kendini Habsburg mızraklarına saplamış."

"Yüce Tanrım!" diye yanıtladı Elliot ürpererek. "Kim bu atlı şövalyeler?"

"Bunlar Hawkscastle'ın paralı askerleri, şimdi Habsburglar dediğimiz hanedan. Mis savaş alanında, on dördüncü yüzyılın sonlarında, Avusturyalılar asi *Schwitz* ile karşılaştılar - İskoçyalılar *da* diyebilirsiniz."

"Tarih konusunda utanç verici derecede cahilim, Bayan Stone. Bu savaş önemli miydi?"

"Avusturyalılar için kesinlikle öyleydi." Konuya ısınmış gibi görünerek kıkırdadı, mavi kıvılcım gözlerine geri döndü. "Habsburglar için oldukça beklenmedik bir yenilgiydi. İsviçreli ormancılar dağınık ve gözü kara olsalar da vahşi ve korkusuzdular."

"O zaman bu altın şövalye Leopold mu?"

"Evet, ama yine de altın zırh bir efsaneden fazlası değil." Ona döndü, yüzü sakın bir gülümsemeyle sabitlenmişti. "Sanırım bir sabah için bu kadar ortaçağ tarihi yeter, Bay Roberts. Dikkatimizi size çevirelim mi?" Hafifçe dirseğine dokundu ve onu atölyesinin ortasına yerleştirilmiş şövale ve sandalyelere doğru yönlendirdi.

Elliot bir saatten fazla bir süre boyunca Evangeline Stone'un soğuk mavi bakışlarının aralıksız incelemesine sessizce katlandı. Elliot onun daha önce büyük bir tuval hazırladığını ve şövalenin üzerine yerleştirdiğini görebiliyordu. Sol elinde bir palet, sağ elinin uzun ve ince parmaklarında ise bir fırça tutuyordu. Elliot zaman zaman onun alçak sesle, kadınlara yakışmayan bir yemin mırıldandığını duyuyor, sonra da palet bıçağının parıltısını görüyordu. Bu sinir bozucuydu. Onu gözlemleyemiyordu - en azından kendisini tatmin edecek kadar. Ne resim yaptığını da göremiyordu. Tek görebildiği Evangeline'in delici gözleriydi. Keskin bir şekilde odaklanmış. Elliot, o masmavi gözleri parlatmak için ne yapmak gerekir, diye düşündü. Bir erkeğin Evangeline'in gözlerini parlatması için ne yapması gerekirdi?

Dudakları davetkâr bir şekilde ayrılır ve kalbi hızlanır mı? Doğru adam için, çok az, diye tahmin etti. Bu düşünce kasıklarının gerilmesine neden oldu ve bir iniltiyi bastırdı.

Evangeline'in boynunun uzun, zarif dönüşüne odaklanan Elliot, açıklanamaz bir şekilde, dudaklarını onun boğazının sıcaklığına bastırmak, fildişi tenine hafifçe dokunmak - evet, tam oraya - diliyle dokunmak ve altında atan nabzını beslemek istedi. Evet, onun içinde kabaran sıcaklığı ve yaşamı hissetmek istedi, çünkü kesinlikle Evangeline Stone yaşıyordu. Dışarıdan görünen sakinliğine ve kasıtlı çekingenliğine rağmen, Elliot kadının tutkulu bir ruhu barındırdığına ikna olmuştu. Dahası, bu kadın kadar güçlü bir şekilde tuvale hayat ve tutku katan biri, bu tutkuyla dolup taşan bir kalbe sahip olamazdı.

Yüce Tanrım. *Ruh mu? Kalp mi?* Zihninin hangi aptal girintilerinden böyle bir saçmalık çıkarılmıştı? O sadece Evangeline Stone'u baştan çıkarmak istiyordu. Temel içgüdülerine güzel isimler takmak onları olduklarından daha iyi yapmıyordu. Çok doğru, onu istiyordu. Dahası, bir kadını istemek Elliot için kaşıntı kadar yaygın ve giderilmesi de bir o kadar kolay olsa da, belirli bir kadını istemek artık kendisine izin vermediği bir lükstü. Her halükârda, baştan çıkarıcı olan Evangeline değildi. Mis Place'ti. Hayır, belki de kötü giden başka bir ilişkinin ardından ona eşlik eden soğuk umutsuzlukla tezat oluşturan başka bir şey değildi. Bunun bir nedeni olmalıydı; bu tür bir saplantılı arzu dehşet vericiydi. Ama itiraf etmek gerekirse, Elliot dün gece Evangeline'in loş koridorunda, kız onun elinden kurtulmadığında ihtiyacının acı verici bir şekilde farkına varmıştı.

Evet, bu da ilginçti. Elliot eski baştan çıkarma rutinine başlarken, Evangeline kaçıp saklanacağı son ana kadar onun bakışlarını sabit tutmuştu. Elliot'ın her zamanki sosyal çevresi içinde, bir ya da iki bibloyla birlikte biraz baştan çıkarma, neredeyse her kadını iri cüssesini, kötü huyunu ve skandal yaratan ününü görmezden gelmeye ikna edebilirdi. Gerçekten de, demimonde içinde, bu asla başarıya ulaşmayan bir rutindi ve Evangeline üzerinde işe yarayabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Elliot dün gece onun dokunuşuyla nefesinin hızlanmasını dikkatle izlemişti. Bu neredeyse açık bir işaretti. Belki de kötü bir işaretti. Bu evde oyalanmaktaki aptallığının artık yorgun, ıslak ve yağmurla yıkanan İngiliz kırsalında sinir bozucu bir şekilde kaybolmuş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey bu unutulmaz güzellikteki ve son derece masum kadınla ilgiliydi.

"Bay Roberts?" Evangeline'in zengin kontralto sesi onu gerçeğe döndürdü. "Lütfen biraz sağa döner misiniz? Evet, lütfen. Teşekkür ederim." Elliot'a belli belirsiz bir gülümseme fırlattı ve gözlerini tuvale çevirdi.

"Bayan Stone?" Evangeline'in başını kaldırıp fırçasını paletinin yarısına kadar kaldırmasını izledi. Arzu ve belirsizlik içini kapladı. "Dün öğleden sonra beni... çarpıcı bulduğunuzu söylediniz. Tam olarak ne demek istediniz? Çarpıcı mı?"

"Bay Roberts, sizi anladığımdan hiç emin değilim-"

"Sormak istediğim şu," diye sözünü kesti, "sözleriniz şu ters iltifatlardan biri miydi? Aşırı çirkin bir kadına yüzünün harika bir karaktere sahip olduğunu söylemek gibi mi?"

Evangeline'in dolgun ağzında şakacı bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de yüzünüzün harika bir karakteri var Bay Roberts ve her şeyden önce en önemli şey de bu. Gerçekten iyi bir portre çizdiğimde -yüreğimden gelen bir portre- çizdiğim şey kişinin *karakteridir*."

Bu açıklama karşısında Elliot içten içe ürperdi. Kesinlikle, karakterinin sanatsal bir yorumunu görmek istemiyordu ve Evangeline'in de bundan zevk aldığını hayal edemiyordu. Böyle bir parça neye benzerdi? Uçsuz bucaksız bir kara delik mi? Ya da daha kötüsü?

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, Evangeline'in bakışları tekrar ona kaydı. "Dikkatli olun Bay Roberts. Sadece yüzünü inceleyerek bir adam hakkında çok şey söyleyebilirim, bu yüzden sizi uyarıyorum."

Elliot derin bir nefes aldı ve ağzını kapalı tutmaya çalıştı ama soğuk İskoç çekingenliği bu kadının karşısında eriyecek gibiydi. "Pekâlâ, Bayan Stone, yüzümde ne görüyorsunuz?"

Evangeline fırçasını bıraktı ve sanki cevap vermek istemiyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Sonunda konuştuğunda sözleri yumuşak ama kesindi. "Zeka, kesinlikle. İyilik potansiyeli. Umutsuzluk. İkiyüzlülük. Ve... sanırım büyük bir öfke."

"Anlıyorum," dedi usulca, aniden konuyu açıklamak için ondan daha istekli değildi. Ani bir kaçma dürtüsü hissetti. Kadının algısı çok rahatsız ediciydi. Ama kendini oradan uzaklaştıramadı. "Asıl soruma cevap vermedin," dedi alaycı bir ses tonunu korumaya çalışarak.

Gözleri şimdi önündeki tuvale odaklanmış olan Evangeline hafifçe kızardı ve onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. "Bay Roberts, eminim ki siz

Ne kadar sıra dışı bir yakışıklılığa sahip olduğunuzun gayet iyi farkındasınız, zira sayısız kadın size bunu söylemiştir."

"Yakışıklı mı? Belki tanıdığım birkaç kadın bu terimi kullanmıştır," diye isteksizce itiraf etti, "ama karşılıksız yaltaklanma bazı çirkin ve nahoş şeylerden kaynaklanabilir, değil mi?"

Evangeline fırçasını düzgünce bir çözücü kavanozunun içine bırakırken gözlerini tekrar ona dikti. Zengin sesi soğuk ve kararlıydı. "Belki de geçmişteki bazı deneyimlerinizin aksine, Bay Roberts, sözlerim ekonomik ya da cinsel amaçlı değil, sanatsal amaçlıdır."

"*Touché*," diye mırıldandı usulca, onun cüretkârlığı karşısında hayrete düşmüştü.

"Yüzünüz alışılmadık ama güçlü, sade bir şekilde güzel," diye devam etti şefkatle. "Ve bir sanatçı için öznesinin sizin gibi doğuştan güzel olması çok daha hoştur. O zaman insan rol yapma ihtiyacı hissetmiyor."

"Numara mı?"

"Evet. Yani yüzeysel resim yapmama gerek yok. Müşterinin hayal kırıklığına uğramasından korkmadan tuvalime karşı dürüst olabilirim."

"Ah, anlıyorum."

"Öyle mi? Merak ediyorum. Söyleyin Bay Roberts, bu portre gerçekten nişanlınız için mi? İtiraf etmeliyim ki, biraz bulanık görünüyorsunuz. Dahası, aşık bir adamın ne görünüşüne ne de tavrına sahipsiniz. Ve bu kadar zahmete giren bir adam, genel olarak konuşursak, tutkuyla aşıktır."

Elliot bu olağanüstü zekâya en iyi nasıl karşılık verebileceğini düşünmek için durakladı. "Ne kadar anlayışlısınız Bayan Stone. Beni bulup çıkardınız."

"Gerçekten de Bay Roberts, tam olarak ne buldum? Söylemeliyim ki, benim için hiç de değerli değil."

"Nişanım... sona erdi," diye yavaşça cevap verdi. En azından bu kadar doğruydı.

"Anlıyorum. Yine de buradasınız."

Elliot omuz silkti. "Aslında portremi yaptırmak gibi bir niyetim yoktu. Ancak sizi gördüğümde, şey, işinizi gördüğümde-"

Evangeline'in kaşları çatıldı. "Yani Wrotham-upon-Lea'ya kadar onca yolu sadece bana söylemek için mi geldin-"

"Nereye?" Elliot şaşkınlıktan *hilesini* unutmuştu. *Aman Tanrım, yanlış köyde miydi?*

Evangeline dondu kaldı, fırçası vuruşunun ortasında asılı kaldı. "Wrotham-upon- Lea'ya," diye tekrarladı yavaşça ve belirgin bir şekilde.

"Evet. Evet, kesinlikle! Wrotham-upon-Lea'ya." Elliot özür diler gibi bir hareketle avucunu yukarı doğru kaldırdı. "Şey, ne olduysa oldu, kırlarda bir gezintinin hoş olacağını düşündüm-"

"Çamurda ve yağmurda mı? Sadece bana portre istemediğini söylemek için mi?"

İlk gerçek yalanına yakalanan Elliot, suçluluk duygusuyla tereddüt etti. Bu şaşırtıcı bir tepkiydi ve Evangeline Stone'a yalan söylemek istemediğini fark ederek şaşkına döndü. Ancak ona gerçeği söylemek de istemiyordu. İkisinin ortasında bir şey yeterli olacaktı. Kıbarca gülümsedi. Evangeline hâlâ dekan fırçasını havada tutuyordu. "Şey, biraz daha dürüst olmak gerekirse, Bayan Stone, bölgede başka işlerim vardı ve sizin işinizin ne kadar güzel olduğunu görünce dayanamadım."

Evangeline gözlerini kırptırdı, sonra fırçasını indirdi. "Ne kadar tuhaf!" tek yorumu bu oldu ve sonra resmine devam etmek için eğildi. Bir saatten daha uzun bir süre, ikisi de tek kelime etmeden birbirlerini izlemeye devam ettiler. Sonunda Elliot bacaklarının uyuşmaya başladığını hissettiğinde ayağa kalktı ve yavaşça odada dolaşmaya başladı, duvarlarda asılı olan tabloları bakıyor ama neredeyse hiç görmüyordu.

Vakit gelmişti. Gitme zamanı. Elliot kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdi ve gitmesi için birçok neden vardı, kalması içinse delilik sınırında nedenler vardı. Evangeline Stone çok fazla şey görüyordu. Ve Antoinette'le olan çirkin mesele, paslı bir bıçak gibi başının üzerinde sallanmaya devam ediyordu. Ve her zaman olduğu gibi, acil işler onu kasabada bekliyordu. Zoë de onu bekliyordu ve onunla ilgilenmesinin zamanı çoktan gelmişti. Onu özlüyordu ve bir şekilde Chatham Lodge'un çocukları, kızını düşündüğünde yalnızlığını ve hayal kırıklığını daha da dokunaklı hale getiriyordu.

Bu hoş oyalanmadan Richmond'a döndüğünde -ki hepsi buydu, spontane, bencilce ve kötü tasarlanmış bir oyalanma- hemen özel kuryeyle Evangeline'e bir mektup gönderecekti. Komisyon için nakit bir ödeme ekleyecek ve portre için oturmaya devam edemeyeceğine dair belirsiz bir mazeret bildirecekti. Bu, ilgili herkes için en iyisi olacaktı. Kesinlikle, onun için en iyisi buydu. Gerçekten de, hızlı ve kalıcı bir

Ortadan kaybolmak, bu berbat karmaşayı başlattığı için ona kalan tek mantıklı alternatifti.

"Bayan Stone," dedi sessizce, hâlâ duvara bakarak, "korkarım ki gitmem gerekiyor. Hem sizi çok fazla meşgul ettim, hem de ilgilenmem gereken bir işim var."

Evangeline'in fırçasını yere bırakırken çıkardığı tıkırtıyı ve zili çekmek için ayağa kalkarken eteklerinin hışırtısını duydu. Hemen ardından Polly adındaki asık suratlı hizmetçi kapıda belirdi ve Evangeline, Elliot'ın bineğinin ahırdan getirilmesi için emir verdi. Sonra odanın genişliğini geçerek geniş güney pencerelerinin yanında ona katıldı ve başını eğerek ona baktı. Çok küçük ama çok canlı, hayat dolu ve sıcak görünüyordu. "Özür dilerim," dedi usulca, "bana ödeme yapmanla ilgili tatsız sözlerim için. İyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin söylemesi gereken bir şey değildi. Ama sizin -yersiz yere kendinizi küçümsemeniz- beni rahatsız etti."

Parlak güneş ışığında sarı saçları altın pırıltılarıyla parıltıyor, gözlerinin mavisi masmavinin zengin bir tonuna dönüşüyordu. Fildişi rengindeki mükemmel elmacık kemiklerinden birine hafif bir beyaz boya lekesi bulaşmıştı. Evangeline'in ağzı neredeyse belirsiz bir şekilde sakın ama çekici bir gülümsemeye dönüşürken onu izledi. "Sizin resminizi yapmaya başlamak büyük bir zevkti, Bay Roberts," diye devam etti sessizce, "ve umarım gerçekten geri dönersiniz."

Elliot ona dokunma dürtüsüne karşı koyamadı. Yavaşça elini kaldırdı ve başparmağını yağlı lekenin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Boya," diye mırıldandı ve elini temizlemek için mendilini çıkardı. Elliot onun renginin neredeyse fark edilmeyecek kadar artarak güzelliğini pekiştirmesini izledi. *Eğer bir ressam olsaydım, Bayan Stone, sizin resminizi yapardım,* demek istedi.

Ama Elliot Armstrong pek çok şey değildi, hiçbiri iyi değildi ve hiçbiri hayatın güzel sanatlarıyla uzaktan yakından ilgili değildi. Sahip olduğu yetenekler başka yerlerde yatıyordu ve kesinlikle Evangeline Stone üzerinde uygulanmamalıydı.

Bir noktadan sonra Elliot hâlâ Evangeline'in gözlerinin içine baktığının farkında değildi. "Geri döneceksin, değil mi?" diye sordu, sesi şüpheyle doluydu.

Onun içini sezgisel olarak gördü. Onun kararsızlığını hissetmişti. Elliot bunu biliyordu ve gülümsemek için kendini zorladı. "Karanlık sırlarımdan sadece birkaçını öğrendiğinize göre, bunu yapmamı istediğinize emin misiniz Bayan Stone?"

Evangeline'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Her zamankinden daha fazla," diye cevap verdi sanki çok açılmış gibi. Yavaşça evin içinden kapıya doğru ilerlediler. İlk kez ne Bolton ne de kahya ortalıkta görünmüyordu. Gerçekten de tüm ev alışılmadık derecede boş görünüyordu. Evangeline şapkasını ve eldivenlerini aldı, Elliot'ın biraz isteksiz olduğunu umduğu bir tavırla ona uzattı.

Birden tüm kararlılığı kırıldı ve yere yığılıp kaldı. "Ne zaman, Bayan Stone?" diye sordu içi boş bir sesle. "Ne zaman döneceğim?"

Evangeline tereddüt etmeden konuştu. "Gelecek hafta mı? Ve mümkünse kalmayı mı planlıyorsunuz? Çocuklar ziyaretinizden büyük keyif aldılar ve umarım onları sıkıcı bulmazsınız. O zamana kadar Peter için *Leopold* üzerinde çalışmalıyım, ama ondan sonra dikkatimi size vermeyi çok isterim."

Elliot bu ifadeye oldukça ateşli bir karşılık verdi ve sadece başını sallayarak parmaklarını şapkasının kenarındaki kumaşa sertçe geçirdi. "Gelecek hafta döneceğim," diye usulca kabul etti.

Evangeline gülümsedi. "Biliyor musun, senden oldukça hoşlandım, Elliot Roberts? Gerçi biraz muamma gibisiniz ama bu elbette hiçbir gerçek sanatçının karşı koyamayacağı bir şeydir."

Ondan hoşlanıyor muydu? Hayır, Bayan Evangeline Stone onu tanımak gibi büyük bir talihsizlik yaşasaydı, kesinlikle ondan hoşlanmazdı. Yine de Elliot Roberts'ı yeterince sevmiştii ve o gerçekten de şanslı bir adamdı. Elliot yine kendini Bay Roberts olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederken buldu. Gerçekten de tuhaftı ama Elliot, Rannoch Markisi'nin başka biri olmayı tercih ettiğı gerçeğine çarpılmıştı. Kasıtlı olarak zihnini uyuşturan sefahat kasırgası hangi noktada onu tatmin etmekten vazgeçmişti? Ya da hiç olmuş muydu? Elliot dürüstçe bilmiyordu.

Onunki varlıklı bir yaşam tarzıydı, Elliot'ın acımasız oyunlarının bunu sürdürdüğüne ve zengin mülklerinin bunu sağladığına şüphe yoktu. Evangeline Stone ise sadece rahat bir hayat sürüyordu, yine de burada, aile içi huzurun tam bir timsali olarak duruyordu Dahası, geniş ailesi iyi ve huzurlu olan her şeyle kutsanmış görünüyordu. Oradan ayrılma düşüncesi bile üzerine yorgun bir bıkkınlık çökmesine neden oluyordu. Elliot, Evangeline'in yüzündeki nazik, zarif çizgilere baktı ve en son ne zaman hoşnutluk hissettiğini hatırlamak için çok uğraştı Ve sonra aynı çabayla kızgınlık hissetmediğı bir zamanı hatırlamaya çalıştı.

Faydası yoktu. Anılar, eğer varsa, ona gelmeyecekti. Dudaklarından beklenmedik bir hayal kırıklığı sesi kaçmış olmalıydı, çünkü Evangeline geriye doğru keskin bir adım attı ve Elliot o zaman onun kendisine çok yakın durduğunu fark etti, uzun siyah paltosu ince kolunun üzerinde düzgün kıvrımlar halinde duruyordu.

Elini uzatıp ondan aldı, sonra yavaşça bakışlarını onunkilere dikti. "Gelecek hafta, Bayan Stone," diye tekrarladı usulca. "O zamana kadar dakikaları sayacağım." Dürtüsel olarak onun elini kavradı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı ve Elliot onun teninin sıcaklığını ağzında hissettiğinde, hiç şüphesiz ona tekrar geleceğini biliyordu. Ve tekrar. Ve tekrar, ta ki bir alçak olduğu ortaya çıkana kadar. Ya da ona gerçeği söyleyecek ve çirkin, dayanılmaz sonuçlarıyla yüzleşecek kadar cesaret toplayana ya da suçluluk duygusuyla boğulana kadar. Bu tüyler ürpertici gerçeğe sarsılan Elliot döndü ve hızla merdivenlerden inip arabaya doğru yürüdü.

Evangeline onun gidişini izledi, zihni duygu girdabına kapılmıştı. Elliot kolay, durgun bir zarafetle atına binerken, uzun çizgili bir bacağını eyerin üzerine atıp büyük atı yumuşak, akıcı bir hareketle ileri doğru iterken kapı aralığında durdu. Sonra zıplayan kestaneyi dizginleyerek dar bir daire çizen Elliot, kısa bir süre kadının gözlerini tuttu, şapkasına şık bir şekilde dokundu ve çakıl serpintisi içinde uzun araba yolundan aşağıya indi. Chatham sokağının sonunda at ve binicisi kuzeye, Wrotham Ford'a doğru dönerek hızla gözden kayboldular. Elliot bir daha arkasına bakmadı.

Evangeline, Winnie'nin salona girdiğinden habersiz, kapı aralığında duruyordu, ta ki sıcak, tanıdık bir kolun belini sardığını hissedene kadar Winnie içini çekerek onu kendine yaklaştırdı. "Oh, Lud, Evie. Elini nasıl öptüğünü gördüm! O mükemmel biri. Senin için mükemmel. Böyle bir adamın çoktan nişanlanmış olması ne kötü bir şans."

Evangeline de bir iç çekti. "Winnie, işte sorun burada."

"Ah, canım benim!" Winnie elini göğsüne bastırdı. "Onun için erkekler var, değil mi?"

"O nişanlı değil."

Winnie'nin eli ağzına gitti ve Evangeline kendini aniden kütüphaneye itilirken buldu, kapı arkasından gümbürdeyerek kapandı.

"Ne demek nişanlı değilim?" Winnie arkasını kapıya yaslayarak sordu. Sanki Evangeline'in sorgusundan kaçmaya çalışmasından korkuyormuş gibi ellerini inatla kapıya dayamıştı.

"Bay Roberts'ın nişanı sona erdi, Winnie." diye yanıtladı Evangeline usulca, her zamanki sandalyesine çökerek. "Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Winnie yavaşça kapıdan uzaklaştı ve kollarını huzursuzca kendine doladı. Bahçelere dalgın dalgın bakmak için ön pencereye doğru yürüdü. "Evie, nişanın bozulması hiç duyulmamış bir şey. Nişanlısı ağlayıp kaçtı mı?"

Evangeline yaklaşan baş ağrısını önlemek için nafile bir çabayla parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Winnie haklıydı Mide bulandırıcı bir belirsizlik üzerine çöktü. "Bilmiyorum, Winnie. Sadece bittiğini söyledi."

Winnie pencerenin yanındaki yerinden döndü ve kütüphanede hızlı, endişeli hareketlerle dolaşmaya başladı, eğri olmayan kitapları düzeltmek ve yerinde olmayan süsleri yeniden düzenlemek için durakladı. Hareket ederken alçak sesle konuştu. "Canım," diye başladı, üzgün çocuklara karşı çok etkili bir şekilde kullandığı alçak, düşünceli ses tonuyla. Evangeline hep onun mürebbiye sesi olduğunu düşünürdü, "Peter senin iyiliğini düşündüğüm konusunda bana güveniyor, ama neden bunu etkili bir şekilde yapabileceğimi düşündüğünü anlayamıyorum, çünkü ben tüy kafalıyım, sen ise mantıklı olan." Zaten mükemmel olan bir çiçek aranjmanıyla uğraşmak için durakladı. "Yine de Bay Roberta'nın yüzünde hoş olmayan bir şey bulmuyorum ve sanırım söylediklerini olduğu gibi kabul etmeliyiz."

Winnie aniden uçmayı bıraktı ve Evangeline'in sandalyesine doğru döndü. "Gerçekten de Evie, senden oldukça etkilenmiş görünüyordu. Dün akşamki yemek boyunca gözlerini senden ayırmadı. Yemin ederim, o da zavallı Stokely kadar büyülenmiş."

Evie ellerini kucağına bıraktı. "Winnie, buradaki sorumluluklarım düşünülduğünde, pek de-"

Winnie beklenmedik bir Gekilde küçük elini sertçe savurarak onun sözünü kesti. "Biliyorum, eskiden senin mürebbiyen bendim ve Peter şu anki durumunu onaylamam için bana güveniyor, ama her şeyi bir kenara bırak Evie, artık gençleşmiyorsun. Geleceğini düşün!"

"İşte sevgili dostum, ben de tam olarak bunu düşünüyorum! Michael'inkini de. Oh, Winnie, çocuk daha on bir yaşında! Büyükbabam ölürse ve Michael'ı benden almaya çalışırlarsa ne yaparız?"

"Bah!" diye homurdandı Winnie elini bir kez daha savurarak. "Yaşlı Leydi Trent seni kabul etmektense cehennemde paslı bir şişin üzerinde kızartmayı tercih edeceğini söyledi."

"Yalan söylüyor!" diye tısladı Evangeline. "Ah, babam kalbinin sesini dinlediğinde onu hemen evlatlıktan reddetti ve büyükbabamın torunlarından hiçbiriyle ilgilenmediğinden emin olmak için tereddüt etmedi. Ama sözüme kulak ver Winnie, büyükbabam öldüğünde torunlarına olağanüstü bir ilgi gösterecek. Eğer izin verirsem o çocuğu bu ailenin kalbinden söküp alacak ve bir engerek yuvasının içine atacak."

Winnie güçsüzce başını salladı. "Oh, Evie, korkarım haklı olabilirsin."

"Buna emin olabilirsin," diye yanıtladı Evangeline acımasızca. "Ve o ilk hamleyi yaptığında, hemen Kıta'ya döneceğiz."

Winnie belli belirsiz umutlu görünüyordu. "Evet, ama... Elliot Roberts gibi bir beyefendiyle yapılacak bir ittifak, Leydi Trent'i korkutmak için uzun bir yol kat edebilir. Peter, Michael'ın mütevellisi olarak, yarı İngiliz'den başka bir şey değil ve o da yabancı doğumlu Ancak, İngiliz bir koca tamamen bir şey olurdu-"

Evangeline elini havaya kaldırarak Winnie'yi engelledi. "Evet, her onurlu adam böyle zor koşullar altında yardımcı olmak ister ama Leydi Trent ve Stone ailesinin sahip olduğu gücü ve nüfuzu hatırlatmama izin verin. Evet, Bay Roberts bir centilmen gibi görünüyor ve şüphesiz oldukça iyi durumda. Ama o! O bir asil, sadık bir Muhafazakâr. Ölçülemeyecek kadar zengin ve acımasız."

"Şey, evet... bunların hepsi çok doğru, ama-"

Evangeline sertçe nefes verdi. "Winnie, Bay Roberts gibi halktan birinin Peter'dan daha fazla etkisi yoktur. Üstelik Bay Roberts'ın böyle bir cadıyı nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikri yok. Ve görünüşüne bakılırsa," diye ekledi kuru bir sesle, "şehitlikten pek hoşlanmıyor."

Winnie her zamanki gibi Evangeline'in karşısındaki koltuğuna oturdu, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Evet," diye düşündü, dalgın dalgın minik ayaklarına bakarak. "Ve ne yazık ki o bir İskoç. Sesini fark ettiniz mi?"

"İskoç mu?" Evangeline'in sesi keskindi. Onun Flaman kulağına Kral'ın bütün İngilizcesi birbirine çok benziyordu.

Winnie yavaşça başını salladı ve bakışlarını yerden kaldırdı. "Evet, sanırım öyle. Hayır, bundan eminim Evie. Biraz aksan kalmış... çok hafif bir aksan,

şaka falan yaptığında. Hayatımın yarısını Flanders'da geçirmiş olabilirim ama ben eski bir Newcastle kızayım ve bir çapak duyduğumda anlarım."

"Evet, adı muhtemelen İskoç," diye düşündü Evangeline, bakışlarını soğuk ocağa dikerek, "bu da onun hakkında ne kadar az şey bildiğimizi doğruluyor, Winnie. Ve Peter İtalya'dan dönene kadar ona hiçbir şey soramayız."

"La, canım, çok ihtiyatlısın! Hayatın sonsuz bir ciddiyet ve şüphe yolu olmak zorunda mı?"

Evangeline bakışlarını Winnie'ye çevirerek, "Evet, elbette," diye cevap verdi. "Pek çok insan bana güveniyor. Ciddiyet ve şüphecilik şimdiye kadar beni iyi bir yere getirdi."

Winnie huzursuzca sandalyesinden fırladı ve bir kez daha kütüphanede gezinmeye başladı. "Ah, Evie! Seni tedbirsiz olmaya teşvik etmek istemem! Ben sadece sevgili Hans'ımla yaşadığım şeyi senin için diliyorum. Gerçekten de bu benim en büyük hayalim! İnsanın sadece ruh eşiyle yaşayabileceği mutluluğu senin de yaşamayı istiyorum ve Bay Roberts'ın senin için doğru kişi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Neden?" diye sordu Evangeline usulca, gerçekten şaşırmış bir halde.

"Neden?" Winnie tekrar döndü, şimdi keten bir mendili parmaklarının arasında gergin bir şekilde ileri geri dolaştırıyordu. "Bilmiyorum!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Sadece görüyorum, hepsi bu. Sana bakışında bir şey var, buraya aitmiş gibi görünüyor. Ve çocuklar! Onu hemen benimsediler. Elliot'ın yüzünde zorlayıcı bir ifade var - biraz şaşkın, büyülenmiş ve aynı anda mutlu."

"Ah, Elliot şimdi mi?" Evangeline'in sesi sertti. "Winnie, gerçekten! Aptalca romantiksin, sanırım Peter *senin* namusunu korumam için bana bakıyor!"

Winnie inatla kollarını kavuşturarak bir kez daha pencereden dışarı baktı. "Ve Augustus'a katılıyorum, her ne kadar bu itiraf bana acı verse de, vücudunda romantik bir kemik bile yok!"

Bu şekilde azarlanan Evangeline ayağa kalktı ve pencerenin önünde arkadaşına katılmak için odayı geçti. Özür dileyerek bir kolunu arkadaşının beline doladı. "Winnie, haklı olabilirsin ve ben bundan hiç zevk almıyorum. Değişmek için çok çabalayacağım. Ama kabul etmelisin ki Bay Roberts'ta gizemli bir şeyler var." Yavaşça öne eğildi ve perdeyi geri çekerek, sanki gerçek Chatham'ın ön bahçelerinde saklı olabilirmiş gibi güneş ışığına dikkatle baktı. "Bir şeyler eksik; bazı bilgiler eksik."

Winnie sabırsızlıkla, "Ah, zahmet etme!" diye telaşlandı. "O iri yarı adamın istediği tek şey bir İskoç eteği! Dizlerinin nasıl göründüğünü bir düşünün!"

Bunun üzerine Evangeline başını geriye attı ve güldü. "Ah, Winnie, çok korkunçsun! Bir hafta içinde dönecek. Sadece onları görmek istemelisin."

"Neden sormuyorsun, Evie?" diye alay etti Winnie. "Ne de olsa sevgilim, sanatçı olan sensin." Bu çok cazip bir düşünceydi.

Wrotham Arms, şüphesiz daha iyi günler görmüş, hepsi de bir önceki yüzyılda yaşanmış eski püskü bir handan biraz daha fazlasıydı. Yıpranmış giysileri içinde bile Elliot'ın korkutucu cüssesi ve buyurgan tavrı hemen dikkat çekiyordu ama Chatham Lodge'dan ayrıldıktan sonra onu ele geçiren ve giderek kötüleşen ruh hali, zayıf ve gergin bir potboy onu doğrudan hancıya götürmeyi kabul ettiğinde ancak yatışmıştı. Elliot, köhne masaların ve yıpranmış oturakların arasından geçerek bakımsız içki salonunda ilerleyen delikanlıyı takip ederek odanın arka tarafına ve pis bir koridordan dar bir ofise doğru ilerledi.

Tabaklarla dolu sağlam bir çalışma masasının arkasında oturan şişman, cafcaflı giyimli bir kadın, fincanları silmekle meşguldü. Yaşı belirsizdi ama mevkisi belli ki öyle değildi. Elliot ürkek hizmetkâra, "*Hancı* dedim!" diye bağırdı, sonra çömlekçi çocuk irkilerek geri çekilince sözlerine anında pişman oldu. Büyük olasılıkla bu delikanlının hatası değildi. "Hancıyı istiyorum, Bay Tanner," diye tekrarladı ona, ses tonunu yumuşatarak.

"Evet, siz kimsiniz?" diye sordu masadaki kadın, bir fincana şiddetle tükürdükten sonra etli bir yumruğuyla bir bez parçasına vurarak Başını kapıya doğru salladı ve yuvarlak gözlü hizmetçi hemen koridordan aşağıya doğru sıçradı.

"Bay Tanner'ın kızının bir tanıdığım," diye cevap verdi Elliot sert bir tavırla ve tüm dikkatini cafcaflı kadına yöneltti. Sararmış bir mafya şapkasından dökülen tel tel kızıl ve gri saçlarının altındaki gözleri, çiçekli bir yüzün kıvrımlarının derinliklerine yerleştirilmiş parlak jet boncukları gibiydi. Kalın, etli bir burun, ağır gıdıkların arasından ve ince dudakların üzerinden sarkıyor, asla güzel olamayacak bir çehreye yerleşiyordu.

Alaycı bir şekilde sırtarak neredeyse tamamlanmış ama kararmış, güdük dişlerini gösterdi. "Hangisini istiyorsun? Ama sormama gerek yok, değil mi efendim?" Kendi kendine kıkırdadı. "Bahse girerim zavallı Mary'ye değil, çünkü sizin gibi iyi bir beyefendiye ihtiyacı yok."

"Annie Tanner," diye araya girdi Elliot sinirli bir şekilde. "Annie Tanner'ı arıyorum."

"Evet, Lunnon'daki beyler beni tanıyor Annie," diye cevap verdi kadın kurnazca başını sallayarak. "Ve muhtemelen tanımayacaklar da." Görünüşe bakılırsa artık tatmin olacak kadar temizlenmiş olan kadehi içten bir gümbürtüyle bıraktı ve dar bakışlarını Elliot'a çevirdi.

Kadının bulaşıkları yıkamasını izleyen Elliot, geceyi bu fare deliğinde geçirmekten kurtulduğu için Tanrı'ya şükretmek üzere durakladı. Evangeline'e duyduğu dizginlenemez arzu ona ne kadar fiziksel rahatsızlık vermiş olursa olsun, bu kötü bir kanlı akıntı vakasından daha iyiydi. "Ben Rannoch Markisi'yim," dedi soğuk bir sesle. "Ve Bay Tanner'ı görmek istiyorum. Şimdi."

Kadın başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru salladı ve iğrenç bir şekilde kıkırdadı, göğsü ve mafya şapkası birlikte titriyordu. "Gerçekten mi? Yolun tam karşısında lordum. Küçük meşe ağacının solundaki üçüncü mezar."

"Öldü mü?"

"Evet, geçen üç hafta içinde ebedi ödülüne gitti," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Peki siz kimsiniz hanımefendi, sorabilir miyim?"

Kadın hâlâ sırtarak, "Ben k e d e r l i bir dulum, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Ve ben sadece buradaki meseleleri hallediyorum."

Yüce Tanrım. *Antoinette'in annesi*. Tahmin edebilirdi. "O zaman kızınızı nerede bulabilirim, madam?"

Kadın keskin siyah bakışlarıyla onu şüpheyile süzdü. "Annie mi? Bildiğimi söylemem doğru olmaz." Kadın kayıtsızca omuz silkti. "Ben Mary, Mayfair'de iyi bir ailenin hizmetçisiyim, belki ondan haber almıştır."

Elliot yükselen öfke ve endişe dalgasını bastırdı. Tanrım, ama bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Antoinette'in kostümcü kızı aktrisin Essex'e döneceğini söylemişti. Kahretsin, burada olmalıydı. Kuşkusuz hâlâ ondan saklanıyordu. "Bayan Tanner, Annie'yle halletmem gereken bir iş var ve bunu halletmek istiyorum."

Bayan Tanner gözlerini kısarak Elliot'a baktı, koyu renk, boncuk gibi bir gözle boyunu taradı. "Evet, senin gibi büyük bir adam, sanırım onun için bolca işin var!" Kadın tekrar kıkırdadı, sonra hemen durdu ve bakışlarını spekülâtif bir şekilde daralttı. "Ama Annie'yi yakında göreceğime hiç şüphe yok. Buraya gel, yoksa burayı halleder halletmez Lunnon'a gideceğim."

Elliot sertçe yutkundu, Antoinette'i ve temsil ettiği her şeyi ait olduğu yere, geçmişine itmek için çaresizdi. Düşünmeden bir karara vardı ve kadife çantayı çıkarmak için cebinin derinliklerine indi. Sert bir takırtıyla masanın üzerine bıraktı. "Bunu aldığından emin olun, Bayan Tanner. Ve ekindeki notu da."

Bayan Tanner'ın gözlerinde yanan bir ışık parladı, sonra aynı hızla tekrar söndü. Bakışlarını başka yöne çevirip dalgınca elbisesinin yıpranmış kumaşını karıştırdı, sonra acıyarak burnunu çekti: "Evet, benim için her şey yolunda kızım, ama ben zavallı bir dul kadını. Lunnon'a uzun bir yolculuk-"

Elliot bir avuç dolusu bozuk parayı masanın üzerine fırlattı ve paralar tabaklara ve fincanlara çarparak şangırdadı. Kadın paraları önlüğüne doldurmaya başlarken yumuşak ve soğuk bir sesle, "Bu, harcadığınız zamana değecektir," dedi. "Ama hata yapmayın Bayan Tanner. Annie'nin o kutuyu ya da mektubumu almadığını öğrenmek gibi üzücü bir talihsizlik yaşarsam, meşe ağacının altına başka bir çukur kazmanızı tavsiye ederim." Sonra Elliot topuklarının üzerinde sertçe döndü ve koridordan aşağı, pis içki salonuna doğru yürüdü, neredeyse gölgelerin derinliklerinde saklanmış duran sinirli çömlekçiye takılıp düşüyordu.

Birden, iğrenç meyhanenin içindeki atmosfer yoğun, bayat ve kirli göründü. Endişe karnını tırmalamaya başladı ve Elliot, Essex'in keskin, saf havasını ciğerlerine çekmek için neredeyse ezici bir ihtiyaç duydu. Kambur, dar kapıdan çıkıp toprak avluya daldı, başını ahırlara doğru salladı ve atını alan ahmak kâhyaya kesin bir emir mırıldandı.

Yol kenarında bineğini beklerken, endişe duygusu çalkalandı, değişti ve dehşete dönüştü ve sonra daha kötü bir şey oldu: kemirici bir kayıp ve korku duygusu. Neyin korkusu? Bu sefil yerden kaçmak için sabırsızlanıyordu ama Londra'ya dönmek gibi bir arzusu da yoktu. *Aslında* hayatına da. O, Rannoch'un her şeye gücü yeten, çokça nefret edilen markisiydi ve birdenbire kendini bu gerçeği herkesten daha çok severken buldu. Her şeye rağmen,

O tam olarak buydu ve bunun gerçekliği asla değişmeyecekti. Bu yol kenarının pis kokusu, neye dönüştüğünün bilgisi gibi üzerine yapışmıştı: bıkkın, doygun, basit ve sıkılmış.

Dördüncü Bölüm

Söyle bana ilham perisi, bir sürü numarası olan adamdan.

-Homer

Yol yorgunu efendisi o akşam Strath'a döndüğünde ve kızıyla okul odasında erken bir akşam yemeği yemek gibi şok edici bir niyeti olduğunu açıkladığında, MacLeod'un korku dolu bir nefesi bastırmak zorunda kaldığı çok açıktı. Ancak kâhya hiçbir yorum yapmadan efendisinin emrini itaatkâr bir şekilde alt kata ilettil ve böylece Henri ile mutfak çalışanlarını bir Fransız anarşisi krizine soktu. Ama Bayan Zoë'nin sert mizaçlı MacLeod'un gözdesi olduğu bilindiğinden, kısa bir süre sonra üç uşak, soğuk jambon ve sıcak sığır etiyle dolu büyük gümüş tepsiler ve normalde büyük yemek salonuna konması gereken şaraplar, sebzeler ve ekmeklerle birlikte okulun kapısına geldiler. Daha da önemlisi, Zoë'nin en sevdiği ahududulu tartı da getirmişlerdi.

Ancak okulun saati sekizi vurduğunda örtüler çoktan kaldırılmıştı ve Elliot kendini Zoë'nin çenesindeki ahududu dolgusunu silerken buldu. Elinde hâlâ yapışkan bir peçete olan Elliot sandalyesine yaslandı, ayaklarını soğuk ocağa doğru uzattı ve kızını dikkatle inceledi. Bu sevimli küçük şey onun bir parçasıydı. Zoë'de annesinin koyu renk, kıvrırcık saçlarını ve rahmetli babasının ciddi, kararlı ifadesini görebiliyordu. Küçük, sivri çenesi muhtemelen Agnes Teyze'den geliyordu ama güçlü, inatçı çenesi... işte bu kesinlikle ona aitti ve kökenini ancak Tanrı tahmin edebilirdi.

"Evet, gerçekten de onun çocuğuydu ve onu el üstünde tutuyordu, ama yemek boyunca ağzından bir düzineden fazla sözcük çıkmamıştı. Bunda şaşılacak bir şey var mıydı? Zoë şüphesiz babasının tamamen delirdiğini düşünüyordu, çünkü Elliot okul odasının içini nadiren görüyor, genellikle yalnız yemek yiyor ve asla ama asla

kızının yüzünü sildi. Kitapların, kürelerin ve küçük sandalyelerin arasında oturan Elliot, Almack'ın toplantısına katılmış bir Cyprian kadar garip hissediyor ve muhtemelen öyle görünüyordu. Belki de, diye düşündü alaycı bir tavırla, gerçekten delirmişti. Böyle bir düşünce aklından ilk kez geçmiyordu. Kararlılıkla bu düşünceyi bir kenara itti. Bu işi daha iyi yapmaya kararlıydı, bu ebeveynlik, yetiştirme ya da adına ne denirse densin.

Kasıtlı olarak gülümsemeye zorladı. "Zoë, neden o çok sevdiğin kitabı getirmiyorsun? Birlikte bir göz atalım." Zoë ona boş boş baktı ve Elliot çaresizlik içinde hafızasını yoklamaya başladı. "Şu resimli kitap mı, tatlım? Sanırım hayvanat bahçesindeki hayvanlarla ya da onun gibi bir şeyle ilgiliydi?"

Zoë gözlerini kırptırdı, kahverengi gözleri lamba ışığında parlıyordu. "Artık resimli kitaplar için çok yaşıyım, baba."

Tanrım... ne kadar aptaldı! Elbette, Zoë kadar iyi okuyan bir kız resimli kitaplara olan ilgisini uzun zaman önce yitirmiş olurdu. Elliot ona utanç dolu bir sırıtış fırlattı ve Zoë de yavaş yavaş ona karşılık verince memnun oldu. "O zaman sevdiğin bir kitap getir, tatlım. Ve aptal, unutkan babana ne hakkında olduğunu söyle."

Zoë itaatkâr bir tavırla sandalyesinden kalktı ve halının üzerinde ilerleyerek bir yığın küçük, yıpranmış kitabı karıştırdı. Dolgun, kız gibi parmaklarıyla bir tanesini tutarak babasının sandalyesine döndü. "Sarı bir kedi yavrusu hakkında," diye usulca açıkladı kitabı babasına doğru uzatarak. "Maceraları var ama bazı kelimeler çok zor."

Elliot tekrar gülümsedi ve bu sefer daha az zorlanmış hissetti. Belki de bu gerçekten de pratik yaptıkça daha kolay olacaktı. Nazıkçe uzanıp Zoë'nin kalp şeklindeki yüzünden bir tutam saç kurdelesini geriye doğru itti, sonra da Agnes Teyze'nin çenesini iyice sıktı. "Sonra baban sana okuyacak tatlım ve zor sözcükler üzerinde birlikte çalışacağız. Bunu ister misin?"

Zoë sözsüzce başını salladı, ciddi gözleri beklentiyle açılmış gibiydi. Elliot yavaşça öne eğildi ve onun burnunun ucunu öptü. Sessizlik uzun bir süre havada asılı kaldı. "Pekâlâ," dedi Elliot hızlıca. "Bunu nasıl yapacağız, Zoë?"

"Neyi nasıl yapacağız baba?" diye tatlı tatlı yankılandı.

Elliot içten içe kendini tekmeledi. Gerçekten de kızına hiç kitap okumamış mıydı? Lanet olsun, okumadığını gayet iyi biliyordu. Ona kitap okumayı hiç istemediğinden değildi, ama Elliot neden okuduğunu tam olarak söyleyemiyordu.

ya da onu çok sevdiği bir çocuktan alıkoyan şeyin ne olduğunu açıklayamadı. Onun çocuğundan. Karşısında öyle küçük ama bir o kadar da ciddi ve belirsiz duruyordu. Kızı babasını neredeyse hiç tanımıyordu ve bu onun hatasıydı. Zoë'nin sahip olduğu tek şey oydu, ama yine de fazlasıyla yeterli olmalıydı.

Gerçekten de sevgi dolu bir baba pek çok çocuğun sahip olduğundan çok daha fazlasıydı ve onu kesinlikle seviyordu. Chatham'daki kızların ve erkeklerin hiçbirinin babası yoktu ama yine de onlar gelişirken, kızı bocalıyordu. Elliot ani bir kesinlikle, "Kucağıma gel, Zoë," diye cevap verdi. "Gel, seni kucağıma alayım ve bu sarı kediciğin ne maceralara atıldığını birlikte görelim."

Sonunda Zoë gülümsedi. Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeydi bu, ama babasının omuzlarına dokunmak için kollarını kaldırdığında gülümsemeye yaklaştı. Çok yaklaşıyordu. *Ah, evet*, kendini rahatlatmıştı! Bu bir başlangıçtı ama neyin başlangıcı? Elliot bilmiyordu ama bunun üzerinde çalışıyordu.

Gerald Wilson saat dokuz buçukta Rannoch Markisi'nin kütüphanesinin eşiğinde durdu ve kendi kendine orada ne işi olduğunu sordu. Markinin onu çağırdığını çok iyi biliyordu. Hem de her zamanki küstah tavrıyla: Aşırı sinirli bir uşak, üzerinde "Kütüphane şimdi" yazan ve alt kısmında kalın, siyah bir *R* harfi bulunan karalanmış bir not taşıyordu. Zamanı gelmişti, dedi Wilson kendi kendine. Aslında aylar önce yeni bir pozisyon aramaya başlamalıydı.

Kusursuz referansları ve tecrübesiyle Wilson, son derece profesyonel bir iş adamı olmakla gurur duyuyordu. İki yıl önce Rannoch'un yanında çalışmayı gönülsüzce kabul etmişti, çünkü o zamanlar markinin ona önerdiği fahiş maaş cehennemde yaşamaya değer gibi görünmüştü. Şimdi Wilson'ın ciddi şüpheleri vardı ve Rannoch'un neden bu kadar iyi maaş verdiği konusunda acı bir ders almıştı. Daha da kötüsü, marki personeli bir tırpanın buğdayı biçtiği gibi biçiyor, hızlı ve yere yakın kesiyordu. Wilson bu benzetme karşısında irkildi. Parıldayan bıçağın diz kapaklarını kestğini neredeyse görebiliyordu.

Tamam, Lordum. Hepsi bu kadardı, değil mi? Kovulacaktı.

Wilson, markinin kendisini bu kadar geç bir saatte çağırmasının başka bir nedenini anlayamıyordu. Markinin karanlık kütüphanesine girip istifasını küstahça savurmakla ilgili pek çok hayal kurmuş olsa da, Wilson en çılgın hayallerinde bile

Rannoch'un onu haber vermeden kapatabileceğini hayal etti. Neden, örnek bir hizmet vermemiş miydi? Rannoch'un sert taleplerine ve aşağılık ruh hallerine hiç sızlanmadan tahammül etmemiş miydi?

Allah'ın belası iki yıl boyunca markinin kirli işlerini yapmıştı. Bir kasa konyak için kendisini seve seve bıçaklayabilecek serbest tüccarlarla ticaret yapmış, gerektiğinde ara sıra rüşvet ödemiş ve azgın yaşlı baronet Sör Hugh'u çeşitli ve muhtelif iğrenç çıkmazlardan kurtarmıştı. Düzinelerce iflasın eşiğindeki beyefendiden rutin olarak ezici onur borçları tahsil etmişti, bunlardan ikisi kapı arkasından kapanır kapanmaz beyinlerini krallığa uçurmuştu.

Evet, Wilson Rannoch Markisi'nin hizmetindeyken uçurumdan aşağıya, insanlığın sunabileceği en karanlık çukura baktığını kabul ediyordu. Çektiği onca acıdan sonra görevden alınmak katlanılamayacak kadar ağırdı ama en iyisi bunu bir an önce halletmekti. Wilson çelik gibi bir kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi, kalın meşe kapıya vurdu ve ardından markinin kutsal odasına girdi.

"Ah, Wilson!" diye haykırdı işvereni, elindeki yanmayan چراغı bırakıp masanın arkasındaki yayılmış pozisyonundan alışılmadık bir nezaketle kalkarak. "Bu kadar çabuk ve akşamın bu geç saatinde geldiğiniz için teşekkür ederim."

Geldiğiniz için teşekkür ederim.

Sözlerindeki nezaket rahatsız ediciydi ve Wilson mağaranın hemen içinde kararsızca durakladı. Marki belli ki evinin mahremiyeti için giyinmişti, her zamanki ceketini ve yeleğini çıkarmıştı. Gömleğinin ince kambriği gevşek görünüyordu ve Rannoch'un kolları ön kollarının bir kısmına kadar kıvrılmıştı, gergin kasların üzerine serpilmiş siyah saçları ortaya çıkmıştı. Bir günlük gür sakalı sert yüzünü gölgeliyordu. Wilson zorlukla yutkundu, çünkü patronunun zengin çevresine rağmen İskoçyalı her zaman acımasız görünüyordu. Resmi kıyafetlerin uygarlaştırıcı etkisinden yoksun, barbar görünüyordu.

"İçeri gel Wilson! Tanrım, dostum, içeri gel ve kendine bir konyak doldur," dedi Rannoch, bir dizi kristal sürahiye doğru el sallayarak. "Ne de olsa normal çalışma saatinizi çoktan geçti," diye ekledi, masanın arkasından ağır damask perdelerin arasından bakarak. "Söylesene Wilson, dışarıdaki sis daha da mı kötüleşti?"

Tanrım, Rannoch hava durumunu tartışıyordu. Ve ona bir içki teklif etti. Patronunun her zamanki sohbet havası daha çok ara sıra

Homurdanma, yarım düzine emir cümlesi ve ardından sert bir kovulma. Wilson minnetle konyağa yöneldi, artık ona ihtiyacı olacağına tamamen ikna olmuştu.

Alışılmadık derecede rahat görünen marki pencereden döndü ve masasının köşesine yaslanıp her zamanki viski bardağını büyük bir bacağına yaslayarak kayıtsızca oturdu. Uzun boylu adam masanın üzerine tünemiş olsa bile Wilson'ın üzerinde yükseliyordu. Endişeyle, beyni konuşmanın bir yerinde durabilmek için çabaladı. Eğer Rannoch onu kovmak niyetinde olsaydı, şimdiye kadar çoktan kovmuş olurdu. Wilson buna yeterince sık tanık olmuştu. Rannoch bir adama kobra gibi saldırırdı: hızlı, yığın halinde ve acı verici bir şekilde.

Yani marki bir şey istiyordu ama ne? Wilson umursamaz bir tavırla sürahiye yere bıraktı. Bu yeni görev, markinin alışılmadık derecede hoş bir davranış sergilemesini gerektirecek kadar korkunç bir şey olmalıydı. Bu haftanın başlarında Wilson, Rannoch'un serseri metresinin izini sürmekle ya da sürmeye çalışmakla görevlendirilmişti. Ne umutsuz bir işti bu! Hemen ardından, Wilson'ın Christinas hediyesi olarak seçtiği kolyeye uygun, abartılı bir yakut bilezik satın almak üzere kuyumcuya gönderilmişti.

Bilezik kötüye işaretli, Wilson bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Belki de, diye alaycı bir tavırla düşündü, artık yeni bir metres bulması gerekiyordu. Bunda olağandışı bir şey yoktu, çünkü geçen yıl Bayan Fontaine'in hizmetlerini güvence altına alan Wilson olmuştu. O unutulmaz romantik olmayan olayda, Rannoch'un emirleri soğukkanlılıkla kısa ve özdü. Lord Clivington'ın metresinin adını öğrenin, makul ölçüde çekici olduğundan emin olun, mali düzenlemelerini öğrenin ve ona iki katını teklif edin.

Clivington'ın bir önceki hafta Rannoch'u hazard'da fena halde kandırdığı, ama bunu hızlı ve zekice bir taktikle yaptığı yaygın bir söylentiydi. Hiçbir beyefendi, hatta Rannoch bile, kanıtlanamayacak bir suçlamada bulunacak kadar ileri gitmezdi. Bu nedenle, Rannoch'un hain markisi, sık sık yaptığı gibi, intikamını başka yollardan aldı.

Kısa süre içinde Clivington, Bayan Fontaine'e olan ilgisini kaybetmiş gibi davranmak gibi gülünecek kadar garip bir duruma düşmüştü. Rannoch'a bunu söylemeye cesaret edemedi; Rannoch'un kurbanlarından pek azı bu kadar aptaldı. Olanlar da kısa süre sonra aceleciliklerinden pişman oldular. Aslında, Rannoch'un her zamanki intikam yöntemleri göz önüne alındığında, Clivington nispeten zarar görmeden kurtulmuştu.

Wilson tedirginlikle yan masadan kalkıp patronuna döndü. "Gerçekten de lordum," diye cevap verdi sonunda. "Bu gece hava mevsim normallerinin dışında sisli."

Rannoch hâlâ nispeten iyi huylu görünüyordu. Yine de Wilson, onun yakın zamanda bol miktarda kırmızı et yemiş, durgun ve tok bir panterden biraz daha fazlası olduğundan korkuyordu. "Otur Wilson. Otur," dedi Marki, bir sandalyeye doğru nazikçe işaret ederek. "Oldukça solgun görüldüğünüzü fark ettim. Belki de çok çalışmışsınızdır?" Marki rahat bir tavırla purosunu aldı, masasındaki mumdan yaktı ve loş odaya kıvrımlı bir duman bulutu üfledi.

Wilson oturdu. "Hayır, lordum. Oldukça iyiyim, sizi temin ederim."

"İyi, iyi," diye yanıtladı Rannoch, dalgın dalgın parmaklarının ucundaki çerotu inceleyerek. Sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi uzun bir süre durakladı. Sonunda konuştu. "Söylesene Wilson, sormak hiç aklıma gelmiyor, ailen nasıl geçiniyor? Yaşlı bir annen var, sanırım?"

Wilson, Marki'nin bırakın annesini, bir ailesi olduğunu bile bildiğini öğrenince şaşkına döndü. "Gerçekten de Lord Rannoch, annem ve ailem oldukça iyi durumda."

"Ah, evet. Güzel." Marki kadehini kaldırdı ve iğrenç viskisini dalgın dalgın yudumladı.

Wilson da içkisinden sağlıklı bir yudum aldı. "Lordum?"

"Evet, Wilson?" Marki'nin keskin siyah kaşları merakla kalktı.

"İstediğiniz bir şey var mıydı?"

Rannoch masanın köşesindeki tüneğinden ona bakıyor, her an geniş kanatlarını açıp masum bir kemirgenin üzerine çullanabilecek kocaman siyah bir yırtıcı kuş gibi görünüyordu. "Evet!" diye cevap verdi Marki, Wilson'ı şaşırtarak. "Beni bağışlayın. Evinize ve ocağınıza dönmeyi arzuladığınızı unutmuşum."

"Evet, şey..." Wilson sözlerinin zayıf bir şekilde akıp gitmesine izin verdi.

"Ah, gerçekten! Ocak ve ev," diye tekrarlardı Rannoch neredeyse dalgınca, "ve böyle kasvetli bir akşamda. Wilson, şimdi davranışımı gözden geçirdiğimde, seni gecenin bu geç saatinde böylesine hoş bir yerden sürükleyecek kadar düşüncesiz olduğum için pişmanlık duyduğumu söylemeliyim."

İşverenin çok iyi Fransız konyağını hızla yudumlayan Wilson, Rannoch'un olağanüstü nazik ruh hali göz önüne alındığında, markinin karanlık kütüphanesinin biraz daha hoş görünmeye başladığını açıklamanın eşiğindeydi

Bayan Wilson'ın soğuk ocağından bile daha iyi, ama yine de çekingenlikten duygularını sakladı. Bunun yerine, "Siz bakmayın lordum," diye cevap verdi.

"Sen iyi bir adamsın Wilson. Hizmetlerinizi sürdürmeye karar verdiğim için birden fazla kez memnun oldum. Doğrudan konuya gireceğim." Rannoch Wilson'a üzerinde iki isim yazılı küçük bir kâğıt uzattı.

James Hart. Peter Weyden.

"Bu adamları tanımıyorum lordum," diye cevap verdi Wilson kararsızca.

"Wilson, ben de öyle," dedi Marki dostça. "Ama onlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok isterim. Elbette gizlice. Her ikisi de Londra'da yaşıyor, ama muhtemelen en yüksek çevrelerde hareket etmiyorlar. İlk topladığım nişanlı. Kiminle ve nişanlılık durumlarını bilmek isterim."

Wilson sessizce başını salladı.

"İkincisi ise Kıta'dan çok sayıda eser ithal eden Flaman bir sanat uzmanı. Görünüşe göre çok seyahat ediyor ve Kraliyet Akademisi'nde bağlantıları olduğundan şüpheleniyorum. Ayrıca çeşitli sanatçılara... komisyonlar veriyor."

Wilson gözlerini yavaşça yumdu. "Peki bu adam hakkında ne öğrenmemi istersiniz lordum?"

Rannoch sigarasından bir nefes daha çekti, sonra yavaşça nefesini verdi. "Ben sadece onun kusursuz bir karaktere sahip olduğu konusunda kendimi rahatlatmak istiyorum, ki öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Ah, anlıyorum lordum. O halde bir sanat eseri için pazardasınız?"

Rannoch yavaşça başını salladı. "Şunu söylemem yeterli Wilson, hızla bir hayranın haline geliyorum."

"Bir şey mi satın almalıyım lordum?" diye sordu kararsızca.

Rannoch dönüp uzun bir süre ona baktı, şaşkın ifadesi yavaş yavaş yerini şaşkın bir memnuniyete bıraktı. "Ne harika bir fikir Wilson!"

"Gerçekten mi lordum?" Wilson şaşkın görünmemeye çalıştı.

"Evet!" diye cevap verdi Rannoch, sonra sesini neredeyse komplocu bir tona düşürdü. "Bay Weyden'i ara. Ona işvereninizin -adımı kullanmayın- bir van Artevalde satın almak istediğini söyleyin."

"Bir *van Artevalde* mi, lordum?" Wilson endişeyle gözlerini kırptırdı, sonra da zorlukla yutkundu. "Size söylemeliyim ki Lord Rannoch, onları elde etmek son derece zordur. Nadir bulunurlar ve oldukça da pahalıdırlar."

Wilson sözel bir sağanak bekledi ama hiçbiri gelmedi. Rannoch sadece kara kaşlarından birini çattı. "Van Artevalde'nin çalışmalarını biliyor musunuz?" diye sordu saygıyla.

"Evet. Sınırlı bir bilgim var," diye kekeledi Wilson. "Önceki işverenim, hatırlarsınız, ciddi bir koleksiyoncuymuştu. Van Artevalde genç bir Flaman ressam ama azımsanmayacak bir değeri var."

"Öyle mi?" diye sordu Rannoch, çok meraklanmış görünüyordu.

"Oh, evet, lordum. Onun alegorik eserleri genellikle Rubens'in eserleriyle karşılaştırılır. Renk ve ışık kullanımı mükemmeldir; van Eyck'inkine çok benzer. Gerçekten de eserleri özellikle yurtdışında yüksek fiyatlara alıcı bulmaya başladı."

"Mükemmel, Wilson," diye mırıldandı Rannoch. "Yeteneklerin seni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Weyden'e ya da onun işlerini kim yürütüyorsa ona hemen bir van Artevalde istediğini söyle, görkemli ve destansı bir şey. Yakında sana *Leopold'un Düşüşü* adında bir parça gösterecektir... bir yerde."

"O *Sempach*," diye düzeltti Wilson, sonra da yüzünü buruşturdu.

Rannoch başını sallamakla yetindi ve sert bir şekilde sakallı çenesini ovuşturdu. "Evet, kulağa doğru geliyor. Ona altın olarak ödeyin. Fiyatın bir önemi yok."

"Evet, lordum," diye yanıtladı Wilson saygıyla. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Rannoch yavaşça, uzun parmaklarını masaüstüne vurarak. "Weyden'in adamlarına söyle, bir sonraki emre kadar piyasaya çıkan her van Artevalde için ilk opsiyonu istiyorsun. Satın alın... hepsini satın alın."

"Hepsi mi?" Wilson afallamıştı.

Odanın gölgelerine bakarken Rannoch'un kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Hayır, hepsi değil," diye düşünceli bir şekilde düzeltti. "Ev-er, van Artevalde'nin pazara çıkmasını kısıtlamak istemeyiz." Markinin bakışları keskinleşti ve Wilson'a döndü. "Her iki tablodan birini satın alın, hangisini seçeceğinize siz karar verin. Tanrı biliyor ya, benim sanat zevkim yok."

"Ama lordum, bu fiyatı çok yükseltecek!"

Rannoch sırtıttı. Mükemmel beyaz dişleri mum ışığında uğursuzca parlıyor gibiydi. "Gerçekten de öyle mi? O zaman çok daha iyi."

Kısa bir süre sonra Wilson küçük kâğıt parçasını cebine koydu ve büyük ölçüde rahatlamış ama kafası son derece karışık bir şekilde oradan ayrıldı. Sonunda iki porsiyon içtiği konyağın etkisiyle hem kanı hem de beyni hafifçe uyuşmuş olan Wilson, kütüphaneye girerken az kalsın markinin son derece kibar beyefendisi Kemble'a takılıp düşüyordu.

Elliot, uzun bir duman sütunu çıkararak, sandalyesinden kalktı ve şimdi karşısında küçümseyerek duran söğüt gibi, orta yaşlı adama örtülü bir eğlenceyle baktı. Puro dumanından nefret ettiğini gizlemeyen Kemble, ikisinin de bildiği gibi, sadece markiyi kızdırmak için tasarlanmış bir hareketle kambrik mendilini etkisiz bir şekilde ileri geri salladı.

Neden, diye sordu Elliot kendi kendine bininci kez, uşağımın terslemelerine, homurdanmalarına ve surat asmalarına katlanıyorum? Çünkü, basitçe söylemek gerekirse, adam eşsiz bir dahiydi. On yıl önce Kemble, Elliot'ı kendi isteğiyle eline almış, eteğini yakmış ve huysuz, iri yarı bir İskoç delikanlısını bakımlı, kusursuz giyimli bir Londra beyefendisine dönüştürmüştü. O ilk birkaç ay boyunca Elliot'ın dünyevi sofistike seviyesinin terziliğinin gerisinde kalması hiçbir şekilde Kemble'ın suçu değildi Dahası, takip eden tüm fiyaskolar boyunca Kemble Elliot'ın yanında olmuştu Onu mükemmel bir şekilde giydirmek, kusursuz bir şekilde tıraş etmek ve hangi metresin hangi parfümü tercih ettiğini hatırlamak için her zaman Kemble'a güvenebilirdi.

Ayrıca Kemble, *yüksek* tabakadan kimlerin iskambilde hile yapmak, yeminlerinden dönmek ya da başka erkeklerin metresleriyle yatmak gibi istenmeyen eğilimlere sahip olduğunu bilmek gibi daha az geleneksel görevlerde de *mükemmeldi*. Kemble akşamdan kalmalığın en iyi ilacını, kilitlerin nasıl açılacağını ve modaya uygun olmayanlar arasında kimin Fransız çiçeğine yakalandığını biliyordu. Buna ek olarak, yanlış değerlendirilmiş bir yumruk durumunda yüzdeki şişliği azaltmak için şaşmaz bir tekniğe sahipti ve Londra'daki her demi-rep, kahya, uşak, bulaşıkçı, pasta şefi ve ayakkabı boyacısı ile dedikoducu bir ilişkisi vardı. Dahası, onların sırlarını olduğu kadar zaafalarını da biliyordu.

Bu nedenle, Elliot sakın bir iç çekişle چراğını söndürdü ve azarlamaya, aşağılamaya ya da tehdit etmeye cesaret edemediği tek hizmetçiye hitap etti. "Konu topuklu ayakkabılar, değil mi Kem?" Dağılan duman bulutunun arasından uşağa dikkatle baktı.

Kemble'in sıkıca büzülmüş dudakları titredi ve elleri belirgin bir telaşla yanlarında aşağı yukarı hareket etti. "Lordum! Bunu nasıl yaparsınız? Durumları iğrenç! Mahvoldular - mahvoldular, size söylüyorum! Son derece, geri dönülmez bir şekilde, umutsuzca-"

"Tiyatroyu bırak, Kern. Elimden bir şey gelmezdi. Özür dilerim."

"Pardon?" Uşak gözlerini çılgınca devirdi. "Eminim öylesinizdir! Ama söyleyin lordum, çamurda domuzlar gibi yuvarlanma dürtüsü nereden geldi size?"

"Er-Essex, öyleydi. Essex'te içimde bir dürtü belirdi." Elliot bir kahkaha sesini bastırmak için kendini zorladı, çünkü Kemble'ın azarları hayatında ilgi ve alakaya benzeyen neredeyse tek şeydi. "Belki de," diye ekledi alaycı bir tavırla, "bana sık sık söylenen domuz gibi oldum."

"Hımm," diye yanıtladı Kemble bilgece, hâlâ dudaklarını büzerek. Uşak sallanan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tanıdık bir inatçı duruş sergiledi. Elliot bakmaya zahmet etmedi, ama uşağın ayak parmağının halıya öfkeli bir dövme yapmakla meşgul olduğunu tecrübelerinden biliyordu.

"Üzgünüm, Kemble. Gerçekten. Şimdi dinle, eski dostum. Yeni, hayır, *farklı* kıyafetlere ihtiyacım var."

Kemble'in ince, köşeli kaşları daha da dramatik bir şekilde kalktı. "Bundan hiç şüphem yok, lordum, çünkü eğer bu kırsal alanın pisliği içinde dolaşma eğiliminin devam edeceğini tahmin ediyorsanız-"

"Öyle," diye sözünü kesti Elliot, kızgınlığı ses tonuna birazcık da olsa Highland çapağı karışmasına izin veriyordu. "Ve o kadar da... o kadar da pahalı görünmeyen bazı şeyler isteyeceğim."

"Gerçekten mi?" diye küçümseyerek burnunu çekti Kemble. "Lütfen açık konuşun, *böyle şeylerden* pek anlamam," diye ekledi, sözcükleri sanki Hindustani'de *tencere* anlamına geliyormuş gibi telaffuz ederek

Elliot içini çekti. "İki çift sıradan geyik derisi pantolon, iki çift düz yün pantolon, yarım düzine sıradan keten gömlek, bir friz ceket, bir çift nötr yelek ve-oh, eski topuklu ayakkabılar istiyorum."

"Ne yani, çivili broganlar yok mu?" diye mırıldandı Kemble küçümseyerek.

Elliot sakince, "Hayır, sanırım öyle değil," diye cevap verdi. "Eski çizmelerinizi elinizden geldiğince cilalayın. İyi iş görürler."

Kemble bilgece başını salladı, ama Elliot onun solgun, anlamlı gözlerinde alaycılığın titreştiğini görebiliyordu. "Kısacası, lordum, sıradan bir köylü gibi mi görünmek istiyorsunuz?"

"O kadar da kötü değil, Kern!"

"Peki ya kaba pazen donlara ne dersiniz lordum?" diye mırıldandı uşak. "İnsanın taşaklarını saran ev dokuması kadar tahrik edici bir şey yoktur!"

"Ah!" Elliot ağzının kenarında bir gülümseme hissetti. "Bu numarayı fazla abartmayalım, eski dostum!"

Hem iş adamından hem de uşağından kurtulan Elliot, dikkatini alışılmadık derecede asabi ve hâlâ isteksiz olan amcasına yöneltti.

Sir Hugh, MacLeod'a ne zaman olursa olsun, döndüğünde Elliot'ı dairesine yönlendirmesi için emir bırakmıştı. Prensip olarak kimseden emir almayan Elliot yine de bu talimata bir an bile kulak asmadı. Sör Hugh emir vermeye ne kadar yatkınsa, inatçı yeğeni de emirlere itaat etmeye o kadar yatkındı; bu yüzden amcasının böyle bir mesaj bırakma zahmetine girmiş olması Elliot'ın fazlasıyla ilgisini çekmişti. Birbirlerine aşırı derecede düşkün olmalarına ve benzer kötü alışkanlıklara sahip olmalarına rağmen, Hugh ile açıktan açığa yakın değillerdi. Bir oyun cehenneminde ya da genelevde birbirlerine takılmaları dışında, ikisinin konuşmadığı günler, bazen haftalar geçebilirdi.

Elliot yorgunca iç çekti. Amcasının başı büyük ihtimalle beladaydı.

Sosyal açıdan katı kız kardeşi tarafından alaycı bir şekilde Benham'ların Felaketi olarak adlandırılan Sir Hugh, Hyde Park'ta bir öğleden sonra gezintisine çıkabilecek kadar endişe ve neredeyse o kadar efor sarf ederek hayatını sürdürüyordu. Hugh Benham, sekiz elli yıl boyunca şanlı bir başarıyla yaptığı gibi, ayak parmaklarını havaya kaldıracağı ana kadar tembel bir sefahat hayatının tadını çıkarmaya kararlıydı; Rannoch'un dul markizinin sık sık söylediği gibi, bu olay muhtemelen çok erken gelemezdi.

Gutlu bir ayak ya da safralı bir karaciğer tarafından rahatsız edilmediği zamanlarda Sir Hugh popüler bir adamdı, gelir eksikliğini telafi etmek için yeterli cazibeye ve zekâyâ sahipti. Elliot'ın annesini kızdırma arzusunun bir sonucu olarak, Sir Hugh Rannoch kasasından geçiniyordu. Elliot amcasının faturalarını ödedi, kumar borçlarını kapattı ve hatta Sir Hugh'un zamansız bir patavatsızlığa yakalandığı nadir durumlarda ikinci adam olarak görev yaptı. Ancak böyle durumlarda,

Elliot'ın kötü şöhreti ve Sir Hugh'un umursamazca -ve anlamsızca- özür dilemeye istekli olması, genellikle gerçek bir kılıç darbesinden kaçınmak için yeterliydi.

Bu değerli çabaları sayesinde Elliot, soğuk ve kibirli annesine burun kıvrırma zevkini kazandı. Leydi Rannoch'un şikayet etmeyi çok sevdiği babası da kardeşinden daha ihtiyatlı değildi. Uzun zamandır hem ahlaki hem de mali çöküşe doğru kaygan bir yokuşta ilerleyen Benham ailesinin tamamı, Leydi Rannoch'un evlilik sunağında huysuz ve dindar bir İskoç'a kurban edilmesiyle uçurumun kenarından çekilmişti. Kardeşinin kabadayı maskaralıkları ve oğlunun iğrenç şöhretinin yarattığı utancın, -kendi naçizane fikrine göre- kibar toplum içinde görünmesini engellediği gerçeği, dul kadının kendine acıma ateşini daha da körüklüyordu.

Ne var ki bu gece Elliot amcasının havasında değildi, her ne kadar yaşlı alçağa gizliden gizliye düşkün olsa da. Ama bundan kaçış yoktu. Hugh, Elliot'ın sahip olduğu babaya en yakın şeydi ve bu yüzden amcasının oturma odasının kapısını sertçe çaldı ve içeri girdi. Hugh'yu son dört gündür olduğu gibi, iltihaplı ayağını bir pufun üzerine kaldırmış, *hayat* dolu ruhunu sefalet ve içkiye boğmuş bir halde buldu.

"İçeri gel. İçeri gel," diye mırıldandı Hugh, sabırsızca kanepeyi işaret ederek. "Şuraya, seni görebileceğim bir yere otur. Ve bizi şu lanet uşaktan kurtar."

Elliot bir viski almak için amcasının masasına doğru yürüdü, uşağı uzaklaştırdı ve uzun bacaklarını rahatça önüne uzatarak kanepeye yayıldı. "Ben de seni özledim amca," diye mırıldandı.

Hugh, kendisine aristokratça yakışan ama benzer şekilde süslenmiş kız kardeşinde kocaman ve kibirli görünen uzun, sivri burnunun altından ona baktı. Tüm yaşına ve dağınıklığına rağmen baronet hâlâ yakışıklı bir adamdı. "Aklıma gelmişken, oğlum," dedi Hugh, "Hades'in neresine gittin? Hâlâ o süslü parçayı yere atmaya kararlı mısın?"

Elliot kasıtlı bir esnemeyi bastırdı ama içten içe kendini gergin ve huzursuz hissediyordu. Akşam Strath House'a döndüğünden beri böyle olmuştu. Hugh'yla olan bu meseleyi çözmek için sabırsızlanıyordu, böylece yatak odasının yalnızlığına çekilebilir ve garip huzursuzluğunu mahremiyet içinde yaşayabilirdi.

"Hayır, Hugh," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Yine de annesini bulmayı başardım ve Antoinette'in geleceğine dair açık bir işaret olduğunu düşündüğüm bir şey bıraktım,

ya da eksikliği, benimle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona bir bilezik aldım, eğer satmayı ve tutumlu yaşamayı seçerse ona birkaç ay yetecek. Bileziği, ona hata yapmamasını, bunun bir son olduğunu açıkça söyleyen bir notla birlikte bıraktım. Sözlerim belki biraz açıktı ama ona karşı nazik olmak istedim."

"Hımm," diye homurdandı Hugh kayıtsızca. Baronet başını eğerek, keskin gri gözlerinden birini kısarak kulağını kaşıdı. "Uzun bir yolculuktu, değil mi?"

Elliot, "Yol boyunca dikkatimin dağıldığını söylemem yeterli," diye cevap verdi.

Hugh'nun yüzü bilmiş bir sırıtişla ikiye ayrıldı. "Evet, sen benim kanımdansın ve buna hiç şüphe yok! Şehirden çıkarken istekli birine rastlamadan şehri terk edemezsiniz."

"Görünüşe göre, o istekli değil. Ya da belki de müsait değil demeliyim," diye yanıtladı Elliot, sabit bir şekilde bardağına bakarak. Gerçekten de Hugh'un bir konuda haklı olduğunu düşündü. O amcasının kanından geliyordu. Yine Benham burnuna bakmak yeterliydi, çünkü Elliot'ındaki kötü iyileşmiş kırığa rağmen benzerlik açıktı. Benzerlikleri bir kez olsun onu üzmüştü. Bu onun da kaderi mi olacaktı? Kronik gut hastalığıyla ve paranın satın alabileceği tüm arkadaşlarla yalnız yaşamak? Yüce Tanrım, hayat beklenmedik derecede kasvetli görünüyordu. Elliot umutsuzca, "Bu da taşradaydı," diye mırıldandı, sonra viskisinin geri kalanını bir dikişte içti. "Essex'te."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldıran Hugh, içkisini höpürdeterek içti. "Bir taşra jölesi, ha? Buna gerçekten şaşırdım! Her zamanki tarzın değil evlat."

Elliot soğukkanlılıkla, "Bu konuyu tartışmamayı tercih ederim, Hugh," dedi ve duygusuz bakışlarını amcasına çevirdi. "Konuşmak istediğin konu neydi?"

"Nasıl isterseniz," dedi Hugh keyifli bir şekilde, "çünkü bir sonraki hafif eteğinizi seçmekten daha acil sorunlarımız olduğu kesin."

Bu aşağılayıcı ifade Elliot'ın sinirlerini bozdu ve oturduğu yerden kalkıp amcasını oturduğu yerde boğazlama isteğini bastırdı. Bu yabancı duyguyu kontrol altına almaya çalışan Elliot tarafsız bir ses tonu kullanmaya zorladı. "Ve bu endişeler-?"

"Yeni Baron Cranham. Çok ilginç haberler var. Winthrop ve Linden dün gece uğradı. Görünüşe göre Godfrey Moore kaçtığı o fare deliğinden geri

dönmüş, Hindistan'a mı? Belki de tehdidinizi unuttuğunuzu düşünüyordur."

Elliot keskin bir takırtıyla bardağını yere bıraktı. "Moore geri mi döndü? Ve unvanı kapmayı mı başardı? Bunu anlayamıyorum."

"Başka varis yok, Elliot Aksi takdirde unvan ortadan kalkacaktı, buna şüphe yok." Hugh ayağının ağırlığını kaydırmak için öne doğru eğildi, bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Moore haftalar önce Baipur'dan sessizce döndü ve annesinin evlilik bağlarının nihayet bulunduğunu iddia etti. Bu şartlar altında kim tartışmaya girer ki? Malikâne zengin bir yer değil, Nottingham yakınlarında küçük bir malikâne ve onu zar zor geçindiren bir gelir. Yine de onu Londra'ya geri getirmeye ve birkaç misafir odasına girmesini sağlamaya yetti."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Elliot neredeyse kendi kendine. "Geçmiş bana sonsuza dek işkence mi edecek? Yemin ederim, bundan bıktım usandım."

"Ne kadar yeni ve dokunaklı bir duygu, oğlum," diye cevap verdi Hugh kuru bir sesle, "ama yapacak bir şey yok Moore, Cranham -ya da her kimse- adam geri döndü ve başına bela gelecek, benden söylemesi."

"Kuşkusuz, ancak ne yapılması gerektiğinden emin değilim."

"Öldürün onu," diye homurdandı Hugh, tek kaşını kaldırarak. "Onu şimdi öldür. Kendini gelecekteki sıkıntılardan kurtar ve on yıl önce başladığın işi bitir. Belli belirsiz bir bahane uydurup onu tekrar çağırmak ya da daha iyisi, karanlık bir sokakta o piçi boğmak çok zor olmayacaktır."

Üç gün önce, diye düşündü Elliot, yeni yatırım yapmış olsun ya da olmasın, Baron Cranham'ı öldürmekten hiç çekinmezdi. Kılıçlar, tabancalar ya da iyi bir bıçak, hiç fark etmezdi. Ne karanlık bir sokağa ihtiyacı olurdu ne de bir meydan okuma uydurmak için kendini sıkıntıya sokardı. Yeterince sebebi vardı. On yıl hiçbir şeyi değiştirmemişti. Üstelik bu kez, kimsenin Cranham'ı gecenin karanlığında Bombay'a giden bir gemiye bindirmeyeceğinden de emin olacaktı.

Ama şimdi? Elliot, anlamsız hayatının Tanrı'nın alaycı bir şakası olduğuna dair herhangi bir şüphe taşısaydı, kaderin bu cilvesi bunu doğrulayacaktı Cranham'ı öldürmek sadece bir zaman meselesiydi. Bu kaçınılmaz ve muhtemelen gerekli olacaktı. Elliot bunu mide bulandırıcı bir kesinlikle biliyordu.

Elliot Roberts sözünü tutarak Wrotham-upon-Lea'ya döndüğünde Mayıs, Haziran'a dönmüştü. Bir öğleden sonra geç vakitte, sağlam kestanesine binmiş ve kalmaya niyetli olduğunu gösteren büyük bir heybe taşıyarak geldi. Evangeline, kendi kendine bile, bütün gününü Wrotham-upon-Lea'de geçirdiğini kabul etmek istemiyordu.

Son üç gündür ön bahçelerde oyalanıyor, heyecanla onun gelmesini bekliyorlardı. Çocuklar da her akşam yemekte Elliot'ın dönüşünü heyecanla soruyorlardı.

Nihayet adam geldiğinde Evangeline köpeğiyle birlikte taze çiçekleri kesiyordu. Düşüncesizce, biraz daha şık bir şeyler giymiş ya da saçını biraz daha zarif bir şekilde düzenlemiş olmayı diledi ama artık çok geçti. Şüphelerine rağmen Elliot geri dönmüştü ve onunla birlikte huzursuz duyguları da gelmişti. Elliot'ın kestane rengi atının dizginlerini bırakıp o erkeksi zarafetiyle yol boyunca ilerleyişini izlerken, o artık tanıdık, hâlâ rahatsız edici sıcaklık midesinin derinliklerinde kıvrılmaya başladı. Güneş ışığında Elliot hatırladığından daha da iri görünüyordu. Bugün çok sade giyinmişti, ayakları bir şekilde onun güç ve kudret aurasına katkıda bulunuyordu.

"Bayan Stone!" diye onu sıcak bir şekilde selamladı, iki elini uzatarak ona doğru yürüdü, yüzündeki sert çizgiler aniden nazık bir gülümsemeyle yumuşadı. Elliot'ın sesini duyan Fritz, umarsızca kokladığı çalı kümesinden fırladı ve sanki Elliot'ı ona doğru sürüyormuş gibi, Elliot'ın peşinden tırıs tırıs gitmek üzere yola fırladı. Evangeline eteğini kaldırarak dairesel araba yolunu çevreleyen çiçekli bordürün üzerinden kestirme bir yol izledi. O bunu yaparken, Elliot onun elini tuttu, diğer elini hafifçe beline doladı ve çakıllı zeminde yavaşça ona yardım etti. Elleri kocaman ve sıcaktı, sertti ama kaba değildi ve gereksiz bir an için onu tuttu. Kız bunu hissetti ve kendini bir kız öğrenci kadar sersem ve aptal hissetti.

Evangeline kendini geri çekemedi ve sonra mantıksız bir hayal kırıklığıyla onun kendisiyle flört etmeyeceğine dair ettiği ciddi yemini hatırladı. "Bay Roberts," diyebilirdi nefes nefese, "her şeye rağmen döndünüz."

"Gerçekten, yapmayacağımı mı sandın?" Elliot ölçülü bir isteksizlik hissiyle kollarını yavaşça iki yanına indirdi.

Evangeline ona baktı ve memnuniyetini gizleyemeyerek gülümsedi. "Olmama ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünmüştüm."

"Neden?" Ses tonu açıktı. "Beni bu kadar sahte mi sandın?" Dizlerini rahatsız edici bir şekilde zayıflatan o ani yoğunlukla ona tekrar baktı.

Evangeline bu kafa karıştırıcı duygudan kurtulmak istercesine, alnına dökülen bir tutam saç fııçladı. Adamın her zaman kesin bir kararlılıkla bakan sert gri gözlerini inceledi.

"Gerçekten de, nedenini bilmiyorum..." diye zayıfça açıkladı ve sözlerinin dağılmasına izin verdi. "Gel, seni içeri alayım."

Bolton ona kolunu uzattı ve birlikte araba yolundan geri dönüp geniş ön merdivenlerden yukarı çıktılar. "Bolton size Kule Odası'nı gösterecek," diye gevezeliğe devam etti, "Chatham'a son geldiğinizde beğenmiş miydiniz?"

"Oh, evet, Bayan Stone. Chatham'daki her şeyi çok beğendim," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, eşikten geçip salonun serin gölgelerine girdiklerinde. "Burası her açıdan çok hoş bir yer."

Evangeline dudaklarını kararsızca araladı, adamın ne demek istediğinden tam olarak emin değildi. Adam ona keskin, yan bakışlarla bakıyordu. "Teşekkür ederim Bay Roberts. Kule odaları her zaman favorim olmuştur. Çok sessiz ve özel, manzarası da son derece güzel."

"Sessiz ve özel mi, Bayan Stone?" Koyu renkli, kesik kaşlardan biri hafifçe yukarı kalktı, sonra yerini şaşkın bir kaş çatmaya bıraktı. "Merak ediyorum da, o zaman siz kendiniz işgal etmiyor musunuz?"

Evangeline zili çekmek için uzanırken nezaketle gülümsedi. "Yalnızlık benim için nadir bir lüks, efendim. Biraz daha az büyüleyici olsa da daha modern olan ikinci kattaki kanatta çocukların yanında olmalıyım."

"Ah, evet! Odanız güney oyuğunun yanında, pencere kenarında mı?" Fritz, Elliot'ın ayaklarının dibindeki halının üzerinde, göbeğini kaşımak için bariz bir istekle sırt üstü yuvarlanmaya başladı, minik patileri havada amaçsızca sallanıyordu. Elliot büyük bir nezaketle ona boyun eğdi.

"Evet, üst üste dizilmiş kule odalarından çok daha yeni," diye açıkladı ve parmak uçlarının köpeğin pürüzlü simsiyah tüylerini yavaş, hipnotik hareketlerle okşamasını hayranlıkla izledi. O uzun, zarif parmaklar tarafından okşanmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Adamın elleri büyük ve güzel biçimliydi, dokunuşu hafif ama emindi-

Bolton'ın yavaş, ağırbaşlı ayak sesleri onun hayali hayallerini sona erdirdi. "Bay Roberts, değil mi?" diye sordu uşak her zamanki kibar kararsızlığıyla. "Chatham Lodge'a tekrar hoş geldiniz."

"Bolton, lütfen Bay Roberts'a her zamanki odasını göster." Evangeline tekrar Elliot'ın yüzüne döndü ve renginin açıldığını fark etmemesi için dua etti. "Akşam yemeği altı buçukta servis edilecek. Saat dörde yaklaştığı için Aşçı'ya hafif bir yemek hazırlatıp sizi kendi halinize bırakacağım."

cihazlar. İsterseniz banyo için zili çalın ya da dışarıda Gus ve çocuklara katılmaktan çekinmeyin."

Elliot ikinci öneriden memnun olmuş görünüyordu. "Onları nerede bulabilirim?"

Evangeline elini savurdu ve küçük bir kahkaha attı. "Arka bahçelerde Bay Roberts, Theo ve Michael'ın 'kimyasal deneyler' dedikleri iğrenç bir şeyle uğraşıyorlar. Riski size ait olmak üzere gidin, çünkü görünüşe göre çok fazla gürültü, duman ve koku içeriyor." Bu uyarıyla birlikte Evangeline hem sepetini hem de soğukkanlılığını geri kazanma umuduyla bahçeye doğru yürüdü. Ancak Fritz onu terk etti, ustalıkla ayağa fırladı ve Elliot'ın peşinden mutlu bir şekilde koşmaya başladı. Onların koridorun derinliklerinde kaybolduğunu görmek için bir omzunun üzerinden bakmak için dönen Evangeline, kendini kendi köpeğini şiddetle kıskanırken buldu.

Elliot, Bolton'ı ana merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı, eski kulenin dairesel merdivenlerine kadar takip etti, Fritz'in papağanlarının tık tık sesleri arkasında neşeyle yankılanıyordu. Elliot adımlarının hafif olduğunu ve kule merdivenlerine her basışında ruh halinin katlanarak yükseldiğini fark etti. İçinden sessiz bir rahatlama nefesi çekti, o ana kadar beklenti içinde nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

Ama endişelenmesine gerek yoktu; hâlâ oradaydı. Her şey umduğu gibiydi; değişmemişti. Ruh hali. Büyü. Dünyada her şeyin yolunda olduğuna dair o gizemli his. Ah, ve Evangeline Stone! Her zamankinden daha güzeldi. Chatham'ın yolundan dönüp onu sık çimenlerin ve bahar çiçeklerinin arasında ayak bileğine kadar ayakta dururken gördüğünde bile, garip, yatıştırıcı bir duygu onu sarmıştı. Adını ancak belli belirsiz koyabildiği duygular tarafından neredeyse elle tutulur bir şekilde kuşatılmıştı.

Tanıdık olmayan kelimeler kafasında ve kalbinde yuvarlanıp duruyordu: *barınak*, *rızık*, *kurtuluş*. Bolton rahat ve tanıdık yatak odasının kapısını açarken Elliot bunun mantıksız olduğunu kendine hatırlattı. Ama işte oradaydı. Evangeline'in varlığı bu eve mutlak bir huzur ve memnuniyet duygusu üflüyor, tıpkı açık pencerenin yumuşak perdelerinden içeri süzülen Haziran esintisi gibi evi dolduruyordu.

Evangeline her zamanki gözü pekliğiyle Chatham Lodge'daki akşam yemeğinde yaşanan kaosun hakemliğini yaptı. Yemekler servis edildikçe ve ardından aynı hızla tüketildikçe, neşeli yaygara da buna uygun olarak yükselip alçaldı. Yemek boyunca

Evangeline yemekte Solomon'u oynadı, çocuklar arasındaki kavgaları bertaraf etti ve uygunsuz konuları daha sonra tartışmak üzere bekletti. Ancak sürekli hareketliliğin yanı sıra, sessizce misafirini inceledi.

Elliot Roberts nasıl bir adamdı? Çoğu İngiliz gibi olmasa da yakışıklı biriydi; yani sarışın, durgun ve şık giyimli. Elliot esmer, atletik yapılı ve sade giyimliydi. Üstelik Winnie haklıysa, hiç de İngiliz sayılmazdı. Belki de bu, onun sert görünüşünü bir şekilde açıklıyordu. Gerçekten de Elliot'ın Winnie'nin huzuru için fazla yakışıklı olduğu açıktı.

Varlıklı bir adamdı, ama bu varlıkların ne kadar geniş olabileceğini Evangeline tahmin edemiyordu ve aslında bunun pek de önemi yoktu. Daha da önemlisi, karakteri nasıldı?

Kesinlikle, sık sık iç gözlemci ve biraz inatçı görünüyordu. Yine de göz açıp kapayıncaya kadar çapkın, sonra da aynı hızla şefkatli olabiliyordu. İyi huyu her türden insanı etkiliyordu. Personel onu kolayca kabul etmiş ve geniş ailesi onu hevesle kucaklamıştı. Yabancılarla nadiren tahammül eden bir köpek olan küçük *Spitske* bile Elliot'a alışmıştı.

Bütün bunların bu kadar kısa bir süre içinde nasıl olup da gerçekleştiğini anlayamıyordu. Yine de, sağında oturan esmer adama yan gözle baktığında, kesinlikle Chatham Lodge'a aitmiş gibi görünüyordu. Daha da endişe verici olanı, diğer herkes de aynı fikirde görünüyordu. Elliot, Winnie ile hafifçe flört ediyor, oğlanlarla iyi huylu bir şekilde şakalaşıyor ve Nicolette'in kızlara özgü saçmalıklarını dikkatle dinliyordu. Ancak Elliot küçük Frederica'ya özel bir düşkünlük besliyor gibiydi. Onu her sohbete dahil etmek için bariz bir çaba harcıyor ve dikkatli bir gözün köşesinden onu dikkatle izliyordu.

Elliot, Chatham'ın rutinine, sanki hayatının her günü akşam yemeğinde derslere ve tartışmalara katılmış, en iyileriyle şiddetli tartışmalara ve çatal işaretlerine girmiş gibi alışmıştı. Sık sık ve içtenlikle gülüyordu ama Evangeline, Elliot'ın gülmenin kolay geldiği bir adam olmadığı gibi şaşırtıcı bir izlenime kapılmıştı. Yaygın bir hüznün, bir tür içe kapanma, sık sık gözlerini bulandırıyor ve sert, aristokrat yüzünün hatlarını sertleştiriyor gibiydi.

Yine de, bu gece ona bakmamaya çalışsa da çok rahat görünüyordu. Sürekli tüten duman ve kahkahalar göz önüne alındığında

ve Elliot'ın şimdi neşeyle kullandığı sargılı parmağı, öğleden sonra çocuklarla yapacağı kimyasal deneyler için oldukça hevesli olduğunu gösteriyor olmalıydı. Ve daha birkaç dakika önce, Winnie'nin kibarca iznini aldıktan sonra, Elliot Theo'ya tehlikenin temellerini öğreteceğine söz vermiş, sonra da gerekli zarları çıkarmak için ceketinin cebini karıştırmıştı.

Kötü alışkanlıkları olan bir adam mıydı? Aşırı içki ya da kumar düşkün müydü? Böylesine güçlü kuvvetli, soylu bir adamın şüphesiz bir metresi ya da en azından ayaktakımı arasında tanıdıkları olurdu. Bu düşünce Evangeline'i duraksattı. Aslında onu olması gerekenden daha fazla rahatsız etmişti ama saf değildi. İngiliz sosyetesinin yapmacıklığı içinde değil, daha bohem bir Kıta ortamında yetişmişti. Aptalları seve seve kabul etmeyen Marie van Artevalde, büyük kızının onlardan biri olmadığından emindi. Sonuç olarak, Evangeline dünyayı ve onun tüm gerçeklerini çok iyi anlıyordu ve bunun için sonsuz minnettarlık duyuyordu.

Peki ya Elliot? Onun bir annesi var mıydı? Highlands'de bir evi? Onu kim seviyordu ve hiç aşık olmuş muydu? Evet, bir zamanlar çok derin bir aşk yaşamıştı, diye fark etti Evangeline küçük bir rahatsızlıkla. Nişanlılığının sona erdiğini söylediğinde onun parlak gri gözlerinde nasıl bir ıstırap parıltısı gördüğünü hatırladı. Bir kadın böyle bir adamla nişanını neden bitirirdi ki? Bu sorular Evangeline'i acımasızca rahatsız ediyor ve saplantısının yoğunluğu onu korkutuyordu. Tanrım, adam bir müşteriydi, onun evinde bir misafir! Eğer başka bir şey olmak isteseydi, ilgisini belli etmekten çok daha fazlasını yapabilirdi. Ara sıra içine kapanık olsa da, Elliot hiç de utangaç biri değildi. Dahası, onu etkileyebileceğini zaten biliyordu; son ziyaretinde bu çok açıktı.

Ona ilgi duymasına rağmen, Elliot'la uzun süreli göz teması kurmamaya çok dikkat etti ve sınırlı bir başarıyla da olsa tedirginliğini gizlemeye çalıştı. Yemeğin ardından Evangeline, Tess'e Porto şarabı ve iki kadeh getirmesini emretti, ardından misafirinin eğlencesini nazıkçe istekli bir Gus'a bıraktı ve Elliot Roberts ile arasında samimi ve profesyonel bir mesafe bırakmanın ihtiyatlı olacağı konusunda kendini bir kez daha uyardı.

Elliot, Chatham'daki ikinci akşamının da birincisi gibi başladığını, gürültülü hazard dersleri dışında sakin bir aile uyumu içinde geçtiğini fark etti. Elliot'ı çok memnun edecek şekilde, büyüleyici sakinleri

Wilson'ın James Hart hakkında tam zamanında verdiği raporla daha da artan bir etki yarattı.

Elliot'ın kendisi kasıtlı olarak sebep olmadıkça, başka bir adamın mutsuzluğundan zevk alacak biri olmasa da, Hart'ın nişanının çabucak boşa çıktığını öğrenmekten yine de memnun olmuştu Hart'ın genç nişanlısı, iki hafta önce Gretna Green'e kaçmıştı ve şimdi yerel rektörün en küçük oğluyla evliydi. Bu durum Hart'ın Evangeline'le olan randevusuna neden gelmediğini açıklıyordu. Kuşkusuz bir düğün portresi zavallı adamın en son düşündüğü şeydi ve bu da bir şekilde Evangeline'in kapısının önünde belirme olasılığını azaltıyordu. Elliot'ın hilesi şimdilik güvendeydi.

Elliot salon koltuğunda arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve Evangeline'in dikkatini Frederica'nın oyununa vermesini gizlice izlerken rahatlamaya çalıştı. Bu görev bittiğinde, bir sepet tamirat aldı ve Winnie ile kanepeyi paylaşmak için hareket etti. Kediler Bay Stokely'nin ayaklarının dibindeki ocakta uyuklarken, arkadaşı bir gazeteye kıvrılmış oturuyordu Fritz, Nicolette'in çaldığı piyanoforte ile çocukların Elliot ve Gus'ın centilmence oyun oynamanın inceliklerini sergiledikleri iskambil masasının arasında gidip geliyordu.

Sessiz bir saat böyle keyifli uğraşlarla geçtikten sonra, Elliot zarları bir kenara bıraktı ve Frederica ile Nicolette'e bir el whist için meydan okudu Theo dostane bir şekilde ona ortak olmayı kabul etti, böylece Gus ve Michael yerlerini bayanlara bıraktılar. Dörtlü yarım saat daha mutlu bir şekilde oynadı, ta ki Elliot dalgın bir şekilde gözlerini kâğıtlardan ayırıp ev sahibesine dikene kadar. Alaycı bir sırıtişla, dikkatle Bayan Weyden'a bakıyordu.

"Yine dedikodu paçavraları mı okuyorsun Winnie?" diye uyardı Evangeline, arkadaşının biraz beceriksizce tuttuğu gazetenin etrafından bakmaya çalışarak.

"Hımm," diye reddetti Bayan Weyden, oldukça dalgın bir şekilde. Dul kadının sırtı Elliot'a dönüktü ve Elliot onun kağıdın arkasına gizlice eğildiğini görebiliyordu.

Evangeline ve Gus birbirlerine mizah yüklü bakışlar fırlattı ve Evangeline arkadaşına takılmaya başladı. "Öyle değil mi? Yine de *Times*'ın o eski nüshasının arkasına sakladığınız şey kesinlikle bu," diye ısrar etti Evangeline şaşkın bir ses tonuyla. "Elbette yanılıyor olabilirim."

Winnie'den belirsiz bir yanıt geldi: "Umph," dedi.

Gus bilmiş bir göz kırpışla şakalaşmaya katıldı. "Anne, o gazete bir haftalık! Seni bu kadar büyüleyen ne gibi büyük haberler var? Downing Caddesi'nden yeni hikâyeler mi? Raffles'ın Singapur'a dönüşü mü? Ah! Şimdi anladım, Evie! Annem mısır fiyatlarıyla yeni yeni ilgilenmeye başlamış olmalı!"

Bay Stokely bile ateşin yanındaki sandalyesinden gelen gizli bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

Bayan Weyden sonunda gazetesinin arkasından bakarak, "Ah, hepinizin canı cehenneme!" diye mırıldandı. "Bilmeniz gerekiyorsa, bu sadece biraz dedikodu! Yapacak bir şey yok, bu benim ölümsüz zaafım."

"Hayır, hayır, anne!" diye bağırdı Theo dramatik bir şekilde. "Bolton'a öğleden sonra postasını getirdim ve Leydi Bland'ın mührünü taşıyan son derece dolgun bir paket fark ettim. İtiraf et, skandal sayfalarını sana o gönderdi!"

Gus güldü, sonra annesine kısık ve komplocu bir ses tonuyla hitap etti. "Bize sosyeteyle ilgili bütün haberleri oku anne. En ufak bir dedikoduyu, en ufak bir skandalı *bile* kaçırmayalım!"

Winnie öfkeyle homurdandı. Hile yaptığı anlaşılmıştı, *Times*'ı şimdi daha aşağıda tutuyordu ve Elliot geniş kucağındaki kupür ve kâğıt yığını görebiliyordu. "Gerçekten mi, Augustus!" dedi küstahça, hâlâ yazışmalarını gözden geçirerek. "Oğlu Cambridge'den atılmış başka bir talihsiz annenin haberini okuyacağımızı mı umuyorsun-er-ah, bu da ne?" Winnie kelimeleri usulca kendi kendine söylemeye başladı.

Theo kartlarını karıştırırken, "Ah, bize de oku anne," diye tekrar yalvardı. "Özellikle kötü bir şey olmalı!"

Ocağın yanındaki sandalyesinden kalkan Gus, annesinin omzuna doğru eğilerek başının üstünü öptü. Sonra sahte bir törenle boğazını temizledi ve annesinin omzunun üzerinden yüksek sesle okumaya başladı.

"Kötü şöhretli Lord R'ye ne oldu? Şehirde sadece büyüleyici amcası kaldı. Söylentilere göre, her zamanki uğrak yerlerinde görülmeyen yakışıklı İskoç asilzadesi, bir geline kur yapmak için taşraya çekilmiş olabilir. Sonunda öyle olabilir mi?"

Gus okumayı bitirdiğinde başını kaldırıp Evie'ye baktı, ağzı açık kalmıştı.

"Rannoch!" diye tısladı annesi gazetesinin arkasından, gazeteyi hışımla kucağına indirerek. "Ne saçmalık, Evie! O iğrenç, kokuşmuş tazı. Hangi namuslu kadının ona sahip olacağını düşünemiyorum-"

Elliot odanın öbür ucundaki masasından boğuk bir ses çıkardı, kozunu kaybetti ve Frederica'ya kritik bir löve kaptırdı. "Lanet olsun sana, Elliot!" diye homurdandı Theo, elini tiksintiyle yere atarak.

"Bizim oyunumuz, efendim," diye kıkırdadı Nicolette, kartları açarak.

Bay Stokely dalgın dalgın, "Rannoch mu?" diye sordu. "Adını duyduğumu söyleyemem."

"Rannoch mu?" diye sordu Gus, annesinin yüzünü inceleyerek. "Leydi Bland'ın sürekli bahsettiği herif değil mi o, anne? Mektuplarında sürekli ondan bahsediyor - nişanlısını terk eden marki, ah, bilirsin işte..." Sözleri kesildi ve yüzü pembeleşti.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Winnie sertçe. "Aynen öyle ve bu işin yarısı bile değil."

"Winnie!" Evangeline'in sesi keskin bir uyarı notası taşıyordu.

Gus onu görmezden gelerek dalgınca çenesini ovuşturdu. "Evet... ama onunla ilgili başka bir şey yok muydu, Evie? Adının başka yerlerde de geçtiğini duyduğumu hatırlıyorum."

"Winnie araya girdi, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Neden, Rannoch şu iğrenç ilişkiye karışan kişi..." Elliot odanın öbür ucundaki konumundan artık onun sözlerini seçemiyordu ama Evangeline'in gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordu.

"Winnie! Gus! Kuşkusuz kötü bir adam, ama Lord Rannoch'un işi bizi ilgilendirmez. Lütfen hemen susun!" Evangeline'in sesi keskindi. "Ve Gus, etrafta dolanmayı bırak ve gidip ateşi harla. Winnie, şu dikişe bakmanı istiyorum, çünkü bir türlü doğru düzgün yapamıyorum."

Nicolette bir sonraki tur için kartları toplarken, koklayıcı bir tazı olan aşağılık Lord Rannoch çabucak unutulmuş gibiydi. Neredeyse herkes tarafından.

Beşinci Bölüm

Ay ile bir ilişki, içinde ne günah ne de utanç vardı.

-Laurence Sterne

Gecenin geri kalanında Elliot, Winnie'nin sözlerini düşündü ve onun sözleri karşısında kendini aşağılanmış hissetmemeye çalıştı. Ne de olsa bunlar özünde doğrudu. Dahası, hangi kirli ilişkilerinden bahsediyor olabileceklerini merak etti. İçini çeken Elliot bunun iki düzineden herhangi biri olabileceğini fark etti. Winnie bunların hepsini biliyor muydu ya da öğrenebilir miydi? Bu düşünce Elliot'ın midesini bulandırdı.

Elliot kendine, her namuslu ailenin Rannoch Markisi gibi bir alçağı hor göreceğini hatırlattı. Stone'lar ve Weyden'lar terbiyeli olmanın ötesinde, genel olarak toplumdan kopuk görünüyorlardı. Geldiğinde bunu hemen hissetmişti. Yine de onun adını ne yazık ki onlara tanıdık geliyormuş gibi söylüyorlardı. Rannoch Markisi'ni neden bilsinler ya da umursasınlar ki? Stones ve Weyden'lar, Elliot'ın uzun zaman önce arzulamaktan vazgeçtiğini düşündüğü türden bir hayat yaşıyorlardı. Aslında bu, soğukkanlılıkla ve kasıtlı olarak reddettiği, artık asla sahip olamayacağı bir yaşam tarzıydı.

Yine de sahip olabileceği şeylerin yerine, Elliot kendini kalbinin yalanını yaşarken buldu. Bir erkeğin gençliğindeki ocak, ev ve aile arzusunun nasıl bu kadar kolay bir şekilde anathema haline gelebileceğini ve sonra aynı hızla bir kez daha ulaşılamaz bir fanteziye dönüşebileceğini fark etmek acı verici bir şekilde rahatsız edici buluyordu. Ama kendini aldatıcı bir şekilde kaptırdığı bu fantezi, başka bir yanılsamadan başka bir şey olsaydı, Elliot Armstrong'un asla tadını çıkarma fırsatı bulamayacağı bir şeydi. Bayan Weyden'in sivri ve biraz da isabetli iğnelemelerine rağmen kolayca bir eş bulabilirdi. Yine de Evangeline Stone gibi bir kadın olmayacaktı. Kasabada yetişmiş, yakışıklı olmayan, serveti az ve çaresiz bir kadın olacaktı.

bir unvan için. Böyle bir kız evleneceği kişi konusunda fazla seçici davranamazdı.

Yine de Bayan Weyden ve dedikoduları hakkındaki endişelerinden daha fazla, Elliot'ı rahatsız eden başka bir şey vardı. Evangeline, gelişinden duyduğu bariz memnuniyete rağmen ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Yemek boyunca bunu açıkça hissetmişti ve bu gece onu neredeyse dayanamayacağı kadar inciten şey, diğerlerinden çok bu durumdu. Kısa vadede Bayan Weyden'in yorumu önemini yitirmişti.

Evangeline gecenin ilerlemesini ve çocukların teker teker yatağa sürüklenmesini izledi. Akşam boyunca çok sessizleşen Elliot önce oyalanır gibi oldu, sonra aniden kalkıp sandalyesinden kalkarak iyi geceler dedi, Winnie okumayı bırakıp tüm çocukları son bir kez kontrol etmeye gitti, Gus kapı kilitlerini emniyete aldı ve Evangeline aşçıya kahvaltı siparişlerini verdi.

Çeyrek saat sonra, tüm görevler tamamlanmış olarak, diğerlerinin peşinden merdivenlerden çıkıp yatağına gitti. Yine huzursuz bir gece olacağından emindi. İkinci katın sahanlığından döndü ve uzun, loş koridordan geçerek yatak odasına gitti.

"Bayan Stone?" Derin, yumuşak ses gecenin içinden sıcak bir okşayış gibi süzüldü. <

Evangeline kalbinin durduğunu hissetti. "Bay Roberts?"

"Evet," diye cevap verdi sessizce, kapısının hemen ötesindeki karanlık pencere koltuğundan kalkarak.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordu kararsızca. "Bir terslik mi var?"

Gölgelerin arasından yavaşça ona yaklaştı, omuzlarının genişliği ay ışığında parıldayan bir silüet oluşturunuyordu. "Hayır. Gerçekten de misafirperverliğiniz bir misafirin isteyebileceği her şeye sahip, tek bir istisna dışında..."

Evangeline onun kendisine doğru ilerleyişini ve rahatsız edici zarafetiyle lamba ışığına girişini şaşkınlıkla izledi. "Özür dilerim," diye kibarca cevap vermeyi başardı. "Bana sadece neyin gerekli olduğunu söylemeniz yeterli."

Elliot onun yüzüne bakana kadar yaklaştı. Adam çok uzundu ve Evangeline bir anda başının adamın omzuna ulaşmadığını fark etti. Kollarını onun beline dolayabilse ve başını ona yaslayabilse

geniş göğsünde, kulağı kalbine çok yakın duracaktı. Bunu istiyordu. Elliot'ın kalbinin, bildiği gibi güçlü ve sabit bir şekilde attığını duymak istiyordu.

Aniden, adamın sesi onu aptallığın sınırından geri çekti. "Bayan Stone," diye sordu nazikçe, "benden kaçmayı bırakmayı başarabilir misiniz? Bu oldukça açık, biliyorsunuz."

"Güçendirmek istememiştim Bay Roberts," diye kekeledi endişeyle.

Elliot aniden kararsız göründü. Gümüşi bakışlarını ayırıp botlarının üst kısmına baktı. Çekingen bir tavırla uzanıp bir elini hafifçe onun omzuna koydu. "Bayan Stone, arkadaş olmamızı çok isterim." Koyu renk gözlerini onunkilere dikti. "Lütfen." Sesi yumuşadı. "Bunu başarmak için ne yapmam gerektiğini söyleyin bana. Tuvalinize konu olmaktan daha fazlası olmak için. Güvenini kazanmak için."

Adamın elinin sıcaklığının elbisesinin tülbentini yaktığını hissetti. "Bay Roberts," dedi Evie, sesini yumuşak tutmaya çalışarak, "biz gerçekten arkadaşız ve elbette güveniyorum-"

"Hayır," diye sessizce araya girdi ve elini aniden bıraktı. "Seni rahatsız etmiyorum ve niyetim asla bu değildi. Üstelik yemek boyunca bana neredeyse hiç bakmadınız. Bence kasıtlı olarak bakışlarımdan kaçmaya çalıştınız."

Tamamen haklıydı. Ondan uzak durmak istemişti ama onun söylediği nedenlerle değil. Ve davranışını haklı çıkaracak hiçbir açıklama yapamazdı. Elliot incinmiş görünüyordu ve daha fazla özür dilemeye başladı ama Elliot hemen sözünü kesti.

"Evie-beni affedin-Bayan Stone. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızın farkındayım. Ayrıca, sizin iyi niyetinize tecavüz etmeye hakkım yok. Ama lütfen başka bir müşteriymişim gibi beni dışlamayın."

"Gerçekten de Bay Roberts, siz bundan çok daha fazlasısınız."

"Öyle miyim?" diye araya girerek onu ciddiyetle inceledi. "O halde arkadaşlık için elimize geçen bu kırılgan şansı görmezden gelmemen için dua ediyorum."

"Arkadaşlık mı?" diye tekrarladı, kendi sesindeki nefessizliği duyunca şaşırıldı.

Elliot'ın bakışları yavaşça onun yüzünde gezindi. "Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Ne diyeceğini bilemeyen Evangeline sadece başını sallamakla yetindi ve Elliot'ın huzursuzca kıpırdanışını izledi.

"Benimle yürür müsünüz Bayan Stone?" diye sordu aniden. "Gelin, bu yalnız akşamın küçük bir bölümünde bana eşlik edin?"

"Seninle yürümek mi?" Şaşkınlığını gizlemeye çalışırken sesi titriyordu. "Neden, nereye gidebiliriz ki?"

Duvar lambasının titrek ışığında bile Evangeline, Elliot'ın dolgun, günahkâr yakışıklı ağzının köşesinde muzip bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyordu. "Bahçelerde,"

ona doğru eğilerek fısıldadı. "Ay ışığının altında. Romantik macera anlayışınız nerede, Bayan Stone?"

"Yapmamız gerektiğini düşünmüyorum-"

"Ah, Bayan Stone! Bir kez olsun çılgınca sorumsuzca bir şey yapın." Elliot gözlerini onunkilerden ayırmadan elini yatak odasının kapı koluna koydu ve ona hınzırca bir sırıtiş fırlattı. Yavaşça kapıyı sessiz menteşeler üzerinde iterek açtı, iri elini tahtaya dayadı. Bir arzu ve belirsizlik dalgası onu sarstı.

"Pelerinin," diye cevap verdi onun huzursuzluğuna karşılık olarak. Elliot onun çenesini nazıkçe parmağının üzerine kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Bu tatlı bir jest olmalıydı ama karanlık koridorda bambaşka bir şeymiş gibi geldi. "Benimle güvendesiniz Bayan Stone," diye fısıldadı. "Bu gece aradığım tek şey size eşlik etmek. Ama içeri girip bir pelerin getirin, çünkü gece havasını benden çok daha az iyi bulacaksınız."

Evangeline, kalbi küt küt atarak gardıroba doğru koştu ve kancasından aceleyle yün bir pelerin çıkardı. Gecenin karanlığında, aslında hiç tanımadığı bir adamla yürümek için kaçarken aklından ne geçiyordu? Birçok nedenden ötürü pervasızca bir hareketti bu. Yine de Evangeline belki de bir ömür için fazla ihtiyatlı davrandığını düşünmeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra Elliot'ın haklı olduğunu fark etti. Gece hâlâ baharın hafif serinliğini taşıyordu. Evangeline, Chatham'ın arka bahçelerinin üst terasında durdu ve pelerinini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Bahçeler çok güzeldi, ay ışıkları ağaçların arasından süzülerek süs havuzlarının yüzeyinde parıldıyordu. Yemyeşil yaz güllerinin gölgeleri, terastan terasa inen uzun, kıvrımlı patika boyunca kıvrılarak ilerideki eski bir ormanın içinde kayboluyordu. Gündüzleri büyüleyici olsa da, Chatham Lodge bahçelerinin güzelliğiyle tanınıyordu ve bu gece soluk, parıldayan ışıktaki büyüleyiciydiler.

Onu göremese de, Evangeline'in tüm duyuları basamakların üzerinde duran Elliot'ın farkındaydı. Elliot'ın vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyor, ona özgü topraksı, sarhoş edici aurayı da beraberinde taşıyordu: ince kolonya, pahalı tütün, sıcak yün ve evcilleşmemiş duygusallık. Gece havasını derin derin içine çeken Evangeline, nadir bir lüks anın tadını çıkarıyor, baştan çıkarıcı esansı içine çekiyor, o bu kadar yakınında dururken sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

Uzun ve sessiz bir anın ardından Elliot eğilip kulağına yumuşak bir sesle konuştuğunda ve ellerini hafifçe omuzlarına koyduğunda beklenmedik bir zevkle ürpermesini bastırdı. "Buradan nereye gidiyoruz Bayan Stone?" diye sordu hem baştan çıkaran hem de yatıştıran derin, ipeksi sesiyle.

Yüzünü ona dönmek için dar basamakta hızla dönen Evangeline neredeyse dengesini kaybedecekti ama Elliot sadece elini sıktı ve onu nazikçe kendisine doğru çevirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kararsızca, bir elini onun dirseğini kavrayarak kendini sabitlemek için yukarı kaydırıldı.

Yumuşak ışık sadece yüzünün güçlü açılarını ve düzlemlerini vurgulamaya yarıyordu, ağzı ise soru soran bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. "Nereye yürüyelim Bayan Stone? Yolu siz göstermelisiniz."

"Oh!" Evangeline yüzünün ısındığını hissetti. Onun kendisini öpmesini istiyordu. Bunun farkına varmak rahatsız ediciydi.

Elliot onu daha fazla utançtan kurtardı. "Örneğin, bu teras yolu nereye gidiyor? Tüm yolu takip edelim mi?"

"Hayır, sanmıyorum, sonuna kadar değil." Ayakta durmaktan çok daha fazlasını yapmaya çabalayan Evangeline elini kaldırarak son terasın hemen ötesindeki ağaçları işaret etti. "Patika şu dar orman şeridinden ve çayırlarımızdan geçerek devam ediyor. Onların ötesinde Lea Nehri uzanıyor. Karanlıkta riske girmek akıllıca olmaz."

Elliot cebinden bir puro kutusu çıkarırken başını salladı. "O zaman sadece bahçelerin etrafında dönelim," diye cevap verdi, ona yan gözle bir bakış attıktan sonra kutuyu açmadan cebine geri koydu.

Evangeline ona baktı ve gülümsedi. "Eğer sigara içmek isterseniz, Bay Roberts, lütfen için."

Loş ışığa rağmen onun alaycı sırıtışını görebiliyordu. "Bir hanımefendinin huzurunda sigara içmek son derece ayıp olur. Emin misiniz?"

"Evet, kesinlikle," diye karşılık verdi, adamın dikkati başka bir yere odaklandığı için çok rahatlamıştı. Elliot'ın zarif parmaklarının özenle hazırlanmış çantadan bir cheroot çıkarmasını izledi. "Koridordaki lambadan yak," diye önerdi, geldikleri kapıyı işaret ederek.

Suluk ışıktaki Elliot başını salladı. Bir anlığına gitmişti, hareketleri sessiz ve kıvraktı. Merdivenlere geri döndüğünde, cesurca onun elini tuttu ve onu merdivenlerden aşağıya, patikaya doğru götürdü. Karanlıkta yürüyorlardı, Elliot sessizce sigara içiyordu ve Evangeline onun elini bırakmadığının farkındaydı. Arka terasların etrafında, mutfak bahçesinin yanından geçen taş patika boyunca ve ön bahçelerden geçerek devam ettiklerinde kendini aptal, neredeyse genç ve sersem gibi hissetti. Elliot onu kule boyunca kuzeye doğru hafifçe itene kadar yaklaşık çeyrek saat boyunca el ele sessizce dolaştılar.

"Bu yerde büyük bir güzellik var Bayan Stone," diye fısıldadı eski ve heybetli kule duvarlarına bakarken. Genç bir meşenin yayılan dalları arasından neredeyse dolunay olan aya bakmak için durakladı. "Burada öyle uhrevi bir huzur buluyorum ki, yine de nasıl hissettiğimi açıklayacak kelimeleri bulamıyorum." Ağacın hemen altında ağır bir taş bank vardı ve Elliot onu bu banka doğru çekti.

"Evet, sükûnet çok hoş bir şey. Buraya ilk geldiğimde ben de öyle bulmuştum," dedi Evangeline usulca. "Buranın bir kraliyet av köşkü olduğu söyleniyor, biliyorsunuz. Epping Ormanı çok yakın." Eteklerini ustalıkla düzeltti, sonra koltuğun kıvrımına yerleşti Elliot ona dokunmasa da, kolunun sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde bankın arkasına uzandığını hissedebiliyordu.

Elliot sessizce ona baktı, huzursuz gece havasına karşı yumuşak ve beyaz görünen acı verici derecede yavaş bir duman akışı çıkardı. "Ne kadar zamandır?" diye sordu sonunda. "Ne kadar zamandır Chatham'dasın?"

Evangeline dumanın kıvrılıp alçak bir dalın yumuşak bahar yaprakları arasında eriyişini izledi ve Elliot'ın erkeksi sıcaklığını ve akşamın serinliğinde duyularıyla alay etmek için sürüklenen baştan çıkarıcı kokusunu düşünmemeye çalıştı. Yanındaki banka oturduğunda adamın güçlü kalçalarının nasıl müstehcen bir şekilde büküldüğünü hatırlamamaya çalıştı. Adamın zayıf kalçalarını ve dar belini, geniş bir alana doğru yükselen sert, düz karnını düşünmemeye çalıştı,

Kaslı göğsü Yine de, her nefeste, yeni ve rahatsız edici bir şekilde onun giderek daha fazla farkına vardı.

Elliot usulca boğazını temizledi ve Evangeline onun sorusunu hatırladı. "Uzun yıllar," diye cevap verdi aniden. "Flanders'dan geldiğimizden beri."

"Neden gittiniz Bayan Stone, sorabilir miyim? Babanızın İngiliz geçmişi Napolyon'un çizmelerinden kaçmanızı mı gerektirdi?"

Evangeline kırılgan bir kahkaha attı. "Küçük bir kısmı, sanırım. Ama çoğunlukla anılardan kaçıyorduk."

"Ailen neden karar verdi-"

"Ben karar verdim Bay Roberts," diye araya girdi. "Annem ölmüştü ve yanlış bir seçim yaparsam Tanrı yardımcımız olsun..."

Elliot uzun bir süre durakladı. "Anlıyorum," diye cevap verdi sonunda, sesi karanlıkta bir fısıltıdan ibaretti.

Sessizlikte, Evangeline eski acısı ve korkusu üzerine çökerken tereddüt etti. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," diye ekledi sessizce, "ama babam hâlâ hayattayken İngiltere'ye gelmek çok daha akıllıca görünüyordu." Evangeline, Elliot puroyu ayaklarının altındaki patikaya fırlatıp çizmesinin topuğuyla sertçe yere vururken kolundaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu.

"Bana son derece akıllıca görünüyorsunuz, Bayan Stone," diye cevap verdi. Evangeline rahatsız bir şekilde bankta kaydı. Elliot neredeyse dalgın bir şekilde ona doğru eğildi ve pelerinini şefkatle boynundan daha sıkı bir şekilde çekti. "Evangetine?"

"Evet?"

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?" Soruyu yumuşak bir şekilde sordu, ağzı o kadar yakındı ki Evangeline nefesinin sıcaklığının yanağını okşadığını hissedebiliyordu. Adamın kendisine verdiği ismi kullanmasının anlamını gözden kaçırmadı. Evangeline gözlerini sıkıca kapadı ve donakaldı. Adamınki bir teselli teklifinden çok daha fazlasıydı; aynı zamanda ince bir davetti. Şimdi yüzünü ona dönse, parmak uçları neredeyse kesinlikle onunkilere değecekti. Bir erkeğin gücü ve şefkati çok hoşuna gidecekti ama yine de bunu kabul etmeye cesaret edemedi Bekleyiş acı vericiydi ama sonunda Elliot'ın geri çekildiğini hissetti. Ancak o zaman bankta dönüp ona bakacak kadar kendine güvenebildi.

Gölgelerin içinde onun bakışlarını tuttu, hâlâ onun güçlü kollarına, sıcak erkek gücüne yaslanmak istiyordu ama yapamadı. "Belki de sen

Bana da aynısını söylemek ister misiniz?" diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Örneğin, o çok hoş görüntünüzün altında hangi hassas yara yatıyor Bay Roberts? Nişanlılığınızın sonu muydu? Onu çok mu seviyordunuz?"

Yanında, Elliot'ın tamamen hareketsiz kaldığını hissetti. Kendi sözlerinden utanan Evangeline özür dilemek için ağzını açtı ama şaşkınlıkla sorusuna cevap verdi. "Evet," diye cevap verdi yumuşak, mesafeli bir sesle. "Sevdim. Sanırım onu neredeyse mantığın ötesinde sevdim. Ve eğer sakıncası yoksa, bunu tartışmamayı tercih ederim."

"Bağışlayın beni," diye cevap verdi, hayal kırıklığı kalbini bıçaklıyordu. "Sorum affedilemezdi ama gülümsemenizin sıcaklığına rağmen bazen gözlerinizdeki hüznü görebiliyorum." Derin bir iç çekti. "Sanırım ikimiz de bu gece içimizdeki şeytanları ortaya çıkarmak istemiyoruz, bu yüzden belki de gecenin tadını çıkarmalıyız."

"Ama tabii ki," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle, neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğilerek.

Evangeline gergin bir nefes aldı ve cesurca ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Bana kendinizden bahsedin Bay Roberts. İlgi alanlarınız nelerdir? Ailenizden ne haber?"

Onun yakışıklı yüzünde beliren tedirginlik ve kararsızlığı izledi. O anda, onu öpme arzusuna teslim olmadığı için son derece memnundu. Aralarında inkâr edilemez bir fiziksel çekim vardı ama korkuları ne kadar gerçekse adamın yaraları da o kadar hamdı. Dudaklarını onunkilere değdirmek pervasızlığın zirvesi olurdu. Elliot Roberts'a karşı hissettikleri güçlü ve rahatsız ediciydi ama Evangeline kendini çok iyi tanıyordu. Bu adama dokunacak kadar aptallık ederse, kalbinde yakıcı bir ateş yanabilir ve ondan, yatak odasının dışında sunduğu arkadaşlıktan çok daha fazlasını isteyebilirdi. Onu çok kolay sevebilirdi ama yine de bu hayal kırıklığına mahkûm bir duygu olurdu. Bir başkasını sevmiş ve kaybetmiş bir adama duyulan acılı, karşılıksız bir aşk. Bu tür duygular onu sadece incitebilir ve zorlu sorumluluklarına engel olabilirdi.

Karanlıkta Elliot yavaşça dönüp ona baktı. Kadın sorusunu neredeyse unutmuştu ama anlaşılan Elliot unutmamıştı. "Anlatacak pek bir şey yok, Bayan Stone. Son derece sıkıcı bir hayat yaşıyorum."

"Bu benim kabul edemeyeceğim bir hikâye," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve ben senin hafif İskoç çapağını çoktan fark ettim."

Elliot'ın kaşları belirgin bir şaşkınlıkla kalktı. "Ne kadar çok soru var Bayan Stone."

"Onlara eşlik edecek cevaplarım mı olacak Bay Roberts? Ne de olsa arkadaş olabileceğimizi söyleyen sizdiniz."

Elliot aniden banktan kalktı ve onu yanına çekti. Neredeyse sahiplenircesine, kızın elini dirseğinin hemen üzerinden kıvırdı, sonra uzun, ince parmaklarını kızın kollarının üzerine koydu. Yavaşça, evi çevreleyen patikaya doğru geri adım attılar. Yola koyulduklarında Elliot neredeyse boyun eğmiş gibi bir iç çekti, sonra usulca konuşmaya başladı. "Ben İskoçya'da büyüdüm Bayan Stone, Ayr'dan çok da uzak olmayan bir arazide. Ancak annem tam bir İngilizdi. Oldukça gençken, kendisinden çok daha yaşlı, huysuz bir Presbiteriyen olan babamla görücü usulüyle evlenmiş. Ben tek çocuğum. Anlatacaklarım bu kadar."

Evangeline onun kolunu nazıkçe çekiştirdi ve gölgeli gözlerine baktı. "Oh, hayır. Bu kadar küçük bir şeyle kurtulamazsın! Ailen hâlâ yaşıyor mu? Başka hangi ailen var?"

"Aile sizin için son derece önemli, değil mi Bayan Stone?" Ses tonu ciddiydi.

"Evet. Sorularıma cevap verecek misiniz?"

Elliot ne söylemesi gerektiğini tartışıyormuş gibi yavaş ve derin bir nefes aldı. "Annem İskoçya'da kaldı. Babam ben genç bir adamken öldü."

"Ah," diye cevap verdi ciddi bir fısıltıyla. "Çok üzgünüm Bay Roberts. Çok üzücü olmalı."

"Evet, sanırım öyleydi, gerçi biz... biz yakın değildik." Aniden omuz silkti, sonra konuyu değiştirdi. "Söyleyin bana Bayan Stone, babanız nasıl öldü? Onu çok özleyor olmalısınız."

Evangeline başını kaldırıp ona baktı, hâlâ onun uzun, güçlü parmaklarının kendi parmaklarının üzerinde uzandığını fark ediyordu. "Babam kalbinden yavaş yavaş öldü Bay Roberts," diye cevap verdi usulca. "Ah, sadece hafif bir hummaydı onu son yolculuğuna çıkaran ve doktor, eğer yaşama arzusuna sahip olsaydı kolayca iyileşebileceğini söyledi... Ne kadar acıklı görünmeliyim! Lütfen bana babanızdan bahsedin, Bay Roberts. Umarım uygun bir yaşlılığa kadar yaşamıştır?"

Elliot ona sertçe baktı. "Evet, eski bir bot kadar sertti. Tüketim onu pençesine almıştı ama o bir yıldan fazla bir süre boyunca onunla savaştı."

Evangeline iç çekti. "Onun ölümünden çok etkilendiniz mi, Mr. Roberts?"

Elliot'ın sesi karanlıkta alışılmadık bir fısıltı gibiydi. "Sizin bilebileceğinizden çok daha fazlası, Bayan Stone. Gördüğünüz gibi, bu benim masumiyetimin sonunun başlangıcıydı." Sonra aniden sertleşir gibi oldu ve Evangeline onun elinin giderek sıkılaştığını hissetti. Yine de konuştuğunda sesi daha güçlüydü, sanki geçmişi unutmak ister gibiydi. "Ama kız kardeşlerini bıraktı, bu yüzden üzerime titreyen oldukça eksantrik iki evde kalmış teyzem var. Ve kasabada yaşayan bir dayım var. Ailemin geri kalanına gelince, bu uzun bir hikaye ve kabul ederseniz başka bir zaman ve daha ayrıntılı olarak konuşmayı tercih ederim."

Sözleri nazikçe söylenmiş olsa da ona başka seçenek bırakmamıştı. Israr edecek kadar kaba davranamazdı. Özellikle de adam sorularını ona yöneltmemişken. "Ama elbette," diye yumuşak bir sesle cevap verdi, onun Earner'a verdiği yanıtı iade ederek.

Elliot onun huzursuzluğunu hissetmiş olmalıydı ki elini daha sıkı kavradı ve başını eğerek ona baktı. "Ben bir İngiliz beyefendisi gibi yaşıyorum Bayan Stone. Nadiren ziyaret ettiğim çok iyi kulüplere üyeyim ve çok sayıda davet alıyorum, ama bunları hemen görmezden geliyorum. Eski bir İskoç uşağım, iyi bir Fransız aşçım ve çok bağılı olduğum fırtınalı, epik bir uşağım var - doğal olmayan bir şekilde değil, sizi temin ederim. Ama yine de ona son derece düşkünüm. Yaramaz amcam Richmond'da benimle birlikte yaşıyor ama aşırı popülerliği nedeniyle nadiren eve geliyor. Öte yandan, ben artık açıklanamaz bir şekilde kibar toplum denilen şeyin içinde dolaşmıyorum."

"O halde münzevi misiniz Bay Roberts?" Sorusu niyet ettiğinden daha keskin gelmişti.

"Hayır." Bu tek kelime havada asılı kaldı ama daha fazla açıklama yapmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine onu yolda durdurdu ve yüzünü ona döndü. "Niyetim asla suskun görünmek değildi. Açıklamam seni rahatlattı mı?" Karanlıkta bile adamın yüzündeki ifadenin yoğun, neredeyse endişeli olduğunu görebiliyordu.

"Evet." Evangeline başını salladı ve terasın gölgelerinden ona baktı. Elliot'ın onun ruh halini hissedebildiği gerçeğiyle rahatladı ve

merakını yatıştırmak için çok çaba sarf etmişti. Adamın eli yavaşça onunkinden kaydı ve neredeyse yanağına değecek kadar yükseldi. Evangeline bu kez adamın uzun parmaklarını ensesinde dolaştırıp onu öpmeye niyetlendiğinden emindi ama son anda eli durdu. Sonra zarif bir hareketle yaklaştı ve bir tutam saçı nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bu da başka bir tatlı jestti. Evangeline çelişkili duygular içindeydi; hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Omuzlarını dikleştirerek arka kapıyı açtı. "Artık içeri girmeliyiz Bay Roberts. En iyi ışığı yakalayabilmek için ikimiz de erkenden stüdyoda olmalıyız."

"Evet," diye sessizce kabul etti, yelkenli onun bakışlarını tutuyordu. İçeri girmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Peki o zaman," dedi yapay bir parlaklıkla. "Yarın erkenden görüşürüz." Sonra Evangeline aptalca bir şey yapamadan arka koridora girdi ve arka merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Ancak merdiveni çıkmak için döndüğünde, koridorda Elliot'ın lambanın karşısında eğilmiş, başka bir cheroot yaktığını gördü. Alev parladı, sonra cam bölmenin içinde dans etti ve yüzünün sert açılarını acımasız bir rahatlamaya dönüştürdü. Yavaşça ayağa kalktı, keskin bir nefes verdi ve topuklarının üzerinde dönerek terasa döndü.

Evangeline, Morpheus'un ana merdivenden çıkıp koridordan dar kule merdivenlerine doğru ilerleyen yumuşak adımlarının yankısını duyana kadar bir saatten fazla zaman geçmişti. Ancak o zaman Morpheus onu alıp gölgelerin derinliklerine, huzursuz ve sıkıntılı bir uykuya sürükledi.

Elliot Roberts'la ilgili rahatsız edici düşüncelerini bir kenara iten Evangeline, sonraki iki günü dingin bir rahatlıkla geçirdi. alışırken resimlerine ilham geliyordu. Ailesiyle ve dolayısıyla Elliot'la vakit geçirdiğinde kahkahaları şen şakrak, mizacı neşeliydi. Bu kaçınılmazdı. Onun varlığı onu mutlu ediyordu.

Yakışıklı konuğunu çok gördü, o nazik, hoşgrl haliyle sürekli gülümsüyordu; gözleri gümüş gibi parlıyor, köşeleri usulca kırışıyordu. Evangeline sık sık böyle mutluluk dolu günlerin yakında sona ereceğini, ama ona harika anılar bırakacağını düşünüyordu.

Evangeline ve Elliot ikinci sabahı da ilk sabah olduğu gibi stüdyoda inzivaya çekilerek geçirdiler. Aslında birkaç gün içinde Elliot'ın portresi kolayca tamamlanabilirdi ama Elliot'ın acelesi yok gibiydi ve hiç soru sormuyordu; bu yüzden Evangeline oyalanmayı kolay buldu. Tam son fırçayı da kavanozuna bıraktığı sırada Michael ve Theo, Elliot'ı kendileriyle gelmeye ikna etmek umuduyla habersizce içeri daldılar. Gus, yeni satın aldığı kısırağını denemeye hevesli olduğundan, Epping Ormanı'ndan geçip Chatham'ın mütevazı arazisinin güney ucuna doğru bir gezinti yapmayı teklif etmişti.

Elliot onların dizginlenemez coşkusuna güldü. "Sakıncası var mı Bayan Stone?" diye sordu, malzemelerini büyük çalışma masasına taşıırken bakışlarını ona çevirerek.

"Hiç de değil." Evangeline gülümsedi. "Keşke ben de size katılabilseydim." "Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez," diye karşılık verdi sessizce.

Evangeline içini çekti ve dağınık masaya bir bakış fırlattı. "Yapamam Dördünüz gitmeli ve beş kişiye yetecek kadar eğlenmelisiniz. Gün çok sıcak, neredeyse sıcak, ayaklarınızın altında, tadını çıkaracaksınız."

Bir saat sonra ortalık toparlandığında Evangeline çalışkanlığına pişman oldu. Elliot'ın gidişi evde karanlık, sessiz bir boşluk bırakmıştı. Onun varlığını itiraf etmek istediğinden çok daha fazla özölüyordu Winnie ve Frederica yürüyüşe çıkmışlardı. Nicolette, Stokely ile tarih dersine dalmıştı. Evangeline düşüncesizce şapkasını kaptı ve çocuk terliklerini sağlam yarım botlarla değıştirdi.

Gün pırıl pırıldı ve nehir yolu boyunca Winnie'ye kısa sürede yetişebilirdi. Evangeline'in keyfi yerindeydi ama Lea'nın yarısında, kiracıların çiftliklerine doğru güneye inen patıkaya yöneldi. Belki o yönde yürürse, çocuklarla birlikte dönen Elliot'la karşılaşabilirdi. Evangeline düşüncesizce yürüyüş yolundan döndü ve ormanın içinden geçerek arazinin geniş çayırlarına doğru uzanan daha engebeli patıkaya girdi.

Yarım mil sonra orman, serin bir derenin doğudan ormana doğru kıvrıldığı noktanın yakınında sona erdi Bu yoldan nadiren geçmesine rağmen Evangeline, derenin Lea Nehri'ne doğru yolculuğuna devam etmeden önce birkaç metre ileride Chatham'ın büyük çiftlik göletine karıştığını hatırlıyordu. Botları için minnettar olan Evangeline patikadan ayrılmadı ve suyun uzak kenarını işaret eden uzun söğütleri aradı. Yavaşça, ormanın ağaçları

Çiftlik göletinden bir taş atımı uzakta olmayan son kayın ağacı da seyrelmişti. Mem'in ötesinde alçak bir alıç yumağı uzanıyordu.

Beklenmedik bir şekilde, kahkahalar ve bağırışlar sıcak yaz havasını kirletti. Çalılıkların arasından bakan Evangeline, suyun karşısındaki söğütlerin yanına dört atın bağlanmış olduğunu görebiliyordu. Göletin kenarındaki yumuşak çimenlerin üzerinde bir kubur yığını ve karmakarışık bir çizme yığını göze çarpıyordu. Gençlerin uğultuları ve tezahüratları daha da arttı ve Evangeline dalları ayırmak için tereddütle öne doğru eğildiğinde dört çıplak göğüslü erkeğin okul çocukları gibi oynadığını gördü. Çalkantılı su sıçramaları ve batmalar arasında herhangi birini tanımak imkânsızdı, ta ki sonunda Elliot'ın çatışmadan kaçmak için sıçrayıp yüzeyin derinliklerine daldığını görene kadar.

Lud, içlerinden biri bile dikiş atmamıştı!

Gitmesi gerekiyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu ama cazibesi çok güçlüydü. Theo ve Michael bebekken yıkanmalarına ve altlarının bezlenmesine yardım etmemiş miydi? Ve Gus'ı bir düzine farklı olayda yarı çıplak görmüştü. Evangeline'e göre o bir sanatçıydı ve insan suretindeki sanatsal güzelliği görmek için eğitilmişti. Bakmaktan zarar gelmezdi ve kimsenin de bundan haberi olmazdı.

Birdenbire Elliot, göletin yakın kenarında patlayan bir su sıçramasıyla yüzeye çıktı. Beline kadar derin olmayan suyun içinde, iyi huylu bir şekilde gülerek duruyordu. Evangeline'in bakışları perçinlendi. Hayatında hiç bu kadar çarpıcı bir adam görmemişti, hele de bu kadar soyunuk bir halde. Zayıf, kaslı formunun gücü ve güzelliği Donatello'nun keskinliğini eline alıp ilahi rehberlik için dua etmesine neden olabilirdi.

Evangeline'in nefesini kesmesine neden oldu.

Suyun yüzeyi, Elliot'ın belindeki gergin kasların hemen altında alaycı bir şekilde yüzüyordu. Artık o kadar yakındı ki, Evangeline kalçalarının hafif kıvrımını ima etmek için aşağıya doğru akan su damlacıklarının parladığını görebiliyordu. Hayretler içinde, Elliot'ın neredeyse kayın ve alıç ağaçlarıyla yüz yüze gelecek şekilde dönmesini izledi. Adam durakladı ve neredeyse acı veren bir tembellikle ellerini kaldırıp yüzündeki suyu sildi, sonra uzun parmaklarını fazla uzun saçlarının arasından geçirdi. Su leğen kemiği boyunca alçaktan süzülüyor, karnının düz düzlemini ve göğsünden karnına doğru uzanan ve yüzeyin altında kaybolan nemli, kıvrık saçların koyu çizgisini vurguluyordu. Onu izlemek en tatlı türden yavaş bir işkenceydi.

Sonra, tam tekrar nefes alabileceğini düşündüğü anda, Elliot gözlerini kapadı, başını arkaya yatırdı ve dirseklerini kaldırarak saçlarındaki nemi sıktı. Su boynunun gergin tellerinden aşağı akarken sert göğüs kasları esnedi, bir kısmı koyu renk göğüs kıllarının arasından süzüldü ve daha da aşağı indi. Sıcak Haziran güneşinin altında, Elliot'ın kaslı kolları parlıyor ve dalgalanıyor, karnında sıcak, acil ve uzun süredir uykuda olan bir şeylerin kabarmasına neden oluyordu.

Parmak uçları dudaklarına sertçe bastıran Evangeline, kayın ağaçlarının altındaki yumuşak bahar çimenlerinde dizlerinin üzerine çöktü. İşte o zaman, sıcaklığın, güneşin ve suyun o sonsuz anında, Elliot'a duyduğu arzunun büyüklüğünü tamamen kabul etti.

Elliot göz ucuyla göletin yanındaki ağaçların arasında koyu mavi bir kumaş parçası gördü. Neredeyse dönüp bakacaktı, sonra kim olduğunu anlayınca şok içinde dondu kaldı. *Evangeline*. Evangeline miydi? Kesinlikle hayır. Bir grup çıplak erkeği gözetleyecek türden bir kadın değildi. Öyle miydi?

Rengi tekrar gördü, koyu mavi kumaşın bir ipucu ama yemyeşil yeşilliklerin arasında gizlenmişti. Bu Evangeline'di; onun ateşli bakışlarını hissedebiliyordu. Birdenbire Elliot, şimdiye kadar dizginlemeyi başardığı şeytanlar tarafından ele geçirilmiş gibi hissetti. *Bayan Stone izlemek istiyor*, diye fısıldadı karanlık, baştan çıkarıcı bir ses. Yavaşça kollarını kaldırarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. Elliot kasıtlı ve yavaş hareketlerle saçlarındaki suyu sıktı, göğüs ve omuz kaslarını kasten esnetti.

Eğer hanımefendinin yatıştırmak istediği şey merakıysa, Elliot bu merakı gidermeye fazlasıyla istekliydi. Gerçekten de bulduğu her şeyi ona seve seve gösterirdi; tek umudu onu basit bir meraktan çok daha sinir bozucu bir sorunla baş başa bırakmış olmaktı. Belki de o zaman farklı türden bir dürtüyü tatmin etmek için ona ihtiyaç duyacaktı...

Elliot aniden kendi baştan çıkarıcılığının kurbanı olduğunu fark ederek dehşete kapıldı. Evangeline'i baştan çıkarma, onun bakire ateşini uyandırma düşüncesi bile karnının alt kısmında sinsi, eriyen bir sıcaklık yaratmaya başlamıştı. Elliot utanç içinde şaftının kalınlaştığını ve suyun içinde yükselmeye başladığını hissetti. Yüce Tanrım, ne kadar aşağılayıcı! Utançtan kızarak kayın ağaçlarına sırtını döndü ve Gus'la çocukların bir süre için aralarına mesafe koyacaklarını umarak soğuk göletin derinliklerine doğru ilerledi.

Richmond'a döndükten sonra günlerce Evangeline'in onu nasıl izlediği düşüncesi Elliot'a musallat olmuş, kafasını karıştırmış ve huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Uyuduğunda, ki bu çok zor oluyordu, Evangeline fırtınalı rüyalarına giriyordu; tereyağı sarısı saçların ve onu sıcak mavi bir alev gibi yakan gözlerin vahşi hayalleri. Evangeline bu gece fantezilerinde ona sarılıyordu, istekli ve boyun eğen, çıplak kalçaları ince ve ipeksi. Hayal gücünün çarşafı arasında, vahşi ve doyumsuz bir şekilde yuvarlanıyorlardı, elleri ve ağızları birbirlerine ateşli bir şekilde bastırıyordu, ta ki o uyanıncaya kadar, sık sık nefes nefese, keten bir karmaşa içinde.

"Tanrı aşkına, kıpırdamayın," diye tısladı Kemble, belirgin bir öfkeyle. "Sanki kravat takmayı tamamen bırakmak istiyorsun." Uşak, kasıtlı bir kötü niyetle, ince kumaşı bir çeyrek santim daha sıktı, sonra da onu *duygusallığın* özenli, hafifçe süslenmiş bir versiyonu haline getirdi.

Son selam Elliot'ın çenesinin altında durdu. Marki kollarını işlemeli yeleğine doğru uzatarak, "Kendimi Noel'de kafeslenmiş bir kaz gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Kemble, giysiyi markinin omuzlarına doğru kaydırırken kendini beğenmiş bir tavırla, "Ne saçmalık, lordum," diye cevap verdi. "Aslında, bu tam etki için korse gerekir. Buna mecbur muyum? Maurice bir çırpıda acımasızca acı veren bir şey hazırlayabilir." Uşak etrafta dolaştı ve düğmeleri iliklemeye başladı.

Elliot hasarı hafifletmek için uzun bir parmağını yakasında gezdirdi. "Maurice'in yeteneklerine tüm saygımla, Kem, içtenlikle umarım henüz böyle bir kurnazlığa ihtiyacım yoktur."

Kemble ona değerlendirci bir bakış attı. "Hayır, kesinlikle lordum. Hiç de değil," diye cevap verdi, sesi yumuşak ve ciddiydi. Birkaç saniye durakladı. "O kim lordum?" Bu soru, sanki sonradan sorulmuş bir soru gibi araya girmişti.

Elliot küçük adama baktı, bir kaşı kasıtlı bir kibirle çarpıktı. "Kim kimdir?" diye sordu kayıtsızca.

"*Cherchez la femme*," diye mırıldandı Kemble, yeleğini son bir kez çekiştirirken işverenine kuşkuyla bakıyordu. "Fransızların tavsiyesi bu değil mi? Ve bu durumda, eminim çok haklı olmalılar! Her zaman evden uzaktasınız. Kötü bir baca gibi sigara içiyorsun. Giymekte ısrar ediyorsun

Berbat kıyafetler giyiyorsun ve seni düzgün giydirmeye çalıştığım nadir zamanlarda Aziz Virüs'ün dansına yakalanmış gibi seğiriyorsun-"

"Kern!" Elliot'ın sesinde bir uyarı vardı ama uşak gözyaşları içinde zarif parmağıyla çarşafı umutsuz bir karmaşaya dönüşmüş yatağı işaret ediyordu.

"Buradayken düzensiz ve tuhaf saatlerde uyuyorsun ve neredeyse hiç şehre inmiyorsun. Üstelik İskoçya o iğrenç viskiyi sana uyacak kadar hızlı mayalayamıyor." Kemble derin bir nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Düzenli bir hayatın böylesine bozulmasına ancak bir aşık neden olabilir."

"Humph," diye homurdandı Elliot, kollarını aniden Kemble'ın açık tuttuğu ceketin kollarına sokarak. Bir dizi düğme daha iliklemek için arkasını döndü, dalgın dalgın uşağının fazla zeki olduğunu düşünüyordu. "Bilmen gerekiyorsa Kem, söz konusu *kadın* son derece hoş bir genç kadın. Güzel, duyarlı ve yetenekli. Aslında bir sanatçı."

"Ve bu tanrıça *size* eşlik etmeye tenezzül etti?" Uşak başını kaldırıp işine baktı, düğmelerini iliklerken durakladı, sesi sertti.

"Evet."

"Kendi isteğiyle mi? Yoksa onu tavan arasına mı kilitlediniz?" Kemble tüm ciddiyetiyle ona baktı.

Soru canını yaktı ama Elliot görmezden gelmeyi tercih etti. Kem'in onu incitmek istemediğini biliyordu ve bu yüzden konuyu değiştirdi. "Yeni terzi arkadaşından ne haber? Maurice mi dedin?"

Kemble başını salladı, ilk kez neşeliydi. "Ah, bugünlerde çok iyi görünüyor, lordum! Mevsim de yaklaştığı için çok meşgul. Bütün yeni modalar! Maurice pantolonların tamamen demode olduğunu ve pantolonların artık şehirde *moda* olduğunu söylüyor. Bu iş için çok iyi elbette."

Elliot başını salladı, hâlâ yakasını çekiştiriyordu. Gözleri sempati içinde uşağa kaydı. "Neden bu akşam izin almıyorsun, Kem?" diye usulca önerdi. "Zamanı geldiğinde kendimi bu teçhizattan kurtarabileceğimi düşünüyorum. Ayrıca, Hugh ve ben kulübe gidiyoruz. Winthrop ve Linden'la bir el oynayacağız ve şüphesiz oldukça geç kalacağım."

Kemble ikinci bir teklif için beklemedi. Elliot'ın ceketinin düğmeleri iliklenmişti, uşak odanın içinde hızla dolaşarak markinin bastonunu, şapkasını ve eldivenlerini topladı, sonra da başka bir soru sormadan kapıdan çıkıp gitti. Elliot geniş yatak odasının ortasında tek başına kalmıştı. Karmakarışık yatak örtülerine bir kez daha baktı, sonra şapkasını ve eldivenlerini yere attı

umutsuzluk içinde. Kem'den kurtulduğu için mutluydu. Dubaiye gitmek istemiyordu. Hugh ile değil. Hiç kimseyle. Kağıt oynamak istemiyordu. Bu ıssız evde yalnız kalmak da istemiyordu.

İsteddiği şey, lanet olsun, Evangeline Stone'du. Evet, onu neredeyse elle tutulur bir çaresizlikle istiyordu.

Ama bu mümkün değildi. Dahası, aptalcaydı. Dersini erken yaşta almamış mıydı? Buna değmezdi. Kalbini göğsünden söküp Winthrop'un kuduz köpek sürüsüne atması çok daha iyiydi. Bu, kendini başka bir kadında kaybetmekten daha hızlı ve çok daha az acı verici olurdu, çünkü Elliot, katılmış kararlılığına rağmen, tekrar aşık olursa, kör, umutsuz ve geri dönüşü olmayan bir şekilde düşeceğini biliyordu. Bu onun yoluydu ve rotasını değiştirecek gibi görünmüyordu. Şimdiden kendini korkutucu bir şekilde uçurumun kenarında hissediyor, sanki yıkımı dönen dünyayı durma noktasına getirecekmiş gibi bir başka kayıp aşka bakıyordu.

Elliot, Chatham'dan döndüğü ilk gece, Evangeline'in kışkırtıcı anısını unutturmak için kendini Lord Linden'la içmeye ve fahişelik yapmaya zorlamış, kendi kendine sorununun, basitçe söylemek gerekirse, kendi kendine dayattığı bekârlığın zararlı sonucu olduğunu söylemişti. Antoinette'in son çirkin öfke nöbetinden beri Elliot kadınsızdı. Bu çok sapkıncaydı. İlişkilerinin sonlarına doğru Elliot, sevgilisinin giderek daha fazla içmesinden ve değişken ruh hallerinden bıkmıştı. Yine de Antoinette'in onun yerine geçeceğini düşündüğü genç aktris Lily de Elliot'ın ilgisini çekmeyi bırakmıştı. Ne yazık ki, dikkatlice düşününce, alternatifler daha cazip görünmüyordu.

Demimonde'un iğrenç yöntemleri bıktırıcı hale gelmişti, *tonun* sıkılmış eşlerinin ve dullarının manipölasyonları ve entrikaları ise düpedüz tehlikeliydi. Horoz ötmeden hemen önce çeşitli Fransız pencerelerine, arka kapılara ve servis girişlerine girip çıkmaktan bıkmıştı. Dahası, duyma yetisini kaybettiği ya da dikkatinin çok dağınık olduğu nadir durumlarda, bunun sonuçları da bir o kadar tatsız oluyordu. Kışında bunu hatırlatan bir yara izi vardı. Son on yıl boyunca Elliot, çarşafar arasında çok sık yetersiz kalan kadınlar için şafak vakti ateş etmeye ve vurulmaya gitmekten aşırı derecede yorulmuştu.

Dahası, bu tür kadınların ne hakkında olduğunu çok iyi biliyordu Bu *beau monde* örnekleri, kederlerini azaltmak, meraklarını hafifletmek veya kocalarına inat etmek için boşuna bir girişimde bulunmak için onunla yatmaya çok istekliken,

Daha sonra kalkıp -kuşkusuz kokusu çarşafalarında kalmıştı- neredeyse Bond Sokağı'nı tırıs tırıs geçecek ve yolunu kesip onu herkesin içinde selamlamak zorunda kalmayacaktı. Jeanette gibi bazıları daha kötüydü. Tüm sahte tutkusunun aksine, onun tohumundan başka bir şey istememişti. Jeanette bir çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu ve sonunda, herhangi bir erkeğin de aynı işi göreceğini açıklamıştı.

Elliot bir tiksinti homurtusunu bastırdı ve eski yarasını ovuşturdu. Çıkarıcı cadaloz onu kullanmıştı ve belki de tam da hak ettiği gibi olmuştu, çünkü Jeanette'i umursamamıştı. Aslında ondan hoşlanmamıştı bile. Ama Jeanette güzeldi, istekliydi ve görünüşe göre onun için çaresizdi. Ne yazık ki, bir akşam White's'tan eve çok erken ve çok sarhoş gelen yaşlı kocası, Elliot'ın genç karısına varis olma konusundaki yardımını takdir etmemişti. Daha da kötüsü, adam Elliot'ın üstesinden gelebileceği bir meydan okuma yapma zahmetine girmemişti. Bunun yerine, Jeanette'in yatak odasının penceresinden oldukça titrek ama orta derecede başarılı bir nişan almış ve Elliot'ın siyah kalbinin biraz güneyine bir kurşun topu yerleştirmişti.

Elliot'ın rahat bir şekilde oturabilmesi için bir gece geçmesi gerekmişti. Lord Stephen'ın yaşlanmış bir pantywaist olduğu ve kötü bir nişancı olduğu bilindiğinden, tüm bu olay bir şaka olarak fısıldanmıştı. Ne var ki, güçlü aile reisi bu durumda herhangi bir mizah görmemişti. Ne olursa olsun, ne kadar büyük olursa olsun, ya da bu durumda, şehvet uyandıran bir skandal olsun, onun değişmez planı, Lord Stephen'ın, Tory aristokrasisinin en kararlı üyeleri arasında parlamento gücünü ve kozunu kullanma aile geleneğini sürdürmesini gerektiriyordu. Yaptıkları maskaralıklara misilleme olarak, Lord Stephen'ın üvey annesi Jeanette'in ödeneğini kesmiş ve bahtsız çifti, sanki inatçı çocuklardan başka bir şey değilmişler gibi, evlerinden uzaklaştırmaya zorlamıştı. Ancak yaşlı kadın akıllıca davranarak, hem daha zengin hem de daha zalim olan Rannoch Markisi'ni kötülemekten kaçınmıştı. Elliot neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu nedenle, dün gece Linden'le yaptığı günahkâr gezintinin tam bir felaket olması şaşırtıcı olmamalıydı. Kadınlar ileri gitmiş ve yaltaklanmıştı ve içki içmek onu teselli etmek yerine umutsuzluğa sürüklemişti. Görünüşe göre Elliot Armstrong için huzur yoktu. Belki de hiç hak etmiyordu. Belki de Evangeline Stone onun dünyevi günahları için adil bir cezadan başka bir şey değildi, yeryüzünde kalan günlerini pişmanlık ve azapla geçirmesi için gönderilmiş göksel bir büyücüydü. O zaman cehennem nasıl bir yer olurdu, diye merak etti.

Yavaşça derin bir nefes aldı ve tekrar denemek için viski sürahisinin bulunduğu tepsiye doğru yürüdü. Tıpayı sıyrarak çıkardı, üç parmağını bardağa daldırdı, sonra soğuk kristal yüzeyi şakağına bastırdı. Zonklayan nabzına karşı serin ve rahatlatıcı bir his veriyordu. Bu şekilde tutarak pencereye doğru yürüdü ve yaz akşamının sönmekte olan ışığında hâlâ görülebilen Thames Nehri'ne baktı.

Suyun üzerinden Houndslow'a doğru baktı, nehrin yukarısında ve aşağısında, günün son teknelerinin kuzey kıyısında kıyıya yanaşıp nehri boş ve kimsesiz bırakmalarını akılsızca izledi. Uçsuz bucaksız. Issız. Düşünceli bir şekilde viskisini yudumladı, dilinin üzerinde yuvarladı ve boğazından aşağı süzülürken pürüzsüz, odunsu yanışından biraz zevk almaya çalıştı.

İşe yaramadı. Dalgınca bardağı derin pencere pervazının içine bıraktı ve başını öne eğerek serin cam bölmeye dayadı. Evet, Brooks'un yerine kumar oynamaya, içmeye ve bulabilirse bela aramaya gidecekti. Ama bela, tıpkı tatmin gibi, bugünlerde her zamankinden daha zor görünüyordu. Gerçekten de, bela bile omzunun üzerinden şüpheyile bakıyor ve etrafında geniş, temkinli bir daire çiziyor gibiydi.

Yine de gidecek ve bakacaktı, çünkü şimdiye kadar yaptığı tek şey buydu. Bu onun hayatıydı, hayatı böyleydi. Ve Evangeline, varlığının ona getirdiği geçici memnuniyet duygusuyla birlikte gittiğinde, elinde kalan tek şey sefil hayatı olacaktı. Hiç yoktan iyidir diye düşündü. Ne de olsa yıllarca kumar, içki ve belayla ayakta kalmayı başarmıştı.

Viskisinin yarısını devirdi, bavullarını toplayıp o gece Essex'e dönme dürtüsüyle savaştı. Bu kolayca yapılabilirdi; ay neredeyse dolunaydı ve gökyüzü çok güzeldi. Ama bunu yapamazdı, çünkü onu sadece iki gün önce terk etmişti. Chatham'da daha fazla kalmasını haklı gösteremezdi. Zaten hem kendisi hem de Evangeline bu uzun süreli ziyaretlerinin nedenleri konusunda kimseyi kandıramıyorlardı, belki kendileri hariç. Winnie Weyden ona sadece yan gözle bakıyor ve onu her gördüğünde ağzını muzip bir yarım gülümsemeyle kıvırıyordu. Hizmetçiler de sanki onun için çalışıyorlarmış gibi davranmaya başlamışlardı. Çocuklar da sanki o hayatlarının değişmez bir parçasıymış gibi davranmaya devam ediyorlardı.

Bu onu incitti ve endişelendirdi.

Yavaşça alnını bir kez daha cama dayadı. Üç gün içinde dönmesi gerekiyordu. Varışının hemen ardından, ona

Evangeline'e gerçeği. Bilmeye hakkı vardı. Tek bir çirkin alternatif vardı ve bu gerçekten de korkunç derecede çirkindi. Evangeline kimliğini öğrenmeden onu baştan çıkarabilirdi.

Elliot bir masumu baştan çıkarabileceğinden emindi. Böyle bir rol için uzmanlığı ve şöhreti vardı ama belki de kalbi yoktu. Ve, Tanrım, evet! Evangeline onun baştan çıkarması için olgunlaşmıştı! Onun ateş mavisi gözlerinde ham arzusun parıldadığını görmüştü. Başını eğip ona baktığında yumuşak, dolgun dudaklarının davetkâr bir şekilde ayrılmasından tutkusunu anlamıştı. İlk başta, böyle bir kadının onu isteyebileceğine şaşırılmıştı. Onu! Ama onun yeni başlayan ihtiyacı açıktı.

Bu kez, karanlıkta onun elini tutmaktan ya da tüm ıslak, çıplak ihtişamıyla kendini göstermekten biraz daha fazlasını yapması gerekecekti. Elliot stratejisini dikkatle tarttı. Evangeline güçlü ve inatçıydı, ama serbest bırakılmış tutkusu, daha az cinsel niteliklerini hızla geçersiz kılacaktı. Bundan emindi. Ve bu, Elliot'ın zihninde defalarca canlandırdığı bir hayaldi. Evie, gür sarı saçları yastığının üzerine yayılmış, kıvrak, ince formu yatağında uzanıyordu. Küçük göğüsleri yüksek ve dolgundu, kalçaları zarif bir şekilde genişlemişti. Elliot bunu içgüdüsel olarak biliyordu ve bu görüntü karşısında sertleştiğini hissetti. Onu baştan çıkaracaktı ve o da ona sahip olacaktı. Kusursuz becerisiyle onu memnun edecek ve masum kalbiyle ona nihai huzuru verecekti. Ve iş bittiğinde, kız onun olacaktı ve gerçeğin önemi biraz daha azalacaktı.

Evangeline'e başka bir alternatif bırakılmayacaktı. Hiçbir alternatif.

Yüce Tanrım, ne düşünüyordu? Elliot başını bardaktan kaldırdı, midesi bulanıyordu. Ne düşünüyordu acaba? Gerçekten de onurlu bir kadını kirletip onu evliliğe zorlayabilecek biri miydi? Çünkü iş kesinlikle buna varacaktı. Sınırlandırılmış ayartma bir şeydi, ama cinsel fanteziyi çoktan geçmişti ve düpedüz kötülüğe giden köprüyü hızla geçiyordu. Evangeline'in onun dokunuşuyla lekelenmeyi hak etmediğinin acı bir şekilde farkındaydı ama yine de saplantısı onu terk etmiyordu. Ona sahip olmak için gerçekten bu kadar çaresiz miydi? Yoksa kötülük karakterine derin ve silinmez bir şekilde mi işlemişti?

Hayır! İki gün içinde Wrotham-upon-Lea'ya gidecek ve varışından beş dakika sonra ona her şeyi anlatacaktı. Karar verilmişti. Onu incitecekti, zaten incitmişti, ama bunu biliyordu. Elliot çok kötü biriydi ama doğası gereği yalancı değildi. Ona anlatacaktı.

Ona ne söyleyecekti? Artan sevgisinin nesnesinin Rannoch Markisi Elliot Armstrong'dan başkası olmadığını mı? Oh, bu onun dikkatini çekerti, buna hiç şüphe yok. Üstelik, ailesinin Rannoch Markisi'ne ve onun gibilere ne kadar az saygı duyduğunu zaten biliyordu. Görünüşte kasıtlı olarak inzivaya çekildikleri düşünöldüğünde, Elliot, Chatham sakinlerinin sosyetenin maskaralıkları hakkında herhangi bir bilgiye ya da ilgiye sahip olmalarına şaşırmişti; yine de Bayan Weyden, Rannoch hakkındaki duygularını oldukça açık bir şekilde ortaya koymuştu.

Ve Elliot olduğı şey için özür dilemeyecekti. Aslında, ne anlamı olabilirdi ki? O, cehalet yüzünden sefahat hayatına sürüklenmiş toy bir genç değildi. Hayır, yolunu büyük bir dikkatle seçmiş ve yaşam tarzının meyvelerini de gönöl rahatlığıyla toplamıştı. Bu onun korunma aracıydı; bu çirkin dünyanın acımasız gerçeklerine karşı ihtiyatlı bir şekilde seçtiğı savunmaydı. Ruhunu araştırmasına gerek yoktu. Elliot her zaman ne hakkında olduğunu tam olarak biliyordu, pek hoş olmasa bile.

Ünü hak edilmişti. Hakkında söylenenlerin kötü niyetli bir yanı yoktu; çoğı doğruydü ve zaman içinde geri kalanının da gerçek olacağına şüphe yoktu. Evet, annesini çok rahatsız eden ve Benham'ların nesillerini baştan çıkaran o kaygan yokuştaydı. Ancak onun durumunda bu yokuş yıkıma giden bir yokuş değildi, her ne kadar birçok kişiyi bu yokuştan aşağı yuvarlamış olsa da. Hayır, Rannoch'un kendisi cehenneme giden kaygan bir yokuştaydı ve şimdiye kadar bunu pek umursamamıştı.

Hışım la pencereden döndü ve odadan çıktı, sola dönerek koridora girdi ve geniş dairesel merdivenin bir katını daha hızla çıktı. Üçüncü katın sahanlığına vardığında Elliot salon lambasını aldı ve sağa döndü. Fikrini değıştirmesine fırsat vermeden hızla okul odasının önünden geçti ve hemen ilerideki kapıyı açtı. Gizlice içeri girdi ve lambayı kızının yatağının yanına bıraktı.

Altıncı Bölüm

Bizi taçlandıran sonumuzdur, mücadelemiz değil.

-Robert Herrick

Zoe uykusunda alışılmadık derecede huzurlu görünüyordu. Gün ışığında çocuk zaman zaman endişeli ve yedi buçuk yaşından çok daha büyük görünüyordu. Küçük Frederica d'Avillez sekiz ya da dokuz yaşında mıydı? Kesinlikle daha fazla değil. Yine de onlar tamamen farklı çocuklardı ve Elliot bu farklılığın kendi hatası olduğu, kızını, kendi etini ve kanını önemli bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı konusunda yine mide bulandırıcı bir kuşkuyla kapıldı.

Küçük, yarı deney yatağına dikkatle yerleşen Elliot, Zoë'nin iyi döşenmiş yatak odasına baktı. Pembe ve altın renginde zevkli bir şekilde dekore edilmiş olan oda Fransa'dan ithal edilmiş yumuşak beyaz mobilyalarla doluydu. Duvarlarda kitaplar ve oyuncaklar sıralanıyor, Zoë'nin gardırobunda tepeden tırnağa ince ipek terlikler duruyor ve şifonyerini her türlü dantelli küçük kız eşyası dolduruyordu. Zoë'nin mürebbiyesi Bayan Smith bitişik odada kalıyordu ve Elliot bu kadının paranın satın alabileceği en iyi eğitimi verdiğinden emindi. Ancak tüm bunlar yeterli değildi. Chatham Lodge'da geçirdiği zamandan sonra Elliot yavaş yavaş Zoë'nin kendisinden ne istediğini anlamaya başlamıştı ama bu bilgi çoğu zaman ona çok az umut ve daha da az rahatlık getiriyordu. Gerçekte, Elliot bazen verecek başka bir şeyi kalmadığından, her şeyin çoktan içinden çekilip alındığından korkuyordu. Kapatılmıştı. Sonsuza dek bağlantısı kesilmişti. Deniyordu ama yardıma ihtiyacı vardı.

Evangeline. Evangeline ne yapacağını bilirdi ve birden onun yanında olmasını diledi. Ona ihtiyacı vardı. Tanrım, ona o kadar çok şey için ihtiyacı vardı ki. Düşüncesizce eğilip Zoë'nin tombul, pembe yanağını öptü ve kendini düzelttiğinde, Elliot onun gözlerinin titreyerek açıldığını görünce dehşete kapıldı.

"Baba?" Karanlıkta fısıltısı Zoë'nin kendisi kadar belirsiz ve geçici görünüyordu.

"Uyumaya devam et, Zoë." Güven verici bir şekilde battaniyeyi okşadı. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Bir sorun mu var baba?" Kendini bir dirseğinin üzerine çekerken kocaman kahverengi gözleri şaşkınlıkla kırıştı. Koyu renk, zıplayan bir saç teli başlığından düşüp yüzünün üzerine yuvarlandı.

Elliot gülümsedi. "Hayır tatlım, sadece sana iyi geceler öpücüğü vermeye ve seni sevdiğimi söylemeye geldim." Zoë'nin başını sallayıp gülümsemesini izledi, sanki babasının her gece, hatta her gün yaptığı ziyaretler normalmiş gibi. Öyle olmalıydı ama değildi ve ikisi de bunun farkındaydı. Zoë yavaşça tombul elinin tersiyle bir gözünü ovuşturdu, erkekler tekrar yastığa gömüldüler ve yorganı çukurlu çenesine kadar çektiler. İri, masum gözleri artık kırpmadan ona bakıyordu.

"Zoë," dedi kararsızca, "burada mutlu musun?" Elliot kelimeleri hemen ısırmak istedi ama artık çok geçti.

Küçük kız biraz endişeyle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Elliot güven verici bir sesle, "Bana söylemende hiçbir sakınca yok, Zoë," diye fısıldadı. "Strath büyük ve boş bir ev. Bazen kendimi yalnız hissediyorum ve belki sen de öyle hissediyorsundur diye merak ettim."

Zoë isteksizce, "Bayan Smith bana bir evim olduğu için minnettar olmam gerektiğini söylüyor," diye cevap verdi. "Ve burada kalmama izin verildiği için derslerime çok çalışmam ve çok iyi olmam gerektiğini söylüyor. Şikayet etmemeli ya da sorun çıkarmamalıyım."

Elliot kahvaltıdan hemen sonra Bayan Smith'i taburcu etmeyi aklına not etti. "Zoë," diye fısıldadı, parmak eklemiyle çenesinin altına hafifçe vurarak. "Seni seviyorum ve kötü ya da iyi, aptal ya da akıllı olmana bakmaksızın evin her zaman benimle olacak, bunu anlamadın mı?"

Küçük kız sessizce başını salladı, kestane rengi bukleleri mum ışığında parıldamak için gevşedi Elliot ona baktı ve gerçek bir utanç hissetti. Daha iyi bir baba olma konusundaki gecikmiş kararlılığına rağmen, hiçbir çocuğun yaşamaması gereken iki duygu olan korku ve güvensizlik hâlâ çocuğuna eziyet ediyordu. Ve bu onun suçuydu. Elliot garip bir şekilde öne doğru eğildi ve onun küçük bedenini göğsüne doğru çekti, sanki gecenin içinde kaybolmasından korkuyormuş gibi kollarını ona doladı. Elliot'a göre Zoë, bırakın bu eve, sanki bu dünyaya bile ait değildi ve şimdi onun da bunu hissedebileceğinden korkuyordu.

Onun kızı narin bir tüy gibiydi. "Seni seviyorum Zo ," diye tekrar fısıldadı, bu kez onun buklelerine. *Ve keşke daha iyi bir baba olabilseydim. Ama korkuyorum, cahilim ve i im donmuş durumda.* Bu sözleri söylemedi. Bunun yerine Elliot dilini tuttu ve uzun bir süre sonra kendini zorlayarak tutu unu azalttı ve geri çekildi. Bu çok fazlaydı; onu korkutmak istemiyordu. Ya da kendisini.

Brooks's'un Büyük Abonelik Odası * st düzey insanlarla* dolup taşıyordu. Bu gece, İngiltere'nin soyluları ve kibarları, hemen her ak am yaptıkları gibi, oyun masalarının etrafında ve bitişikteki kâğıt salonunda omuz omuza kaynaşıyorlardı; Elliot geç gelmişti ve son derece keyifsizdi.   ki içmek ve kumar oynamak istemiyordu; Strath House'da kalmak ve hayatının nasıl olabileceğinin sefaleti içinde debelenmek istiyordu.

Yine de bunu yapamazdı. Winthrop'a söz vermişti, dün gece kendisini nerede ve kiminle tuttuğuna dair akıllara durgunluk veren soru yağmurunu sona erdirmek için boşuna bir girişimde bulunmuştu. Evangeline, Binbaşı Winthrop, Lord Linden ve S r Hugh'un yaratabilecekleri türden bir yaramazlığı hak etmiyordu ve dostlarının merakları daha da artarsa onu takip ettirmekte tereddüt etmeyeceklerini gayet iyi biliyordu.

Tanrı'ya dua edin de bunu çoktan yapmamış olsunlar. Elliot toplumun onun maskaralıklarına gösterdiği ilginin önemini gözden kaçırmamıştı. Winnie Weyden'in küçük skandal pa avrası hayatından bir ya da iki yıl  almıştı ve böyle bir saçmalığın basılmasından Hugh ya da Linden'in sorumlu olduğunu gayet iyi biliyordu.

Elliot yorgun bir i   eki le odalarda amcasını aramaya koyuldu. Her zaman yaptıkları gibi, İngiliz toplumunun kurallarına göre kendisinden daha üst rütbede olan birkaç kişi de dahil olmak üzere herkes hızla yolundan çekildi. Bu her zaman böyle olmuştu; erkekler tercihlerine göre ya gözlerini kaçırıyor ya da saygıyla başlarını sallıyorlardı ama kimse onun gözlerinin içine bakmıyordu. Davet edilmediği sürece kimse onunla oturmuyordu. Kimse büyük bir öngörü olmaksızın ona oyun ya da düello için meydan okumadı ve hiç kimse, ama hiç kimse onun yüzüne g lmedi.

Artık değıl.

İşkambil salonunun hemen içinde, Hugh ve diğerleri çoktan bir masa ve bir şişe almış, sabırsız bir hazırlıkla oturuyorlardı. Elliot yorum yapmadan yerine oturdu ve Hugh onun bardağını doldurdu. Elliot yavaşça oyunun ritmine ayak uydurdu. Bu seferki spor içindi, para için değil. Elliot hiçbir zaman arkadaşlarından faydalanmazdı ve Winthrop ile Linden en iyi arkadaşlardı, aksi görünme çabalarına rağmen sadık ve doğrudular. Oyun hızlı, sohbet ise bir saatten uzun bir süre boyunca kayıtsızca devam etti.

"Vay, vay!" diye gürlledi iğrenç derecede neşeli bir ses. Bir dublaj müdavimi olan Lord Barton masalarına yaklaştı. "Burası gerçekten de iğrenç bir engerek çukuru! Bu gece hep birlikte mi toplandınız beyler?" Salonun hemen içinde durakladı, çiçekli yüzü geniş bir sırıtişla bölünmüştü, elinde neredeyse boş bir şarap kadehi vardı. "Henüz masum kurbanlarınız yok mu?"

Elliot bakışlarını masadan kaldırıp yeni geleni acımasızca süzdü. "Bu sporda masum kurban diye bir şey yoktur Barton. Bunu çok iyi biliyorsunuz." "Yine de, ve gece o genç," çizdi ve dandified Linden Keskin bir şaklamayla işini bitirirken baştan çıkarıcı bir şekilde. Sarışın Vikont Ziyaretçiye kurnazca bir bakış attı. "Bize katılmak ister misin, Barton?"

"Hah! Ben o kadar da züppe değilim, Linden. Dördünüz de bu akşam ruhlarınızı başkalarının altınları için satabilirsiniz."

"Bir öneriniz mi var lordum?" diye sordu Binbaşı Winthrop, bakışlarını elinden ayırma zahmetine katlanmadan kuru bir sesle. "Bu gece aramızda kim cüzdanı dolgun görünüyor?"

Lord Barton kayıtsızca, mücevherlerle süslü kadehini kaldırarak kalabalık odayı inceledi, ardından şarap kadehiyle oyun salonuna doğru eliyle işaret etti. "Şurada genç Carstairs duruyor. Hevesli, zengin ve sanırım oldukça cahil Şansınızı deneyin-" Barton bakışlarını kısmak için durakladı ve küçümseyerek homurdandı. "Hayır, boş verin beyler. Zavallı delikanlı az önce yeni Baron Cranham için leş oldu. Ben konuşurken bile birbirlerine düşmüş durumdalar."

"Cranham, ha?" Sir Hugh'nun sesi sertti. "Bu dublaj da neyin nesi, bilmek isterdim? Böyle birinin kapıdan içeri sızmasına izin vermek! Onun gibilerin sokaktan içeri girip ortalığı kirletmesine izin vermekle bu dublajın amacı baltalanıyor..."

"Aman Tanrım, Hugh!" Lord Barton uzaklaşırken Elliot havladı. "Annem kadar kendini beğenmiş ve kibirli konuşuyorsun. Hemen oracıkta melek kanatlarını açmadığına hayret ediyorum."

Binbaşı Winthrop garip bir şekilde Elliot'a baktı, sonra bakışlarını onun eline indirdi. "Hiçbirimizin Cranham'dan nefret etmek için senden daha fazla nedeni yok, Rannoch," diye mırıldandı spekülatif bir şekilde. "Merak ettiğim şey, onu neden daha önce çağırmadığın."

Elliot siyah saçlı arkadaşına uzun bir süre sessizce baktı. "Cranham'la kavga etmek istemiyorum, Winthrop. Ona on yıl önce meydan okudum ve o kaçtı. O kendi utancını biliyor. Olan oldu."

Sir Hugh alaycı bir şekilde homurdandı, sonra Elliot'ın sert bakışlarını fark edince aynı hızla sustu. "Ben kendi işime bakmayı planlıyorum," diye ekledi Elliot, ses tonundaki soğuk kesinlik açtı, "ve siz beylere de aynısını yapmanızı öneririm."

Ve öyle de yaptı. İki saat boyunca Elliot kendi işine baktı. Ancak gözlerini Cranham'dan ayıracak kadar aptal değildi. Elliot ihtiyatlı bir dikkatle düşmanı izledi. Yeni baron Elliot'ın odadaki varlığından habersiz görünüyordu ama Elliot öyle olmadığını hissetti.

Cranham ve Carstairs yaklaşmışlardı ve şimdi sadece birkaç adım ötede durmuş, hararetli bir tehlike oyununu izliyorlardı. Cranham'ın mali açıdan çok iyi durumda olduğu zaten biliniyordu ve ikili gece yarısından beri aşırı derecede içiyordu; Elliot'a göre bu kombinasyon kaçınılmaz olarak birileri için kötüye işaretli. Her iki beyefendi de artık kadehlerini iyice doldurmuştu ama Cranham ciddi sarhoşluk belirtileri gösteriyordu. Şansı yaver giderse, diye düşündü Elliot hayıflanarak, eski düşmanı ölene kadar içebilir ve bir başkasını onu öldürme zahmetinden kurtarabilirdi.

Hugh aniden elindeki kartları masaya fırlattı. "Evet, mat oldu beyler. Korkarım ben de varım."

Lord Linden masayı süpürürken, "Anlaştık," dedi. "Arabanı çağır, Winthrop. Hep birlikte Madam Claire'e gidip özel bir oda ve biraz şampanya alalım! Bir tanesi ucuz bir şamdanın pirincini bile emebilecek kadar güzel, yeni bir sürü genç kızı var."

"Evet, burada onun için yeterince ucuz bir tane var," diye önerdi Hugh sırtarak, kırılmış kaşlarını coşkuyla sallayarak.

Binbaşı Winthrop kara kaşlarından birini kuşkuyla kaldırdı. "Bilmiyorum, eski dostlar. Belki de deneyebiliriz-"

Elliot sandalyesini sert bir gıcırtyla geriye itti. "Ben kadınları paylaşmam," dedi sinirli bir şekilde, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Bitişikteki salonun hemen içindeki masadan biri belirgin bir kararlılıkla boğazını temizledi. "Böyle konularda her zaman söz sahibi olunmaz Lord Rannoch." Ses tonu küçümseyici ama kararsızdı. "Örneğin, Antoinette Fontaine'i paylaştınız, hem de oldukça cömertçe. Ama belki de misafirperverliğinizin farkında değildiniz?"

Elliot bu açık sesi duydu, sakince masadan kalktı ve aralarındaki dar boşluğu geçti. Cranham'ın hakareti beklenmedik değildi. Aslına bakılırsa, neredeyse hiç beklenmedikti ve Elliot açılış salvosunu yapmış olmaktan memnundu. Başından beri bildiği gibi, o piçi öldürmek zorunda kalması kaçınılmazdı. Bu konuda mutlu değildi ama Cranham ısrar edecekti.

Yanındaki arkadaşları ve amcası sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandılar ama ayağa kalkmadılar. Elliot yeni baronla başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti ve bunu biliyorlardı.

Elliot alaycı bir tavırla Cranham'a baktı. "Ne var ki Moore," diye cevap verdi kuru bir sesle, unvanını kasten atlayarak, "seninle tartışmak istemiyorum ve umarım Bayan Fontaine'den hoşlanmıyorsındır. Neredeyse paylaşmak üzere olduğumuz sonuncusundan çok daha iyi bir orospu."

Arkasından Lord Linden bir kahkaha patlattı. Cranham'ın etrafındaki kalabalık sinirli bir şekilde dağıldı ve beyefendileri tartışmalarıyla baş başa bıraktı Cranham'ın yüzü öfkeyle alevlendi. "Ne cüretle bana hakaret edersin-"

"Neyiniz?" diye sordu Elliot ipek gibi. "Kadın zevkiniz mi?"

Cranham yumruğunu Elliot'ın suratına indirdi. "Sen Cicely Forsythe'ın bastığı toprağı yalamaya bile layık değilsin, seni cahil İskoç! Ona iftira atmana seyirci kalmayacağım, lanet olsun sana!"

Elliot gözlerini büyüttü ve kaşlarını kasıtlı olarak kaldırdı. "Bastığı yeri yalamak mı? Hadi, hadi, şimdi, Cranham! Bu biraz fazla kahverengi oldu! İflah olmaz bir alçak olabilirim, bunu kabul ediyorum ama hatırladığım kadarıyla Cicely'nin basmak üzere olduğu tek yer mihraba giden yoldu. Benim kolumda, karnında senin piçinle."

"Sen lanet bir yalancısın, Rannoch! Onun masumiyetini aldın, sonra da onu terk ettin. Ben onu sevdim, o da beni sevdi."

Elliot elini savurarak, "Evet, bazıları da Yaylalarda peri halkının dolaştığına inanır," diye mırıldandı. Yavaşça uzaklaşmak için döndü.

"Onunla evlenirdim," diye homurdandı Cranham.

"Gerçekten de öyle mi?" diye sordu Elliot usulca. Cranham'la yüzleşmek için geri döndü. "Bombay'a zamansız gidişiniz yüzünden bir değil, iki sosyal yükümlülüğün yerine getirilememiş olması ne kadar üzücü."

Cranham, yüzü kıpkırmızı olmuş ve neredeyse salyalarını akıtarak Elliot'a doğru bir adım attı ve bir parmağını göğsüne vurmaya başladı. "Benimle evlenmek istedi, lanet olsun sana! Fakir ve unvansız olduğum için amcası bunu yasakladı! Babam sırf ailesini utandırmamak için beni bağlattı, ağzımı bağlattı ve gönderdi. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun."

Elliot karşısında duran sarhoş ve öfkeli adama bir parça sempati duydu. "İkincisi doğru olabilir, Cranham, ama Cicely'nin ne istediği konusunda kendine yalan söylememen için sana yalvarıyorum. Çaresiz amcası onu Covent Garden'daki bir pahalıyla seve seve evlendirirdi. Cicely benim iyi niyetim üzerine soğukkanlılıkla hesaplanmış bir kumar oynadı ve kaybetti."

"Kumar oynadı ve öldü, Rannoch," diye tısladı Cranham. Ayak parmaklarının ucunda durmuş, Elliot'ın yüzüne bakıyordu. "O öldü çünkü sen onu mahvettin ve geri çevirdin. Ve er ya da geç, Tanrı yardımcım olsun, bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Evine git, Cranham," diye cevap verdi Elliot üzüntüyle, tartışmaya olan azıcık hevesini de kaybetmişti. "Evine git ve benim yapmak zorunda kaldığım gibi ayıl ve hayatına devam et. Beni rahat bırak." Cranham'a sırtını döndü, kâğıt odasına geçti ve sandalyesine oturdu.

"Küstahlığına lanet olsun, Rannoch!" diye homurdandı Cranham, onu koltuğuna kadar takip ederek. "Bu kadar kolay kovulmayacağım."

"Yine de öylesiniz," diye yanıtladı Elliot, dalgın bir şekilde kartları karıştırırken. "Yani görevden alındın."

Belirgin bir öfkeyle Cranham elindeki kartları kaptı ve masanın üzerine fırlattı. "Devam et, seni hantal İskoç piçi! Beni bir daha çağır, bu sefer seni öldüreceğim."

"Hayır," dedi Elliot sessizce. Metodik bir şekilde desteyi toplamaya başladı. Binbaşı Winthrop ve Lord Linden masanın öbür ucundan şaşkın bakışlar fırlatarak dağınık kâğıtları ona doğru itmeye başladılar. Sir Hugh, kavgayı daha iyi görebilmek için sandalyesini arka ayakları üzerinde geriye doğru yatırmakla yetindi.

"Devam et," diye hırladı Cranham. "Israr ediyorum."

"Ne üzerine?" diye sordu Elliot, birden kartlara odaklanarak. "Sana meydan okumak için neden zahmet edeyim ki?"

Şafak randevularınız?"

"Cehenneme kadar yolun var," diye tısladı Cranham, eldivenini çıkarmaya çabaladıktan sonra Elliot'ın suratına fırlattı. "Meydan okuyorum, Rannoch! İkincilerim yarın seni bekliyor olacak." Tek topuğu üzerinde dönüp uzaklaşmaya başladı ama Elliot masadan kalkıp onu omzundan yakaladı.

"Bırak onu, Cranham! Belki de ikimiz de kötü kullanıldık. Emin ol, seninle dövüşmek için içimde hiçbir istek yok." Elliot kelimeleri soğukkanlılıkla ısırdı. "Meydan okumanı şimdi geri çekersen memnuniyetle kabul ederim."

"Hayır," diye cevap verdi Cranham sessizce, sesi aniden ayılmış gibi çıkıyordu.

"Nasıl isterseniz." Elliot sertçe başını salladı, sonra elini Cranham'ın omzundan çekti. "İkinci adamlarını Binbaşı Winthrop'a gönder. Saat bir buçuk. Meydan okunan kişi olarak, bu anlaşmanın gün doğmadan yapılmasını istiyorum. Tek atış, tabancalarla. İtirazınız var mı?"

"Hem de hiç," diye tersledi rakibi.

Evangeline yatağından kalktı ve karanlıkta şalını çekti. Uyku yavaş geliyordu ve geldiğinde de çok kısa sürüyordu. Bu kez huzursuzluğunun Elliot'la pek ilgisi yoktu. Bu çok daha vahim bir sorundu.

Yatağının başucundaki masadan öğleden sonra postayla gelen mektubu aldı ve cebine soktu. Yavaşça merdivenlerden inip kütüphaneye doğru ilerledi, giderken koridorda bir mum yakmak için durakladı. Koridordaki lamba ona Elliot'ın birkaç gün önce çerağını yakmak için eğilirkenki sert ve yakışıklı yüzünü bir kez daha hatırlattı.

Hayır! Bu kesinlikle olmazdı. Onu düşünemezdi. Şimdi olmazdı. Michael'ın mutluluğu ona bağlıyken olmazdı. Sessizce kütüphaneye girdi ve kapıyı iterek kapattı. Her zamanki sandalyesine oturarak notu bir kez daha okudu, bir umut ışığı aradı ama kelimeler mum ışığında da gün ışığında olduğu kadar açıktı.

Büyükbabası ölüyordu. Peter Weyden'in yokluğunda, avukatı Lord Trent'in ölümünün yakın olduğu konusunda onu uyarmak için mektup yazmıştı. Doktorlar Cambert Hall'dan ayrılalı üç gün kadar olmuştu ve giderken piskoposu da çağırmışlardı. Bu bir veremdi ve bu kez kesinlikle öleceğine inanılıyordu.

Büyükbabası fiziksel güçleri dışında her yönden zayıf bir adamdı. Şimdi torunlarını da mı bu şekilde yüzüstü bırakacaktı? Evangeline yorgun bir şekilde içini çekti ve uzun saçlarını geriye doğru itti. Belki de büyükbabasının ölümüne çok fazla önem veriyordu. Gerçekte, yıllardır neredeyse güçsüzdü ve bu nedenle otoriter ikinci karısı için ölü sayılırdı. Gerçek ölümü neden bir fark yaratmalıydı ki? Ama fark ederdi. Evangeline bunu biliyordu. Ölümde öyle bir kesinlik vardı ki; insan ister istemez daha önce gidenleri, asla olmayacakları ve geleceği oluşturmak için kalanları düşünüyordu.

Ve şişko amcası bir sonraki kont olacaktı! Elbette, destek için ona güvenemezdi. Gerçekten de, üvey annesinin kuklasını oynaması için kandırılacak ve gözdağı verilecekti, çünkü o olmadan Leydi Trent bir duldan fazlası olmayacaktı. Evet, kocasının ölümünden sonra güç temeli tehlikeye girecekti ve bunu bilecek kadar zekiymiş. Ama Tanrım, Evangeline'in amcası da büyükbabası kadar zayıf ve etkisizdi. Tüm Stone erkekleri hem omurgasız hem de şikayetçi miydi? Evangeline bir suçluluk dalgası hissetti ve kanın metalik tadını alana kadar dudaklarını ısırды. Mektubu masanın üzerine koymak için öne doğru eğildiğinde elleri titredi.

Hayır, durum kesinlikle böyle değildi. Küçük oğlu, amcası Frederick, kralı ve ülkesi için canını vermişti. Babası da korkak değildi. Duyarlı biriydi. Evet ve sevdiği kadınla evlenmek için her şeyden vazgeçecek kadar da kararlıydı. Yine de babası ailelerinin canlılığıysa, annesi de gücüydü ve onsuz neredeyse çöküyorlardı. Maxwell Stone yetenekli bir sanatçıydı ve karısını o kadar derinden sevmişti ki onun kaybından sonra kendini toparlayamamıştı. Bu bir zayıflık değildi; kontrol edilemeyen bir kederdi. Evangeline bunu başka türlü görmeyi reddetti ve ölümün sonunda ona getirdiği huzuru babasına asla çok görmedi ya da annesine verdiği söze içerlemedi. Marie van Artevalde, Evangeline'e ne pahasına olursa olsun aileyi bir arada tutmanın bir kadının görevi olduğunu örnek olarak öğretmişti.

Evangeline sahip olduğu sanatsal yetenekleri her iki zeki ebeveyninden de almıştı, ama annesinden sarışın zarafetini ve daha değerli bir şeyi almıştı: sağlıklı bir dozda kaya gibi sağlam Flaman pragmatizmi. Şimdi bunu kullanmaya koyuldu. Leydi Trent'in yarattığı tehlike yakın değildi. Burası İngiltere'ydі. İnsan gecenin karanlığında yatağından zor kaçırılırdı. Evangeline, Leydi Trent'i oyalayabileceğini biliyordu.

haftalarca, belki de aylarca. Yarın avukatına mektup yazacak ve kaçınılmaz olarak ihtiyaç duyulacak hukuki argümanları değerlendirmeye başlamasını isteyecekti. Ancak tüm seçenekler tükenmeye yaklaştığında Michael'ı anavatanlarına geri götürecek ve üvey büyükannesi aile mezarlığındaki kocasına katılana kadar gerekirse saklanarak orada kalacaklardı.

Zihni, kafasında defalarca tekrarladığı planı gözden geçirdi. O ve Michael bir an önce kaçabilirdi. Winnie ve diğer çocuklar da boş zamanlarında onları takip edebilirdi, çünkü kimse onları engellemek için uğraşmayacaktı. Savaşlar nihayet sona ermişti ve Evangeline Fransa ve Flandre'a girip çıkmanın bir düzine yolunu biliyordu. Üstelik ailesinin her eyalette arkadaşları vardı. Evangeline altı, Michael ise dört dili akıcı bir şekilde konuşuyordu. Kolaylıkla Fransız, İsviçreli ya da Avusturyalı sayılabilirlerdi. Napolyon tarafından İngiltere'ye sürülen Kıta Göçmenleri kalabalığı arasında o ve Peter Weyden birçok arkadaş ve iş bağlantısı sayabilirdi. Saklanmak ve nihayetinde kaçmak zor olmayacaktı.

Ancak bu acı verici olacaktı. Evangeline bir kez daha annesine verdiği sözü tutması gerektiğini biliyordu ama bu sefer daha çok acı verecekti. Bu sefer kalbini İngiltere'de bırakacaktı. Birbiri ardına gelen potansiyel taliplerden akıllıca kaçındıktan sonra, farkında olmadan hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği Elliot Roberts'ın cazibesine kapılmıştı. Ona umutsuzca aşık olmuştu, bu gerçeği sadece kendine itiraf ediyordu. Onu tanıyalı kısa bir süre olmasına rağmen, arzusu çoktan özel bir cehenneme dönüşmüştü ve o ne zaman yanında olsa tatlı, enfes bir işkenceye dönüşüyordu. Elliot'ın kendisine olan hislerinden emin olmasa da, Avrupa'da yalnız kalmak, onu bir daha asla görememek, yine de saf bir ıstırap olacaktı.

İngiltere'den ayrılmak sorun değildi, çünkü Chatham Lodge'u ne kadar seviyorsa Flanders'ı da o kadar seviyordu. Chatham özenle Michael'a verilmişti ve Nicolette için cömert bir evlilik payı ayrılmıştı ama Ghent'teki ev Evangeline'indi. Orası onun eviydi ve ailesinin Avrupa'da sürekli seyahat etmesine rağmen annesi orada beş çocuk dünyaya getirmişti. Güzel bir kanalın üzerinde yer alan bu eski ev, üç yüz yıl boyunca van Artevalde atalarının doğumlarına ve ölümüne tanıklık etmişti.

Evine dönmenin verdiği rahatlığa rağmen, hiçbir şey sevebileceği tek erkeğin kaybını hafifletemezdi. Evangeline her şeye sahip olmanın bir yolunu bulmak için beynini yormuştu. Michael'ı arkadaşlarının yanına gönderebilir, sonra da utanmadan kendini Elliot'a atabilirdi ama bunların ikisini de yapamayacağını biliyordu. Elliot'a kendisiyle gelmesi için yalvarabilirdi ama bu hem uygunsuz hem de aptalcaydı. Dahası, erkeklerin ona karşı olan duygularını anlayamayacak kadar deneyimsiz hissediyordu. Elliot kısa bir süre önce nişanını bozmuş ve bu kayıp onu derinden yaralamıştı. Çok iyi arkadaş olmuşlardı, evet. Ve onu sevmemesine rağmen, Evangeline onun kendisini arzuladığına inanıyordu. Yine de erkekler sıklıkla kadınları arzulardı ve bu çoğu zaman bundan daha fazlasını ifade etmezdi. Onun durumunda, varsayımlarda bulunmayı göze alamazdı.

Evangeline ona her şeyi anlatmayı düşündü ama bu sonuçtan üvey büyükannesinden korktuğu kadar korkuyordu. Elliot, çoğu erkek gibi inatçı ve gururluydu. Şans eseri ona karşı derin bir duygu hissederse, Leydi Trent'le yaklaşan savaşa müdahale etmenin görevi olduğunu düşünebilirdi. Bu kesinlikle olmazdı. Kazanamazdı ve çabaları büyük zararlara yol açabilirdi. Ailesi ona Leydi Trent'e karşı savaşmanın uzun süren bir satranç oyunu gibi olduğunu göstermişti; bu oyun uzun yıllar sürebilirdi ve kişinin hayatta kalması genellikle dikkatle düşünülmüş bir dizi stratejik hamleye bağlıydı. Ona keskin bir baltayla vurmak, her ne kadar cazip olsa da, akılsızlıktı. Kadın Medusa'nın kişileşmiş haliydi.

Dahası, ailesinin babasının saygıdeğer soyundan uzaklaşması, sosyal bilince *sahip beau monde*'un katı kurallarına göre çocuklarını sosyal dışlanmışlardan başka bir şey yapmıyordu. Sadece bu gerçek bile Elliot'ı onunla herhangi bir ilişkiden caydırabilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, mantığı onu geriye kalan tek alternatife, hem de günahkârca cazip bir alternatife döndürüp duruyordu. Elliot'ı sevgili olarak kabul edebilir ve kendilerine kalan süre boyunca onun tadını çıkarabilirdi. Bu zor olmayacaktı; Winnie tatlı ve beceriksiz bir arkadaştı ve aslında ikisi de İngiltere'nin katı sosyal adetleriyle fazla ilgilenmeyecek kadar uzun süre Kıtada yaşamışlardı. Yine de riskler vardı. Fiziksel aşkın yoğunluğu bunaltıcı olabilirdi. Ayrılmayı zorlaştırır mıydı? Hiç şüphesiz. Michael'ı koruma kararlılığını zayıflatabilir miydi? Asla.

Ne yazık ki, hamilelik riski daha büyük bir endişe kaynağıydı. İngiltere'de Frederica, mirası nedeniyle toplumdan dışlanmıştı. İngiltere'de

Flanders'da, özellikle de sanat camiasında bu iş biraz daha kolay olacaktı. Yine de gayrimeşru bir çocuk, üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir riskti. Elliot'ın bebeğini kucağına alma düşüncesi onu ruhunun derinliklerine kadar sarsmıştı. Babasının yedi yıl önceki ölümüne kadar Evangeline hep bir koca ve bir aile hayal etmişti. O zamanlar da şimdi olduğu gibi, kıtadan gelen ziyaretçiler sık sık evlerini dolduruyordu ve Evangeline'in talipleri hiç eksik olmamıştı. Nicolette ve Michael'ı ne kadar severse sevsin, aynı şey olmadığından, kendi çocuğunu kucağına almak için kolları ağrıyordu. Elliot Roberts gibi nazik ama güçlü bir adamı sevebileceği ve karşılığında onun tarafından sevilebileceği, hatta belki de onun çocuklarını doğurabileceği bir varsayım değil, bir fantezi haline gelmişti.

Evangeline aceleci hayallerine sertçe ket vurdu. Böyle şeyleri düşünemezdi. Şimdi değil. Bu kadar çok şey tehlikedeyken olmazdı. Ghent'teki evinde yalnız kaldığında acımak ve aptalca hayaller kurmak için yeterince zamanı olacaktı. Hızla öne doğru eğildi ve mumu söndürdü, sonra karanlıkta üst kata çıktı. Yatak odasına giderken Michael'ın kapısının önünden geçti, durakladı ve kapıyı iterek açtı.

Ağabeyi çarşaflarının üzerine yayılmıştı, yorgan ve battaniye çoktan yere atılmıştı. Penceresi sonuna kadar açıktı ve sulu ay ışığı yatağın üzerine vuruyordu. Zayıf ışıktaki Michael'ın solgun saçları parlıyordu ve uykusunda bile ifadesi tatlı ve sorunsuzdu. Evangeline bunun hep böyle olacağına acımasızca karar vermişti.

Hayat acımasız olabilirdi ve Evangeline, Michael genç bir adam olduğunda onu hayatın sert gerçeklerinden koruyamayacağı konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı. Yine de, huzur içinde uyuyan tatlı çocuk - onu sevdiği ve ona bakacağına söz verdiği için kendi çocuğu gibi büyüttüğü bebek - evet, o çocuğa manipülasyon öğretilmeyecekti. Damarlarındaki kan nedeniyle bir başkasından daha iyi olduğu söylenmeyecek ve gücü ihtiyatsızca nasıl kullanacağını öğrenmesine izin verilmeyecekti. Ve ailesinden koparılmayacaktı. Evangeline ona söz vermişti ve ne pahasına olursa olsun sözünü tutacaktı. Dahası, onu seviyordu ve şimdi ondan koparılsa kan kaybından ölecekti.

Godfrey Moore, Baron Cranham, ölüm meleğinin yaklaştığını hissetti; soğuk gölgesi ruhunun üzerine nemli bir ürperti düşürdü. Aklında hiç şüphe yoktu. Bu sonuydu. Mide bulandırıcı bir kıyamet duygusuyla, ağır işlemeli bir tabancayı kadife kılıfından çıkardı ve ağırlığını test etti.

avucunun içindeydi. Gücsüzce, incelemesi ve yüklemesi için yardımcısı Lord Henry Carstairs'e uzattı. Sahanın diğer tarafında, diğer yardımcısı Edwin Wilkins, şık giyimli Lord Linden'in yanında durmuş, mesafeyi müzakere ediyordu. Gerçekten de Cranham bu sabahki düello için yardımcı bulmakta zorlanmıştı. Çok az adam Rannoch'a meydan okumanın yanlısı tarafında durmaya istekliydi, bunu geç de olsa keşfetmişti.

Ve bu onun Rannoch'a karşı meydan okumasıydı. Önünde, Binbaşı Matthew Winthrop acımasızca gülümseyerek, oymalı maun kutunun süslü Armstrong armasını ortaya çıkarmak için kapanmasına izin verdi ve dehşeti daha da netleştirdi. Cranham'ın affedilmez derecede aptalca hatası, içinde bulunduğu durumu daha da korkunç hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Tanrı aşkına, onu iyi hazırlanmış planlarından saptıracak kadar sarhoş ve öfkeli yapan şey neydi?

Cicely'nin intikamını alma planını hiçbir zaman açıkça ortaya koyma niyetinde olmamıştı. Cranham ilk başta daha ince taktikler denemişti. Cicely'nin amcasının desteğini almaya çalışması hiçbir sonuç vermemişti; Howell onunla görüşmeyi defalarca reddetmişti. Ancak sonunda Cranham, baronu dubasında köşeye sıkıştırmayı başarmıştı ama adamın beti benzi atmış ve Rannoch'un gazabından korktuğunu söyleyerek ısrarla onunla konuşmayı kesmişti.

Rannoch'un fahişesini tekrar tekrar baştan çıkarmak zaman kaybıydı; üç hafta ve altı yüz pound sonra, Cranham neredeyse sahip olduğu her sou'yu harcamış ve intikam arayışını ilerletebilecek hiçbir şey öğrenmemişti. İlk bakışta görüldüğünden çok daha tehlikeli olan Antoinette Fontaine, Rannoch'un tercih ettiği cinsel pozisyonlardan ve sikinin devasa boyutundan başka bir şey anlatmıyordu; bu iki konu kısa sürede bıktırıcı hale gelmişti. Ancak, onun aşağılık mizacı, dengesiz saçmalıkları ve sürekli içki içmesi Rannoch'un sinirlerini gerçekten bozmuştu.

Ve sonra Rannoch tamamen ortadan kayboldu. Cranham geceler boyunca Londra'nın cehennemlerinde ve genelevlerinde gizlenerek düşmanının gelmesini bekledi. Rannoch gelmemişti. Orospu çocuğunun nerede saklandığını kimse bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi, çünkü pek sevilen bir adam değildi. Marki, Cranham'ın üye olduğu için son derece şanslı olduğu Brooks's'a, ahlaksız yandaşlarıyla birlikte gelme zahmetine bile katlanmamıştı. Rahmetli büyükbabası, önceki Baron Cranham üye olmasaydı, Godfrey Moore neredeyse

kesinlikle reddedilmişti. Yine de, kibirli, mavi kanlı torunu Cranham'ın soy ağacına adını asmak şöyle dursun, bir suarede varlığını bile kabul etmemiş olmasına rağmen, seçkin beyefendiler kulübü Cranham unvanı kaptığı için onu kabul etmişti. Vergilendirilmemiş Hint afyonuyla dolu bir mangır sandığının doğru kapının eşiğine bırakıldığında neler yapabileceği dikkate değerdı.

Arabanın tekerlekleri altındaki çakılların çıtırtısı cerrahın gecikmeli gelişini haber veriyordu. Carstairs son dakikada birkaç talihsiz testere kemiği toplamıştı ve adam neredeyse yarım saat gecikmişti. Bu beklenmedik gecikme Cranham'ın sinirlerini neredeyse bozmuştu, Rannoch ve arkadaşları ise bir meşe ağacının altına battaniye sermiş ve Cranham'ın onu öldürmek istemesi için başlı başına yeterli olan bir whist oyununa başlamışlardı.

Carstairs'in Binbaşı Winthrop'a başıyla selam verdiğini gördü. Vakit gelmişti. Belki de onu öldürebilirdi. Kahretsin, onu öldürmek zorundaydı. Cranham eline bastırılan silahın soğuk, ölü ağırlığını hissetti. Wilkins onu yerine oturtmaya çalışırken zayıf bir şekilde parmaklarını kabzaya doladı. Cranham sahada hesap vermenin küçük düşürücülüğünden korkmaya başlamıştı, bu da düşmanlığını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ancak öfkesine rağmen, içindeki şiddetli paniği bastıramıyor gibiydi. Bu mantıksızdı.

Hayır. Değildi.

Rannoch'un neredeyse durgun bir şekilde ona doğru yürümesini izlerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Döndüler ve Rannoch'un paltosunun yumuşak ince tüylerinin kendisinininkine değdiğini hissetti. Tanrım, adam uzun boyluydu. Cranham'ın botlarının altındaki zemin alçalıyor, sonra bir teknenin pruvası gibi belirsizce geriye doğru eğiliyor gibiydi. Bir gözünün ucuyla bir kolun yükseldiğini gördü. Önüne odaklanmaya çalıştı ama ufuk bulanıktı. Nefes almaya çalıştığında, Rannoch'un tütün ve kolonya kokusundan başka hiçbir şey almadı; hiçbir korku kokusu almadı. Adım atma emrini duydu ve mucizevi bir şekilde ayakları hareket etmeye başladı.

Rannoch muhtemelen tüm krallıktaki en iyi nişancıydı, hayatında hiç düello kaybetmemişti. Dahası, sıkıştırıldığında, özellikle küstah bir İrlandalı dekanı kalbinden vurduğu söyleniyordu Rannoch *onu* kalbinden vurma fırsatını çok istiyordu Hiç umut yoktu.

Tek bir umut vardı. *Beklemeyin.*

Dön ve ateş et.

Evet, şimdi!

Cranham titiz bir zamanlamayla topuğunu sertçe çimenlere vurdu ve tam Rannoch dönmeye başladığı sırada geldi. Hızla Rannoch'un omzunun genişleyen açısına odaklanan Cranham tabancasını doğrulttu ve tereddüt etmeden ateş etti. Silah gürledi, sonra eline sertçe çarptı, neredeyse bileğindeki kemikleri parçalayacaktı Siyah ince tutamlar havayı yırttı. Onu vurmuştu! Kahretsin, vurduğunu biliyordu. Yine de Rannoch kıpırdamadan durdu.

Düşman şimdi yüzünü sertçe ona dönmüştü, tabancası yukarıda ama Ming'deydi. Cranham, Rannoch'un silahını acı verici bir kayıtsızlıkla indirişini dehşet içinde izledi, ta ki sonunda silah tam kalbine doğrultulana kadar. Yavaşça, ağzı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Cranham namlunun bir santim daha düşmesini izlerken, güneşin ilk ışıkları namludan belli belirsiz yansıyor. Cranham tetiğin yerine oturduğunu neredeyse duyabiliyordu. Tabancanın gürültüsü kulaklarını doldurdu, kendisinininkinden daha yüksek ve daha ani.

"Oh, Tanrım!" Cranham kendi çılgılığını duydu. Wilkins ve cerrah yanına koşarken kıvranan bir yığın halinde yere yığıldı. "Vuruldu! Vuruldu!"

Edwin Wilkins kaşlarını çatarak yanındaki çimlere düştü. Vahşice, Cranham'ın yaralı bacağını önüne doğru çekti. "Kapa çeneni, Cranham, seni aptal! Böyle onursuzca bir şeyi yapmana ne sebep oldu? Haklı olarak, seni öldürebilirdi!" Lord Henry Carstairs çizmesini çıkarmak için eğildi.

Cranham şaşkınlık içinde Wilkins'e baktı. "Beni öldürecekti, seni embesil! Neredeyse taşaklarıma ateş edecekti!" Wilkins sadece kaşlarını çattı, ayağa kalktı ve uzaklaştı. Cerrah çoktan bir cerrahi makas çıkarmış ve Cranham'ın pantolonunun kumaşını ustalıkla kesmeye başlamıştı. Kalçasının iç kısmında uzun, kötü bir çizik kan sızdırıyordu.

"Görüyor musun?" diye inledi Cranham, parmağını tekrar tekrar yaraya sokarak. "O piç beni iğdiş etmek istedi!" Cerrah bir parça fanila çıkardı ve kahverengi bir şişenin kokulu içeriğiyle bolca ıslattı.

Lord Henry bir dizinin üzerine eğilerek Cranham'ın kulağına yumuşak bir sesle konuştu. "Kapa çeneni, yaşlı çocuk. Eğer Rannoch seni öldürmek isteseydi, kesinlikle şimdiye kadar ölmüş olurdun. Eğer seni erkeklikten ayırmak isteseydi, testislerini otların arasından söküyor olurdum."

Cerrah sözünü esirgemedi nemiendirilmiş bezi yaraya bastırđı ve Cranham acı dolu bir feryatla yerden kalktı. "Bu da ne?

-Söylemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Şükret," diye mırıldandı genç lord, omzunun üzerinden Rannoch'a bakarak. Marki meşe ağacının altında durmuş, bacaklarını iki yana açmış, gelişigüzel silahını siliyordu. Birisi, belki de Binbaşı Winthrop, Rannoch'un yırtık pırtık ceketinin koluna kanlı bir mendil düğümlemişti, ama onun dışında yarasının tamamen farkında değil gibiydi.

Lord Henry şaşkınlıkla başını iki yana salladı ve dikkatini yanına yığılmış olan adama verdi. "Bu senin için bir uyarı atışından başka bir şey değildi Cranham, benzetmemi mazur gör. Gerçekten de insan Rannoch'tan gelen bu beklenmedik iyiliğin nedenini merak etmeden duramıyor."

Birden Binbaşı Winthrop, Cranham'ın yanındaki çimenlerin üzerine çömeldi. Koyu renk paltosu ve geniş omuzları sabah güneşinin her ışığını yok ediyor gibiydi. "Cerrahın faturasını bana gönder, Cranham," diye emretti sert ve buyurgan sesiyle, "Rannoch'un adına ödenmesini sağlayacağım. Lord Hazretleri uzun bir kır gezisine çıkmak üzere hemen yola çıkıyor."

Ertesi Çarşamba öğleden sonra Elliot, Bay Stokely ve küçük çocuklarla birlikte Lea Nehri'ne doğru bir yürüyüşe davet edildi. Bayan Weyden, Gus'ı öğleden sonra papaz evine kadar kendisine eşlik etmeye zorlamıştı; Elliot'ın kıl payı kurtulduğu bir kaderdi bu. Evangeline ise, Elliot'ın isteksiz olduğunu umduğu bir tavırla, Peter Weyden'a bir mektup hazırlamak üzere stüdyoya kapanmıştı. Mükemmel haziran günü ılıktı ve Elliot'ın boş vakti kalmamıştı, birdenbire bu davetten memnun oldu.

Ve böylece, garip bir şekilde, Elliot çok geçmeden kendini papatya zinciri imalatı için malzeme tedarik etmekle keyifli ve çalışkan bir şekilde meşgul buldu. Grubun yanında getirdiğı iki eski battaniyeden birinin üzerine bağdaş kurarak oturan Frederica ve Michael, tembel temposu yüzünden onu azarlayarak şeytani bir şekilde çalışıyorlardı.

Elliot gülerek Frederica'nın kulağının arkasına bir çiçek yerleştirmek için eğildi. Oldukça tuhaf bir şekilde çenesine doğru sarkıyordu. "Bayan d'Avillez," dedi Elliot resmi bir selamla, "son derece güzelsiniz. Bekâr bir beyefendi olarak bana söylemeniz için size yalvarıyorum, dışarı çıktınız mı?"

Frederica önce gülümsedi, sonra kıkırdadı. "Oh, hayır, kesinlikle, efendim. Burada, Chatham'da hiçbirimiz değiliz."

"Öyle değil mi?" Elliot sahte bir şokla parmak uçlarını göğsüne bastırdı.

"Hayır, efendim. Biz-" Kelimeyi aradı. "Biz *münzeviyiz*."

"Doğru Bay Roberts," diye yanıtladı Michael. "Ve Evangeline, bu kadar kalabalık olduğumuz için, istemediğimiz sürece dışarı çıkmamıza gerek olmadığını söylüyor!"

"Anlıyorum," diye düşündü Elliot, Frederica'nın yanına, battaniyenin üzerine oturarak. "Kız kardeşin bu yüzden mi hiç... dışarı çıkmıyor?"

Nicolette araya girerek, "Ama gidiyor," dedi. "Geçen yıl Paris'e gitti, ondan önceki yıl da Gent'e. Ve sık sık Peter Amca'yı görmek için Londra'ya gider."

"Peter Amca?"

"Peter Weyden, babamın kardeşi," diye açıkladı Theo. "Onu tanıdığını sanıyordum. Çok iyi biridir. Onun Evie'nin... Evie'nin iş ortağı olduğunu bilmiyor muydun?"

Nicolette kaşlarını çattı ve Lea'ya bir papatya daha attı. "Kayyum, aptal. Bay Weyden bizi beladan korumak için vekilimiz."

"Ne tür bir bela?" diye sordu Elliot merakla.

"Tam olarak bilmiyorum." Nicolette omuz silkti. "Evie öyle söyledi. Babamın, biz İngiltere'deyken Peter Amca'nın bize göz kulak olacağına güvenebileceğini bildiğini söyledi."

"Sen buradayken mi?" Kulağa çok geçici bir şeymiş gibi geliyordu. Elliot bir telaş hissetti. Evangeline bir gün İngiltere'den ayrılmayı mı planlıyordu? Ne tür bir sorun böyle sert bir eylemi gerektirebilirdi? "Birkaç yıldır buradasınız, değil mi? Kalmak istemiyor musun?"

Nicolette ona üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Evie insanın seçeneklerini açık tutmasının tavsiye edildiğini söylüyor."

"Evet," diye kabul etti Frederica. "Ama burada kalabildiğimiz kadar kalacağız ve düzgün bir İngilizce eğitimi alacağız."

"Büyük bir fikrim var!" Michael bağırdı. "Eğer Gent'e dönmek zorunda kalırsak, Bay Stokely'yi de yanımıza alırız. Siz de bizimle gelirsiniz, değil mi Bay Stokely?"

Harlan Stokely boğazını gürültülü bir şekilde temizledi ve gözlüklerini burnuna iyice bastırdı. "Gerçekten, Michael, yapabilirim. Her zaman dünyayı görmek istemişimdir-"

"Vay canına, takım! Yavaşlayın!" diye haykırdı Elliot, gülümsemeye zorlayarak. "Niyetim hepinizi toplamak değildi. Hem o kadar yer varken neden Gent'e gidilir ki?"

"Evie'nin orada bir evi var," diye açıkladı Michael sinsi bir gülümsemeye. "Büyük bir ev, yani siz de gelebilirsiniz Bay Roberts."

Frederica kuzeni Michael'a bir papatya fırlattı. "Ama henüz oraya gidemeyiz, aptal, çünkü kiracıları var." Çiçek onun kalın sarı saçlarından sekerek battaniyenin üzerine düştü.

"Kiracılar mı?" Elliot'ın kafası son derece karışmıştı.

Frederica omuz silkti. "Bilirsiniz işte, fare gibi bir şey."

Michael homurdandı. "Frederica, seni kaz! Kiracılar, Çiftçi Moreton gibi kiracıdır. Kemirgenler değil, Tanrı aşkına!" Michael ve Nicolette kahkahalara boğuldular ve sıcak çayır çimlerine doğru geriye doğru devrildiler.

Fredericks'in alt dudağı titremeye başladı. "Bilmiyordum! Nereden bilebilirim ki? Gent'e ya da Paris'e ya da Floransa'ya ya da Figueira'dan başka bir yere hiç gitmedim ve bunu bile hatırlayamıyorum..." Elliot ayağa kalkıp onu yumuşak, akıcı bir hareketle battaniyeden kaldırırken boğuk sesi bir feryada dönüşmeye başladı. Geniş kahverengi gözlerinden iki iri yaş süzölmeye başladı.

"İşte şimdi, Frederica! Gel benimle nehir kıyısında yürüyelim," dedi Elliot, gözlerini ona dikerek. "Bir keresinde Ghent'teydim ve bir adamın kolunu koparacak kadar büyük kiracılar gördüm!"

"Yaptın mı?" Frederica hayretle baktı.

Elliot omzunun üzerinden kasıtlı bir şekilde konuşarak, "Gerçekten de öyle," diye ısrar etti. "Büyük, vahşi, kıllı şeylerdi onlar da. Ve en çok ne yemeyi sevdiklerini biliyor musun?"

Frederica ciddiyetle başını salladı. "Hayır, efendim," diye fısıldadı huşu içinde. "Küçük kuzenlerine sataşan kötü çocuklar ve kızlar!"

Frederica gülmekten çığlık attı ve yere yatırılmak için kıvranmaya başladı. "Gerçekten yle mi Bay Roberts?"

Elliot bir gözünü Michael'dan ayırmadan onu yavaşça ayağa kaldırdı. "Evet, akşam yemeğinde yemek için kötü çocukları aramak üzere geceleri dışarı çıkarlar! Eğer ben öyle biri olsaydım, bu gece kapımı kilitlemeye çok dikkat ederdim!" Elliot Frederica'ya doğru atıldı ve onu tutuyormuş gibi yaptı. Frederica şakacı bir şekilde ciyakladı ve nehir yolunda dans ederek uzaklaştı, Elliot da yavaşça arkasından takip etti.

"Ho! Bu da ne, Bay Roberts?" Evangeline'in sesi ayırdı çınladı. "Doğru mu duydum? Sulamalarımın bazıları yenmek üzere mi?"

"Ben değil!" diye haykırdı Frederica neşeyle.

Elliot arkasını döndüğünde Evangeline'in tepede onların üzerinde durduğunu gördü; ince bedeni, cerulean gökyüzü ve zümrüt rengi otlaktan oluşan parlak bir fonda siluet halindeydi.

Bir elinde bir mektup tutuyordu ve üzerinde rüzgârda hafifçe dalgalanan sade, sarı bir yürüyüş elbisesi vardı. İpeksi tereyağı sarısı saçları, hemen çıkardığı sade bir yonga bonenin altından dökülüyordu. Bu manzara ona bir kez daha resim yapabilmeyi dilette.

Onun yerine sırttı. "Genel olarak konuşursak, Bayan Stone, sadece kötüler yenir."

Evangeline'in kaşları zarifçe yukarı kalktı. "Gerçekten mi Bay Roberts?" diye sakince cevap verdi. "Durum böyle olunca, bu gece pek çoğumuzun kapılarımızı kilitlemeye ihtiyaı olabilir."

Elliot'ın bağışları Evie'nin aniden cebine attığı mektuba sabitlendi. Mide bulandırıcı bir hisle, Evie'nin bir şekilde kendisi hakkındaki gerçeği öğrenip öğrenmediğini merak etti. Ama Evie'nin yüzünde bir gülümseme belirip onlara katılmak üzere setten aşağı inmeye başlayınca bu kısa süreli korku geçti. Evie dik yokuşun son birkaç basamağını ağır adımlarla inerken onun elini tuttu ve ince parmakları sıkıca onunkilere dolanırken sahiplenme duygusunun kabardığını hissetti.

Evie nefes nefese kalmıştı, sanki Chatham'dan çayırlar boyunca hızlı adımlarla yürümüş gibiydi. Parlak, ini mavisii gözleri, şimdi rüzgârda hafifçe savrulan ince saçlarının altından ona gülümsüyordu.

"Yalnızdım," diye açıkladı söze girmeden. "İtiraf ediyorum, siz dışarıda bu kadar eğlenirken ben içeride tıklıp kalmaya tahammül edemiyordum."

Elliot isteksizce onun elini bıraktı ve Bay Stokely'nin himayesinde eskiz defterlerini yaymakta olan Nicolette ve Theo'nun yanındaki battaniyeye doğru işaret etti. Yere düştüğünde üçü de onu selamlayarak gülümsedi. Yolun ilerisinde Michael, Frederica'nın gönlünü almak için çılgınca taş aramakla meşguldü.

"Karalama defteriniz yok mu Bayan Stone?" Elliot onun yanındaki battaniyeye uzanırken sesini alçak tuttu.

"Kesinlikle olmaz," diye sertçe cevap verdi, bakışlarını tekrar ona çevirerek. "Bu iş anlamına gelir ve ben bu öğleden sonra okuldan kaçıyorum."

"Öyle mi?" dedi usulca, bir dirseğine yaslanıp gözlerini yavaşça kızın boyunda gezdirerek. "Ve acaba Bayan Stone okuldan kaçtığında ne yapıyor?"

Evie kayıtsızca gülümsedi. "Korkarım çok ilginç bir şey yok."

"Hayır mı?" Elliot az önce oturduğu yerden hızla kalktı ve ona elini uzattı. "Gelin Bayan Stone, benimle nehrin yukarısına doğru yürüyün," diye davet etti. Evangeline şaşırtıcı bir şekilde onun elini tuttu ve kendisini usulca ayağa kaldırmasına izin verdi.

Yedinci Bölüm

Umutsuz bir adamı ayartmayın.

-William Shakespeare

Bay Stokely ve öğrencilerini geride bırakıp nehir yolundan yukarı doğru ilerlediklerinde, küçük çocukların tiz sesleri uzaklarda kayboldu. Lea Nehri'nin genişliği boyunca uzanan kayalıklar boyunca akan akıntı, kısa süre sonra mutlu seslerin yerini aldı. Yakınlarda, eski bir gürgen ağacının akan nehre devrilmek üzere olduğu görüldü.

Elliot hiçbir uyarıda bulunmadan patikadan çıktı ve Evangeline'i suyun kenarına doğru çekti. Ayak parmağını sert bir ot parçasına kaptıran Evangeline tökezledi, sonra hemen toparlandı. Yine de bu Elliot için yeterli bir bahaneydi. Bu fırsatı değerlendirerek, Evangeline'i belirsiz bir şekilde kollarının arasına aldı ve kendi etrafında döndürdü.

Evangeline'in gözleri onunkilere takıldı ve Evangeline gözlerinin zengin mavi derinliklerinde belli bir bilginin alevlenişini izledi.

Onu istiyordu. Bu duygu yüzünde açıkça okunuyordu. Belki de oraya tam da bunu yapması, onu ağaçların arasına sürüklemesi ve ağzını parçalaması için onu kışkırtmayı umarak gelmişti. Belki de açlığının gerçekliği onu korkutacaktı; korkutsa da iyi olurdu. Neredeyse kabaca, onu ağaca doğru geri itti ve ona doğru eğildi. Nefesinin kesildiğini, sonra da hızlanıp sığlaştığını hissetti.

Battaniyeden ayrıldıklarından beri ikisi de tek kelime konuşmamıştı; sanki karşılıklı ihtiyaçları anlaşılmış gibiydi. Yine de Elliot, Evangeline'in onun ne kadar çaresiz hale geldiğini bilmediğinden emindi. Böylesine masum biri, onun karanlık bilinçaltından süzülüp gelen ahlaksız hayalleri anlamaya başlayamazdı. Dudaklarını onunkilere doğru indirirken nabızı şakaklarında çılgınca atıyordu. Şimdiden ateşi yükselmiş ve sertleşmişti.

Sadece bir kez, kendi kendine söz verdi. Evangeline'i sadece bir kez öpmeliydi. Onun gerçekte kim ve ne olduğuna dair kaçınılmaz gerçeği öğrenmeden önce. Elliot kendini her güzel kadının öpülmeyi hak ettiğine ve istediğine ikna etti.

Hayır, diye tısladı yırtık pırtık, buruşuk vicdanı yanıt olarak. *Bu yanlış. Çok kötü. Senin adını bile bilmiyor.*

Sadece bir öpücük, belindeki şeytanla tartıştı. *Masum bir öpücük.*

Ama yıllar önce ahlaki değerlerinin çoğunu katlayıp derin, karanlık bir dolabın arkasına tıkmış olan Elliot, şimdi onların kapıyı yumrukladığını duyunca gerçekten şok olmuştu. Zihinsel kakofoniye görmezden gelmek ve sadece fiziksel zevke odaklanmak için mücadele etti. Gözleri kapalı olan Evangeline, yüzünü bilerek dudaklarıyla buluşmak üzere yukarı doğru eğdi, yanakları yürüyüşünün yorgunluğundan hâlâ pembeydi, kirpikleri yanaklarına yumuşak ve kalın geliyordu.

Elliot onun körü körüne kayıtsızlığına hayret etti. Elbette protesto etmek istiyordu? Sonra acı verici bir netlikle Evangeline'in onun kim olduğunu bilmediğini hatırladı. Sade, sıradan Bay Roberts... Masum kadınlar onu öpmeye kalktıklarında iki büküm olup geri dönmüyorlar mıydı? Elliot bunu bilmek istiyordu. Dudaklarını nazikçe kızın ağzının köşesine dokundurdu, önce sağ gamzesini öptü, sonra alt dudağından hafifçe kaydırarak sol dudağını öptü. Kendini komuta eden Elliot hafifçe geri çekilerek yanağını kızın saçlarına değdirdi. Suyun gürültüsüne rağmen, Elliot nefes alış verişinin de kendini kontrol etmesi kadar düzensizleştiğini fark etti.

Onun kucağına sarılan Evangeline ısrarla inledi ve Elliot ağzını onunkinin üzerine açarak, dudaklarını yumuşakça eriterek, ileri geri eğerek cevap vermekten kendini alamadı. Evangeline'in dudakları sert ama uysaldı, nefesi yumuşak ve hızlıydı. Onu istiyordu. Bunun farkına varmak adamın beline sıcak bir şekilde hücum etti.

Öpüşmeleri masumiyetiyle sonsuz derecede sarhoş ediciydi. Elliot nazikçe onu suya doğru eğimli geniş ağaç gövdesine yasladı ve dudaklarını onunkilerden hiç ayırmadı. Evangeline de onu izledi ve Elliot onu kendisiyle ağaç arasına sıkıca sıkıştırana kadar geriye doğru itmesine izin verdi.

Çok masum. Çok tatlı, çok yanlış. Elliot öpücüğünü derinleştirerek ahlakın can sıkıcı darbesini savuşturdu. O anın aciliyetine kapılmıştı. *Kadının ağzının içinde -sadece bir kez-* şeytanı tekrar fısıldadı. Tam o anda Evangeline usulca iç çekti ve Elliot onun dudaklarının ayrıldığını hissetti.

davetkârca. Elliot ustalıkla bu fırsatı değerlendirdi, dilini kızın ağzının köşesine kaydırıp ve sertçe dudaklarında gezdirdi. Evangeline'in dudakları cevap verircesine tatlı tatlı aralandı. Ancak Elliot'ın dili ağzının nemli, baharatlı sıcaklığına dalınca mavi gözleri kocaman açıldı.

Onun şaşkınlığını hisseden Elliot içgüdüsel olarak kendini ona daha sıkı bastırıp ve hareketlerini hafifletmek için bir elini sırtının alt kısmına doğru kaydırıp. Ağzını onunkinin üzerinde gezdirmeye devam ederken, Evangeline'in parmaklarının açgözlülükle gömleğinin kumaşını kazdığını belli belirsiz fark etti. Adamın dili tekrar tekrar masum derinliklerine daldıkça nefesi daha da hızlandı.

Tatlı öpücük acil bir ritüele, Evangeline'in ağzına karşı cesaretlendirilmiş bir saldırıya dönüştü. Elliot'ın öpücüğü, Evangeline'in kısa süreli uzaklaşma çabasına etkili bir şekilde karşı koyarak başını ağaca yasladı. Ve bu kısa süreli bir girişimdi, çünkü Elliot belli belirsiz onun öpücüğüne misliyle karşılık verdiğini fark etti. Evangeline'in göğüsleri gömleğinin ön kısmında kabarırken boğazına yumuşak bir zevk iniltisi takıldı.

Bu an hakkında defalarca fantezi kurmuş olmasına rağmen, beklentileri Evangeline'in tepkisinin patlayıcı sıcaklığında buharlaştı. Sabırsızca, onun dilini kendi küçük atılımlarıyla karşılamaya başladı, bu onun istediği gibi bir zevk teklifiydi. Ağzı onunkine karşı sıcaktı, Evangeline'in elleri baştan çıkarıcı bir şekilde gömleğinden aşağı kaydıp ve ona doğru eğilip onu daha da yaklaştırmak için sırtının titreyen kaslarını baştan çıkarıcı bir şekilde çaldı. Sıcak nabız hâlâ şakaklarında atıyor ve aşağılara doğru yayılıyordu.

Daha fazla. Şimdi, Tanrım, hayır. Elliot'ın dizleri titremeye başladı. Baştan çıkaran hızla baştan çıkarılan oluyordu, çünkü zayıf bir şekilde öpücükten uzaklaşmaya çalışsa bile, Evangeline karşılık vermeye devam etti, bir kolunu boynuna dolayarak dudaklarını onunkilerden ayırmayı reddetti. Sanki ele geçirilmiş gibi, eli göğsünü okşamak için yukarı kaydıp, ağırlık geniş avucunda nazikçe kucaklandı, başparmağı meme ucu gergin küçük bir tomurcuk haline gelene kadar şişlik üzerinde ileri geri kaydırıp.

Ah, evet, onu istiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Kendini aceleyle onun sert erkekliğine doğru bastırıp, nefesi hızlandıkça narin burun delikleri alevlendi. Elbette ona ne yaptığını biliyordu.

"Dur, Evangeline," diye fısıldamayı başardı sonunda. "Yüce Tanrım-dur-"

Çok uzakta olmayan bir yerde, ılık yaz havasında çınlayan çocuksu bir kahkaha patlaması aralarındaki büyüü aniden bozdu. Elliot sert bir şekilde gerçekliğe geri döndü ve elinin göğsünden kaymasına izin verdi. Hala kollarında gevşekçe tutulan Evangeline sertleşti, sonra yavaşça ağzını son bir kez onunkine değdirdi ve uzaklaştı, gözleri mütevazı bir şekilde alçaldı, kolu yavaşça boynundan kaydı.

Kan kasıklarına sıcak bir şekilde yerleşmeye devam ederken, Elliot'ın midesinde mantıksız bir şekilde bulantı başladı. Adamın eline fırsat geçse, güpegündüz bir masumun eteklerini bir ağacın gövdesine sıkıştırarak onu kaçıracaklarını bilmek mide bulandırıcıydı. Kadının ona izin vermiş olabileceği şüphesi de duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Kalbinde belli belirsiz utanca benzer bir şey kıpırdanmaya başlamıştı. Ama Elliot'ın son zamanlarda utançla ilgili o kadar az deneyimi olmuştu ki, bu kaçamak duyguyu tanıma yeteneğine olan güvenini kaybetmişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadığını duydu sonunda Evangeline, zayıf bir şekilde ağaca yaslanırken. Titreyen bir elini alnına götürdü ve saf bir saygıyla ona baktı.

Elliot kendini geriye doğru bir adım daha atmaya zorladı. Yaptığı şey korkunç derecede yanlıştı. Evet, o bir masumdu ve kendisi de en kötü türden bir düzenbazdı. "Evie- Bayan Stone." Sesi kalın ve boğuk çıkmıştı. "Bana ne olduğunu anlayamıyorum. Ne affedilmez bir özgürlük. Lütfen, özür dilerim!"

Uzun bir süre sonra Evangeline gerçekten ona odaklandı, gözleri parlak güneş ışığında daraldı. Bir süre sonra ağaçtan uzaklaştı ve sanki bu bir şekilde işleri yoluna koyacakmış gibi eteklerini fırçaladı. "Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Ben, bilirsin, bir katılımcıyım-"

"İsteksiz bir-"

"Hayır," diye araya girdi gergin bir kahkaha atarak, düşen saçlarını düzeltti. "O kadar da değil!"

"Gelin, Bayan Stone." Elliot zorla gülümsedi. "Masum merakınızı pejmürde davranışlarım için bir mazeret olarak kullanamam. Bana güvenilmez. Sizi ailenize geri götürmeme izin verin." Ondan biraz yukarıda durdu ve elini uzattı.

Evangeline onu almak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine, sertçe yutkundu ve dikkatle onun bakışlarını tuttu. "Bay Roberts, bu konuda çok fazla deneyiminiz var mı?"

-"Kadınları öpmekte?"

Tanrım, ne soru ama! Elliot bu soruya düzgün bir yüz ifadesiyle cevap verebileceğini umuyordu. "Sanırım -bazılarını, evet. Zamanında birkaç kadını öpmüşlüğüm var."

"Ah, sadece merak ettim," diye mırıldandı zayıfça. "Gerçekten de, bu konuda son derece iyi görünüyorsun ve benim çok az deneyimim var, hatta neredeyse hiç yok... ah, kahretsin." Evie aniden bir eliyle eteğini kaldırdı, diğer eliyle onunkini tuttu ve yokuş yukarı patikaya adım attı. "Boş ver. Haklısın; geri dönmeliyiz."

Ama garip bir şekilde, Elliot şimdi oyalanmak istiyor, birkaç dakika önce o kadar keyif aldığı çocukların neşesine dönmek istemiyordu. Yolda durdu, hâlâ Evie'nin elini tutuyordu. Elini sıcak ve nazik hissetti. Küçük ama güçlü ve çok doğru Elliot birbirine sıkıca kenetlenmiş parmaklarını incelemek için aşağıya baktığında, kendi iri cüssesine kıyasla Evie'nin ne kadar ufak tefek olduğunu bir kez daha fark etti. Gerçekten de kızın eli onunkinin içinde kaybolmuş, başı da omzuna ulaşmamıştı. Elliot hiç zorlanmadan onu uzun otların arasına götürebilir ve kendisini sevmeye zorlayabilirdi.

Zorla mı? Midesi yine tiksintiyle guruldadı ama Evangeline'in istekliliğini bir kez daha merak etmekten kendini alamadı. Belki de gerçekten de onu yatağına kabul edecekti. Bu şok edici bir düşünceydi; yine de çok büyülenmiş, çok istekli görünüyordu. Gerçi Evangeline her zamanki metreslerine hiç benzemiyordu, Kıta Avrupası'na özgü tavırları ve alışılmadık davranışları tam bir İngiliz hanımefendisinininkinden tamamen farklı görünüyordu. Dahası, fazla açık, fazla güvenen biriydi.

Birden Elliot ona bağırıp çağırmak, onu uyarmak istedi. Terbiyeli kadınlar Rannoch Markisi'ni öpmek için akıllıca davranmazlardı. Bunu bilmiyor muydu? Ama tabii ki bilmiyordu. Nasıl bilsin ki? Chatham'a açıklama yapmak, günahlarını itiraf etmek için dönmüştü ama şimdiye kadar bunu yapamamıştı. Bu yüzden masum Bayan Stone, çekici ve bozulmamış Elliot Roberts'ı öptüğüne inanıyordu.

Elliot'ın kısa süre önce hatırladığı gibi, yatağını hevesle ısıtan kadınların çoğu onunla toplum içinde görünmemeyi tercih ederdi. Oysa burada Evangeline durmuş, onun eline yapışmış ve çatık kaşlı yüzüne gülümsüyordu. Elliot onun doğru yerlerinin sıcak ve yumuşak olduğundan emindi ve şimdi ağzının baharatlı olduğunu, teninin lavanta koktuğunu ve saçlarının ipek gibi hissettirdiğini biliyordu. Lanet olsun. Bunlar bilmek istemediği şeylerdi. Bilmemeliydi. Tekrar tekrar bilmek istiyordu.

"Bay Roberts?" diye sordu, hâlâ yolda durmuş ona bakıyordu. "Bir iyilik isteyebilir miyim? Eğer çok ileri gitmeyeceğimi düşünüyorsanız, yalnız kaldığımızda bana gerçek adımla hitap edebilir misiniz?"

Yalnız kaldığımızda. Kelimeler anlamlıydı Elliot aptalca başını salladı. Sonra başka bir yanıt vermesi gerektiğini fark ederek dudaklarını hızla kızın alınına götürdü.

"Elbette, Evangeline," diye cevap verdi ani bir kararlılıkla, "ve ben sadece Elliot olacağım."

Elliot, Chatham Lodge'un okul odasında uygulanan eğitim yöntemlerine hayret etmeyi çoktan bırakmıştı. Dersler samimi tartışmaların, gayri resmi derslerin, doğa yürüyüşlerinin ve canlı tartışmaların tuhaf bir karışımı gibi görünüyordu. Bazılarını Elliot'ın bile tanımadığı her ulusun haritaları duvarlarda ve kapılarda gelişigüzel asılı duruyordu. *Uygulamalı Trigonometri Analizi, Etrüsk ve Roma Mimarisinin Resimli Karşılaştırması ve Bizans Kültürü ve Edebiyatı Üzerine Ayrıntılı Bir Çalışma* gibi başlıklara sahip kalın, zengin ciltli kitaplar duvarları kaplıyordu. Ve bunlar sadece okuyabildiği başlıklardı. Yabancı kitaplar çok daha korkutucu ama bir o kadar da yıpranmış görünüyordu. Burası, gerçekten de, entelektüellerin ve bluestocking'lerin eviydi. Babası oğluna üniversite eğitiminin "yozlaştırıcı etkisi" olarak adlandırdığı şeye izin vermemiş olan Elliot bunu ilgi çekici buluyordu.

Harlan Stokely, oğlanlarla birlikte iki kıza da neşeyle matematik, Yunanca, Latince ve fen bilimleri dersleri veriyordu. Elliot böylesine alışılmadık bir düzenlemeye şaşırdığını ifade ettiğinde, Evangeline sert bir şekilde, "zeki bir kadın koşullar ve toplum gerektirdiğinde yeterince cahil olabilir, ama cahil bir kadın sadece cahildir," diye karşılık vermişti. Elliot, Evangeline'in bunu bir azarlama olarak söylediğinden emindi ama ifadesinde ürkütücü bir mantık bulmuştu.

İkinci ziyareti sırasında, Bayan Weyden'in aslında Evangeline'in eski mürebbiyesi olduğunu ve Maxwell Stone'un büyük kızına uygun bir İngiliz kadınının gerektirdiği eğitimi vermek için Flanders'a gittiğini öğrenmişti. Ancak bu eğitim, Evangeline'in annesinin sanat, mimari ve dil öğrenimi için kapsamlı seyahatler yapılması konusundaki ısrarıyla genişletildi. Ancak, hayat dolu Winnie kısa sürede Stone'un gözüne girince, geleneksel eğitimin kısa sürdüğü anlaşıldı.

en genç iş ortağı Hans Weyden. Winnie'nin mürebbiyelik görevi kısa sürdü ve yerini aile dostu ve sırdaş rolüne bıraktı.

Harlan Stokely'nin Winnie'nin iyi eğitimli ama yoksul ikinci dereceden kuzeni olması şaşırtıcı değildi. Elliot bu uzak akrabalığın Stokely'nin ailesinin Chatham'a dahil edilmesini açıkladığını düşündü. Ancak bu mantığa tam olarak ikna olmamıştı, çünkü coşkulu Stone-Weyden dan'ın evlerini sokaktan geçen yabancılara açacağına inanmaya başlamıştı. Kendi giriş yöntemi de böyle olmamış mıydı?

Cuma akşam yemeğinden önce ayrılan saatte Bay Stokely geleneksel olarak okul odası ile atölye arasındaki bağlantı kapısını açardı. Evangeline'in vesayeti altında her öğrenci bir resim ya da eskiz çalışmasını sürdürüyordu ve bu süre bu tür çalışmalara ayrılmıştı. Kalması ve çalışmalarını gözlemlemesi istense de, Elliot bunun yerine Stokely'yi küçük misafir odasında satranç oynamaya davet etti ve emekli okul müdürü kabul ettiğinde hoş bir sürprizle karşılaştı. Bir saat olaysız ve heyecansız geçti.

Evangeline'i aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi sabırsızlıkla bekleyen Elliot, bir gözünü koridorun öbür ucundaki okul odasının kapısına dikmişti. Theo sonunda fırlayıp koridordan bahçeye doğru koşmaya başladığında, Elliot izin isteyip oyundan kalktı. Atölyeye girdiğinde kızların Evangeline'in çalışma masasının etrafında toplanmış, Nicolette'in resminin son bir yönünü tartıştıklarını gördü. Elliot kapı aralığından kafasını uzattığı anda, Frederica söz konusu eserin uzak köşesini işaret etmek için öne doğru eğildi ve yanlışlıkla kolunu neredeyse dolu bir koyu mavi boya kabına kaptırdı. Boya fışkırarak masanın üzerinden aktı ve yerde birikti.

Frederica gözyaşlarına boğulmak için yüzünü buruşturmaya başladı ama Evangeline onu hemen susturdu ve çocuğu daha iyi yatıştırmak için dizlerinin üzerine çöktü. "Aldırma, Frederica. Bir zararı yok. Mavinin korkunç bir tonuydu, çok koyu karışmıştı ve ben de onu atacaktım."

Frederica'nın gözyaşlarını engelleyen Evangeline yerden kalktı. Okul odasının kapısında çerçevelenmiş Elliot'u hâlâ fark etmemişti. "Nicolette," dedi nazikçe, "çalışmanı bir kenara bırak, sonra Frederica'yı akşam yemeği için üstünü değiştirmesi için yukarı çıkar. Ben de Polly ve Tess'i getirip yere dökülenleri temizleyim."

Bir anda oda boşaldı ve Elliot, Evangeline'in dönüşünü beklemek üzere okul odasına çekildi. Onu yürümeye ikna etmek için her türlü umudu vardı.

akşam yemeğinden önce onunla birlikte bahçeye çıkacaktı. Her ne kadar Evangeline öğleden önce aralarında geçenler konusunda son derece rahat görünmüş olsa da, Elliot durumun gerçekten de böyle olduğundan emin olmak istiyordu. Şimdiye kadar suçluluk ve pişmanlık duymuş muydu? Yoksa düşüncesizce öpüşmeleri sadece onun tutkusunu cesaretlendirmeye mi hizmet etmişti?

Her iki durumda da Elliot onun duygularını yatıştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı. Şimdiye kadar dikkatle düşündüğü seçenekler, ona bir daha asla dokunmayacağına dair sadakatle söz vermekten, onu ormangülünün içine sürükleyip oracıkta sevişmeye kadar uzanıyordu. Elliot, Evangeline'in hayatının mümkün olduğunca uzun süre bir parçası olarak kalmak için ne gerekiyorsa yapacağını hızla anlamaya başlamıştı.

Stüdyonun içindeki kaldırım taşına çarpan metalin ağır sesi düşüncelerini böldü. Açık kapıya doğru ilerleyen Elliot, hizmetçilerden biri olan Tess'in sabunlu su dolu bir kovadan doğrulduğunu gördü. Önlüğünün cebinden özenle bir bez çıkardı, masanın üzerine eğildi ve dökülen boyayı yüzeyden silmeye başladı. Elliot'ın Evie'nin hizmetkârları arasında en kavgacı olduğunu daha önce fark ettiği Polly, Tess'in arkasından geldi, sonra dizlerinin üzerine çökerek bir fırçayı şiddetle köpük kovasına daldırdı.

"Lanet olası kara gözlü şeytan!" diye tısladı masanın altından. Ovma fırçası bir gümbürtüyle kaldırım taşına çarptı. "Hem de kahrolası bir yabancı! İyi bir İngiliz ev hizmetçisinin temizlik zahmetine katlanmasına inanamıyorum-"

"Sus, Poll!" diye sert bir fısıltıyla araya girdi Tess. "Sen sadece bela arıyorsun! Çocuk zarar vermek istemiyor. O hala bir bebek."

"Ah, evet," diye öfkелendi Polly, fırçayı dikkatsizce yerde ileri geri sürerek, "ve bilmek istediğim başka ne var? Asilzadenin birinden başka bir şey değil, işte bu! Bir savaş yetimi ve lanet olası bir Portekizli piç!"

Elliot açık kapıdan içeri adımını attığında kızgın bir öfke parıltısı hissetti. "Polly?" Tombul hizmetçi kızın neredeyse yerinden fırlayacak gibi olmasını soğuk bir memnuniyetle izledi.

Hâlâ masanın altında dizlerinin üzerinde duran Polly pembenin üç tonuna büründü ve son olarak hastalıklı bir kırmızıya yakın bir tonda kızardı. "Oh, Bay Roberts! Özür dilerim, efendim. Sizi görmedim."

"Gerçekten de, umarım yapmamışsınızdır." Elliot kalın siyah kaşlarını kasıtlı olarak hesaplanmış bir kibirle kaldırdı. "Ama lütfen söyle bize Polly, ne zamandan beri Bayan d'Avillez'in soyu konusunda otorite oldun?"

"I-er-I..." Dizlerinin üzerinde beceriksizce doğrulmaya çalışan hizmetçi kadın belirsizce kekeledi. Tess kovayı aldı ve odadan dışarı fırladı.

Elliot paltosunun kolundan hayali bir tüy topladı, sonra soğuk bakışlarını ona çevirdi. "Polly, gidebilirsin."

"Ben mi?" Hizmetçinin ağzı inanamayarak açık kaldı.

"Dağılabilirsiniz." Elliot'ın sözleri keskin ve sevimliydi. Başını arka kulübelere doğru salladı. "Hizmetçilerin odasından eşyalarını topla ve saat yarım olmadan git."

"Yoksa bu konuda ne yapacaksınız, efendim?" diye meydan okudu, dar gözlerinde kavgacı bir parıltıyla. Hizmetçi ellerini kalçalarına koydu ve tek topuğunun üzerinde geriye doğru eğildi.

Elliot yumuşak bir sesle, "Yoksa bir daha asla kazançlı bir iş bulamamanızı sağlamayı hayatımın amacı haline getiririm," diye cevap verdi.

Dolgun vücutlu hizmetçi kız dimdik durdu, hâlâ öfkeyle söyleniyordu. "Neden, sen-! İzin almadan beni geri çeviremezsin! Sen bir hiçsin, sen sadece bir-"

"Misafir mi?" Elliot, öfkesinin soğuk mavi bir alev gibi yanmasına izin vererek sözlerini sertçe bitirdi. Tamamen hoş olmasa da rahatlatıcı derecede tanıdık bir histi bu.

"Evet," diye kabul etti hizmetçi kadın, başlığını şımarıkça savurarak. "Hizmetçileri kovmak için hiçbir yere gitmeye hakkın yok. Ne bu evde ne de başka bir evde, sanırım." Küstah hizmetçi alaycı bir homurtuyla gözlerini adamın sade giysileri üzerinde gezdirdi.

"Öyle mi dersin?" Elliot rahatça kapının pervazına yaslandı, kollarını inatla göğsünün üzerinde kavuşturdu ve soğuk bakışlarının onu taramasına izin verdi. "Lütfen ben bunu yaparken beni izle."

Potty onu izledi. Çok dikkatli bir şekilde. Ve o izlerken, Elliot dudaklarının kasten gergin, zalim bir çizgi halinde incelmeye izin verdi. Yüzü, yılların alışkanlığıyla öyle şeytani bir ifadeye bürünmüştü ki, hizmetkârların düzenli olarak saklanmak için kaçıştıkları biliniyordu.

Potty de bu etkiden muaf değildi ve Elliot kapının pervazına yaslandığı yerden uzun boyuyla kıpırdanmaya başladığında, tombul küçük hizmetçi sonunda

teslim oldu, siyah ve beyaz pamuktan oluşan bir kasırga içinde odadan fırladı.

Elliot arka kapının arkasından çarpışını dinledi ve içindeki öfke hafifledikçe onu neyin ele geçirdiğini merak etmeye başladı. Artık biraz geç olmuştu. Aceleyle giyinmek için iki kat merdiveni hızla çıkarak Kule Odasına gitti. Akşam yemeği için aileye katılmadan önce Evangeline'e bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu. Ancak beklediğinden çok daha kısa bir süre sonra kapısı sert bir şekilde çalındı. Kravatı hâlâ boynunda gevşek duran ve gömleği tam olarak kapanmamış olan Elliot, Gus'ın Evangeline'den hiddetli bir çağrı getirdiğini görmeyi bekleyerek kapıyı çekip açtı.

Çok yanılmıştı. Eşiğinde duran ev sahibesiydi. Derin bir nefes aldı ve davet edilmeden odaya adım attı.

"Bay Roberts!" diye söze başladı, sonra aniden durdu ve yüzü renkten renge girmiş bir halde gömleğinin açık boğazına sabit bir şekilde baktı. "Ah, lütfen beni bağışlayın."

Elliot omuzlarını silkerek, "İçeri buyurun," diye cevap verdi. Kapıyı sessizce iterek kapattı, dar kule penceresinin altındaki iki kanatlı sandalyeden birini işaret etti, sonra gömleğinin önünü topladı.

Neredeyse minnettar görünen Evangeline odayı geçti ve bir tanesinin üzerine çöktü. "Bay Rob-Elliot, beni şu düşünceden kurtarmanız için dua ediyorum..." Evangeline durakladı ve şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Derin bir nefes aldı. "Gerçekten, itiraf etmeliyim ki, tam olarak anlayamıyorum. "

Elliot boğazını usulca temizledi. "Evinize gelen bir misafir neden hizmetkârlarınızdan birini kovacak kadar küstah olsun ki?" diye sözlerini tamamladı ve kendini diğer sandalyeye attı.

"Ah, evet," diye kabul etti, dikkatle ona bakarak. "Öyle olmalı ama kesinlikle yapmadınız - yani, kesinlikle bir yanlış anlaşılma olmalı?"

Elliot derin bir nefes aldı ve sandalyesinde öne doğru eğilerek onun bakışlarını dikkatle yakaladı. "Benim açımdan yok, Evangeline. Belki bir miktar küstahlık olabilir. Ama yanlış anlaşılma yok. Hizmetçinizin genç kuzeninizin soyunu aşağıladığını çok açık bir şekilde duydum."

"Soy?"

"Açık konuşmak gerekirse, Polly bu öğleden sonra dökülen boyayı temizlemesinin beklenmesine çok içerlediğini ifade etti ve Bayan d'Avillez'den çok duygusuzca bir piç olarak bahsetti."

"Bunun doğru olduğunu söylemekten üzüntü duyuyorum-"

"Ben de uzun zaman önce tahmin etmiştim, Evangeline," diye kabul etti, niyet ettiğinden daha sert bir ifadeyle. "Hiç de aptal değilim."

"Bağışlayın beni," dedi Evangeline sert bir sesle. "Öyle olduğunuzu ima etmek istememiştim."

Elliot yükselen öfkesinin yatıştığını hissetti. "Hayır, eminim yapmadınız, burada hatalı olan benim. Kendimi unuttum; hemen size gelmeliydim. Olayı açıklayabilir ve meseleyi sizin ve Bayan Penworthy'nin halletmesine izin verebilirdim. Ama sanırım ben, şey yapmaya çok alışkınım."

"Bir kriz anında komutayı ele almak için mi?" Ona alaycı bir sırıtış fırlattı.

"Ben de kendi bildiğimi okuyacağım, Bayan Stone." Elliot üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Çok nazıksınız. Yine de yaptıklarım affedilemez, ancak masum bir çocuktan böylesine aşağılık ifadelerle bahsedildiğini duymak bana çok acı verdi, cezanın hızlı olması gerektiğini düşünmeden edemedim."

"Ve sadece?"

"Gerçekten de öyle olduğuna inanıyorum, Bayan Stone."

Evangeline dudaklarını büzdü ve ince bir kolunu zarifçe aralarındaki turta kabuğu masaya dayadı. Sanki derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarını pürüzsüz, cilalı yüzeye vurdu. "Seninle aynı fikirdeyim," dedi yavaşça. "Ne olursa olsun, Polly birazdan ayrılacak."

Elliot hafif şaşkınlığını gizleyemedi. "O zaman onu göndermeyi kabul ettiniz mi?"

Evangeline içini çekti. "Evet ama hemen ardından buraya geldim. Kararlarınıza güveniyorum Elliot, Chatham'da onurlu bir misafirsiniz, bu durumun devam edeceğini umuyorum ve direktifinizi "doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı", "buradaki konumunuzu zayıflatmadan" iptal etmenin bir yolunu göremedim.

Çoğu zaman keyfi, bazen de haklı olarak sayısız hizmetçiyi kovmuş olan Elliot, yine de onun ilgisinin içini ısıttığını hissetti. "Teşekkür ederim," dedi basitçe.

Evangeline oturduğu yerden kalkacakmış gibi öne doğru kayd, sonra aniden geriye doğru yığıldı. Adam onun yorgun olduğunu görebiliyordu, bu fark edişin ardından

Ona böyle bir sorun yüklediğim için içimde bir suçluluk dalgası oluştu.

Konuştuğunda yorgun bir teslimiyet içindeydi. "Uzun zamandır Polly'nin olması gerektiği gibi biri olmadığından ve Frederica'ya karşı her zaman nazik davranmadığından şüpheleniyordum Elliot. Ne yazık ki kesin bir şey yoktu, sadece rahatsız edici bir izlenim vardı. Frederica ise çok sessiz ve her iyiliğe karşı çok minnettar."

Elliot yumuşak bir sesle, "Gerçekten de harika bir çocuk," diye onayladı.

"Evet," diye yanıtladı Evangeline sessizce, bakışları uzaklarda ve odaklanmamıştı.

Elliot derin bir nefes aldı. "Evie, arkadaşlığımız göz önüne alındığında, bana birkaç konuda sır vermen gerektiğini düşünmüyor musun? Bana Frederica'nın geçmişi hakkında biraz daha bilgi vererek başlayabilirsin."

Evangeline'in mavi gözleri keskinleşti ve ona doğru kaydı. Narin yüz hatlarında bir pişmanlık ya da belki de üzüntü ifadesi belirdi. "Evet, elbette," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Frederica'nın amcamın çocuğu olduğu özel bir sır değil. Yarımada Seferi sırasında müttefik kuvvetlerdeydi ve bir süre Figueira'da görev yaptı."

Elliot başını salladı ve Evangeline devam etti. "Fredericks'in annesiyle orada tanıştı. Naiplik Konseyi'nde görevli bir ataşenin dul eşiydi ve güvenliği için Figueira yakınlarındaki bir köye gönderilmişti. Amcamla arkadaş olmuş ve zamanla birbirlerine aşık olmuşlar." Elliot'a sanki bu gerçeği inkâr etmesini istemiş gibi baktı ama o sessiz kaldı.

"Savaş sırasında birbirlerini mümkün olduğunca gördüler ama her zaman mektuplaştılar. Frederica ile birlikte, sonunda bir aile dostu olan ordu yüzbaşısı tarafından Portekiz'den getirilen birçok mektuba sahibim. Eşi de davulu takip etti ve Frederica'nın İngiltere'de bize getirilmesinin en iyisi olacağına inandılar."

"Amcan öldü mü?"

"Evet, Busaco'da yaralandı ve iki gün içinde öldü. Birkaç ay sonra Frederica doğdu. O ve annesi evlenmek istemişlerdi ama kader başka türlü karar verdi."

"Annesine ne oldu?" diye sordu Elliot sessizce.

"Zor bir doğumdu ve genç bir kadın değildi. Birkaç ay oyalandı."

"Peki bebeğe bakacak başka kimse yok muydu?"

Evangeline omuz silkti. "Frederica, amcamın arkadaşları Portekiz'den ayrılana kadar anne tarafından kuzenlerinin yanında kaldı. Ancak o sırada babam ölmüştü ve onu alacak başka kimse yoktu. Bu iş bana kaldı ve Chatham'da bize gelmesinin en iyisi olacağını düşündüm."

Elliot ona, "Çok üzücü bir hikâye ama mutlu sonla bitecek," diye güvence verdi. "Bunu göreceksiniz, bundan oldukça eminim."

Evangeline zayıfça gülümsedi. "İnancınız için teşekkür ederim Elliot, keşke bunu tamamen paylaşabilseydim, ama İngiltere'de hayat yabancı doğumlu herkes için zordur, hele bir de gayrimeşru olmak gibi büyük bir talihsizlik varsa, iki kat daha zordur."

Elliot sert bir kahkaha attı. "Evet, bir İskoç için yeterince sorun var, bu yüzden korkarım tamamen haklı olabilirsin." Sandalyesinde öne doğru eğildi ve kızın elini avucunun içine aldı. Yavaşça ağzına götürdü, dudaklarını zar zor kızın tenine değdirdi. "Bana güvendiğin için sana teşekkür ederim Evangeline. Görünüşe bakılırsa bugün bir değil iki kez kınanacak davranışlarım için özür dilemem gerekiyor."

Evangeline dikkatle Elliot'ın yüzünü inceledi, Frederica için duyduğu endişe ve içten özürleri karşısında daha önceki kızgınlığı çoktan unutulmuştu. Elini onun elinden çekmedi. "İkinci suç için, efendim, özrünüz kabul edildi. İlk suç içinse, pek de kırılmadım."

"Öyle olmalıydın," dedi kaba bir tavırla, gözlerini onun omzunun üzerinden kule penceresine dikerek. "Evie, yarın Londra'ya dönmeliyim."

"Zorunda mısın?" Evangeline sesindeki hayal kırıklığını bastıramadı.

Elliot usulca güldü. "Evangeline, gururumu okşuyorsun. Ne yazık ki şehirde acil bir işim var."

Evangeline dikkatle Elliot'a baktı ve onun koyu gri gözlerini belirsizliğe benzer bir şeyin kapladığını gördü. "Hafta sonu için geri dönebilecek misin?" diye sordu usulca.

"Bu bir davet mi?" Elini sıkıca kavradı ve gümüşü bakışlarını daralttı.

"Elliot, ben oyun oynamam. Bence ne olduğunu biliyorsun."

"Evangeline," diye sözünü kesti, "beni dinle. Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Biz ayrıyken düşünmeni istediğim bir şey."

Evangeline aniden hasta hissetti. Elliot ona duymak istemediği bir şey söyleyecekti, bunu biliyordu. Elliot'ın sesindeki isteksizliği hissedebiliyordu. Bu muydu o zaman? Sır bu muydu? Acı mı? Aralarında hissettiği ama anlamadığı engel bu muydu? Endişeyle yutkundu. "Elbette. Dinliyorum."

"İtiraf etmeliyim ki bazı konularda, özellikle de benim için çok önemli olan bir konuda sana karşı tamamen dürüst olmadım." Sanki söylemek istediği her şeyi ifade edecek kelimeleri bulamıyormuş gibi durakladı.

"Biliyorum," dedi usulca ve Elliot'ın yüzünü buruşturmasını izledi. "Sırların olduğunu biliyorum."

Elliot, kızın elini kucağına alarak yavaşça avucundaki çizgileri izlemeye başladı ve kızın gözleriyle buluşmayı reddetti. "Bir gün Evie, seninle pek çok şey hakkında konuşmak istiyorum. Ne yazık ki ben yavaş ve inatçı bir İskoç'um, her seferinde sadece bir çit çekerim. Anlayabiliyor musun?"

Evangeline anlamak istiyordu ama aralarındaki sırlar onu korkutuyordu. "Deniyorum, Elliot."

Başını salladı. "Frederica'dan ve ona karşı hissettiğiniz yükümlülükten bahsettiğimizde, ailenize olan bağlılığınızı bir kez daha hatırladım."

"Aile her şeydir," diye kabul etti hissetmediği bir sakinlikle. Zihni çılgınca koşuşturuyordu. Leydi Trent hakkında bir şeyler mi öğrenmişti? Yoksa bunun eski nişanlısıyla bir ilgisi mi vardı? Nişanına devam etme umudu var mıydı? Elbette hayır, az önce yaptıklarından sonra değil...

Elliot onun panik halini teslim olmuş bir iç çekişle böldü. "Evie, çoğu erkek gibi ben de bir aziz değilim, hiçbir zaman da olmadım. Hayatımda utanmam gereken bazı şeyler yaptığım kesin. Hepsinden utandığımı iddia edemem. Ama muhtemelen utanmalıyım."

Evangeline gergin bir kahkahayı bastıramadı. "En azından dürüstsünüz efendim."

"Evet, bu konuda yorum yapmasan iyi olur," dedi Elliot kuru bir sesle. Şimdi başını eğmişti ve gözleri günahkâr bir şekilde uzun kirpiklere sahip ağır kapakların altından ona bakıyordu. "Ama bir şey var ki, şey, aramızdaki şey-"

Peki aramızdaki şeyler tam olarak nasıl, Elliot? Evangeline sormak istedi. Kelimeleri ısırды. Bu, cevap verilemeyecek bir soruydu.

iyi bir cevap. Bunun yerine, "Evet, devam et," diye cevap verdi.

"Evie, benim bir kızım var. Zoë." Birden ağzından kelimeler dökülmeye başladı. "Evet, onun adı Zoë. Güzel, zeki ve bir fare kadar utangaç. Tek arkadaşı benim yaşlı İskoç uşağım. Morlar içinde çok güzel görünür, okumayı sever, ahududulara ve kedi yavrularına bayılır ve- şey, kahretsin, onun hakkında bildiklerimin aslında bu kadar olduğunu söylemekten utanıyorum." Elliot Evangeline'in avucunu incelemeye devam etti ve onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. "Ama öğreniyorum."

Evangeline nefesini tuttu. "Bunun bozulan nişanlılığıyla bir ilgisi var mı?"

Elliot sert bir kahkaha attı ve kendini sandalyesinde sertçe dikleştirdi. Sonra kararlı bir ifadeyle ona baktı. "Hayır, Evie. Ğnan bana, niğanlandığım kadınla asla ama asla uzlağmadım ve onu tartığmak gibi bir niyetim de yok."

"Kimseyi *tehlikeye* attığınızı ima etmek istememiştim!" diye boğuldu Evangeline. Yüzünün renkten renge girdiğini hissetti.

Sonunda Elliot gözlerini kırptırdı. "Hayır, yapmadım, değil mi? Beni affet, ama bu her zaman açık bir yara." Derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki Zoë'nin annesi bir dansçıydı ve pek de iyi bir dansçı sayılmazdı. Tanıdığım pek çok kadın gibi onlar da bambaşka bir şey olmayı arzuluyorlardı."

"Bir metres."

"Evet."

"Peki öyle miydi?" Evangeline onun bakışlarını tutmak için kendini zorladı. "Metresiniz mi?"

Elliot nefes verdi. "Bir süre için." "Ve sonra Zoe mi geldi?"

"Evet. Sekiz yıl önce. Memnun olmam gerekirdi ama öfkeliydim. İlk başta çocuk istemedim." Bir kez daha acı acı güldü. "Zoë'nin annesi de istemiyordu."

"Ne yaptın sen?"

"Dostane bir anlaşmaya vardık, Zoë'nin annesinin yurtdışında ikamet etmesini sağlayan -hayır, bunu zorunlu kılan- bir anlaşmaya vardık. Kalıcı olarak."

Evangeline nefesini sertçe içine çekti. "Yani kızınızı görmüyor musunuz?"

Elliot ona sertçe baktı ve konuştuğunda sesi soğuk ve sertti. "Benim olanı alıyorum, Evie. Bu konuda hata yapma."

Şaşkınlığına rağmen Evangeline onun sözlerindeki uğursuz tonu kaçırmadı. "Onunla kim ilgileniyor?" diye sormayı başardı.

"Ona ben bakıyorum. Elimden geldiğince," diye cevap verdi net bir şekilde. "Yani bakıcılara, müzik öğretmenlerine ve mürebbiyelere para ödüyorum ama ben bile bunun aynı şey olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Örneğin Frederica'nın sahip olduklarıyla... aynı şey değil."

"Hayır, belki de değil. Kesinlikle hayır. Ama çoğundan daha iyisi için-"

"Çoğu erkeğin piçlerine davrandığından daha mı iyi?" Elliot alaycı bir tavırla başını salladı. "Bilmiyorum, Evie. Sadece bilmiyorum. Tanrı biliyor ya, onun için doğru olanı yapmaya çalıştım ama sonuçta çok az şey yapmışım gibi görünüyor."

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

Elliot Evangeline'in elini bıraktı, sandalyesinden kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Çocuk beni pek tanımıyor. Onu tanımaya çalışmakta biraz geç kaldığım kesin. Sanırım benden biraz korkuyor. Ve ben de ondan korkuyorum."

"Korktun mu?"

"Evet, Evie. *Korkmak* doğru kelime. Ben hiç çocuk olmadım. Çocukluğum olmadı. Sorumluluklarım vardı. Görevlerim. Beklentilerim." Birdenbire dönüp ona baktı. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin olamaz."

Evangeline ona doğru uzandı ve ellerini onunkilere doğru uzattı. Adam yavaşça ona doğru yürüdü ve ellerini onun ellerinin arasına soktu. "Ama biliyorum Elliot," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Bir fikrim var. Aynı şekilde değil belki ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Söyle bana," dedi basitçe, Evangeline'in ellerini hâlâ kendi ellerinde tutarak onun karşısındaki sandalyeye geri döndü.

"Annem öldüğünde henüz on yedi yaşındaydım ve şimdiden erkek ve kız kardeşlerimin yetişmesine yardımcı olmuştum."

"Kardeşler mi?"

"Evet, bir zamanlar çok daha büyük bir aileydik. Koleraydı, görüyorsunuz. Savaş sırasında kıtada çok fazla hastalık vardı. Annem Michael'la birlikte kaldığı için zayıf düşmüştü ve önce o hastalandı, sonra Amelia; on dört yaşındaydı. Harold... on yaşındaydı."

"Özür dilerim, Evie. Bilmiyordum."

"Ama en kötüsü, Elliot, hepsinden kötüsü babama yaptıklarıydı. Neredeyse bir yıl boyunca yatak odasından neredeyse hiç çıkmadı. Uyumayı bıraktı. Resim yapmayı bıraktı. Çılgına döndüm, ne yapacağımı bilemedim. Michael daha bir bebektir. Sonunda eve dönmemiz gerektiğine karar verdim. İngiltere'ye. Benim için bir ev olmasa da, belki-"

"Babana evi gibi hissettireceğini mi?"

"Evet, ama burada da sorunlar vardı, bu yüzden küçük bir risk değildi. Yine de Chatham Lodge'a taşınmaya ve kendimizi Flanders'daki mutlu zamanlarımızın anılarından soyutlamaya karar verdim. Babamın ailesinden tamamen uzak durduk. Bu zor olmadı - üvey annesi annemin ölümünün hiçbir şeyi değiştirmedini açıkça belirtti - ve sadece dördümüz bir aile olmaya çalıştık."

"Aileyi bir arada tutmaya çalıştın, Erie," diye ekledi Elliot yumuşak bir sesle. "Ve takdire şayan bir iş yaptın."

"Sempatinize ihtiyacım yok Elliot, sadece çocukluğunuzun sorumluluk ve beklentilerle sınırlandırılmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğimi görmenizi istiyorum. Ama daha da önemlisi, çocukların güven ve sevgiye sahip olmasının ne kadar kritik olduğunu düşünmeni istiyorum. Nicolette ve ben buna sahip olduğumuz için şanslıydık. Belki siz sahip değildiniz ama yine de kızıma bunu verebilecek güçtesiniz."

Elliot başıyla onayladı. "Ailen için yaptığın gibi."

"Evet. Ve özellikle Michael için bunu yapmaya devam edeceğim."

"Michael için sürekli endişeleniyorsun, Evie. İnkâr etme, çünkü bunu yaptığını biliyorum. Neden?"

Evangeline duygusal olarak tükenmiş hissediyordu ve Michael'ın geleceğiyle ilgili korkularını açıklamak istemiyordu. Bunun yerine konuyu kasıtlı olarak değiştirdi. "Neden Elliot, bana kızından bahsetmek için bu zamanı seçtin?"

"Çünkü," dedi usulca, bakışlarını onunkilerden ayırıp pencereden uzaklara bakarak, "bilmeni istedim. Sana kendimi açıklamamın zamanı geldi, hatta geçti bile." Kadın, adamın anlaşılmaz bir duyguyu bastırırken çenesinin aniden sertleştiğini fark etti.

"Ah?" Evangeline nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ne demek istiyordu?

Elliot konuşmaya devam etti. "Zoë'nin yeni bir mürebbiyeye ihtiyacı var ve görüşmeler yarından sonraki gün için planlandı. İşte bu yüzden

bu kadar erken ayrılmalısın, Evangeline. İŖi baŖkasına havale etmek yerine bu tür meselelerle bizzat ilgilenmeye baŖlamamın zamanı geldi." Elliot aniden yavaŖŖa nefes verdi. Sanki korkunŖ bir görev sona ermiŖ gibi, yüzü Evangeline'in nefesini kesmekten asla vazgeçmeyen o parlak, kalp durduran gülümsemeye d n Ŗt .

"Tamamen haklısınız," diye cevap vermeyi baŖardı. "A ıkladığın için teŖekk r ederim Elliot. Gelin, Ŗimdi çocuklardan biri beni yatak odanızda bulmadan önce yemek odasına gidelim." NeŖeli bir ifade takınmaya zorladı ve onu sandalyesinden kaldırdı.

Bir sonraki anda olanlar tatlı ve gerçek hissettirdi. Elliot bir sözü m h rlercesine onu usulca kollarının arasına aldı, ellerini sırtına doğru kaydırđı ve sonra baŖını eğerek onu öptü. Evangeline karŖı koymadı. Adamın yası onunkinin üzerinde nazik ama emin adımlarla ilerlerken, arzusunun güçlendiğini, sonra da eriyerek onu yumuŖak bir sıcaklığa gömdüğünü hissetti. Adamınki ateŖli bir tutku öpücüğü değil, ertelenmiŖ bir zevkin telaŖsız kabulleniŖiydi. Kadın bunu hissetti ve sonunda adam geri çekilene kadar karŖılık verdi.

YavaŖŖa eğildi, çekici bir Ŗekilde gülümsedi, sonra alnını onunkine dayamak için indirdi. "Gel bakalım, Evangeline." YumuŖak bir Ŗekilde güldü. "AkŖam yemeğinde bana eŖlik etmenden çok memnun olurum."

Sekizinci Bölüm

Latet anguis in herba; otların arasında gizlenmiş bir yılan var.

-Virgil

Ertesi sabah, Elliot portre oturumu boyunca soğukkanlılığını korudu ve Evangeline'in yeni oluşan duygularını çalkantı içinde bıraktı. Görüşme boyunca, aralarında geçen asgari sohbet yüzeyseldi ve arkadaşların daha fazla bir şey haline geldiklerinde ve doğal olarak bağlarının aniden ve geri dönülmez bir şekilde önemli, rahatsız edici bir şekilde değiştiğini hissettiklerinde kaçınılmaz olarak takip eden o gariplikle doluydu.

İkisi de bir önceki öğleden sonra olanlardan bahsetmedi ama Evangeline, kapana kısırdıkları her şeyin anısının ikisinin de üzerinde dolaştığını farkındaydı. Elliot dönüşümlü olarak mesafeli, erkekler dostane ama her zaman iç gözlemci görünüyordu ve Evangeline onun huzursuzluğundan kaçamak, ateşli bir öpücükten çok daha ciddi bir şeyin sorumlu olup olmadığını merak etmeye başladı.

Adet olduğu üzere, Evangeline öğleden sonra onu kapıya kadar yalnız uğurladı. Elliot uzun koridora gizlice bir göz attıktan sonra eğilip dudaklarını Evangeline'in alnında gezdirdi, sonra kapıyı açıp uzun ve hızlı adımlarla kendisini bekleyen atına doğru ilerledi. Evangeline onun uzaklaşmasını izlerken, kısa veda öpücüğünün bütün gün aralarındaki tek gerçek yakınlık jesti olduğunu fark etti.

Yine de Elliot'ın Chatham Lodge'a yaptığı kısa ziyaret olaylı geçmişti. O kadar çok şey paylaşmışlardı ki, bunların en önemlisi, pek çok kişinin uygunsuz derecede fiziksel yakınlık olarak adlandıracağı şeydi. Yine de Evangeline, Elliot'ın tekliflerine verdiği karşılıktan pişmanlık duyacak bir yürek bulamıyordu. Gerçekte, onun kollarında yaşadığı kadınsı tutku patlaması, kısa bir süreliğine de olsa ona sahip olma kararlılığını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hayatını işine ve ailesine adanmış olmasına rağmen, Evangeline

kendisi için birkaç mutluluk anı çalmaya karar verdi. Ve Elliot'ın onu mutlu ettiğini fark etmişti.

Bununla birlikte, Elliot başka pek çok tedirgin edici duyguya da yol açtı ve bunlar öğleden sonra ve akşam boyunca Evangeline'i rahatsız etti. Dikkatle düşününce, Evangeline onun hizmetçisini kovmasını hâlâ rahatsız edici buluyordu. Ancak Elliot'ın kızı hakkında yaptığı açıklamanın ışığında, onun aceleci ve neredeyse içgüdüsel tepkisini anlaşılabilir bulmaya meyilliydi. Elliot'ın kendi çocuğu için yapacağı gibi Frederica'yı korumak için hareket ettiğine hiç şüphe yoktu. Bu garip bir şekilde güven vericiydi.

Yine de, bir başkasının hizmetkârını kovmak büyük bir küstahlık gerektiriyordu. Elliot'ın çabuk sinirlenen ve kibirli biri olduğuna şüphe yoktu. İçten içe bunun tamamen kötü bir şey olmadığını düşünüyordu. Ama daha da açık olan bir şey varsa, o da Elliot'ın çoğu konuda kendi bildiğini okumaya alışmış olmasıydı. Zoë'nin annesi üzerindeki kontrolü de bunun bir başka örneğiydi.

Yatma vakti geldiğinde, rahatsız edici ve sinsi bir düşünce Evangeline'in zihnini kurcalamaya başlamıştı. Elliot, ona tanıdığı fiziksel özgürlüklerin, evinin yönetiminde de benzer özgürlükleri kullanmasına izin verdiğini mi varsaymıştı? Ve eğer inandığı buysa, bu hakların nereye kadar uzanabileceğini tahmin ediyordu? Dün geceki öpücüğü o kadar şefkatliydi ki; o kadar tatlı ve vaat doluydu ki... *Yüce Tanrım!* Belki de onunla evlenmeyi düşünüyordu? Akıl almaz bir şeydi ama yine de düşününce, Elliot'ın bu işe yaramayacak hareket tarzına meyleden birkaç açıklama yaptığını fark etti.

Elliot üç gün içinde döneceğine söz vermişti. Alacakaranlık Essex'in üzerine çökerken ve Chatham Lodge sessizleşmeye başlarken, Evangeline Elliot'a niyetini açıkça belirtmenin zamanının geldiğini fark etti. Dahası, evlilik teklifini değil ama çok daha az kalıcı bir şey teklifini yapmak için yakında yeterince akıl toplaması gerekiyordu.

Erkenden yattı, kalbi sevinçle ama zihni şüpheyile doluydu.

Londra'nın Doğu Yakası'nın karanlık sokaklarında, evlerinin sessizliğinde sorunsuz bir akşamın tadını çıkarmayan çok sayıda insan vardı. Gerçekten de, birkaçı hiç evi olmadığını iddia etti. Gün boyunca

Alışılmadık derecede sıcak ve nemli olan gece havası şimdi daha kapalı ve kokuşmuş bir hal almış, yaygın havayı düşmanlığa doğru daha da yaklaştırmıştı. White-chapel'in kirli, dar sokaklarında, alt sınıf Londra'nın gürültülü kalabalığı, atölyelerden ve tersanelerden köşe başlarını tutmuş, bir bardan diğerine geçiyordu.

Tüm bu sarhoş cümbüşü arasında, kasıtlı olarak eski püskü bir palto ve modaya uygun olmayan geniş kenarlı bir şapka giymiş olan Lord Cranham'ın yanından geçen bir arabanın basamağından gizlice indiğini kimse fark etmedi. Cranham, dar bir kapının hemen dışında sallanan, püsküren bir lambanın ışığında, kalabalıktan uzaklaşıp bitişikteki duvarın içine girdi ve paltosunun kıvrımlarından bir not çıkaracak kadar uzun bir süre duraklayarak yavaşça açtı ve kabaca karalanmış cümleleri tekrar okudu. Saatlerce çalıştıktan sonra, bir kelime

-Rannoch- ona eziyet etmeye *devam etti*, sayfadan kızgın bir alev gibi sıçradı, gözlerini yaladı ve derisini yaktı.

Ama bu kez, on yıllık bekleyişin ardından, Cranham intikam aracına çok ama çok yaklaşmıştı. Artık bundan emindi. İçinden gelen tatmin duygusunu hissedebiliyordu. Acımasızca notu cebine geri soktu, sonra elini çekmeden yanında taşıdığı paraları titizlikle saydı, soğukkanlılıkla parmaklarının arasından teker teker geçmelerine izin verdi.

Miktarın doğru olduğundan emin olan baron ceketini düzeltti, geçen kalabalığın arasına karıştı ve Domuz Ağrısı Sokağı'na sağa dönüşü işaret eden eğri büğrü sokak tabelasına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Önce arkasına, sonra önüne bakan Cranham, taş döşeli sokaktan çıkıp karanlık geçidin toprak zeminine adım attı. Yürürken sağındaki kapıları saydı; bu kapılar Arnavut kaldırımli sokağın önündeki harap dükkânların ve barların arka çıkışları olarak hizmet veriyordu.

Ancak kısa bir süre sonra, hiçbir titizlikle saymasına gerek olmadığını gördü, çünkü gideceği yer olan Sleeping Hound'un arka çıkışı, boş variller, parçalanmış kasalar ve insan atıklarının ekşi, yaygın kokusuyla açıkça işaretlenmişti. Hindistan'ın en kötü gecekondu mahallesinin kokusu bile bununla kıyaslanamaz, diye düşündü Cranham kuru bir sesle, çökmekte olan bir sahanlığın gölgesine doğru kayarak ağzını ve burnunu kapatmak için keten bir mendil kaldırdı. Görüşünü kısa süreliğine engelleyen bu hareket korkunç bir hataydı.

Cranham'ın gözleri acıya karşı kırpışamadan buz gibi kelepçe boğazına dayanmıştı. Mendili sokağın pisliğine karışmak üzere yere düşerken, Cranham'ın elleri boğazını acımasızca pençelemeye başladı. Saldırgan büyük bir avantaja sahipti, çünkü Cranham'dan çok daha uzun boylu ve çok daha ağırdı. Mücadele devam etti, Cranham'ın çizmeleri kırık çıtalar ve varillerin arasında çılgınca çırpındı, sonunda arnavut kaldırımlı sokaktaki gürültü sessizliğe büründü ve Cranham'ın görüşü önce daralmaya, sonra da kaybolmaya başladı. Sokağın loşluğu yaklaşan ölümün karanlığına dönüşürken, Cranham kendini kasvet, pis koku ve mantıktan tamamen yoksunluk tarafından yutulduğunu hissetti.

Birdenbire, bir yıldırım çarpması netliğinde, şaşırtıcı bir kesinlikle bir şeyin farkına vardı. Cebindeki mesaj bir yemden başka bir şey değildi. Rannoch ona tuzak kurmuş, onu en büyük cazibeyle ayartmış, boğazlanacak bir tavşan gibi tuzağa düşürmüştü, sonra da Doğu Yakası'nın bir sokağının bataklığında ve dışkısında çürümeye terk etmişti.

Tek başına bu korkunç farkındalık bile Cranham'ı hâlâ sahip olduğu azıcık güçle yeniden dövüşmeye itmeye yetti. Baron çılgınca çırpındı ve saldırganı gafil avlayarak ellerini bıraktı ve mucizevi bir şekilde zaten kabarmış olan göğüs kafesinin altına sağlam bir şekilde oturan bir dirsek savurdu. İri adam doğrudan Cranham'ın kulağına gırtlaktan, boğulurcasına bir homurtu çıkardı ve kelepçe giderek gevşedi. Cranham acımasızca dirseğini tekrar tekrar geriye doğru savurdu ve sonunda saldırgan hafifçe sendeledi.

Cranham çaresizlik içinde bir eliyle geriye doğru savruldu, bir avuç pahalı kahverengi ince kumaşı kopardı ve tel sonunda serbest kaldı, ancak yerini boğazına doğru uzanan kaslı bir kol aldı. Ancak Cranham kolu çekmeye çalışırken, bıçağın kınından kaydığını duymadı ya da mide bulandırıcı, emici bir sesle yukarı ve karnına doğru keserken parlayan yansımasını görmedi.

Ertesi sabah, Rannoch Markisi kendini geniş maun masasının karşısında, önündeki sandalyede sert bir şekilde oturan asık suratlı bir kadına bakarken buldu. Bir mucize eseri, zayıf öğleden sonra güneşi Londra'nın daimi puslu havasını yararak Strath House'un kütüphane pencerelerinden içeri sızmış ve kadının sert, köşeli elmacık kemiklerinin üzerine gerilmiş, ölümcül derecede solgun tenini aydınlatmıştı. Solgun ışığın

Onu parmak uçlarından sivri çenesine kadar saran donuk siyah bombazinin üzerinde iyileştirici ya da başka türlü bir etki yarattı.

Evet, iğrenç bir çıkıntıydı bu, Elliot içten içe kabul etti. Bayan Hildegard Harshbarger'ın çıkık çenesi sadece bir siğile ihtiyaç duyuyordu ve kızarmış burnuna akıllıca yerleştirilmiş bir kanca, Zoë'yi çılgınlık atarak MacLeod'un oturma odasına göndermeye yeterdi, orada kaçınılmaz olarak perdelerin arkasına sinmiş halde bulunacaktı. Elliot içini çekti. Bu tamamen temelsiz bir korku değildi; Zoë birden fazla kez böyle davranmıştı.

Elliot boğazını temizledi ve kendini medeni olmaya zorlayarak masasının üzerindeki tüy kalemle dalgınca oynadı. "Son çeyrek saatinizi bizimle geçirdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Harshbarger. Sanırım başka sorum yok." Dikkatini Gerald Wilson'a çevirerek tek kaşını kasıtlı olarak hesaplanmış bir hareketle kaldırdı. "Bu adaya sormak istediğiniz başka bir şey var mı, Bay Wilson?"

Bayan Harshbarger'ın yanında oturan Wilson sandalyesinde huzursuzca döndükten sonra ince deri not defterini açtı. Notlarını gözden geçirdikten sonra gözlerini markiyeye dikti. "İğne işi hakkında konuşmadık lordum," diye cevap verdi Wilson kararsızca, belli ki boyundan büyük işlere kalkışmıştı. "Sanırım bu, genç hanımların mükemmel olması beklenen bir beceri, öyle değil mi?"

Elliot kızgınlıkla dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. *Dikiş* mi? Lanet olsun! Harlan Stokely heyecan verici şeyler öğretiyordu -Yunan klasikleri, Bizans heykeltıraşlığı, astronomi. Chatham'ın okul odasında bir dikiş sepeti bile yoktu! Ve Zoë hem sanat hem de bilim öğrenmeye fazlasıyla yetenekli, zeki bir çocuktur. Evangeline'in inandığı gibi, genç bir bayana kapsamlı bir eğitimin avantajlarını vermek çok daha iyi değil miydi? Elbette Zoe'nin her türlü avantaja ihtiyacı olacaktı. Doğum ve nakışla dolu geleneksel bir hayatı olmayabilirdi ve bunu istemeyebilirdi de. Bu yeni bir kavramdı.

Şaşırtıcı bir şekilde Bayan Harshbarger keskin çenesini bir kademe daha yukarı kaldırdı. "Gerçekten de," diye cevap verdi keskin, kibirli sesiyle, çene kemiği sert bir şekilde kilitlenmişti. "Ben başarılı bir dikişçiyim lordum. Sorumluluğum da öyle olacak, bundan emin olabilirsiniz." Uğursuz ses tonu, eğitim yöntemlerine karşı çıkılmayacağını açıkça gösteriyordu.

"Gerçekten! Evet! Evet, kesinlikle eminim," diye mırıldandı Wilson.

endişeyle. Notlarına tekrar göz attı. "Peki ya dans, hanımefendi? Bayan Armstrong'un yakında basit dans derslerine ihtiyacı olacak. Siz başlayabilir misiniz? Yoksa bir dans ustası mı tavsiye edersiniz?"

"Dans mı?" Bayan Harshbarger'ın sesi sertti. Dar bakışlarını Elliot'a çevirdi. "Bu talihsiz koşullar altında bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz lordum?"

Elliot göz ucuyla Wilson'ın tam anlamıyla irkildiğini gördü. "Bahsettiğiniz bu talihsiz koşullar tam olarak nedir hanımefendi?" Elliot'ın ses tonu kasıtlı olarak soğuk ve ipeksiydi.

Bayan Harshbarger endişe verici bir sertlikle kendini toparladı ve eldivenli ellerinden birini diğerinin üzerine katladı. "Neden, doğum koşulları, Lord Rannoch. Yani, böylesine güçlü bir fiziksel aktivite, ciddiyetsizliğe karşı olası bir yatkınlıkla birleştiğinde, mizahı alevlendirebilir ve bu da şüphesiz-"

Elliot, tüy kalemini tam anlamıyla iki keskin parçaya ayırarak kırdı. "Dışarı!" diye kükredi, ayağa fırladı ve parçalanmış tüyü havaya fırlattı. "Dışarı! Dışarı! Derhal kütüphanemden çıkın, hanımefendi!"

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir korku ifadesi müstakbel mürebbiyenin yüzündeki kibri silip attı ve Hildegard Harshbarger'ın beklenmedik bir şekilde eşiyle karşılaştığı anlaşıldı. Uçuşan tüyler, karman çorman kâğıtlar ve şakırdayan bombazenlerden oluşan gerçek bir kar fırtınasının ortasında, kadın kendini sandalyeden dışarı attı ve Wilson topuklarının üzerinde kızarmış bir bildircin gibi odadan fırladı. Elliot, köşeyi dönerken kadının uçuşan etek uçlarının altından Prusya çizmelerini gördüğüne oldukça emindi.

Öfkesini bastıran Elliot sandalyesine geri çöktü ve yavaşça kendini toparladı. *Çekilmez kaltak!* Her potansiyel mürebbiye bir öncekinden daha kötüydü.

Zavallı Zoe'yi farkında olmadan -hayır, kayıtsızca- emanet ettiği insanlar bunlar mıydı? Bunun bir daha asla olmayacağından emindi. Bu düşünce bile onu hasta ediyordu.

Birkaç dakika içinde ön kapının gümbürtüsünün evin içinde yankılandığını duydu. Çok geçmeden kütüphane kapısında kederli bir Wilson belirdi. Elliot alaycı bir gülümsemeyle adamı içeri buyur etti. "Bekleyen başka kendini beğenmiş, balta suratlı yaşlı kocakarılar var mı Wilson?"

"Hayır, lordum. Bu sonuncusu gibi görünüyor. Her halükarda balta suratlı kocakarılarından." Wilson endişeyle sırttı.

Elliot daha sıcak bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştı. "Evet, o zaman. Ve hepsinden iyi ki kurtulduk! Başka bir şey var mı Wilson?"

"Gerçekten de lordum. MacLeod, Vikont Linden'in aradığını bildirmem için bana yalvardı. MacLeod onu, sizi beklemesi için misafir odasına yerleştirdi."

Elliot düşünceli bir ifadeyle, "Hımm," diye mırıldandı.

"Lordum?" Wilson hâlâ masanın önünde durmuş, elindeki not defterine sıkıca sarılmıştı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Bayan Armstrong'un mürebbiyesi hakkında yani."

Elliot ciddi adama baktı ve sorusunu dikkatle değerlendirdi. "Şu anda bir şey yok Wilson. Bugünkü adaylardan hiçbiri tatmin edici değildi, ama bu talihsizlik için seni suçlayamayız. Belki başka bir şey işe yarar."

Wilson rahatlamış bir şekilde içini çekerken bile kırmızı kaşları birbirine kenetlendi. "Başka bir şey mi var lordum?"

Elliot dalgın bir şekilde masasındaki yığının en üstündeki dosyayı çevirerek açtı. "Boş ver Wilson. Kızım kesinlikle mürebbiyesiz kalmayacak. Lütfen Bayan Woody ile konuşun. Zoë'nin ihtiyaçlarıyla ilgilenmesi için hizmetçilerden birini görevlendirmesini isteyin. Bir çeşit abigail. Trudy, belki?"

Wilson eğildi. "Evet, lordum Trudy öyle."

Koridordan biri boğazını temizledi." "Gerçekten de güzel bir kuştı Rannoch, az önce kümesinden uçtu." Elliot ve Wilson döndüklerinde Lord Linden'in kapının pervazına yaslanmış kayıtsızca yattığını gördüler.

Linden masaya doğru yürürken Elliot kuru bir sesle, "İçeri gel, Aidan, gerekiyorsa," diye cevap verdi.

Wilson aceleyle çıkarken, zarif Vikont boş sandalyesine çöktü. "Antoinette'in yerine geçeceklerle mi görüşüyorsun, ihtiyar?" diye alay etti Linden, sıkı paltosunun cebinden mücevherlerle süslü bir enfiye kutusu çıkarmak için sıkı çocuk derisi eldivenini çekiştirerek.

Rannoch masasının üzerindeki dosya yığınının dalgınca başını kaldırdı. "Git kendini becer, Linden," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Gerçekten de! Siyahlar içindeki hanımefendinizden daha iyiyim," diye kıkırdadı züppe Linden, mücevherli kapağı ustalıkla açıp bir tutam

Elinin tersiyle. "Winthrop'un hastalıklı çubuğuyla o yaşlı akbabayı dürtmek için kendimi kıpırdatamazdım herhalde."

Elliot dosyayı kapattı ve bakışlarını kararttı. Linden'in şakasinda üzücü bir gerçek vardı, çünkü arkadaşları Matthew Winthrop, tüm sağlam gücüne ve askeri duruşuna rağmen, yarın yokmuş gibi fahişelik yapıyordu. "Yüce Tanrım, Linden. Gerçekten de sabahın köründe mi kalktın, ah, ne?" Elliot manto iskelesine doğru bir bakış fırlattı. "Öğleden sonra dörtte mi? Sırf zavallı Winthrop'un cinsel maceralarıyla beni eğlendirmek için mi? Gerçekten onur duydum."

Linden geniş bir sırtıyla yukarı baktı ve zehrini içine çekti. "Ah, bunun yolunu anlıyorum. Artık köy saatlerine uyuyorsun-"

"Linden!" Elliot hemen etkisini göstererek bakışlarını yeniden kararttı.

"Oh, pekâlâ!" diye cevap verdi Linden küçümseyerek. "Aslında buraya Winthrop'un şanssızlığından bahsetmeye gelmedim. Böyle bir konu ne kadar eğlenceli olursa olsun, ben başka birinin sefaletini anlatmaya geldim." Linden duraklayarak mendiline sertçe hapşırdı.

"Tanrım, şimdi ne olacak?" Elliot gözlerini devirdi.

Linden manikürlü elini savurarak, "Cranham," diye cevap verdi. "Görünüşe göre biri dün onu neredeyse öldürüyordu."

Odaya ölümcül bir sessizlik çöktü. "Cinayet mi?" diye sordu Elliot sertçe. "Ne zaman?"

Linden gülümsedi ve bakışlarını daralttı. "Hikayeyi duyduğuma göre, akşam karanlığından hemen sonra olanları sormaz mısınız diye merak ettim. Zavallı adam Whitechapel'deki bir birahanenin arkasında karnında bir şişle bulundu."

"Yüce Tanrım! Cranham East End'de bıçaklanmış mı? Neyle ilgiliydi?"

Linden ikircikli bir tavırla omuz silkti. "Kimse bilmiyor gibi görünüyor, ama söylentilere göre ceketinin cebinde bir tür mektup bulunmuş. Seninle ilgili bir şey, Rannoch."

"Ben mi?" Soğuk, mide bulandırıcı bir his Elliot'ın ciğerlerini sarıyordu. Nefes almak için kendini zorladı. "Neden, hiçbir fikrim yok... Ne diyordu?"

Linden yine omuz silkti. "Bunu bilmiyorum, eski dostum. Yapılacak şey, o topal uşağını çağırmak. O sinsî şeytanın bize söyleyemediklerini bilmeye değmez!"

Elliot başıyla onayladı, ayağa kalktı ve zili çekti. MacLeod sinsi bir hayalet gibi kapıdan içeri süzüldü, sonra da aynı sessizlikle Kemble'ı aramak üzere dışarı çıktı.

"Hayatta kalması bekleniyor mu?" diye sordu Elliot odanın içinde ilerlerken. Bir viski ve bir konyak doldurduktan sonra Linden'in koltuğunun yanındaki kanepeye çöktü.

Linden uzatılan konyağı aldı. "Pek olası değil. Winthrop'un bana söylediğine göre, humma onu öldürebilirmiş. Yaşlı Matt savaşta bu tür şeyleri çok gördü."

"Sence ne oldu Aidan?" diye sordu Elliot kararsızca. Bardağını kaldırdı, Ads-count'a baktı, sonra bardağı tekrar yere bıraktı. "Tefecilerle ilgili küçük bir utanç mı?"

Linden başını salladı. "Oh, Cranham ambarların altında, tamam, ama cent-per-cents'in faul ağlamasına neden olacak kadar değil! Hayır, Cranham onu öldürmeye çalışanın sen olduğuna inanıyor gibi görünüyor, Elliot Aslında, senin adın ve ardından gelen oldukça yaratıcı küfürler dizisi, mırıldanmayı başardığı tek tutarlı kelimeler."

Elliot dondu kaldı. "Onu öldürmeye mi çalıştım? Lanet olsun, onu öldürme fırsatını kaçırdım. Net bir atıştı."

"Her ne kadar iyi bir skandalı hoşlansam da, Rannoch, seninle aynı fikirdeyim."

"Eğimli mi?" Elliot öfkesinin alevlendiğini hissetti. "Çok haklısın, benimle aynı fikirde olacaksın. Emin olun, Cranham'ın ölmesini isteseydim, şimdi ölmüş olurdu!"

Linden onu engellemek istercesine zarif bir elini kaldırdı. "Yüce Tanrım, Elliot Dua et de şu öfkeli İskoçyalı rutinini bırak! Bu sana çok yakışıyor. Elbette sana inanıyorum, Wilkins ve Carstairs de düellodaki centilmenliğine tanıklık edecekler."

"Çok doğru." diye homurdandı Elliot.

Linden elini bıraktı. "Ama benim iyi görüşüm bir yana, Cranham son nefesinde adınızı lanetlemekten başka bir şey yapacak zihinsel güce kavuşmadığı sürece, bazı soruların olabileceğini kabul etmek gerekir."

Elliot bardağının yarısını bir yudumda boşalttı. "İstemiyorum," diye yanıtladı inatla.

"Dün alacakaranlıkta neredeydin, Elliot?"

Elliot kaşlarını çatı ve bakışlarını arkadaşına dikti. "Şimdi de lanet olası nöbetçi sen misin, Linden? Ben dışarıdaydım."

"Nereye?" diye sordu Linden usulca.

"Dönüyorum... ülkedeki bir sosyal faaliyetten dönüyorum. Nerede olduğu beni ilgilendirir. Kesinlikle Doğu Yakası'nda durmadım, bundan emin olabilirsiniz." Elliot bardağını bir takırtıyla yere bıraktı. "Kahretsin, Linden, arka sokaklarda bıçaklamak pek benim tarzım değil."

"Biliyorum Elliot, intikamını güpegündüz almakla ünlüsün ama üç gündür evden uzakta olduğunu da biliyorum. Arabacınızla birlikte Armstrong'un arabasında mıydınız?"

"Ata bindim," diye bağırdı Elliot. "At sırtındaydım."

Linden'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi? Tanık yok-"

Kütüphane kapısında keskin bir gümbürtü duyuldu ve Elliot'ın emriyle Kemble içeri girdi.

"Kem," diye söze başladı Elliot, "Lord Cranham'ın bıçaklanması olayı hakkında ne duydun?"

"Yaklaşık bir saat öncesine kadar çok az, lordum," diye yanıtladı Kemble sertçe. Sonra söğüt gibi uşak ayrıntıları anlatmaya başladı. "Bayan Woody ve Bayan Nettles -Lord Wainright'ın kâhyası- aynı kömür taşıyıcısını kullanıyorlar, kendisi Arch Sokağı'nda, chandler'ın yanındaki kasabın kardeşiymiş ve Cranham'la tanışmış-"

Elliot teslim olmak için elini salladı. "Dur, lütfen, Kem! Eminim kaynaklarınızı gizli tutmayı tercih ediyorsunuzdur. Bize sadece cebinde bulunan mektubun detaylarını ver."

"Ahem! Evet, not. Bildirildiğine göre, yazarı meçhulmüş. Not dün öğleden sonra saat üçte Cranham'ın Fitzroy Meydanı'ndaki odasına, başka bir sokak çocuğu tarafından verilen yaya geçidi süpürücüsü tarafından teslim edildi. Belge, Cranham'a yazarla şu birahanenin arkasında buluşmasını, bunun karşılığında belli bir miktar para -yirmi pound- karşılığında Cranham'a sizin için yıkıcı olabilecek bilgiler vereceğini söylüyordu."

Linden sandalyesinde geriye doğru düştü ve gülmeye başladı. "Tanrım, Rannoch! Yeterince ucuza verilecektin. Judas bundan daha iyi bir anlaşma yaptı!"

Elliot, "Zavallı piçin sahip olduğu tek şey muhtemelen yirmi pounddu," diye mırıldandı.

"Çok zekice bir yorum, lordum," dedi Kemble, bilgece başını sallayarak. Linden kahkahasını hemen kesti. "O da neydi?"

"Bu bize notu gönderen hakkında bir şeyler söylüyor, değil mi?" diye cevap verdi Kemble. "Sanırım fail, Lord Cranham'ın uçacak bir tüyü bile olmadığını farkındaydı ve miktarı buna göre belirledi. Dolayısıyla, asıl kaygısının para değil, çıkar olduğunu varsayabiliriz."

"Kesinlikle haklısın," diye onayladı Ihlamur, zarif sarı kaşları birbirine yaklaşıırken. "Kimden şüpheleniyorsun, Kemble?"

Uşağın nefesi sertçe kesildi ve yeşil gözlerini teatral bir şekilde devirdi. "Bunu bilmem mümkün değil lordum! Yine de saldırganın, ironiyi mazur görün ama, kaliteli bir adam olması muhtemeldir. Hizmetkârlar, dükkân sahipleri, hatta bankacılar bile aristokrasinin içinde bulunduğu mali sıkıntılardan nadiren şüphelenirler. Cahil bir adam yüz pound isterdi!"

"Biraz açık sözlü, değil mi?" diye sordu Linden, Elliot'a dönerek.

Ancak Elliot kısık gözlerle Kemble'ı inceliyordu. Elliot düşünceli bir tavırla, "Amaç cinayetti, değil mi?" diye sordu. "Ortada hiçbir bilgi yoktu ve olsaydı bile, benim hakkımda düşünülenlerden daha kötüsü olamazdı. Birileri sadece Cranham'ın rahatça ve gizlice ölmesini istiyordu."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," diye mırıldandı Linden, içkisini tazelemek için ayağa kalkarken. "Adam tam bir baş belası."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Kemble, Linden'i görmezden gelerek. "Bununla birlikte, birilerinin suçu sadece sizin üzerinize atmak istemiş olma ihtimali de var, lordum. Açık konuşmamı mazur görürseniz, birkaç gün önce ceketiniz ve gömleğiniz nasıl oldu da yırtıldı ve kana bulandı?"

Elliot kuru bir sesle, "Evet, ben de bu konuya ne zaman geleceğini merak ediyordum, Kern," dedi.

"Düello mu, lordum?"

"Evet, Cranham'la birlikte." Elliot alaycı bir şekilde homurdandı ve dalgınca yaralı omzunu ovuşturdu. "O piç beni yaraladıktan sonra bile havaya ateş ettim."

"Herkesin bildiği bir şey mi?"

Elliot sandalyesine yerleşmekte olan Linden'a sorgulayıcı bir bakış attı.

Linden düşünceli bir tavırla, "Hayır, hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Tartışmaya birkaç kişi tanık oldu ama Cranham'ın meydan okumasından önce sıvışıp gittiler. Elbette Winthrop ve ben hiçbir şey söylemedik, şafak randevuları bugünlerde çok kötü karşılanıyor."

Elliot yavaşça başını salladı. "Ve emin olun ki Cranham'ın yardımcıları sessiz kaldılar Wilkins, Cranham'ın hilesi yüzünden aşağılandı. Genç Carstairs de öyle."

Kemble başını salladı. "O halde, lordum, saldırganın Cranham'la aranızdaki tartışmanın sona erdiğinden haberi olmaması ve sadece onu ölüme sürüklediğiniz izlenimini vermek istemiş olması mümkün."

Elliot ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturdu. "Lanet olsun. İşler daha da kötüye gidebilir mi?"

Kemble parmaklarını birbirine geçirdi ve titizlikle onlara baktı.

"Eee?" diye sordu Elliot, ona bakarak.

Uşak başını kaldırdı. "Madem bahsettiniz lordum, bir şey daha var. Hanımınız şehirde yeniden ortaya çıktı, Marylebone'da kendine son derece güzel odalar tuttu ve bildirildiğine göre hem bir uşak hem de bir leydi hizmetçisi aldı."

Elliot'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Gerçekten de öyle mi?"

Sanırım pek umurumda değil." Kemble, "Eminim, lordum, umurunuzda değildir," diye cevap verdi. "Ama ne yazık ki, Bayan Fontaine yine ortadan kayboldu. Kâhya, ki kendisi yaşamıyor içeri girdiğinde odasını darmadağın bulmuş ve kadından hiçbir iz yok."

"Onu kim bu kadar iyi tuzığa düşürdü?" diye sordu Linden, açıkça afallamıştı.

"Tuhaf olan da bu lordum," diye yanıtladı uşak. "Görünüşe göre, hiç kimse.

Bayan Fontaine bir şekilde kendini idame ettirecek gücü buldu." "Hem de

oldukça görkemli bir tarzda," diye mırıldandı İhlamur. "Bak ne diyeceğim, Kemble. En iyisi kulağınızı açık tutun. Dedikodu değirmeninde ne döndüğünü bize bildirin. öğütür."

"Evet, lordum."

"Ve Rannoch," diye devam etti Linden sertçe, "sana kötü bir şeylerin döndüğünü söylememe gerek yok. Bir süre daha kasabada kalabilir misin?"

Elliot ellerini sertçe arkasında kavuşturdu. "Hayır, Linden, yapamam, ülkeye dönmeliyim."

"Çok yazık," diye mırıldandı Linden, alışılmadık derecede ciddi görünüyor. "Bence bunu yapmamalısın. Endişeleniyorum."

"Benim burada kalmam söz konusu değil," diye yanıtladı Elliot küçümseyerek.

Evangeline, Chatham Lodge'un güneşli arka bahçesinde oturmuş, özenle kır çiçeklerinin bir bölümünü çiziyordu. Bikkın bir iç çekişle kalemni yere bıraktı. Gerçekten de kimi kandırmaya çalışıyordu? Tüm ev halkı, öğleden sonraya kadar beklenmeyen Elliot'ı beklediğini biliyordu. Belki de Evangeline'in kendisi dışında hiç kimse hâlâ Elliot'ın portresini yaptırmaya geliyormuş gibi davranma zahmetine katlanmıyordu.

Oh, Evangeline yavaş yavaş onun resmini yapıyordu, buna hiç şüphe yoktu, ama Chatham'daki zamanının çoğunu şövalenin önünde itaatkâr bir şekilde oturarak değil, onunla birlikte yürüyerek, okuyarak ya da sadece gülerek geçiriyordu. Dahası, Evangeline baĞka bir iĞle meĞgul olduğunda, çoğu zaman olduğu gibi, Elliot Winnie ile amaçsızca sohbet etmekten ya da Frederica piyanoforte çalarken onun için sayfaları çevirmekten, kulağına öneriler ve iltifatlar fısıldamaktan memnun görünüyor. Evangeline, Elliot'ın yanında Frederica'nın Chatham'a geldiğinden beri onu rahatsız eden belirsizlik ve utangaçlığını kaybettiğini görmekten memnundu. Aralarındaki sessiz dostluk Evangeline'i rahatlatıyordu.

Ancak Elliot'ın Gus, Theo ve hatta Michael'la olan ilişkisinde sessiz bir yoldaşlık söz konusu değildi. Elliot'ın ilgisinin kardeşi üzerinde rahatsız edici bir etkisi vardı, çünkü onun yanında on bir yaşındaki Michael erkeklerden biri olmaya niyetli görünüyor. Weyden çocuklarının çıkardığı aksilikler ve kargaşa her ne olursa olsun, ister oyun oynamak, ister ateş etmek, isterse de kırlarda cehennem gibi at sürmek olsun, Elliot bir çocuk gibi eğlenmekten hoşlanıyor, Michael ise bir erkek gibi kasıla kasıla yürümek için elinden geleni yapıyordu. Bu sapkındaydı, ama Elliot'ın hakkını yemeyelim, büyük oğlanların Michael'ı herhangi bir spordan dışlamasına izin vermedi. Böylesine zarif bir şampiyonluk, elbette Michael'ın genç göğsünde hafif bir kahramana tapınma vakası aşılacak gibi öngörülebilir bir sonuç doğurdu.

Nicolette genellikle Elliot'a uzaktan hayranlık duyuyor, Evangeline'i acımasızca kızdırmak için her fırsatı değerlendiriyordu. Sonunda Evangeline Winnie'nin isteklerini kabul edip yeni elbiseler için terziyi çağırdığında, "Nisan ve Mayıs, Nisan ve Mayıs," diye mırıldanmıştı. Yine de Nicolette, Elliot'ın da bulunduğu akşam yemeklerinde en güzel elbisesini

giymekten geri durmuyordu

Gerçekten de, adamın varlığı, bundan önce son derece güzel bir yer olan Chatham Lodge'daki yaşamla ilgili her türlü zevki artırdı.

Evangeline tedirginlikle bahçe bankındaki pozisyonunu değiştirdi. Yine de içini kemiren bir şey vardı. Elliot Roberts'la ilgili her şeyin yolunda olmadığına dair rahatsız edici bir his. Evangeline ne kadar çabalasa da daha açık konuşamıyordu ama bunu hissediyordu. Paylaştıkları pek çok sırra rağmen, aralarında hâlâ çözülmemiş bir şeyler vardı. Hayır, tam olarak aralarında değil, diye hatırlattı Evangeline kendine. Birbirlerine sözlü bir söz vermemişlerdi ve vermeyeceklerdi de.

Elliot'ın onu gürgenlerin arasında öptüğü Lea'daki o büyümlü günden beri Elliot ona gerçek bir tutku göstermemişti. Yatak odasında bir öpücük paylaşmış olsalar da, bu bir sözden ibaretti ama arzudan değil. Yalnız kaldıkları nadir anlarda sık sık onun elini tuttuğu ve bazen hafifçe dudaklarına götürdüğü doğrudur. Evangeline kur yapma konusunda deneyimsiz olsa da, tutkuyu bir sanatçı kalbiyle tanıyordu ve Elliot duman rengi gözlerindeki o ince, aç bakışla ona baktığında ne gördüğünü anladı.

Elliot onunla böyle şeyler konuşmuyordu ama Evangeline onun kendisine duyduğu şehvetten emindi. Ancak diğer duyguları daha az belirgindi. Kendi duygularına gelince, Evangeline'in kafası alışılmadık bir şekilde karıştı. Elliot'a karşı hisleri karmaşık bir düğümdü ve bu düğümden sadece tek bir açık gerçeği çözebiliyordu. Elliot ona dokunduğunda saf, ateşli bir arzu hissediyordu. Kendini aptalca kandıran biri olmayan Evangeline, onu istediğini kabul etti ve Elliot'ın da bunun farkında olduğuna inanıyordu. Şimdi Elliot'ın bu konuda ne yapacağını görmek için beklemesi gerekiyordu.

"Bayan Stone?" Bayan Penworthy'nin sesi aniden onun iç gözlemini delip geçti. "Affedersiniz bayan ama az önce bir kurye bir mektup getirdi. Bolton bugünkü postayla birlikte stüdyodaki masanıza bırakmış."

Evangeline anında uyandı. "Bir haberci mi? Kasabadan mı?"

Neşeli hizmetkâr hafifçe eğildi, bunu yaparken ağır anahtarlığı şingirdiyordu. "Evet, hanımefendi, elbette. Ve mektup Bay Weyden'in mührünü taşıyor."

Elliot, Vikont Ihlamur'un tedirgin edici ziyaretinden iki gün sonra, iyi döşenmiş ahırına haber göndererek çalışanlarına atlarını hazırlamalarını ve en iyi zencilerine bindirmelerini söyledi. Karar vermişti, artık

Wrotham-upon-Lea'da daha iyi bir tarzda. Kaplanının hizmetinden vazgeçen Elliot, Richmond'dan erkenden ve tek başına yola çıktı. Bir önceki haftanın tedirgin edici olayları ona düşünecek çok şey bırakmıştı ve dikkatli düşünmek Elliot'ın güçlü yanlarından biri değildi. Yine de Thames Nehri'ni geçerek Londra'ya girdi ve kuzeye yöneldi, çoktan düşüncelere dalmıştı.

Bugün Cranham Londra'daki evinde ölüm döşeğinde yatıyordu. Kemble, Winthrop'un tahminine sadık kalarak, baronu şiddetli bir ateşin ele geçirdiğini ve geceyi çıkarmasının beklenmediğini keşfetmişti. Yine de, Linden'in sivri iğnelemeleri dışında, kimse Elliot'ı bıçaklama olayı hakkında sorgulamamıştı ve sorgulayacak gibi de görünmüyordu. Elliot'ın içini rahatlatan bir şey yoktu, zira yetkililer kesin bir kanıt olmadıkça, itibarsız da olsa bir asilzadenin suçlu olduğunu ima etmeye cesaret edemezlerdi. Ancak bu durumda kendilerini sıkıntıya sokmalarına gerek yoktu. Sadece varsayımlar bile neredeyse aynı zararı verebilirdi. Varsayımlar bir adamın hayallerini olduğu kadar itibarını da yerle bir edebilirdi, tabii söz konusu beyefendinin hâlâ bir itibarı varsa.

On yıl önce Elliot, toplumun inandıklarının pek de önemli olmadığına kendini ikna etmişti. Sonra, Cicely Forsythe'la nişanlanmasını izleyen acı dolu aylar boyunca, hayatını küçümsediğini herkese belli edecek şekilde yaşamaya devam etmişti. Elliot basitçe kalbini katılaştırmış ve umursamayı bırakmıştı. Başka bir seçeneği yoktu, çünkü acı ve aşağılanma onu neredeyse tüketmişti. Artık belirsiz ama lanetleyici bir kanıt bulutunun kolayca dağılamayacağını anlamıştı. Fısıldanan imalar durdurulamazdı. Bazen Elliot, imaların sivri dikenleriyle ölümüne iğnelenmenin uzun süreli ıstırabını çekmektense, iddia edilen suçlardan yargılanmanın, hüküm giymenin ve asılmanın daha kolay olup olmadığını merak ediyordu.

Daha da kötüsü, Elliot yabani yulaflarıyla birlikte kendi hoşnutsuzluğunun tohumlarını da ekmiş olduğu gerçeğiyle yeni yeni yüzleşmeye başlıyordu. Belki zamanla toplum Cicely'yi unutabilirdi, çünkü on yıl önce göremeyecek kadar saf olduğu şeyi şimdi anlıyordu: Cicely ne seviliyor ne de saygı görüyordu. Ancak Elliot haklı öfkesi ve gençlik ıstırabıyla unutamayacakları bir şey yaratmıştı: akranlarını neşeye iflas ettiren, sonra da onların karılarıyla yatan bir çapkın ve ahlaksız. Fahişelik yapan, içki içen ve kumar oynayan bir adam, iyi bir gecede, çok yakından bakılmadığı takdirde tatmin olarak görülebilecek bir şeye doğru yol alıyordu. Zamanla ıstırabı uyuşmuş ve öfkesi dinmişti.

kibre dönüşmüştü, *ton* onu olduğu gibi tanıyordu: zengin, iyi giyimli bir dışlanmış.

Şimdi durum oldukça farklıydı ve on yıl önce çok az önem taşıyan şeyler artık çok önemliydi. Evangeline Stone ona gerçeği söylediğinde ne diyecekti? Ve ona söyleyecekti. Yakında. Yavaş yavaş. Şimdiye kadar yavaşça yaklaşmak başarılı olmuştu. Katlanılabilir adımlarla Evangeline'e kendini açıklıyordu. Ama Evangeline tüm gerçeği kendi yöntemleriyle keşfedene kadar ne kadar zamanı vardı? Ya da kazara? Evangeline'in pek çok açıdan bir yabancı olması, İngiliz toplumuyla çok az etkileşime girmesi ya da bu topluma ilgi duyması büyük bir şanstı. Ancak Evangeline'in ilgisizliği Winnie Weyden tehlikesini ortadan kaldırmıyordu ve Elliot onun altın sarısı lülelerinin, anlamsız kahkahalarının ve dolgun göğüslerinin ardında, kendisini bulabilecek sosyal bağlantılara sahip dünyevi bir kadının gizlendiğinden korkuyordu. Aslında aksini düşünmek delilikti. Umut etmek delilikti.

Delilik mi? Umut mu? Bu hale gelmesine nasıl izin vermişti? Umut aptallar ve çocuklar için bir duyguydu. Hayatı kendi yarattığı şeydi ve asla başka türlü olmayacaktı. Kaybedilen bir masumiyeti telafi etmek, uzun zaman önce solmuş bir hayali yeniden canlandırmak için zamanda geriye gidilemezdi.

Evet, yatağa tamamen ayık gitmek de işe yaramıyordu. Cicely'nin örtülü rüyaları yıllarca peşini bırakmamıştı, hâlâ da artan bir sıklıkta peşini bırakmıyordu. Bu rüyalarda Elliot evine dönüyor, Cicely'nin koyu ipek eteklerinin Kilkerran Kalesi'nin taş geçitlerinde sessizce süzüldüğünü ve yanında yarım düzine gülen çocuk olduğunu görüyordu.

Ama eski rüya biraz değişmişti. Yeni kesilmiş çiçeklerin kokusu şimdi yağ ve balmumu kokularına karışıyordu. Şişman siyah köpek yavruları eski halıların üzerinde yuvarlanıyordu. Sevgilisinin hareketleri zarif ve yumuşak; kahkahaları gırtlaktan ve nazik hale gelmişti. Soluk İskoç güneşi hâlâ yüksek taş kemerlerin arasından süzülüp kuzguni saçlara değil, sarı saçların yumuşak dalgalarına yansıyor. Ve hayali, uykusunun sisi arasından ona gülümsemek için döndüğünde, yüz ifadesi ürkütücü bir hal almadı. Alaycı kahkahalar gecenin karanlığında çınlamadı. Bunun yerine, berrak ışık sabit kaldı ve ona gülümseyen yüz dingin, oval ve mükemmel hale geldi. Evangeline'in.

Hiç başkasının olmuş muydu? Gerçekten mi?

Ama sonuçta bu bir rüyadan başka bir şey değildi. Elliot dizginleri sağ elinde gevşekçe tuttu ve diğer avucunu yüzüne sürerek sanki

kaybolması için dua etti. Evangeline'in gerçeği çok geçmeden, onu ikna edemeden öğrenmemesi için dua etti. Onu neye ikna etmeden? Ve nasıl? Yüce Tanrım, Chatham'da nehir kenarında onu neredeyse baştan çıkarmıştı ve ayrılana kadar aradaki mesafeyi korumak için iradesinin her zerresini kullanmıştı. Şimdi Evangeline'e dönüyordu ve daha da kötü bir ruh hali içindeydi.

Elliot son ziyaretinde ayrılma gerekçesi olarak acil bir işi olduğunu söylemişti ve bu yeterince doğrudu. Ancak gerçekte, Zoë'nin yeni bir mürebbiyeye duyduğu ihtiyaç kadar, zayıflayan özdenetimi de ayrılmasına neden olmuştu. Bu karmaşık zihinsel sürecin bir yerinde, bilinçaltında kendini, gerçeği yavaş yavaş açıklayabileceğine ve Evangeline'in kollarına düşüp aldatmacasını affedeceğine ikna etmiş olmalıydı. Ancak şimdi, ona olan ihtiyacı korkusuyla orantılı olarak artıyordu ve Elliot kendi tuzağına düştüğünü hissediyordu.

Ve Zoe de aklından hiç çıkmıyordu. Bugün onu yalnız bıraktığı için alışılmadık bir şekilde içerlemişti. Hizmetçiler, hatta iyi olanlar bile, bir çocuğun daha fazlasına ihtiyaç duyması için yeterli bir teselli değildi. Belki babaların da ihtiyacı vardı. Elliot tekrar Frederica'yı ve iki çocuğun hem mizaç hem de durum olarak ne kadar benzer olduklarını düşündü. Frederica'da bilinçaltını rahatsız eden şey neydi?

Elliot, son üç günün sıkıntısına rağmen, düşüncelerinin sürekli olarak Evangeline'in genç kuzenine ve dolayısıyla işten çıkarmak zorunda kaldığı korkunç hizmetçiye döndüğünü fark etmişti. Polly o uğursuz öğleden sonra ne demişti? Sözlerinde önemli bir ima vardı, ancak o anda *piç* kelimesi Elliot'ın kabaran öfkesini serbest bırakmış ve tüm anlamını köreltmışti.

Zihinsel olarak yorgun düşen Elliot, yol kenarındaki bir meyhanede hafif bir yemek için kısa bir süre durdu ve onu turşu artığı salamuradan yapılmış olması gereken korkunç bir bira ile yıkadı. İğrenç tadına rağmen sonuncusunu da kana kana içti. Muslukçuyu suçlayacak bir yürek bulamıyordu kendinde. Son zamanlarda ne yemek ne de içmek ona özel bir cazip gelmiyordu ve Kemble'ın onaylamamasına rağmen Elliot'ın pantolonu zaten dar olan kalçalarından kaymaya başlamıştı.

Verilen emir üzerine arabacı şık zenci takımını getirdi ve Elliot kurdeleleri eline alarak hızla Essex'e geçerek yoluna devam etti. Kısa süre sonra Wrotham kavşağından geçti ve sonunda

tabela onarılmış ve toprak yığınının geri konmuştu. Güneş dar ve kuru yollarda pırıl pırıl parlıyordu ve bir saat içinde Elliot'ın arabası küçük Wrotham-upon-Lea köyünden geçerek, yıkık dökük kiliseyi geçip Chatham Lodge'a doğru neşeyle ilerledi. Elliot birdenbire eve dönüyormuş gibi hissettiğini fark etti.

Huzursuz bir enerjiyle dolan Antoinette Fontaine, kiraladığı arabadan aşağı atladı ve Meeting House Lane boyunca endişeyle geriye baktı. "Bu sokağın sonunda bekle," diye aniden şoföre emretti ve ona birkaç bozuk para fırlattı. "Çeyrek saat sonra geleceğim, daha fazla değil."

Yaşlı adam parayı dikkatle yağlı deri yeğelinin içine soktuktan sonra Antoinette'e son bir kez baktı, başını salladı, sonra da taş döşeli dar sokağa enerjik bir şekilde tükürmekle meşgul oldu. Antoinette tiksintisini bastırarak eteklerini kaldırdı ve Wapping Yeni Merdivenleri'nin üstünden Thames Nehri'ne inen molozlarla kaplı patikadan yürüyerek yoluna devam etti. Nehre doğru inen Antoinette, Pazar günü olduğu ve çok az insanın işiyle meşgul olduğu için Tanrı'ya şükretti. Sadece birkaç liman işçisi ve hamal kıpırdanıyor, o geçerken ona bakıyorlardı.

Arada sırada yapılan kaba yorumları duymazdan gelen Antoinette, yüz ifadesini çelikleştirdi ve mücevherlerini ve giysilerini iyice gizleyen yün pelerini çekti. Kolayca gözünü korkutabilecek biri olmasa da, en azılı fahişeler bile gece vakti tersanenin altındaki çevreye girmeye cesaret edemezdi. Pazar öğleden sonrasının ışığında bile orada olmak istemiyordu. Ama Rannoch'un çağrısını görmezden gelmenin sonuçlarından, Wapping'de bir Pazar gezintisinden korktuğundan çok daha fazla korkuyordu.

Yine de Rannoch'un böyle bir yere tek başına seyahat etmesini beklemesi onu çok kızdırmıştı. Neden oraya? Rannoch'un bir geline kur yapıyor olabileceğine dair söylentileri duymuştu. Neredeyse gülünecek bir şeydi ama belki de söylentiler doğrudu ve şimdi sadece metresiyle herkesin içinde karşılaşma utancından kaçınmaya çalışıyordu. Ama burada, bu Allah'ın belasını yerde? Görünüşe göre, kendini beğenmiş piç kurusu, lanet olası mahremiyeti için her türlü endişeyi gösterirken, onun güvenliği için hiçbir şeyi düşünmemişti.

Ancak Antoinette, markiden sonsuza dek kaçabileceğine inanacak kadar aptal değildi; onun kötücül doğası ve kötü şöhretli yandaşları, bunların başında da o sinsi, her şeyi gören uşağı geliyordu.

onun. Rannoch'u uzlaşma umudunun ötesinde kızdırmayı da göze alamazdı. Koluna sıkıştırdığı birkaç kart vardı, onu Rannoch ve onun gibilerden sonsuza dek özgür kılacak kartlar. Ama onları oynama zamanı henüz gelmemiştir.

Şimdi saklandığı yerden çıkıp Rannoch'la bir nebze olsun barışmayı denemek çok daha iyiydi. Tartışmadan istediğini yapmak çok daha iyiydi. Gerçekten de başka ne seçeneği vardı ki? Bir şekilde şeytan onu bulmuş ve oraya gelmesini istemiştir. Bir daha asla onun müttefiki olmayacaktı ama hiçbir koşulda onu düşman olarak görmek istemiyordu.

Patika Wapping ile kesiştiğinde Antoinette kararını verdi. Evet, barışı koruyacaktı ama er ya da geç, kendine hizmet eden domuzun hak ettiğini alacağını umuyordu. Su kenarını çevreleyen cadde boyunca bir aşağı bir yukarı bakarak çenesini kaldırıp kokuşmuş havayı kokladı, her türlü tehlike işaretine karşı tetikteydi. Antoinette Fontaine hiç kimseyi aptal yerine koymayacaktı. Dikkatli bir şekilde cebine soktuğu altı inçlik bıçağı okşadı. Antoinette eski sevgilisinden hiçbir iz görmemiştir, görmeyi de beklemiyordu. Rannoch'un her zaman hem gün ışığında hem de karanlıkta bulanık, kötü niyetli bir sis gibi kayma gibi rahatsız edici bir yeteneği vardı.

Antoinette birdenbire, markinin kendisini bu kadar çabuk bir kenara atma düşüncesizliğinden dolayı pişmanlık duyup duymadığını merak etmeye başladı. Bu örtülü çağrının nedeni bu olabilir miydi? Antoinette bu umut dolu düşünce karşısında zevkle kıkırdama dürtüsüne direnerek başını geriye attı, sonra aynı hızla tekrar ayıldı.

Hayır, Rannoch onu geri istemedi. O köprüyü çoktan yakmıştı. Onu bu kadar basit ve Rannoch için bu kadar anlamsız bir şey için oraya çağırarak da Rannoch'un tarzı değildi. Marki kadınları çoğu erkeğin at satın aldığı gibi seçerdi. Kemble'ı onun peşine takar, sonra da işlerini yürüten adamına onu açıkça ziyaret etmesini emrederdi. Antoinette ani bir tedirginlikle ürperdi, sonra dikkatini tekrar yoluna verdi. İleride Gun Wharf'ı gördü ve yanından geçtikten sonra sağa, başka bir patikaya döndü. Antoinette nehrin kenarına yaklaşırken kırık şişelerin ve pis paçavraların arasından geçerek dikkatle aşağıya indi.

Belirlenen buluşma yeri tıpkı mesajda tarif edildiği gibi görünüyordu, ürperdi, şimdi çarpık ve yıpranmış, sürekli nemden siyah benekli kasvetli tahta duvarlara baktı. *Neden burası?* Neden burası?

Köhne kulübe içeriden daha da kötü kokacak ve görünecekmiş gibi görünüyordu ve Antoinette pek de titiz bir kadın sayılmazdı. Su boyunca esen rüzgâr, çamur düzlüklerinin ve balık bağırsaklarının kokusunu savuruyordu. Davetsiz misafirliğinden rahatsız olan martılar çığlık atmaya ve dönmeye başladılar, beyaz kanatları buzlu kapı menteşeleri gibi sert, garip açılarla tutulmuştu, sonunda bakımsız kulübeye ulaşana kadar.

Antoinette yavaşça derme çatma kapıyı açtı ve içeri adım atarak gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. İçerisi berbat kokuyordu, karanlıktı ve Antoinette'in düşünmek istemediği şeylerin pis kokusunu taşıyordu. Antoinette öğürme isteğini bastırarak döndü ve kapıyı biraz ışık ve hava girecek kadar iterek açtı. Thames Nehri'ne baktı, bir mavnanın geçişini izledi, suda yükseliyordu, görünüşe göre yükü nehrin yukarısında bir yere boşaltılmıştı. Antoinette, biraz da kâhince bir çaresizlikle, kendisinin de o mavnada olmasını, Londra'nın sefaletinden ve hayatından çok uzaklara, sonsuza dek yelken açmasını dilerken buldu kendini. Bu tedirgin edici düşünceyle derin, kararsız bir nefes aldı.

Bu onun sonuncusu olacaktı.

Soğuk, kararlı bir el boynuna dolandı. Güçlü parmaklar yakutların ağır ipini yakaladı, gergin bir şekilde çekerek nefesini kesti. Antoinette'in kolu düştü. Köhne kapı takırdayarak kapandı. Kan donduran çığlığı zayıflayarak kesik kesik bir öksürüğe dönüştü. Karanlığın içinde yüzüyordu. İçgüdüsel olarak geriye doğru eğildi. Çılgınca boğazını tırmaladı, sonra bıçağına sarıldı. İşe yaramadı. Antoinette çaresizlik içinde bir yumruk attı, sonra tekmeledi, neredeyse saldırganı kasığından yakalayacaktı ki, başka bir kolun beline dolandığını ve onu ayaklarından çekiştirdiğini gördü.

Saldırganın acımasızca kavradığı kolye boynunu ısırды ve boğazının yumuşak, hassas etine saplandı. Kollarını kurtarmak için mücadele ederken elbisesinin ipeğinin yırtıldığını belli belirsiz duydu. Umutsuzdu. Zayıf bir şekilde bir kez daha tekmeledi ama nehrin siyah, kokuşmuş derinlikleri etrafında yükseliyordu.

Kalan mücadele kısa sürdü. Antoinette ancak sekiz taş ağırlığındaydı, saldırganın ağırlığı ise çok daha fazlaydı. Zinciri daha da sıkı adam, Antoinette'in zayıf kaburgalarını kavrayışını güçlendirdi, ta ki Antoinette iki kaburgasının art arda çatladığını hissedene kadar. Ses derin, bedensiz bir histi, sanki bedeni artık ona ait değilmiş gibi. Kısa süre sonra acı kalmadı. Antoinette düştü

gevşedi ve kendini karanlık, girdaplı sulara bırakarak onu yüzeyin derinliklerine çekmelerine izin verdi.

Dokuzuncu Bölüm

Seni zorba, zorba Kıskançlık, seni aklın zorbası!

-John Dryden

Elliot şık siyah kısraklarını dairesel araba yolunda ustalıkla döndürdü ve Chatham'a tam zamanında vararak ön bahçelerin hemen içinde hoş, tanıdık ama biraz da gülünç bir manzara gördü. Michael ve Theo, ellerinde kürekler, yeni açılmış bir çiçek tarhında ayak bileklerine kadar duruyordu. Ayakkabıları ve çorapları bir yığın halinde atılmıştı ve çamur izleri giysilerini lekelemişti. Yanı başlarında yerde, içi yumuşak toprakla dolu, yıpranmış bir teneke kova duruyordu. Tombul kahverengi bir solucan bir kenarından aşağıya doğru kaçmaya başlamıştı bile.

Hoşbeş etmek için durduktan sonra, Elliot hemen ve coşkuyla "harika" arabasını sürmesi, öğleden sonra bir balık avı gezisini denetlemesi ve ardından Cumartesi günü Tottenham'daki gizli bir ödül dövüşünde onlara eşlik etmesi için birbiri ardına gelen ricalarla saldırıya uğradı. Elliot'ın neşesi yerine gelmişti, ilk isteği değerlendirmeyi kabul etti, ikincisine hemen razı oldu, üçüncüsünü ise elinin tersiyle itti. Sonra el sallayarak vedalaştı ve atları ileri sürdü.

Evangeline'in huysuz, kambur omuzlu uşağı Elliot'ı Chatham Lodge'un kapısında karşıladı ve her zamanki kasvetli sesiyle genç hanımın stüdyoda tecrit edildiğini bildirdi. Elliot, havayla ilgili akılsızca laflar ettikten ve çantasını Bolton'ın ayaklarının dibine bıraktıktan sonra, yaşlı hizmetkârı resmi bir duyuru için can atmasına gerek olmadığına ikna etti ve hevesle stüdyoya doğru ilerledi. Chatham'a dönmüş olmaktan son derece mutlu olan Elliot, erken gelişiyi Evangeline'i şaşırtmak umuduyla uzun koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Ancak asıl şaşırtması gereken kendisiydi.

Evangeline kapısının hafifçe çalındığını düşünmeden duymazdan geldi. Ancak eski bir menteşenin gıcırtilı protestoları ziyaretçisini ele verdiğinde çenesini kaldırdı ve Elliot'ın kapı aralığında durduğunu gördü. Bir an için onun varlığını tam olarak algılayamadı ve aptal aptal ona bakmış olmalıydı.

"Evangeline?" Sorusu şefkatli ve yumuşaktı. "Böldüğüm için özür dilerim. Kapıyı çaldım... ama belki de duymadınız?"

Evangeline elinin tersiyle gözyaşlarının izlerini dikkatlice sildi ve Peter Weyden'in kısa mektubunu yeniden katladı. "Hayır, gerçekten Elliot, rahatsız etmiyorsun. İçeri buyurun. Erken gelmen ne kadar hoş. Ben de tam-

"-kötü bir haber okuduğumu söylemeliyim," diye usulca sözlerini tamamladı ve aralarındaki kısa mesafeyi hızla kapattı. Ayağa kalkıp samimi bir endişeyle ona baktı. "En azından gözlerinin bakışı bunu gösteriyor."

Evangeline derin bir nefes aldı, nefesindeki düzensiz kesikliği bastırmaya çalışarak başarısız oldu. "Hayır, pek iyi bir haber değil sanırım. Ama ben iyiyim. Ya da her halükarda yakında iyi olacağım." Daha neşeli bir ifade takınmaya zorladı ve ayağa kalktı. "Yeni mi geldiniz? Sizi gördüğüme çok sevindim."

"Mutlu bir kadın gibi görünmüyorsun, Evie." Elliot endişeyle gülümsedi ve ayaklarını biraz endişeyle kaydırdı. "Ve evet, daha yeni geldim. Ayrıca, Michael ve Theo'nun öğleden sonrayı balık tutarak geçirmemizi önerdiklerini söylemem istendi. Şu anda bile yeni çiçek açmış tarhınızda solucan arıyorlar."

"Elbette Elliot," diye kabul etti, hayal kırıklığını gizleyerek. "Onlara katılmalısın."

"İkimiz de seni görmeye geldiğimi biliyoruz, Evie," diye karşılık verdi sessizce. "Sen de gelmeyecek misin? Bu tam da sana göre bir şey olabilir." İri, bakımlı elini davet edercesine masaya doğru uzattı.

Evangeline ona gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim Elliot, ama yapmam gereken bir şey var ve şu anda pek iyi bir arkadaş olamayacağımı düşünüyorum."

Elliot sessizce başını sallayarak döndü ve odadan çıktı. Evangeline isteksizce dikkatini Peter'ın mektubuna geri verdi ve Elliot'ın ardında bıraktığı beklenmedik yalnızlık dalgasını bastırmaya çalıştı.

Elliot döndüğünde mektubu üçüncü kez gözden geçiriyordu. Gözlerini onunkilere dikerek, odanın öbür ucuna doğru adım atışını izledi.

masasının karşısındaki koltuğa davet etti. Her zamanki gibi, özenle oyulmuş sandalyede öne doğru eğilirken son derece iri ve zarif bir şekilde erkeksi görünüyordu. Elliot dirseklerini masanın kenarına dayadı ve parmak uçlarını teker teker, kararlı bir şekilde birbirine dokundurdu. Sonra dudaklarını işaret parmaklarının ucuna değdirdi ve dikkatle kadının gözlerinin içine baktı.

"Diğerlerini Gus'la birlikte gönderdim," dedi usulca. "Şimdi, sorun nedir, Evangeline? Sana bu kadar acı veren şey ne ki, benimle bile konuşmayı reddediyorsun?"

Evangeline masasının üst çekmecesini açtı ve Peter'ın mektubunu özetle içine bıraktı. "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi. Sonra, ayağa kalkmak istercesine bir elini masanın üzerine koyduğunda, Elliot hızla uzanıp kendi eliyle elini kapattı.

"Evie." Sesinde nazik bir ihtiyat vardı. "Beni erteleyemezsin. Birbirimize karşı dürüst olmamızın zamanı geldi."

Birdenbire Evangeline ona içini dökmek istedi. Dahası, ondan teselli almak istiyordu. Babasının ailesinin gölgeli varlığı karanlık ve uğursuz bir buluta dönüşmüştü ve bunun karşısında Evangeline, Elliot'ın kollarına çekilip teselli edilmekten başka bir şey istemiyordu. Uzlaşma içinde, sadece arzularına boyun eğdi. "O benim büyükbabam," diye cevap verdi usulca. "O öldü. Dün gece."

Elliot'ın şaşkınlığı açıktı ama elini daha sıkı tuttu. "Çok özür dilerim, Evie. Senin ve kardeşlerinin Bay Weyden dışında dünyada artık yalnız olduğunuzu sanıyordum, öyle değil mi?"

"Yeterince doğru. Bildiğiniz gibi babam ailesinden uzakta yaşıyordu. Yine de insan, olabilecekler için üzmekten kendini alamıyor. Asla olmayacaklar için." *Ve olabilecekler için*, diye ekledi sessizce.

Elliot yumuşak bir sesle, "O halde bu onun büyük kaybı, Evie," diye cevap verdi. Sandalyesinden kalktı, hâlâ Evie'nin elini tutuyordu ve onu masanın arkasından çekti. "Benimle bahçeye gelir misin? Kimse bizi rahatsız etmez."

Evangeline başını salladı, sonra minnettarlıkla ona baktı. Elliot aniden onu hafifçe kollarına çekti ve dudaklarını sertçe alnına bastırdı. Hemen ardından onu serbest bıraktı ve elinden tutarak stüdyonun penceresine doğru itti ve pencereyi açtı. Birlikte güneşin vurduğu bahçelerin sessizliğine doğru yürüdüler.

Kol kola, sessizce çardakların ve çalılıkların yanından geçtiler ve sonunda Elliot onu yanına, تنها bir banka oturttu. "Buraya gel," dedi neredeyse kabaca, sonra onu kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarına gömdü. "Ah, Evie, seni özlemiş olmama dayanamıyorum. Hayır, çok daha kötüsünü! Geri dönene kadar dakikaları saydım. Ve şimdi seni gözlerinde yaşlarla görmek ve işleri yoluna koyamamak..."

Hiçbir şey söylemedi ve kolunun kıvrımına güvenle sokulurken sıcak dudaklarının şakağını okşadığını hissetti. Adam kendini çok iyi, sağlam ve rahatlatıcı hissediyordu. Evangeline böyle bir lüksü tatmayalı ne kadar olmuştu diye merak etti. Çok uzun zaman, diye karar verdi. Çok uzun yıllar boyunca tek başına mücadele etmiş, sadece Winnie ve Peter'ın yardımını almıştı. Bu yeterli değildi. Ancak Elliot, sıcak ve doğuştan gelen gücüyle ona fazlasıyla yetiyordu. Bu gerçek onu endişelendirmeliydi ama şimdilik sadece onun yakınlığının tadını çıkarmaya karar verdi.

"Artık buradayım," diye devam etti, "seni mutsuz görmeye dayanamıyorum." "Ben tam olarak mutsuz değilim," diye karşılık verdi, kendini rahatlamaya bırakarak

Onu.

"Ama perişan haldesin," diye ekledi nazikçe. Elini kızın omzundan aşağı indiren Elliot, nazik ve yatıştırıcı hareketlerle kızın üst kolunu ovmaya başladı. "Büyükbabanı çok mu özledin?"

"Hayır, tanıımıyordum," diye itiraf etti kendi kendine, "onu tanıımıyordum." "Ve yine de onun için ağlıyorsun?" Sesi yumuşak ve yargılayıcı değildi.

"Evet," diye cevap verdi kararsızca, çenesini eğip adamın gümüşü bakışlarının dipsiz derinliklerine baktı. "Ama açıklayamam..." Sesi belirsiz bir şekilde kesildi. "Üvey büyükannem çocuklarını görevleri ve hayalleri arasında seçim yapmaya zorlarken kenara çekilip durduğu için zayıftı sanırım."

"Baban ve onun işi gibi mi?"

"Evet, ve anneme olan sevgisi. Ve başka şeyler de, ama Elliot! Lütfen başka bir şey konuşmamıza izin verin."

Evangeline, Elliot'ın yüzünde bir suçluluk ifadesinin parladığını gördü. "Pekâlâ, Evie," diye cevap verdi sessizce, onu daha yakına çekerek. "Daha fazla konuşmayacağız." Onun yerine elini kaldırarak çenesini kavradı ve başparmağıyla alt dudağının kabarıklığını şefkatle okşadı. Yavaşça başını eğerek onun ağzıyla kendi ağzını buluşturdu.

Bu tatlı bir teselli jestiydi ama Elliot'ın nefesi yanağına değdiği anda Evangeline'in ihtiyacı içinde alevlendi ve öpücüğün daha fazlası olmasını diledi. Onu tatmak, ondan teselli almak, onu tekrar içine almak istiyordu. Adam geri çekildiğinde, gür kirpikleri yanaklarına doğru koyu renk tüyler bıraktı ve Evangeline bir itiraz sesiyle kolunu adamın omzundaki gergin kaslara dolayarak onu kendine yaklaştırdı.

Gözleri titreyerek açıldı, duygulu, kapüşonlu kapakların altında bir parıltı, sonra Elliot onu tekrar, bu sefer derinden öperek, dudaklarını ustalıkla ayırarak, sonra yumuşak, samimi bir sahiplenme eylemiyle içine girerek cevap verdi. Evangeline elini adamın omzunun genişliğinde gezdirdi, sonra yukarı kaydırarak ensesindeki ipeksi saçları okşadı. Dilini sinsice onunkine doğru ileri geri kaydıran Elliot, onun ağzına doğru alçak sesle inledi ve elinin çenesinin kıvrımından, kolu boyunca ve göğsünü avuçlamak için aşağı kaymasına izin verdi.

Meme ucu adamın ısrarlı dokunuşu karşısında sertleştiğinde, Evangeline utanç duymadı, sadece mükemmel, saf bir arzu hissetti. Bu adamı bir kadının bir erkeği isteyebileceği en mahrem şekilde istediğini anlamıştı ve adam ağzını yavaş yavaş geri çektiğinde, avuç içi hala şişmiş göğsüne dayanıyordu, Evangeline bu kayıp karşısında haykırmak istedi.

"Erie," diye homurdandı, nefesi sığlaşmıştı. "Sevgilim, konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı?" Birden uyanan Evangeline, adamın kolundaki pozisyonundan doğruldu ve gözlerini kırptırdı, adamın elinin göğsünden inip hafifçe belinde durduğunu fark etmedi. "Ne hakkında?" diyebildi. Paniğin kalbini saran soğuk pençesini gevşetmeye başladığını hissetti.

Elliot elini onun belinden çekti ve parmaklarını kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi. "Emin değilim," diye mırıldandı belli belirsiz, şimdi yere bakıyordu. "Bir şeyler- biz- lanet olsun, bilmiyorum."

Arkalarında, nemli havada bir çiçekten diğerine süzülen bir bal arısı çalışkan bir şekilde vızıldıyordu. Parlak güneş yer değiştirmiş ve şimdi bank boyunca uzanan bahçe yoluna saf bir öğleden sonra ışığı saçıyordu. Evangeline hem paniğinin hem de tutkusunun azaldığını hissedene kadar nemli toprağın ve yaklaşan yağmurun yoğun, tanıdık kokusunu içine çekerek derin derin ve tekrar tekrar solurken Elliot hâlâ ona bakıyordu. Sonra Evangeline yavaşça ondan uzaklaştı ve evin içinde kendisine ihtiyaç duyulduğuna dair belli belirsiz bir mazeret mırıldandı. Arka girişe doğru yürürken bir yandan da

Kapıyı çekip açana ve salona girene kadar Elliot'ın kızgın bakışları üzerindeydi.

Zor bir işti ama yine de yapılması gerekiyordu. Çoğu şey gibi bu da ona düşüyordu, diye düşündü MacLeod omuzlarını silkerek. En azından geçen hafta böyle düşünmüştü. Ancak şimdi ev sahibesi çayı ustaca bir zarafetle dolduruyor, tabağa ve pantolonunun dizine damlatıyordu. Yaşlı adam sabırlı bir iç çekişle cebinden bir parça keten çıkardı. Neyse ki MacLeod için çay çoktan soğumuştur.

"Vena gude, Bayan Zoë," diye cesaretlendirdi kahya. "Ama misafiriniz biraz daha çay istediğinde, fincanı onun elinden alıp kendi fincanınıza koymalısınız. Bu, hareketli bir hedefe dökmek için demliği masanın üzerine itmekten biraz daha iyi sonuç verecektir."

Masanın öbür ucundan Zoë kıkırdadı ve çocuk boyundaki porselen tencereyi dikkatsizce yere bıraktı. "Kusura bakma MacLeod," diye cevap verdi, MacLeod'un oturma odasına sık sık yaptığı ziyaretler için hazır tuttuğu küçük sandalyede kıpırdanarak. Buklelerinin altından ona tatlı tatlı gülümsedi, sonra içini çekti. "Sence babam onun için dökmeme izin verir mi?"

MacLeod ciddiyetle başını salladı. "Evet, hanımefendi. İşe yarayacağından eminim. Sadece biraz pratik yapmak istiyorsun."

Ve Rannoch da bunu yapabilir, diye düşündü yaşlı adam, başparmağının ucundan daha büyük olmayan porselen bir fincandan narin bir yudum alırken. Kâhya, lord hazretlerinin Bayan Zoe'ye karşı tutumunun son zamanlarda dikkate değer bir değişim geçirmesinden gizliden gizliye memnundu. Çocuk yeni keşfedilmiş bir özgüven gösteriyordu ve bu gerçekten de iyi bir şeydi.

Zoë gülümsedi ve öne doğru eğilerek dikkatle bir tabağa vurdu. "Şimdi sana bu çay keklerini uzatmalıyım, MacLeod. Ama sadece bir ya da iki tane al," diye tembihledi. "İkiden fazlası kötü *ton* olarak kabul edilir!" Tekrar kıkırdadı, üç tane aldı ve tabağı uzattı.

MacLeod kaşlarını çatmak için elinden geleni yaptı. "Och, şimdi! Önce konuklar, Bayan Zoë," diye uyardı. Bir kek aldı, sonra da ısırıldı. "Bu çok güzel bir pasta, hanımefendi. Aşçınızdan bana tarifini vermesini isteyebilirsiniz."

"Elbette Bay MacLeod," diye cevap verdi, gür saçlarını omzunun üzerinden geriye savurarak. "Bu benim için bir onur olur."

MacLeod'un oturma odasının kapısındaki gizli bir öksürük, herhangi bir yanıt verilmesini engelledi. Pudralı bir uşak, çok rahatsız görünüyordu.

uzanmış bir kartvizit taşıyordu. "Affedersiniz, efendim. Lord hazretlerini soran bir ziyaretçi var."

MacLeod ona sertçe baktı. "Ona Lord Rannoch'un evde olmadığını ve beklenmediğini söylemedin mi?"

Uşak coşkuyla başını salladı. "Evet, efendim. Gördüm. Yetkili birini görmek istiyor. Benden başka birini, efendim, demek istedi ama özellikle markinin bir sekreteri olup olmadığını sordu. Onu sarı salona yerleştirdim."

MacLeod içini çekti ve adamı odaya çağırdı. Uşağın salon seçimi anlamlıydı; sarı oda, kaliteli olmayan ama hizmetkârdan daha fazlası olan ziyaretçiler için ayrılmıştı. Tabladaki kartı kaldırıp baktı, sonra da Zoe'ye bir bakış fırlattı. MacLeod sinirlenerek, "İşini belirtmedi mi, dostum?" diye sordu.

Uşak başını salladı. "Hayır, efendim. Ama bu sabah alt katta bazı dedikodular duyduk." MacLeod tedirginlikle Zoë'nin kestane rengi buklelerine baktı ve çocuğun usulca mırıldandığını ve pastasını kemirdiğini gördü. "Belki de bununla ilgilidir," diye sözlerini tamamladı uşak.

MacLeod başını sallayarak, "Belki de," diye onayladı, "ama boş bir gevezelik olduğu kesin. Genç bayanı Trudy'ye geri götür. Ve hemen Gerald Wilson'ı getir."

Zoë uzun bir hayal kırıklığı çığlığı attı, sonra MacLeod'un kasvetli yüzündeki ifadeyi fark etmiş olacak ki aniden sustu.

"Haydi git artık," dedi sevgiyle, ayağa kalktı ve onu sandalyesinden kaldırdı. "Geç oldu genç kız, çay vakti de geçti."

Gerald Wilson, MacLeod'un oldukça sıra dışı emrini yerine getirmek için merdivenleri hızla çıkmıştı. İkinci uşağın doğrudan kâhyaya rapor vermesini emreden bir mesajla aceleyle çalışma odasına gelmesi her gün olan bir şey değildi, ama MacLeod'un Armstrong evindeki konumu göz önüne alındığında, Wilson hiçbir itirazda bulunmadı.

"Bir Bow Street koşucusu mu?" diye yineledi, hâlâ soluk soluğaydı. "Diyorum ki, MacLeod! Mat düşünemiyorum -söylemek istediğim şey-sence bunu yapmalı mıyız? Yani, ya lord hazretleri davetsiz misafirliğimizden hoşlanmazsa?"

MacLeod, Rannoch'un iş adamına baktı ve kaşlarını çattı. "Gude Lord, dostum. Sadece kendini al ve ne bildiğini gör ve söyle

ona hiçbir şey! Bir koşucu her zaman gelmez ve biri onu görene kadar gitmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Wilson sandalyesine yığıldı ve başını salladı. Kederli bir şekilde kartviziti inceledi. Şimdi ne olacak diye merak etti? Rannoch Markisi adına yaptığı görevler son zamanlarda çok daha az kirli görünüyordu, ama bir cinayet! Koşucuları Strath House'a getiren şey bu olmalıydı. Wilson avuçlarının terlemeye başladığını hissetti Günlerdir hizmetkârlar Lord Cranham'ın öldüğünü fısıldıyorlardı ama o sahte serseri hâlâ inatla hayata tutunmaya çalışıyordu. Sonunda ölüm haberi geldiğinde ise şok olmuştu.

"Bayan Fontaine'in öldüğünden emin misiniz?" Wilson kartı tekrar tepsiye bırakarak sordu.

"Evet," diye cevap verdi yaşlı uşak acımasızca. "Zavallı kız tersaneye yakın bir yerdeydi. "Boğulmuş. Aradaki adam öyle duymuş. Kemble ne öğrenebileceğini görmek için gitti, ama bir koşucu, och! Ve işte bu kadar çabuk..." MacLeod gümüş rengi başını salladı ve yorgunluğu aniden ortaya çıktı. "Ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

"Ondan kurtulacağım," diye cevap verdi Wilson aniden, hissetmediği bir güvenle.

Kâhyanın oturma odasından çıktı ve hızla Strath House'un resmi odalarına doğru ilerledi. Sarı salona girdiğinde arka bahçeye bakan pencerenin yanında duran sarı saçlı bir adam gördü. Şapkasını hâlâ elinde tutan Bay Albert Jones ona doğru döndü. Jones tıknaz, geniş omuzlu, basık burunlu bir adamdı; şüphesiz zor bir hayatın kanıtıydı bu. Ancak yüzü başka türlü de hoştu ve neredeyse Wilson'ın hissettiği kadar tereddütlü görünüyordu.

Kısa bir tanışma faslından sonra Wilson onu oturmaya davet etti ve efendisinin ülke içinde seyahatte olduğunu ve dönüş tarihinin bilinmediğini açıkladı. Koşucu, dikkatli ve ölçülü bir tonda, tanınmış bir aktris olan Antoinette Fontaine'in ölümüyle ilgili rutin soruşturmaları yürüttüğünü doğruladı. Bayan Fontaine ya da yasal adıyla Bayan Tanner, dört gün önce tersane yakınlarında terk edilmiş bir barakada bulunmuştu.

Ayrıntılar tamamlandığında Wilson uzun, derin bir nefes aldı ve pince-nez'ini burnunun üzerinde biraz daha yukarı kaldırdı. "Bay Jones," diye sakın bir şekilde başladı, "sizi temin ederim ki, efendim, hepimiz bu vahşi cinayetten büyük rahatsızlık duyduk, ama nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum."

Arayan boğazını temizledi. "Bay Wilson, işvereninizin Bayan Fontaine ile geçmişte bir ilişkisi olduğunu biliyoruz. Onunla arasının iyi olup olmadığını bize söyleyebilir misiniz?"

Wilson ona kibirli bir ifadeyle baktı. "Bildiğim kadarıyla evet. Neden yapmamış olabileceğini düşünemiyorum ama bu soruyu lord hazretlerine sormalısınız."

Bay Jones'un ağzında bir gülümseme belirdi, ama gözleri ifadesizdi. "Aslında niyetim buydu, ama son zamanlarda sık sık şehir dışına çıkıyor gibi görünüyor." Wilson cevap vermeyince, daha sert bir ses tonuyla devam etti. "İşvereniniz artık Bayan Fontaine'i desteklemiyor sanırım?"

Wilson kaşlarından birini sertçe çattı. "Bilemiyorum, efendim."

Jones iç çekti. "Anlıyorum. Gerçi parasının çoğunu senin idare ettiğinden şüpheleniyorum ve bir süredir bunu yapmadığını da gayet iyi biliyorum." Wilson uzun, beklentili bir an boyunca ona bakmakla yetindi ve Jones devam etmek zorunda kaldı. "Yine de Bayan Fontaine varlıklı bir şekilde yaşamaya devam etti. Gerçekten de maddi durumu çok daha iyi görünüyordu."

"Bilemem efendim. Ancak öldüğü için hepimiz son derece üzgünüz."

"Evet, öyle. Ailesi de öyle."

"Ailesi mi?"

"Evet, babası ilkbaharda öldü ve annesi de Essex'teki meyhanelerini yeni kapattı. May-fair'de bir kız kardeşi var, temizlikçi olarak çalışan sessiz bir kadın."

Wilson gülümsemekten kendini alamadı. "Kız kardeşi gibi değil, değil mi?"

Koşucu alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, korkarım öyle bir şey değil." Elini ceketinin cebinin derinliklerine soktu ve siyah kadifeden bir bohça çıkardı. Yavaşça dizinin üzerine koydu ve kumaşı açarak alev alev yanan yakutlarla süslü altın bir kolyeyi ortaya çıkardı. Koşucu konuşurken Wilson'ın midesi bulandı. "Efendim, sormak zorundayım, bunu daha önce gördünüz mü?"

Wilson tekrar sertçe yutkundu ve yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bir an için yalan söylemeyi düşündü ama bu mücevher parçası çok kolay teşhis edilebilirdi. Ve bu, lanet olsun, *cinayetti*. Her ne kadar adamdan hoşlanmaya başlamış olsa da Rannoch için bile yalan söylemezdi. Derin bir nefes aldı. "Evet, sanırım bu Bayan Fontaine'e ait."

Koşucu kibar bir merakla ona baktı. "Anladığım kadarıyla onu iyi tanıyordunuz?"

Wilson dudaklarını kararsızca yaladı. "Ah, hayır. O zevki tatmadım." "Yine de mücevherlerini tanıdınız mı?"

Wilson sertçe başını salladı. "Bu özel parça lord hazretlerinin Noel hediyesiydi. Kuyumcudan kendim aldım. Elbette yanılıyor olabilirim."

"Yanılıyor musun?" Jones'un sesi netti.

"Hayır," dedi Wilson zayıf bir sesle. "Hayır, sanmıyorum." Bir an durakladı, koşucunun gözlerinin onun her hareketini izlediğinin farkındaydı. "Kolye bir setin parçasıydı... yani, eşleşen bir bilezik buldunuz mu?"

"Hayır." Koşucu başını yavaşça salladı. "Hayır, bilezik yoktu."

Wilson ona umutla baktı. "Çalındığını söyleyebilirim. Hırsız -katil- onu almış olmalı."

"Durumun böyle olduğuna inanmıyorum, Bay Wilson. Soygun bir sebep değildi.

Ne de olsa katil bu kolyeyi geride bıraktı."

Wilson'ın kolay bir cevap bulma umudu azalmaya başlamıştı ama bir saman çöpüne tutundu. "Belki de kaçırmıştır. Belki de gece geç saatti ve çok karanlıktı. Duyulmuş ve daha önce kaçmak zorunda kalmış olabilir..."

Wilson'ın sözleri Albert Jones'un başını hafifçe sallamasıyla kesildi. "Hayır, Bay Wilson. Katil bu kolyeyi kesinlikle gözden kaçırmamış. Tam tersine, kolyeyi çok bilinçli bir şekilde kadının boğazına dolamış, sonra da onu boğarak öldürmüştü."

Birdenbire ortaya çıkan bir mide bulantısı dalgası, Wilson'ın gözlerinin önünde odanın kararsızca yüzmesine neden oldu. Yüzü sıcaktan bunalmıştı ve hava aniden kapanmış gibiydi.

Boğulmuş. Satın aldığı ve Marki'nin ona verdiği kolyeyle. Bu çok korkunçtu. Daha da kötüsü, o, Gerald Wilson, işvereni, her şeye gücü yeten ve affetmeyen Lord Rannoch'un suçlanmasına yardım etmişti.

"Özür dilerim," diye kekeleydi kararsızca, "ama yanlış bir varsayımda bulundunuz Bay Jones. Rannoch Markisi asla kimseye zarar vermez."

Koşucu şaşkın görünüyordu. "Sanırım benim henüz varmadığım sonuçlara varıyorsunuz Bay Wilson. Yine de, üzülererek söylemeliyim ki, işvereninizin ünü kendisinden önce geliyor." Wilson şiddetle itiraz etmeye başladı ama Jones avucunu kaldırdı. "Başka bir şey söylemeyin efendim. Bow Street, sağlam kanıtlar olmadan bir asili cinayetle suçlayacak kadar aptal değildir. Ama lord hazretlerinin bazen kindar olduğu da bilinir."

Wilson başını sertçe salladı. "Hayır, bunu kabul edemem. O artık öyle biri değil. Gençliğinde nasıl biri olduğunu bilemem ama iyi ve cömert bir işveren. Ve adil. Evet, adilden de öte." Wilson bunun esasen doğru olduğuna karar verdi. İyi, cömert ve adil biriydi. Son zamanlarda.

Wilson vicdanıyla boğuşurken Jones hiçbir tepki vermedi. Bunun yerine tekrar ceketinin cebine uzandı ve bir zamanlar siyah balmumuyla mühürlenmiş ağır parşömenden katlanmış bir kart çıkardı. "Bay Wilson, bu kâğıdı ya da mührü tanıma şansınız var mı?"

Wilson kartı aldı ve inceledi. Balmumu kesilmiş olmasına rağmen Armstrong armasını görmemek mümkün değildi. Kartı Jones'a geri verdi ve bunu yaparken elinin titrediğini fark etti. İçindeki hastalıklı his daha da güçlendi. "Evet, bu lord hazretlerinin mührü. Yazı kâğıdından emin olamıyorum."

Jones, parmaklarının ustaca bir hareketiyle parşömeni açtı ve Wilson'ın gözleri önünde tuttu. "Bunun işvereninizin el yazısı olduğunu söyleyebilir misiniz efendim?"

Wilson notu taradı ve yutkundu. Rannoch'un cesur, ağır el yazısı benzersizdi, özellikle de lord hazretleri sinirlendiğinde, şimdi Wilson'ın gözlerinin önünde dans eden sekiz küçük kelimeyi kaleme aldığı anda olduğu gibi:

Hata yapma Antoinette, bu son.

Wilson bakışlarını nottan ayırdı ve ayaklarına bakarak zaman kazanmaya, hasarı hafifletebilecek bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Eee?"

"Bu onun el yazısı gibi görünüyor, evet."

"Teşekkür ederim, Bay Wilson." Koşucu sandalyesinden kalktı. Wilson sıkıntılı bir zihinle ayağa kalktı ve onu kapıya kadar takip etti.

Merdivenlerden inmeye başladıklarında Jones, "Lütfen lord hazretlerine kendisiyle şahsen konuşmam gerekebileceğini söyleyin," diye ekledi. "Ve ona başka bir şey daha söyler misiniz?"

"Kesinlikle," diye onayladı Wilson, dönüp ona bakarak.

"Ona arkadaşı Lord Cranham'ın mucizevi bir şekilde iyileştiğini söyleyin. Görünüşe göre şeytan gerçekten de kendine bakıyor."

Ön kapıya varmışlardı, Wilson koşucu giderken kapıyı açık tuttu. "Kesinlikle, Bay Jones," diye cevap verdi, şimdi biraz olsun kendine gelmişti. "Ama size bir tavsiyede bulunmamın sakıncası yoksa?"

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi koşucu, oldukça meraklanmış görünüyordu. "Bow Street'te her zaman biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Wilson mide bulantısını bastırmaya çalıştı ve sahip olduğu azıcık kibirden kurtuldu. "Lord Cranham'ın ağacına tırmanmaya çalışın, efendim, bakalım aşağıya neler inecek. Cinayet için sebebi olan başkalarının da olduğunu görünce şaşırabilirsiniz. O ve Bayan Fontaine'in son zamanlarda birlikte olduklarına inanıyorum."

Albert Jones sadece başını salladı, şapkasını kafasına sertçe indirdi ve mermer basamaklara çıktı. Wilson'la yüzleşmek için geri döndü. "Sizi temin ederim efendim," diye cevap verdi büyük bir sükûnetle, "ayaklarım beni yanıltmadı. Elbette, Lord Cranham biraz rahatsız olduğu için akort konusunda bir sorun var. Ne yazık ki benim için, cinayetin tam olarak ne zaman işlendiğine dair belirsizlik neredeyse herkesi şüpheli hale getiriyor."

Wilson sertçe başını salladı. "En azından açık fikirli olduğunuz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye yanıtladı koşucu. Sonra döndü ve geniş mermer basamaklardan hızla aşağı indi.

Elliot büyük bir aceleyle akşam yemeği için hazırlandı. Evangeline'le tekrar konuşmak, iki saatten az bir süre önce ayrılmış olmalarına rağmen her şeyin yolunda olduğuna dair kendini rahatlatmak için sabırsızlanıyordu. Onun öpücüğünün anısı hâlâ dudaklarında yanıyordu. Bir şeylerin olması gerektiğini fark etti. Bir şey çözülmeliydi, yoksa yakında korkudan çıldıracaktı. Ya da endişe. Bu noktada, Elliot hangi uçucu duygunun onu ilk önce uçuruma sürükleyeceğini pek bilmiyordu ama şu an için Evie'yi görmek yeterli olabilirdi ve bu yüzden büyük bir özenle Kemble'ın isteksizce verdiği basit ama kullanışlı başka bir ceket ve pantolon giydi, sonra kendi ceketini bağladı.

sıradan bir tarzda kravat takıyordu. Sonradan fark ettiği üzere, giyim tarzının kısa süre sonra getireceği rahatsızlığın habercisi olan hiçbir şey yoktu.

Merdivenlerden inip misafir odasının önünden geçerken, piyanonun yanında duran Evangeline'i gördü. Safir ipeğinden, altınla işlenmiş, modaya uygun şekilde düşük kesimli, göz alıcı yeni bir elbise giymişti. Sanki Winnie Weyden, Evie'nin adına terziyle işbirliği yapmış gibiydi. Elliot geniş çift kapıya doğru ilerledi ve yalnız olmadığını görünce şaşırđı.

"Ah, Bay Roberts!" diye bağırdı, sesi her zamankinden çok daha sert çıkıyordu. "İçeri buyurun. Burada sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Daha birkaç saat önce kollarında sıcacık ve uysal hissettiğini hatırlamaya çabalayan Elliot, gergin sessizlikte Evangeline'in kısıtlı, ilkel hareketlerle ona doğru ilerleyişini izledi. Chatham'ın salonuna tam adımını attığında, soğuk ocağın yanında duran, pahalı ayakkabılı bir ayağını pirinç çamurluğın üzerine koymuş, kıta modasına uygun giyinmiş, zarif, neredeyse züppe beyefendiyi gördü. Elliot içgüdüsel olarak adamın İngiliz olmadığını biliyordu. Uzun boylu, kıvrak ve son derece yakışıklı olan bu yabancı, Elliot'ın aklına Linden'ı getirmişti ama o bile hiçbir zaman bu kadar iyi giyinmemişti. Kendi sade kıyafetinin rahatsız edici bir şekilde farkında olan Elliot, yeni gelen adamı görür görmez küçümsemekten kendini alamadı.

"Bay Roberts?" diye tekrarladı Evangeline yumuşak bir sesle. "Lütfen sizi Etienne LeNotre ile tanıştırmama izin verin, Chalons Kontu, az önce bizi ziyaret ederek sürpriz yapan bir dost Etienne, bu Bay Elliot Roberts, bahsettiğim misafir."

Elliot, ziyaretçi *Etienne* iken, kendisinin bir kez daha süt çocuğu *Bay Roberts'a* dönüştüğünü fark etmekten kendini alamadı. Cilalı asilzade ayağını zarifçe çamurluktan kaydırđı ve kibarca eğildi, zarif bir sarışın kaş kibar bir merakla çarpıldı. De Chalons'un kusursuz tavırlarına rağmen, Elliot ziyaretçinin kendisine üstü kapalı bir şüpheyile baktığını hissedebiliyordu.

"Ah, evet, gerçekten. Sanırım Londra'dan?" diye sordu de Chalons soğuk bir beklentiyle. "Siz benim Evangeline'imın son şaheseri olacaksınız, *değil mi?*"

Elliot sert bir gülümsemeye zorladı ve de Chalons'un seçtiği kelimeler karşısında yaşadığı panik dalgasını gizlemeyi başardı. *Onun* Evangeline'i mi? Elliot'ın beklenmedik endişesi bir anda, kendisinden Evangeline'den vazgeçmesinin istenebileceğine dair belirsiz bir endişeye dönüştü.

Akşam yemeğindeki şeref koltuğunu, daha önemli bir pozisyonun çoktan gasp edilmiş olduğuna dair ürpertici bir korkuya bıraktı. Kontun hâlâ kendisine umutla baktığını fark etti.

Elliot alçak ve dengeli bir ses tonunu zorlayarak, "Kesinlikle öyle olmasını umuyoruz," diye onayladı. "Bayan Stone'un ailesinin bir dostu musunuz?" Soru biraz ileri gitmişti ama Elliot hemen iki kişinin şüpheli koruyucu rolünü oynayabileceğine karar verdi.

Kont alınmamış gibi görünüyordu. "*Mais oval* Of many years." Birden bakışları kapıya doğru kaydı ve de Chalons'un canlı mavi gözlerinde acı olabilecek bir şey hızla parladı. "Ah! İşte neşeli dul kadın!" dedi sakın bir sesle, yontulmuş yüz hatları bir vurdumduymazlık aynasına dönüşmüştü.

Elliot arkasını döndüğünde Bayan Weyden'in kırmızı elbisesiyle odaya girdiğini gördü. Skandal bir kesime sahipti ve kadının şehvetli vücudunu en iyi şekilde sergiliyordu. Elbette bu durum, yüzünün tüm rengi solmuş olan Kont'u etkilemişti. "Winnie, *ma jeune femme!*" diye bağırdı, kollarını iki yana açarak odanın içinde yumuşak adımlarla ilerlerken.

Bayan Weyden kuru kuru güldü. "Etienne, *mon jeune amour!*" diye cevap verdi, kusursuz yanağını Fransız'ın öpücüğüne çevirerek. "Ama sevgilim, belki de ikimiz de yalan söylüyoruz? Ben genç değilim, seninle aşk hakkında da konuşmamalıyım."

"Ah, *mon coeur!*" De Chalons parmaklarını melodramatik bir şekilde kalbine bastırdı. "Beni çok yaraladınız. Soissons'dan onca yolu sırf sizinle yemek yemek için gelmişken böyle bir muameleye maruz kalmak."

"Bah." Bayan Weyden güldü, Evangeline'e beklenmedik bir bakış fırlattı, sonra da kontu değerlendirdi. "Seni buraya neyin getirdiğini biliyorum, Etienne. Evangeline'i görmeye geldiniz." Gür dudaklarını somurtarak sabitledi. "Onu benden alacaksınız, değil mi?"

"*Mais rum*, Winnie. İkinizi de alacağım!" diye cevap verdi Kont, Elliot'ın çok daha az hoş bir duyguyu gizlediğini sezdiği, görünüşte yapmacık bir neşeyle gülerek. De Chalons düzgün bir çeyrek dönüş yaptı ve kollarını zarıfçe hanımlara uzattı. "*Allons*, güzel mücevherler. Sizi akşam yemeğine götüreceğim."

Winnie kolunu de Chalons'un kolunun arasından geçirdi ve yürürken dostça konuşmaya devam etti. Evangeline ise usulca geri çekilerek Elliot'ın yanına geldi ve Elliot'ın aniden güven verici bulduğu bir sahiplenmeyle onun kolunu kavradı. Hafifçe dönüp göz ucuyla ona baktı ve kızın günün erken saatlerine göre çok daha solgun göründüğünü fark etti. İzin verdi

Aç gözleri Evangeline'in yüzünden zengin safir elbisesinin derin dekoltesine doğru kayd ve aklına hemen *kırılğan* ve *soğuk* kelimeleri geldi. Neredeyse aynı anda, Evangeline'in Etienne LeNotre'u görmekten hiç de memnun olmadığına dair biraz rahatlatıcı bir kuşku duydu.

Elliot'ı rahatlatan şey, şeref koltuğunun istimlak edilmemiş olmasıydı. Kont, Winnie'nin solunda oturuyordu, Evie'ye olan mesafesi, aksi takdirde berbat bir yemekte tek parlak noktayı oluşturuyordu. Elliot kibarca evet, gerçekten de bu dili konuşabildiğini kabul ettikten sonra yemek sohbetinin büyük kısmı Fransızca devam etti. Çok geçmeden bu ifadenin en iyi ihtimalle şüpheli olduğunu fark etti. Frederica da dahil olmak üzere diğer herkes hızlı bir kozmopolit gevezelik akışı içinde canlı bir şekilde gevezelik ediyordu. Kelimelerin çoğu ona yabancı geliyordu - kısmen Flamanca olduğundan şüphelenmeye başladı Elliot sıradan kıyafetlerine baktı, etrafındaki kibar konuşmaları dinledi ve hayatında kendini hiç bu kadar yabancı hissetmediğini fark etti. Elliot, yeni keşfettiği *suçluluk* ve *utanç* duygularının arasına, duygusal repertuarına *sanatsızlık* ve *aptallığı* da sıkıştırmıştı.

Açıkça anladığı tek konu, Nicolette'in, ailenin iki hafta içinde bahçe terasında sahnelenmek üzere, "*Much Ado about Nothing*" adlı bir gösteri düzenlemesini önermesiydi. Cilveli bir şekilde gözlerini kırıpıştırarak Elliot'tan Beatrice'ine Benedick olarak katılmasını istedi, sonra da kalan rolleri keyfi olarak dağıttı. Çok geçmeden, bitmek tükenmek bilmeyen yemek sona erdi ve aile salona doğru dağılmaya başladı.

De Chalons, ev sahibesinin Gus ve Elliot'la birlikte bir şişe Porto şarabının tadını çıkarma teklifini reddetti. "*Merci, mats nan*, Evangeline. Seninle konuşmam gereken bir şey var, canım."

Evangeline kaskatı kesildi, bakışları endişeyle Gus'tan Elliot'a, sonra tekrar Kont'a kayd. "Elbette, Etienne," diye kabul etti sonunda. "Misafir odasına gidelim mi?"

De Chalons kibarca gülümsedi. "Lütfen stüdyoya gidelim. Babanızın çalışmalarını bir kez daha görme ihtiyacı hissediyorum. Onu görmeyeli uzun zaman oldu ve bunu yapmak bana büyük bir keyif verecek. Daha sonra, belki benimle bahçede yürüme nezaketini gösterirsiniz?"

Evangeline başıyla onayladı. Tam o sırada Tess elinde bir şişe Porto şarabı ve üç bardak taşıyan ağır bir tepsiyle içeri girdi. Gus davetkâr bir tavırla tepsiye doğru başını salladı ve Evangeline ile de Chalons ayrılırken Elliot sandalyesine geri kayd.

"Aile dostu," diye tekrarladı Gus sempatiyle, sanki Elliot'a bir açıklama yapmak gerekiyormuş gibi.

Elliot birdenbire Weyden'ların Evangeline'le büyüyen ilişkisi hakkında ne düşündüklerini merak etti. Ona karşı beslediği özel duygular bu kadar açık mıydı? Ve Gus, Fransız'ın Elliot'ın rakibi olduğuna mı inanıyordu? Elliot yavaşça kadehini yudumladı. "De Chalons'u iyi tanıyor musunuz?"

Gus başını salladı ama gözlerinde bilmiş bir ışık parladı. "Pek iyi değil. Savaş sırasında bir süre burada kaldı, ama ben o zamanın çoğunda okuldaydım. Anlaşılan Peter geçen ay Viyana'da Etienne'i görmüş ve onunla birlikte Londra'ya dönmesini istemiş. Belki de Etienne'in aniden buraya gelmesinin bununla bir ilgisi vardır."

"Neden?" diye sordu Elliot açık açık, gözlerini genç adamın üzerinde gezdirerek. Bu gece alışılmadık biçimde ölçülü davranan Gus'ın de Chalons'a tam olarak güvenmediğini anlamıştı. Elliot aniden bu evde bazı karanlık sırlar saklandığını fark etti. Bunu hissedebiliyordu Bu gece, ilk kez kendini Chatham'da bir misafirden başka bir şey gibi hissetmiyordu ve bunun farkına varmanın ona ne kadar acı verdiğini görünce şok oldu.

Gus iskambilini bir çırpıda fırlattı ve boş bardağı kötü niyetli bir takırtıyla yere bıraktı. "Bir şey diyemem, Roberts. Sadece bir şüphe." Masadan aniden kalkmak için sandalyesini itti. "Whist?"

Elliot başını salladı. "Hayır, Weyden, ama teşekkür ederim. Sanırım de Chalons'un işi bittiyse stüdyoda bir gezintiye çıkacağım, sonra da kendimi yatağa atacağım."

Gus başını dostça sallayarak, "Nasıl istersen," diye onayladı. Bu gece Elliot'tan kurtulduğu için neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Geniş odaya girdiğinde stüdyo gerçekten de boştu. Kaldırım taşlarının üzerinde aylak aylak dolaşırken topuklu ayakkabılarının sesi boşluğun içinde rahatsız edici bir şekilde yankılandı. Leopold'un tablosu hâlâ duvara dayalı duruyordu, yanında yerde açık bir sandık vardı. Peter Weyden'in adamları ilk ışıktaki tabloyu Londra'ya götüreceklerdi. Elliot, Evangeline'in böylesine bariz bir başyapıttan ayrılma kararı yüzünden acı çekip çekmediğini merak etti. Elliot'ın onu satın aldığını öğrendiğinde ne hissedecekti? Ya da hiç öğrenecek miydi? Bu kasvetli düşünceyle Elliot, devasa tuvalin çarpıcı güzelliğine hayran olmak için köşeye sıkıştı, ancak bir kez konumlandığında, onu neredeyse hiç görmedi ve hızla kendini bir endişe girdabında kaybetti.

Etienne LeNotre kimdi? Akşam yemeğinde aile üyelerinin tepkileri şaşırtıcı derecede karışıktı. Michael ona, sevilen ama nadiren görülen bir amcaya duyulan mesafeli bir coşkuyla bakıyor gibiydi. Nicolette ve büyük oğlanlar Kont'un yanında neredeyse temkinli davranıyorlardı. Frederica ise onu hiç hatırlamıyordu ve Evangeline, de Chalons'un son ziyareti sırasında Frederica'nın henüz küçük bir çocuk olduğunu açıklamıştı. Evangeline Kont'tan hoşlanmıyor gibi görünmese de, yemek boyunca kesinlikle rahat değildi. Bu ne anlama geliyordu? Stüdyonun içindeki hava aniden yoğun ve sıcak gelmeye başladı ve Elliot sabırsızca gömleğinin boğazını çekiştirerek kravatını gevşetti.

Aniden, terastan açılan Fransız pencerelerinin gıcırtısı Elliot'ı huzursuzluğundan zorla çekip çıkardı Evangeline'in devasa şövalesinin arkasındaki garip konumu göz önüne alındığında, hiçbir kaçış yolu göremiyordu. Elliot güney duvarının sadece bir ucunu görebiliyordu ama içgüdüsel olarak Evangeline'in odaya girdiğini biliyordu. Dahası, de Chalons'un sert sesi kısa süre sonra onunla birlikte döndüğünü açıkça ortaya koydu.

Hızlı bir Fransızcayla konuşuyorlardı ve Elliot şimdi yemekte konuştuğundan daha az şey anlıyordu. Belli ki ikisi tartışıyorlardı ama de Chalons'un hızlı soru yağmuruna Evangeline'in verdiği yanıtlarda gözle görülür bir korku yoktu.

Elliot hem kulaklarını hem de kelime dağarcığını zorladı. Michael'ın adı sık sık geçiyordu ama belirsiz bir bağlamda. Tonoğlu odadaki yankılanma göz önüne alındığında, sanki Evangeline ve Kont güney duvarı boyunca yavaşça geziniyorlarmış gibi geliyordu. Sonunda Elliot'ın görüş alanına girdiler, böylece dudaklarını ve jestlerini gözlemleyebildi.

De Chalons'un Evangeline'in kendisiyle birlikte gitmesi için ısrar ettiği kısa sürede anlaşıldı. Elliot şaşkına dönmüştü. Gecenin erken saatlerinde Winnie'nin sadece şaka yaptığını düşünmüştü ama şimdi de Chalons oldukça ciddi görünüyordu. Odanın içinde ilerledikçe yalvarışları daha da şiddetlendi ve Evangeline her adımda daha da perişan görünüyordu. De Chalons aniden durdu ve daha vurgulu konuşmak için sesini yavaşlattı. Artık Elliot söylenenlerin çoğunu anlayabiliyordu.

"Evangeline, sevgilim," diye ısrar etti Kont, "hemen benimle şatoma gelmelisin. Yeni yıla kadar Soissons'da benimle kal. Kalmalısın."

"Hayır, henüz değil, Etienne." Evangeline artık neredeyse ağlıyordu. "Lütfen, henüz değil."

"Sus, Evangeline. O kadar da kötü değil! Seni korumam altında tutmak istiyorum. Fransa'da mutlu olacağına söz veriyorum." Onu kollarına çekti.

Bu hareket üzerine Elliot, de Chalons'un boğazına sarılma isteğini güçlkle bastırdı. Bu kendini beğenmiş züppe Chatham'a girip masum bir genç kadına zorla ilgi göstermeye nasıl cüret ederdi? Elliot, Fransız'a karşı şansını tartmaya başlamıştı bile -adamlar arasında beş santim ve en az iki taş vardı- o sırada LeNotre'un yaptığı şeyin Evangeline'e karşı kendi yaptıklarından çok da farklı olmadığı aklına geldi. Bunun utancı onu şok etmişti.

Hayır, hiç de aynı şey değildi, diye kendi kendine tartıştı Elliot. Bu kibirli, gösterişli Fransız görünüşe göre bir metres arıyordu. Elliot bir eş istiyordu.

Bir eş mi? Bunun farkına varmak onu ayılttı. Ama bunun doğru olduğunu fark etti. Yolun bir yerinde Evangeline'le evlenmek umutsuz olduğu kadar gerekli de olmuştu. Çok ciddi bir şey olmazsa, ona asla sahip olamayacaktı. Neden sahip olsun ki? Belli ki Evangeline zengin taliplerden yoksun değildi.

Kontun gömleğinin ön kısmına doğru neredeyse duyulmayacak şekilde konuştu. "Bunu Michael'a yapamam, Etienne. Ayrıca, burada Chatham'da çok mutluyuz."

"Evangeline." Onu kendinden uzaklaştırdı, sonra da omuzlarından hafifçe sarstı. "Daha iyi bir alternatifin olmayabilir. Bu şekilde başka kime güvenebilirsin?"

"Lütfen, Etienne. Winnie'yi ve çocukları bırakmamı isteyemezsin!"

"Winnie seninle gelecek yıl Ghent'te buluşabilir," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Evangeline sessizce başını salladı. Gözyaşları gerçekten de fildişi yanaklarından aşağı dökülüyordu ve Elliot'ın saklı kalmak için oldukça sınırlı olan kendine hâkimiyetinin her santimini kullanması gerekiyordu. Umutsuzca tuvalin arkasından fırlamak ve Galyalı piçi, delici mavi gözleri buğulanıp göğsüne doğru yuvarlanana kadar boğazlamak istiyordu. Böyle bir adam nasıl olmuştu da Evangeline üzerinde güç sahibi olmuştu? Başka bir alternatifi olmayabileceğini söylemişti. Ne yalan ama! Kuşkusuz, onun sevgisini kazanma şansları olsaydı, kendilerini seve seve ayaklarına atacak yüzlerce iyi niyetli erkek vardı. De Chalons, Evangeline'i kendi isteklerine aykırı davranmaya nasıl zorlayabilirdi?

Evangeline'in sesi fısıltıya dönüştü. "Hayır, Etienne, seninle gelemem. Eğer beni önemsiyorsan, ısrar etmezsin Belki başka seçeneğim kalmadığında, eğer iş o noktaya gelirse Belki o zaman bana şimdi cömertçe sunduğun şey için minnettar olurum." Gözyaşlarının arasından tatlı tatlı gülümsüyordu ve Elliot tiksinti ve korkudan midesinin bulandığını hissetti.

Elbette, mesele para değil miydi? Chatham Lodge zarif bir evdi ve Evangeline'in geniş ailesi görünürde konfor içinde yaşıyordu ama belki de her şey görüldüğü gibi değildi. Aslında bir keresinde mali durumlarından genel hatlarıyla bahsetmiş ve sermayenin korunmasıyla ilgili belli belirsiz bir endişesini dile getirmişti ama bu mantıklı bir iş uygulamasından başka bir şey değildi. Mülk borç içinde miydi? Belki de Chatham ipotek edilmemişti ve ipotek edilmişti? Hayır, bu hiç mantıklı değil.

De Chalons aniden Evangeline'in elinin üzerine eğildi ve Elliot'ın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı, sonra da aceleyle oradan ayrıldı. Sırtı Elliot'a dönük olan Evangeline bir süre masasının yanında durdu, sonra aniden pencereden bahçeye doğru kaçtı.

Elliot'ın zihninin karanlık dehlizlerinde, korkunun döllediği bir tohum kök saldı ve büyümeye başladı. En azından bariz bir çözüm vardı. Sessizce sıkışık köşeden çıktı ve Evangeline'i takip etti.

Onuncu Bölüm

Aşk acısı, diğer tüm zevklerden çok daha tatlıdır.

-John Dryden

Akşamın erken saatlerinde ılık bir poyraz rüzgârı Essex'i alçak bulutlardan oluşan bir battaniyeye bürümüş, şimdi de ince bir ay parçasını örtmüştü. Çevredeki ağaçlar hafif esintiyle titrerken, gece havası yaklaşan bir fırtınanın vaadiyle ağırlaşıyordu. Karanlıkta gözlerini zorlayan Elliot, ayakta durmuş bahçeye bakan Evangeline'i güçlükle seçebiliyordu. Üst terası çevreleyen taş bariyere neredeyse güçsüzce yaslanmıştı. Doğu Anglia'dan gelen ve yakın tepelerde uğursuzca yankılanan uzak bir gök gürültüsü sessizliği delip geçti.

"Evangeline?"

Onun sesiyle Evangeline'in başı döndü. Boş gözlerle ona baktı. Sessizlik içinde Elliot, bayraklı terasın kenarında onun yanında durana kadar yaklaştı. Bakışlarını bir kez daha uzaktaki ormana çevirdi.

Elliot kararlı bir şekilde kollarını alçak taş duvara dayadı ve parmaklarının istemsizce kayaya ve harca battığını hissetti. Başını eğdi ve güç için dua etti. "Evangeline, bana doğruyu söyle." Sözleri acı dolu bir törpü gibi çıkıyordu. "Kont de Chalons ile ilişkiniz nedir?"

"Kulak misafiri mi oldun?" diye sordu yumuşak, duygusuz bir ses tonuyla.

"Bir kısmı, evet." Başını çevirip ona baktı, sert bir cevap beklediğini biliyordu ama cevap gelmedi. "Lanet olsun, Evangeline, söyle bana! İkinizin arasında her ne varsa, Tanrı aşkına, söyle bana. Bana en kötüsünü hayal ettirme."

Evangeline ona kasveti delen acı bir kahkahayla cevap verdi. "En kötüsü mü? En kötüsü nedir, Elliot? Merak ediyorum."

Ve birdenbire onu omuzlarından tutup, niyetlendiğinden çok daha sert bir şekilde kendine doğru çekti. Stüdyodan sızan zayıf lamba ışığında bile solgun ve sarsılmış görünüyordu. "En kötüsü mü, Evie? En kötüsü beni hiç umursamaman olurdu. Ona, o adama, LeNotre'a değer verdiğinizizi. Bu gecedan önce adını hiç duymadığım, bu evdeki varlığı beni tamamen şaşırtan bir yabancı..."

"Elliot," diye cevap verdi neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla, "de Chalons babamın öğrencisiydi. Peter'ın arkadaşıydı. Benim için değerlidir, evet, ama daha fazlası değil."

"Sana karşı olan hislerinin platonik olmadığını belirttiğim için kusura bakma," diye ısrar etti Elliot acı bir şekilde, yumruğunu taş duvara vurarak, öfkeli hareketini uzaktan gelen bir şimşek titreşimi noktaladı. "Lanet olsun, Evangeline! Buna dayanamıyorum. Anlamama izin ver. Seni alıkoymayı teklif ediyor - sanırım bu adamın önerdiği şeyin adil bir tercümesi. Dayanılmaz bir hakaret! Hem de buraya davetsiz gelen, sonra da sanki bu eve aitmiş gibi davranan bir adamdan."

Evangeline çenesini kaldırıp doğrudan adamın gözlerinin içine baktı ve Elliot onun düşmanlığının alevlendiğini hissetti. "Sana değer veriyorum Elliot," diye fısıldadı kısık sesle, sesi hiç titremiyordu, "ama sen benim bekçim değilsin, evime kimin girip çıktığını sana söylememe de gerek yok."

Elliot bir elini telaşla saçlarında gezdirdi ve haddini aştığını fark etti. "Mesele bu değil, Evie. Ben sadece-"

"Ne demek istediğini biliyorum," diye araya girdi soğukkanlılıkla, "ve mesele şu ki, hayatımda anlamaya başlayamayacağın çok şey var, hakkında hiçbir şey bilmediğin birçok insan var. Bunun tersi de kuşkusuz doğru. Ben sizin geçmişinizi araştırmıyorum ve sizin de bana aynı nezaketi göstermenizi tercih ederim."

Elliot sertçe başını salladı. "Pekâlâ," diye cevap verdi, bir krizin eşiğinde olduğunu hissederek. Daha da kötüsü, Evangeline'in argümanı onun bildiğinden çok daha fazla doğruluk payı içeriyordu ve Elliot bir kez daha utanmıştı. Evangeline'in başını neredeyse belli belirsiz sallayışını izledi ve bir gözyaşını daha kırptırdı.

Kızgındı ve Elliot'ın yatıştırmaya başlayamayacağı, açıklanamaz bir şekilde canı yanıyordu. Neredeyse sessizlikte onun sakın nefes alışını dinledi, sonra bir kolunu güven verici bir şekilde dar beline doladı. "Affet beni, Evie. Kendimi unuttum."

Evangeline belli bir teslimiyet içinde, gecenin ılık havasına derin bir iç çekti. "Elliot," diye başladı yumuşak, çekingen bir sesle, "çünkü sana değer veriyorum"

Etienne'in ne demek istediğini anlamanızı istediğim için size açıklayacağım
-."

Elliot onun sözünü nazikçe kesti, belindeki kavrayışını sıkılaştırdı ve onu kendine çekti. Sadece teselli etmek için yapılan bu hareketle, ona yaklaşp sıcak, kadınsı kokusunu içine çekerken, kıskanç öfkesi saf arzuya dönüştü, karnında alçak ve sıcak bir şekilde alevlendi, tüm mantığını yakıp yok etti Bakışları yüzünün mükemmel dönüşünde aşağıya doğru kaydı, kristal mavisi gözlerindeki hüznü, çenesinin zarif kıvrımını ve titrek, narin bir şekilde olgunlaşmış ağzını aldı.

De Chalons'un cehennemde yanabileceğine aniden karar verdi.

"Hayır, Evie," diye mırıldandı, boştaki elini omurgası boyunca kaydırarak ensesine doladı, "hiçbir şey söylememelisin." Elliot başını eğip dudaklarını kızın kulak memesinin altındaki yumuşak deriye değdirirken sesi acı dolu bir fısıltıyla çıkıyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye devam etti, dudaklarını çenesinin güzel kıvrımında gezdirerek ağzını aldı.

Evangeline tam bir teslimiyetle, Elliot'ın dudaklarını şiddetli, amansız ve yoğunluğu neredeyse vahşi olan bir öpücükle yakalamasına izin verdi. Ezici ağzı sıcak şarap ve ballı ipek tadındaydı ve bu sefer dili baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarına doğru kaydığında, kadın hevesle açılarak onu okşamak ve keşfetmek için derinlere götürdü. Tamamen kadınsı içgüdülerle tepki veren Evangeline, acilen ona doğru hareket etti, dilini yumuşak bir şekilde onunkine doğru kaydırıp ve artan bir güvenle tutkusuna karşılık verdi. Boğazının derinliklerinde yumuşak bir inilti başladı ve bir elinin onun beline dolanmasına ve sırtının sert kaslarını hissetmek için ceketinin sıcak yününün altından yukarı kaymasına izin verdi. Elliot'a duyduğu öfke anına rağmen, bu gerçek gibiydi. Güvende hissetti. Elliot'ın kucaklaması ona en kısa süreli bir güvenlik yanılsaması bile verebilecek tek şey gibi geliyordu.

Evangeline, Elliot'ın elinin aşağı kayarak kalçasının kabarıklığını okşadığını ve sonra onu kabaca kendisine doğru kaldırdığını hissettiğinde, hareketlerindeki artan pervasızlığı belli belirsiz sezdi. Adam kendini ona doğru bastırduğunda alev bir anda yükseldi ve kadınsı tümseğine karşı sert ve dik olan uyarılmışlığını hissetti. Acil, itici bir açlık karnını deldi ve buna karşılık olarak tekrar inledi ve istediği ama tam olarak bilmediği bir şey için yalvarırken tırnaklarının yeğinin kumaşını pençelediğini hissetti.

kavradı. İlgüdüsel ve arzulu bir şekilde ona doğru eğilirken sıcaklık, sıcaklık ve ihtiyaç içinden geçti.

Kadının tatlı, gırtlaktan gelen tutku dolu iniltisi, Elliot'ın midesini keskin bir bıçak gibi kesen bir açlığa yol açtı. Tanrım, Evangeline'i nasıl da istiyordu, ona sahip olmak için her şeyi yapardı. Hızla kendini kaybettiğini hisseden Elliot, sonunda Evangeline'in davetkâr kalçalarından ve ağzından yavaş yavaş uzaklaşacak kadar kendini kontrol etmeyi başardı. Adamın dudakları onunkilerden ayrılırken Evangeline protesto edercesine hafifçe inledi. Neredeyse körü körüne, tatlı, kuralsız baştan çıkarmanın tam tanımı olan bir hareketle onu kendisine doğru itmek için ellerini sırtının küçük kısmından aşağıya ve daha aşağıya kaydırды.

"Hayır," diye sertçe mırıldandı ve kızın yüzünün nazik hatlarında önce acının, sonra da aşağılanmanın oynasmasını izledi. "Oh, Tanrım, Evie-"

"Beni istemiyor musun, Elliot?" diye fısıldadı. Kalkık yüzü, dolgun ve davetkâr dudaklarına rağmen masumdu. "Beni çekici bulduğunu ummuştum."

Elliot kendini arkasındaki taş duvara doğru sertçe bıraktı, sonra alnını hafifçe onunkine değdirdi. "Yüce Tanrım, evet, Evie. Seni istiyorum. O kadar çok ki neredeyse-" Elliot aniden kendini kontrol etti.

"Güzel," diye araya girdi Evangeline nefes nefese. Bahçe duvarının ötesinde, bir şimşek uzak ormanı sert bir şekilde aydınlattı ve şimdi çok daha yakın olan gök gürültüsü bulutların arasından tekrar gürledi.

Elliot başını dikleştirdi ve onu sertçe göğsüne doğru çekti. Büyük bir konsantrasyonla ellerinin hareketlerini disipline etti, dar sırtının narin kıvrımlarını hafifçe aşağı yukarı ovuşturdu. "Evangeline,TM" diye konuştu kızın saçlarına hararetle, "benimle evlenir misin?"

Beklenmedik teklif ağzından henüz çıkmıştı ki, kadının kollarında kaskatı kesildiğini hissetti. "Seninle evlenmek mi?" Evangeline'in sesi göğsüne doğru bir fısıltı gibi çıkarken, kendi sözlerinin tüm önemi Elliot'a çarptı. Yavaşça başını kaldırdı ve Elliot tutuşunun gevşemesine izin verdi. Evangeline ona bakmak için çenesini kasten eğdi. Adam ciddi miydi? Elliot'ın teklifi karşısında afalladığı kadar, beklenmedik bir şekilde evet deme arzusu da onu şaşırtmıştı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kendini savuşturdu, beklenmedik bir şekilde hem en sevdiği hayaliyle hem de en korkunç kâbusuyla karşı karşıya kalmıştı.

İçinin derinliklerinde, ayartma ve pişmanlık ağrıyan bir düğüme dönüştü. Ah, Elliot Roberts'ı hayatında hiçbir şeyi arzulamadığı kadar çok istiyordu!

Ama Michael'ın onun tam bağılılığına ihtiyacı varken, kendini bir başkasına adayacak kadar nasıl bencil olabilirdi? Gerçekten de, herhangi bir İngiliz beyefendisi gerçeği öğrendiğinde onu nasıl isteyebilirdi: kendisi ve kardeşleri aristokrat akrabaları tarafından soğuk bir şekilde reddedilmişti ve onlarla arkadaş olan herkes bu her şeye gücü yeten ailenin gazabına uğramayı bekleyebilirdi. Üstelik Elliot'ın kalbi başkasına aitti. Teklifi, saçma bir erkeksi kıskançlık ve ateşli bir arzudan başka bir şeyin yönlendirmediği bir dürtüyle söylenmişti. Evangeline şimdi onun gözlerini aydınlatan duyguyu tanıdı; bu şoktu. Gerçekten de, Elliot'ın sahiplenme ve tutku ateşiyle söylediği kendi sözleri karşısında şaşkınlığa düştüğü açıktı.

"Evet de," diye cevapladı Elliot, sağduyusuna rağmen giderek artan bir güvenle Ne de olsa evlenmeliydi, değil mi? Belki de sevemeyecek kadar yorgun ve yaralı olmasına rağmen, bu evliliğe tamamen engel miydi? Gerçekten de annesi ona sık sık bir varise ihtiyacı olduğunu ve denerse iyi bir koca olabileceğini hatırlatıyordu. Evangeline onu arzulayan güzel ve tutkulu bir kadındı. Onu! Ve ona umutsuzca ihtiyacı vardı; sadece onunla huzur bulabilirdi. Bunu artık biliyordu. Elbette, tüm olasılıklara rağmen, aralarında bir evlilik iyi olabilirdi. Elbette, istemeden yaptığı aldatmacayı açıklayacak kelimeleri bulabilir ve bir şekilde onun nasıl hissettiğini anlamasını sağlayabilirdi./p>

"Evet," diye tekrarladı kararlılıkla. "Sadece evet de, Evie. Evet dersen her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Sessizce başını salladı. Ufukta şimşekler yeniden çaktı, şimdi daha parlaktı ve Elliot onun yüzündeki yumuşak tutku ışıltısının söndüğünü görebiliyordu. "Hayır, Elliot yapamam, çok üzgünüm. Düşünmüştüm ki- düşünmüştüm ki- yani..."

Elliot onu biraz daha itti ve hafifçe sarstı. "Kahretsin Evangeline, neden olmasın? Ben varlıklı bir adamım. Muhtemelen senin o güzel Fransız kontundan daha zenginim ve seninle, hepinizle ilgilenmeye gücüm yeter. Ve emin olun, sizi rahatsız eden her neyse ondan çok daha iyi çözebilirim."

Evangeline kararlılıkla başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı, sesi boş ve belirsizdi. "Hayır, yapamam, Elliot lütfen. Lütfen kendimi açıklamam için ısrar etme. Şu anda üzerimde çok fazla baskı var. Çok fazla sorumluluk var. Ama umut etmişim... yani, düşünmüştüm ki biz..."

Sözleri yavaşça uzaklaştı ve gözlerini sabit bir şekilde adamın düzensiz kravatının kıvrımlarına dikti.

Elliot bir sabırsızlık patlaması hissetti, sonra Evangeline gibi kadınlarla başa çıkma konusunda çok az deneyimi olduğunu fark ederek aynı hızla bastırdı. Ve gerçekten de çok fazla sorumluluğu vardı. Ona baskı yaptığı için utanıyordu, özellikle de de Chalons'un taleplerinin hemen ardından geldiği düşünülürse. "Ne düşündün?" diye sordu, elinden geldiğince nazik bir şekilde, bir parmağıyla çenesini ustaca yukarı kaldırdı, sonra başını eğerek narin çene kemiğini hafifçe okşadı.

"Elliot, itiraf etmem gereken bir şey var-"

Elliot ağzını kızın boğazının sıcak köşesinden kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Yüce Tanrım. Ne?" diye kısık sesle fısıldadı, kaderin bir sonraki adımında karşısına hangi yeni krizi çıkaracağını merak ediyordu.

Evangeline'in bakışları gömleğinin boğazında görünen yumuşak saç tutamına odaklanmak için alçaldı. "Daha önce hiç sevgili edinmedim," diye tereddütle cevap verdi, "ama seni istiyorum. Hem de çok." Adamın ellerinin omuzlarına kayarak onu hafifçe itmesini büyülenmiş bir halde izledi.

"Demek şimdi de bununla ilgileniyorsun?" Elliot'ın sert gri gözleri onu pek de nazik olmayan bir şekilde inceledi. "Bir sevgili edinmek mi?"

Evangeline onun sesindeki kızgınlık belirtisini yanlış anlayamadı. "Evet," diye dürüstçe cevap verdi, sesi hâlâ ihtiyaçla kalınlaşmıştı.

Gözlerini onunkilerden ayıran Elliot'ın bakışları uzakta bir yerde bir noktada sertleşiyor gibiydi. "Bundan daha fazlasını düşünmüştüm, Evangeline. İfadenizden hoşlanmadım. Çok soğuk bir tanımlama gibi geliyor..." Ama Elliot'ın da söyleyecek sözü kalmamıştı ve beklenmedik bir şekilde kırgın ve kızgın görünüyordu.

"Çok mu soğuk?" Evangeline yavaşça başını salladı. "Seni istiyorum Elliot, sanırım sana gereğinden fazla değer verdiğimi biliyorsun ama seni yanıltmayacağım. Ben bir koca aramıyorum. Sanırım sen de gerçekten bir eş aramıyorsun."

Elliot başını salladı, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Hayır, belki de uygun bir koca olabilecek özelliklere sahip değilim."

Adamın sesindeki azap kadının kalbini parçaladı. "Elliot, demek istediğimi yanlış anladın. İsteklerimin seninle hiçbir ilgisi yok. Sana gerçekten ihtiyacım var, ama çoğunu açıklamaya başlayamayacağım yükümlülüklerim var," diye cevap verdi, ama nedenleri elinden kayıp gitti, çünkü aniden Elliot onu öpüyordu

ve Evangeline kendini tekrar belirsizliğin ve baştan çıkarıcılığın sıcaklığına doğru kayarken buldu.

Adamın nazik ama emin dudakları kızın dudaklarında gezinirken, Evangeline kendini sözlerinden, isteksizliğinden ve son on yıldır hayatının temelini oluşturan neredeyse tüm kararlarından pişmanlık duyarken buldu. Adamın elleri omuzlarından kayarak sırtına yayıldığında, tatlılığıyla enfes bir öpücük için onu nazikçe kendine doğru çektiğinde, Evangeline gerçek ihtiyacın ıstırabını yaşadı. Öpücüğü ve dokunuşu her zamankinden daha ikna edici hale geldikçe, kaslarının vücudunun sertleşmiş uzunluğuna karşı zayıfladığını hissetti. Daha baştan çıkarıcı. Evet, o kadar tehlikeliydi. Biraz güçlü ratafia gibi, zengin ve sarhoş edici.

Elliot'ın baharatlı ve tatlı yası zevk vaat ediyordu. Onun kokusuyla ısınmıştı: duman, sabun ve erkek. Artık daha da yaklaşmış olan gök gürültüsünün gumbürtüsüyle dolan hava yoğun ve sıcaktı, yaz çiçeklerinin kokusunu taşıyordu. Evangeline onun kendisini almasını istiyordu. Şimdi. Bahçenin yumuşak, güzel kokulu çimenlerinde. Aklı başına gelmeden önce. Bu, son zamanlarda uykusunu kaçırان rüyanın ta kendisiydi. Bunu istiyordu ve bitmesine izin veremezdi.

"Şimdi," diye yalvardı. Yalvarışı, adamın ağzına karşı bir nefes fısıltısı olmaktan öteye gidemedi.

Elliot basit baştan çıkarmayı yüksek bir sanata dönüştürmüştü. Evangeline ona karşı koyacak, ona sahip olma dürtüsüyle savaşıacak ya da vücudunun zevk için ona yalvarışını görmezden gelecek güce asla sahip olamayacağını biliyordu. Ve kendi kontrol edilemez ihtiyacının kurbanı olduğu için, onun tarafından, mantığın ötesinde değer verdiği bu adam tarafından başka neler yapmaya ikna edilebileceğini sadece Tanrı biliyordu. Bu düşünceyi bastırdı ve elleri adamın paltosunun sıcak yününe doğru açıldığında, adamın parmakları saçlarına dolanarak başını sabit tutmaya zorladı.

Adamın kontrolünün aniden kaydığını hissetti. Dili, sıcak ve saldırgan, daldı, geri çekildi, sonra tekrar tekrar derinlere daldı, ritim onu daha fazlasını istemeye zorladı. Her şeyi. Karanlıkta, adamın elinin yumuşak ve güçlü bir hareketle eteklerini sıyırıp yukarı çektiğini hissetti. İpek ve çimenlerden oluşan ılık bir esinti kalçalarına doğru fısıldadı ve sonra eli kalçalarının arasından kayarak, hem ikna edici hem de haince hissettiren bir şekilde etine yakından dokundu. Ilık ve pürüzsüz parmakları kadınlığının kıvrımlarına kayd, yokladı, ikna etti, sonra kayganlaşana kadar okşadı. Onun tutkusuyla kayganlaşana kadar. Her şey çok yeniydi ama yine de Evangeline anlamıştı.

Tüm bunlar olurken, Elliot'ın ağızı Evangeline'in ağızını acımasızca işgal etmeyi hiç bırakmadı. Evangeline dengesini sağlamak için ona sarıldı, bacakları altında eriyordu. Bunu istiyordu, evet, onun sunabileceği her şeyi istiyordu. Bedeli ne olursa olsun, komplikasyonlar ne olursa olsun. Aniden ağızını onunkinden çekti ve karanlıkta siyah ve aşılmaz görünen gözlerine bakmak için başını geriye eğdi. "Lütfen, Elliot," diye yalvardı. İstemsizce vücudu adamın eline karşı titredi ve nefesi kesildi. "Lütfen." Kendini onun tuzağına yakalanmış, merhametine terk edilmiş ve serbest bırakılması için yalvaran vahşi bir şey gibi hissediyordu.

Elliot onun gözlerinin içine baktı, bakışlarını tuttu ve bedeni ona karşı eğilerek karşılık vermeye başlayıp daha fazlası için ağrıyana kadar işkencesine devam etti. Sonra, eli durgunlaşırken bile, yavaşça ağızı tekrar kızın ağızına indi. Evangeline, adamın ellerinin ve yasının talepkâr baskısı hafiflediğinde protesto etmek için çığlık atmak istedi, sonra yavaşça çekildi ve onu arzulu ve çaresiz bıraktı.

Elliot tutuşunu gevşetti ve onu kollarının arasına aldı. Şefkatle, elmacık kemiği boyunca sıcak öpücükler kondurmak için başını eğdi. Dilinin kulak memesine hafifçe dokunuşu, vücudundan geçerek kalçalarının arasındaki boşluğa doğru ateş saçtı. Adamın çipurasını şakağındaki neme karşı hissetti ve adamın ona kasten eziyet ederek neredeyse delirmesine neden olduğunu anladı.

"O zaman bu gece bana gel, Evangeline," diye fısıldadı ipek gibi kulağına. "Eğer bir sevgili edinmek istiyorsan -eğer gerçekten ihtiyacın olanın bu olduğuna inanıyorsan- bana gel, ben de seni memnun edeyim. O zaman kimin yalvaracağını göreceğiz. Ve ne için." Bununla birlikte kollarını indirdi ve terastan geçip arka kapıdan çıkarak gitti.

Elliot hışımla koridoru geçip Chatham'ın aile yatak odalarına çıkan orta merdiveni tırmanırken saat onu vuruyordu. Sahanlıkta duraklayarak belirsiz bir şekilde dinledi. Bacaklarının arasındaki ağırlı zonklamaya rağmen, kulakları koridordaki belli belirsiz bir sesi ayırt edebilmesi için hâlâ yeterince iyi çalışıyordu. Dondu kaldı. Uzakta sesi tekrar duydu, tahminine göre ipeğin belli belirsiz tıslamasıydı. Etienne LeNotre'un koridorun ilerisindeki eski kule merdivenlerinden usulca indiğini görünce şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı. LeNotre bir duvar lambasının mum ışığına çıkmadan önce alçak taş kirişin altına eğilmek için durakladı. Kontun sağa, Evangeline'in odasına doğru dönmesini bekleyen Elliot, yoluna çıkıp onu tehdit etmeye hazırlanırken kanının beynine hücum ettiğini hissetti.

Koyu ipekten uzun bir sabahlık giymiş olan Kont sola döndü, sonra da karanlıkta gözden kayboldu. Sessizce, sağdaki son kapının önünde durdu ve kapıyı çalmaya bile gerek duymadan içeri girdi.

Yüce Tanrım! Demek işler böyle yürüyordu. Chalons Kontu'nun Winnie Weyden ile bir ilişkisi vardı!

O halde Gus'ın bu adama neden şüpheyle yaklaştığına şaşmamak gerekirdi. Kendi şehvet düşkünlüğüne rağmen, Elliot bir şaşkınlık homurtusunu bastırmak zorunda kaldı. Yine de, bir erkek kadınlarını cesur, şehvetli ve bir düzine yaş büyük tercih ediyorsa, Winnie Weyden'in bir güzellik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bununla birlikte Elliot, de Chalons'un arzusunun gerçek yönünü keşfetmekten duyduğu rahatlamanın, kendi şehvetini hafifletmek için hiçbir şey yapmadığını fark etti.

Baron Cranham, Fitzroy Meydanı ile St Marylebone arasındaki karanlık sokaklarda ilerlerken, Londra'nın rutubetli kokusu Godfrey Moore'un etrafını sarmıştı. Yağmur artık yavaşlamış, çiselemeye başlamıştı ve yolculuğu fazla uzun sürmemişti. Nemli soğuğa rağmen, Cranham bir arabanın fazla patavatsız olacağını düşündü. Aslında, bu gizli yürüyüşü sık sık yaya olarak yapmıştı, ama bu gece mesafe olağanüstü zor görünüyordu. Son hastalığı yüzünden zayıf düşmüş olan Cranham, yine de Elliot Armstrong'u cehennemin derinliklerine kadar lanetleyecek kadar nefesini toplayabiliyordu.

Portland Place'in ortasındaki derin su birikintisinden hızla geçen bir şezlong, Cranham'ın uzun paltosunu kalçasından eteklerine kadar ıslatan pis bir su püskürterek geri döndü. Bir dizi küfür mırıldanarak intikam yeminini zihinsel olarak yeniledi ve zayıf bir şekilde bastonuna yaslandı. Cranham yarım mil kadar böyle devam ettikten sonra kendisini Antoinette Fontaine'in evinin arka girişine götürecek olan sokağa saptı. Yetkililer kadının odalarını aramış olsalar da, bir şeyi gözden kaçırmış olmaları tamamen mümkündü. Cranham'ın şimdi intikam arayışında işine yarayabilecek bir şey.

Antoinette'in giderek artan umutsuzluk ve sarhoşluk nöbetleri sırasında çoğu zaman ihtiyatlı davranmaması büyük bir şanstı. Başlangıçta onun deli olduğuna inanmıştı ama sonra yaşam standardı birdenbire ve çarpıcı bir şekilde yükselmişti. Yeni bulduğu servetin kaynağını tahmin etmek için büyük bir mantık çabası gerekmemişti. Birine şantaj yapıyordu ve bu sadece Rannoch olabilirdi. Rannoch'un ne gibi çirkin sırları olduğunu ancak hayal edebilirdi.

adının sevgilisi gizliydi. Markinin günahlarının bedelini ödemeye devam edeceğini bilmek onu memnun ediyordu. Antoinette'in iğrenç sırlarla dolu küçük zulası, eğer onu bulabilirse, bunu garantileyecekti.

Arka merdivenler loş ışıktaki belirdi ve Cranham karnındaki ağrının geçmesine izin verecek kadar durakladıktan sonra yavaşça ikinci kata çıktı. Cranham cebinin derinliklerine uzanarak bir anahtar çıkardı ve haftalar önce anahtarı çalmakla yaptığı ikiyüzlülüğe kıkırdadı. Ancak metali eski kilide dokundurduğunda, boğazını temizleyen bir adamın yumuşak sesi Cranham'ın elinin hareketsiz kalmasına neden oldu.

Aşağıdaki karanlık merdivenlerden alçak, zengin bir kıkırdama yükseldi. "Suçlu her zaman suç mahalline döner derler," dedi durgun bir ses. 'Vikont Linden basamakların dibindeki gölgelerden kayarak zayıf lamba ışığında durdu Cranham anahtarı cebine geri koydu, gözleri umutsuzca bir kaçış yolu aramak için bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Linden, zarif ayakkabılı bir ayağını alt basamağa koyarak, "Koşmaya zahmet etmemeliyim, sevgili oğlum," diye karşılık verdi. "Ne de olsa zayıf düşmüş durumdasın ve akşam terliklerimi kirletmeden seni aşağı indirebileceğimi düşünüyorum." Adam kibirli bir tavırla başını eğerek ince, koyu renkli bir puro yaktı. Linden puroyu derin derin çekti, sonra bakışlarını yukarı çevirdi, yüzünde tembel, ısıltılı bir gülümseme belirdi. "Aşağı in, eski dostum, yoksa bu cehennem rutubetinde boynum kesinlikle kırılacak."

"Cehennemde çürü, Linden," diye tısladı Cranham. "Sen ve yandaşın Rannoch'un bana yeterince zarar verdiğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Ah! Pekala. Buna gelince, Cranham, senin hâlâ hayatta olduğunu belirtmek isterim. Ve ne yazık ki Bayan Fontaine hayatta değil. Acaba bu nasıl oldu?"

Cranham öfkeyle homurdandı. "Onu Rannoch öldürdü, seni embesil. Dahası, bunu herkes biliyor."

Linden sadece omuz silkti ve paltosunun kıvrımlarının arasından bir tabanca çıkardı. Cranham, Vikont'un namluyla onu aşağı doğru işaret etmesini izledi. "Hiç sanmıyorum, Cranham." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Şimdi aşağı inin lütfen, efendim. Köşede küçük, rahat bir barouche var. Bu yağmurdan kurtulalım ve Brooks'un yerine gidelim. Bir şeyler içeriz, sadece sen ve ben, ha?"

"Delirmiş olmalısın, Linden. Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim."

Linden yine sadece güldü. "Ah, belki! Ama hayatın tehlikede, Cranham. Belki de müttefik seçiminde çok seçici olmamalısın, ha?" Cranham yavaşça merdivenlerden inip ona katılırken parıltılı gülümsemesi geri döndü.

Elliot iki saat boyunca yatak odasının zemininde bir ileri bir geri gidip gelerek Evangeline'i bekledi. Dışarıda başka bir fırtına kopmuş, yağmuru büyük bir hiddetle pencereden içeri savuruyordu. Evangeline gelecekti, lanet olsun, vücudu tam da bildiği gibi ona cevap vermişti. Ona gelecekti ve sonra ne olacaktı? Onu istiyordu, ama daha da kötüsü, ona ihtiyacı vardı. Görünüşe bakılırsa ona, onun kendisine ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ve ona evlenme teklif etmişti. Bunun gerçekliği onu hayrete düşürmüştü.

Yüce Tanrım, bu kadın ondan ne istiyordu? Daha önce hiç bu kadar rahatsız edici bir kadın tanımamıştı. Aşkı için yalvarmasını mı istiyordu? Bunu yapmayacaktı, çünkü karşılığında verecek yeterince gerçek bir şeyi yoktu. Peki ya eli için? Eğer ona sahip olacaksa, bunun için yalvarmaya devam edecekti. Yoksa gerçekten de vücudunun sağlayabileceği zevk ve rahatlıktan başka bir şey istemiyor muydu? Bu kaderin ne kadar intikamcı bir cilvesi olurdu.

Elliot öfkeyle ceketinin cebindeki kutusundan bir puro çıkardı, derin, pervazlı pencereye doğru yürüdü ve kanadı iterek açtı Yağmur artık çoğunlukla doğrudan yağıyor, oluklardan akıyor ve sadece ara sıra öfkeli bir sıçramayla taş duvarlara çarpıyordu. Elliot buna aldırmadı, yan masasındaki lambayı ışık olarak kullanarak purosunu sertçe çekti, sonra derin pencere pervazına yanlamasına yerleşti. Gökten inen bir şimşek aşağıdaki bahçeleri bembeyaz bir ışıkla aydınlattı ve ardından kulede yankılanan bir gök gürültüsü koptu.

Şimşegin parlaklığı huzursuzluğunu yansıtıyor, bir aynanın hızlı parıltısı gibi ona geri fırlatıyor gibiydi. Sorun Evangeline değildi, diye fark etti, Essex'in çalkantılı gecesine sert bir duman tüttürerek. Sorun kendisiydi, öfkesi, korkusu ve aptalca bir dürtüyle yarattığı bu lanet, içinden çıkılmaz karmaşaydı. Dahası, kirli geçmişini güvenle saklasa bile, onu gizli bir ilişkiden başka bir şey için ayartamayacağını bilmek acısını artırıyordu. Ve o, deneyimsiz bir bakire! Bu konuda herhangi bir şüphesi varsa bile, Evangeline tatlı, soluksuz itirafıyla bunu silmişti.

Ne istiyordu? Onunla evlenmek, evet. Bu rahatsız edici gerçek onu ıldırıyordu. LeNotre'un Evangeline'e dokunduğunu gördüğünde hissettiği şey geçici bir heves değil, sert bir farkındalıktı. Evangeline Stone'un onun markizi olmasını, ona çocuklar vermesini ve hastalıkta ve sağlıkta onu teselli etmek gibi tüm o tatlı, geleneksel şeyleri yapmasını istiyordu. Dahası, Elliot aynısını ona da vermek istiyordu, çünkü şüphesiz Evangeline Stone onun elinden gelenin en iyisini hak ediyordu. Yine de, bu tür şeyleri zlemesine ve sunmasına ilk kez izin vermediğini hatırlamakta fayda vardı. Elliot bu acı gerçeği hatırlamak için kendini zorladı. Bir şimşeğin gökyüzünü yarmasıyla bahçeler yeniden canlandı ama Elliot gök gürültüsünü neredeyse hiç duymadı.

Evangeline'i seviyor muydu? Hayır, bu yeteneğini uzun zaman önce kaybettiğine inanıyordu. Gençlik sağlığı ve cehaletiyle Cicely'yi sevmişti ve bu sevginin kopup gitmesi insanlığının önemli bir parçasını da koparıp atmıştı. Hayatının son on yılı bu kaybı en çirkin şekilde kanıtlamıştı. Evangeline'i düşündü, onun kollarında nasıl hissettiğini hatırladı, o kadar yumuşak ama bir o kadar da güçlüydü ki, bu noktaya nasıl geldiklerini merak etti. Tüm kötülüğüne ve çözülüşüne rağmen neden bu kadına, muhakemesini zayıflatacak kadar içinden çıkılmaz bir şekilde bağlanmıştı?

Hangi acıması insani kırılğanlık onu, duyabileceği vicdan azabının çok ötesinde bir korkunun itkisiyle, kadını acımasızca defalarca aldatmaya itmişti? Erdemli Lucrece'nin zayıf direncinin ötesinde baştan çıkarılan kötü Tarquin gibi, Elliot da onurlu bir kadına sahip olmak için hile ve kurnazlık kullanmıştı. Ve şimdi, sahte kalbi kanamıyor muydu? Evet, kanıyordu ama Tarquin gibi o da yolunu değiştirememiş, doğru olanı yapamamıştı.

şimdi, çaresizlik gibi gelen bir duyguyla, ona verebileceği tek şeyin bu olduğunu çok iyi bilerek, onun masumiyetini memnuniyetle alacaktı. Böyle bir istek aşk değildi; daha kötü bir şeydi. Evangeline'e karşı hissettiği şey, uzun zaman önce ölen nişanlısına karşı beslediği duygulardan tamamen farklıydı.

Bu aşk mıydı? Cicely için hissettiği o acı verici sızı?

Belki de değildir. Bilinaltından yükselen şüphe, var olduğu her şeyin temellerini sarsıyordu. şüphesiz, hesaplanmış aldatmacası onu gençlik hayallerinden koparmış ve içinde bir l bırakmıştı. Sonra, aynı hızla, kalan ıstırap onu a bırakmıştı

Sadece sevgilisinden değil, ona önce gülen, sonra arkasından fısıldayan ve nihayetinde onu küçümseyen *beau monde*'dan da intikam almak istiyordu.

Hiç kimse -olacakları görmesi gereken Hugh bile- Cicely Forsythe'ın utanmaz bir cilveden başka bir şey olmadığını açıklama zahmetine katlanmamıştı. Zengin bir koca kapmak için kararlı bir çabayla mahvolmayı göze almış, sonunda beklentilerini Lord Cranham'ın piçine bağlamak zorunda kalmıştı. Elliot artık biliyordu ki, kasabaya geldiğinde saf ve aydınlanmamış olan Cicely'ye kibar toplumda zar zor tahammül ediliyordu. Sadece *tonların*, bol çeyizi onu itibarsız, borç batağındaki bir barondan başka bir şeye zincirlememiş olan sade ama soylu teyzesine duyduğu saygı, Cicely'nin saygınlığın sınırına dayanmasına izin vermişti. Dahası, Leydi Howell'ın kocasının yeğenini *tondan* çok daha az önemseydiği pek çok kişi için aşikârdı.

Ne var ki, nişanlılığının sona ermesi kötü bir rüyaysa, Cicely'nin ölümü bir kâbustu. Elliot'ın nişana sadık kalmayı reddetmesinin ardından dedikoducular, Lord Howell'ın yeğeninin, Rannoch'un aşırı gururlu, yeni yatırım yapmış markisi tarafından acımasızca harap edilen kırık kalbini tedavi etmek için taşraya gittiğini fısıldamıştı. Elbette, Londra sosyetesini bir skandaldan zevk almayı ve onu süslemeyi severdi ve Elliot, Godfrey Moore'u öldürmek için gösterdiği kararlı çabaların alevleri körüklemekten başka bir işe yaramadığını biliyordu.

Elliot babasının cenazesinden döndüğünde Cicely'nin durumunun açıkça belli olması, *tonun* onu hamile nişanlısını terk etmekle suçlamasını engellememişti. Elliot, Cicely'nin bir aydan kısa bir süre sonra nasıl öldüğünü tam olarak bilmiyordu. Yine de, kızın bakımsız bir apartman dairesinde kan kaybından ölmüş olarak bulunduğu iddia ediliyordu. Cicely'nin çocuktan kurtulmaya çalıştığı ama başarılı olamadığı yaygın bir söylentiydi ve Elliot'ın bunun doğru olduğuna dair çok az şüphesi vardı.

Sör Hugh öfkeyle ayağını yere vurmakla yetinmiş, Elliot'ın kasabada çocuk doğuracak kadar uzun süre kalmadığının sayabilen herkes tarafından açıkça görülmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Yine de, onun ölümünden sonra, Elliot'ın yeni keşfettiği kibri ve hain ruh halleri kadar bunlardan vazgeçmeyi reddetmesi nedeniyle aşağılık söylentiler devam etti.

Yağmur tekrar yön değiştirerek kule duvarına doğru sıçramaya başlamıştı ve Elliot ceketinin kolunun sıırıslıklam olduğunu görünce dehşete kapıldı. Yumuşak bir tıslamayla çerağını gecenin içine fırlattı ve

pencere. Eski metalin donuk sürtünmesiyle kanada çarptı. Ah, geçmiş. O zamanlar kalbi genç ve aptaldı. İncitmişti ve öfkelenmişti ama olan olmuştu, biliyordu. Geçmiş sorgulamak hasarı geri alamazdı.

Aniden oldukça yorgun düşmüştü, yatışmamış şehveti tamamen unutulmuştu. Yeleğinden saatini çıkardı ve ona baktı. Evangeline gelmiyordu. Onu direnemeyeceği kadar baştan çıkardığını ummuştu. Belki de ona teklifini aceleyle reddettiğine pişman olması için ya da en azından yatağına gelmesi için bir neden vermişti. Ama saat on biri geçiyordu, terasta birbirlerine sarılmalarının üzerinden epey zaman geçmişti ve ev halkı çoktan uyumuştı. Evangeline evlenme teklifini kabul etseydi ne yapardı, diye acı acı düşündü. Evlilik cüzdanındaki tam adını fark etmemesi için dua mı edecekti?

Kahretsin, kendi kendine yatma vakti gelmişti. Elliot pişmanlık ve teslimiyet dolu bir iç çekişle nemli paltosunu silkti ve soyunmaya başladı.

Evangeline dar taş koridordaki pozisyonundan pencerenin gıcırdayarak kapandığını duydu. Kapıyı çalmak için elini üç kez kaldırmış, üç kez de yana bırakmıştı. Çıplak ayaklarının altındaki taş soğuktu ve geceliğine ve şalına rağmen titriyordu. Birkaç saat önce ne hakkında olduğundan o kadar emindi ki, şimdi emin değildi. Hem de hiç emin değildi.

Etienne ve Winnie'nin uyuduğundan ya da en azından başka bir şeyle meşgul olduklarından emin olana kadar kıvrımlı kule merdivenlerinden çıkmayı ertelemişti. Zaman geçmek bilmiyordu ve geçtikçe kararlılığı zayıflıyordu. Umutsuzca düşündüğü bu belirsiz şey geri dönüşü olmayan bir adımdı ve Elliot'la olan arkadaşlığını sonsuza dek değiştirecekti. Yine de onun dokunuşunun anısı ve içinde uyandırdığı özlemin derin sızısıyla Evangeline elini tekrar kaldırdı ve bu kez eski kapının kalın tahtalarına usulca vurdu.

Elliot kapıyı açtığı anda Evangeline'in yatak odasından sızan zayıf lamba ışığında durduğunu gördü. Çıplak ayakları gece kıyafetlerinin altından görünüyordu ve ifadesi belirsiz olsa da ziyaretinin amacı belliydi.

Elliot sözünü sakınmadan onu odanın içine çekip kollarına aldı ve botunun topuğuyla kapıyı iterek kapattı. "Erie." Elleri küçük eldivenin

ve ağzı onunkini ararken aşağı yukarı okşadı. Konuşmaya gerek yokmuş gibi görünüyordu. İyi ya da kötü, söylenmesi gereken her şey terasta söylenmişti ve Elliot acısını bir kenara bırakıp arzusun bir kez daha kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Adam onu gözleri ve ağzı açık, yutarcasına öperken dudakları titriyordu. Gömleği pantolonunun belinden sıyrıldı ve onu sertçe kendine doğru çekerken, Evangeline'in bir kolunu boynuna doladığını hissetti. Kadının dili ağzının içinde istekle kayarken sıcak saten gibi hissetti ve Elliot vücudunun vereceği tepkiyi bildiğini ve buna hazırlıklı olduğunu düşündü. Ama serbest kalan eli gömleğinin keten kumaşının altından kayarak çıplak bedenine dokunduğunda Elliot titredi. Ham ihtiyaç, keskin ve tatlı bir acı gibi midesini yumrukladı.

Evangeline'in hissetmiş olabileceği herhangi bir şüphe, tutkularının ardından çözülmüş gibi görünüyordu. Elleri onun üzerindeydi, kesin ve muhtaçtı ve Elliot onun dokunuşundan zevk alıyordu. Onu odanın diğer ucuna, lamba ışığının içinden geçirip yatağa çekti. Yandaki pencerede, şiddetli bir yağmur, kıvrımlı cama güçlü bir ritimle vuruyordu. Elliot dudaklarını onunkilerden ayırmadan, sağ dizi yatağa doğru bükülmüş halde, onu yatak örtülerinin içine doğru itti.

Yavaşça ondan uzaklaştı, boğazına ateşli öpücükler bıraktı. Yan masaya yürüdü, lambanın ışığını sadece bir titreşime indirdi, sonra yatağın kenarına oturmak için geri döndü. *Çok hızlı*, diye düşündü, onu çok hızlı itiyordu, *çok yavaş*, diye karşı çıktı kafasının içindeki aç ses. Elliot hırıltılı bir nefes aldı ve öne doğru eğilerek kollarını kalçalarına dayadı. Gözlerini yere dikti. "Evangeline-emin misin?"

Kadın, adamın arkasında dizlerinin üzerine çökerek ve ellerini bir kez daha gömleğinin altından geçirerek cevap verdi. Avuç içleri serin ve güçlüydü adamın ateşli etine karşı. Şaşırtıcı bir kolaylıkla, kumaşı yukarı ve başının üzerine sürükledi, sonra ağzını köprücük kemiğinin kıvrımına koydu. "Elliot," diye fısıldadı tenine karşı, "eminim."

Bunu yapan onun elinin dokunuşu ve adının sesiydi; Chatham'a geldiği o ilk gün, soğuk ve şiddetli yağmur altında çaresiz ve öfkeli bir haldeyken onu yakalayan aynı acıyı uyandırmıştı. Koridorda elini koluna dayamıştı ve adam onun nazik gözlerine bakmıştı ve acı dolu bir özlem kalbini kavrayıp aşağılara doğru uzanmıştı.

karnının çukurunda. Tatlı, tatlı bir ısırap. Şimdi onunla sevişmek doğru olmalıydı.

Hızla soyundu ve Evangeline'i yatağının yumuşaklığına bastırmak için döndü. Boyunu onunki boyunca uzattı, kalçasının kıvrımını kendi kalçasında hissetti. Neredeyse saygılı bir tavırla elini Evangeline'in örtüsüne götürdü ve örtüyü açarak kumaşı itip geceliğinin şeffaf çimenlerini ortaya çıkardı. Elliot karanlığa yakın bir yerde, dolgun göğüslerinin sert, koyu renkli areolalarını görebildiğini hayal etti. Elini uzattı ve memeyi buldu, zaten yeni doğan arzuyla sertleşmişti.

Onun dokunuşu altında Evangeline titredi, sonra inledi. "Benimle seviş Elliot," diye fısıldadı karanlığın içinde. "Şimdi, lütfen."

"Ah-evet, Evie," diye yanıtladı elini diğer göğsüne götürerek. "Yapacağım. Ama yavaşça. Sen özel birisin. Tadına varılması gereken bir şeysin." Onu emmek için ağzını indirdi, bom kumaşını ve meme ucunu açgözlülükle ağzına çekti ve Evangeline'in ani bir zevkle eğildiğini hissetmekten heyecan duydu. Sırayla her bir göğsü defalarca okşadı ve Evangeline'in yumuşak zevk iç çekişleri karşısında garip bir şekilde alçaldığını fark etti. Tanıdığı diğer kadınlardan farklı olarak, duyguları saf ve karmaşık değildi. Kalçalarının hareket etmeye başladığını hissettiğinde, sabırsızca elbisesini yukarı çekti ve elini kalçasının iç kısmına doğru kaydırıldı.

Yavaşça ağzını göğsünden çekti ve gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. Görüşü karanlığa alışmıştı ve elini daha yukarıya, uyluklarının birleştiği yere doğru kaydırırken ona baktı. Evangeline'in başı geriye doğru eğilmişti ve bir eli yatak örtülerini zevkle yumruklamaya başlamıştı bile.

"Evie, bana bak," diye fısıldadı Elliot, çenesi aşağı indi ve gözleri kocaman açılarak onunkilerle buluştu. "Sana dokunduğumda seni izlemek istiyorum, tatlım." Dirseğini kızın yanına dayayan Elliot, onu kasıtlı olarak kendine yaklaştırdı ve parmaklarını kızın bacaklarının arasındaki buklelerin arasına soktu. "Benim mi, Evie?" Nazikçe çekiştirdi, karanlıkta neredeyse belli belirsiz başını sallayışını izledi, "O zaman ne dediğimi hatırlıyor musun Evie? Benim olanı alırım." Böyle söyleyerek bir parmağını onun içine daldırdı ve kadınsı kılıfının aniden sıkılaştığını hissetti. Yumuşak bir şekilde haykırdı, zaten sıcak ve hazırды. Ama henüz değil, diye kendini uyardı Elliot. Geri çekildi ve onun iniltisini duydu, sonra iki parmağını derinlere kaydırıldı. Bir kez daha yatağın üzerinde doğruldu ve Elliot onun içinde hareket etmeye başladı. Yavaşça başparmağının topunu yukarı doğru fırçalamaya başladı ve

İhtiyaçtan zaten sertleşmiş olan tatlı yumrusu boyunca. Tekrar inledi ve Elliot kaslarının parmaklarına doğru çekildiğini hissetti.

Yavaşça elini onun üzerinde gezdirdi ve Evangeline yanında kıvrana kadar parmaklarının her vuruşunu diliyle tekrarlayarak ağzını onunkine geri verdi. Evangeline ona doğru bastırdıkça, içgüdüsel olarak henüz anlamadığını bildiği bir rahatlama arayışıyla onun küçük zevk çılgınlıklarını yuttu. Sınıra yaklaşırken yüzünü izlemek için geri çekilen Elliot, vücudunun bir yay kirişi kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Sonunda, gerginliğinin kırıldığını hissetti ve Evangeline onun kucağında sarsılmaya başladı.

Onun boşalmasını izlemek, kendi boşalmasından çok daha fazla tatmin ediciydi. Başının geriye doğru eğildiğini gördüğünde ve iç organlarının parmaklarının etrafında çekildiğini ve nabız gibi attığını hissettiğinde bu düşünce onu şaşırttı. Bu onun için yeni bir deneyimdi, bu bencil olmayan zevk verme. Sadece onu kendi bedenine hazırlamayı düşünmüştü ama bunu yaparken muazzam bir tatmin bulmuştu. Geçmişte, eğer bir kadın onunla çiftleşmekten zevk alıyorsa, bu tesadüfi bir durumdu, kasıtlı değildi. Bir kadının memnuniyeti hiçbir zaman öncelikler listesinde üst sıralarda yer almamıştı. Zevk verme ihtiyacı, kendisinden bir şeyler vermek için duyduğu kafa karıştırıcı arzu, yoğunluğu nedeniyle rahatsız ediciydi. Ama Evangeline'in gözleri irkilerek açıldığında ve içini çektiğinde her türlü korku unutuldu.

Mutlak sükûnet hissi onu sararken bile, Evangeline Elliot'ın bornozunu çekip çıkardığını, sonra da geceliğini sıyırmak için onu bir çocuk gibi kaldırdığını hissetti. Birkaç dakika içinde tamamen çıplak kalmıştı ve adam ona çiğ ve acil ama korkutucu olmayan bir şekilde bakıyordu. Ya da utandırıcı. Az önce ona verdiklerinden sonra değil.

Evangeline adamın kadına bu tür bir zevk verdiğini anlamamıştı. Ve kesinlikle bu tür bir şekilde değil. Birdenbire daha fazlasını öğrenmeye heveslendi ve neden olmasındı? Elliot'la birlikteydi ve kendini ona teslim edebilirdi. Ona güvenebilirdi. Bu, kendisini memnun ettiği gibi onu da memnun etmek için çaresiz bırakan neşeli bir kabullenmeydi. Ona doğru yuvarlandı, bir kolunu onun altından geçirerek dar belini kucakladı ve kendini onun sıcaklığına yaklaştırdı.

Tamamen çıplak olduğunda, loş ışıktaki bile, Elliot'ın güzelliği onu gölette izlerken gördüğü mükemmele yakın görüntünün çok ötesindeydi. İri bir adamdı ama güzel bir vücudu vardı; geniş omuzları ve zayıf karnı, kubbesinin bir terzinin uzmanlığına çok az şey borçlu olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Elliot'ın sade paltolarını dolduran ve şekillendiren işte bu muhteşem vücuttu.

sıradan bir pantolon giyiyordu. Göğsü geniş ve neredeyse pürüzsüzdü; göğüslerinin arasından karnına ve karnından aşağıya doğru süzülen koyu renkli, kıvrık kıllar çok hafifti.

Birdenbire Evangeline onu okşamak istedi. Karanlığa yakın bir yerde, Elliot'ın, göğsünün üzerine koyduğu elinin dokunuşuyla gülümsemesini izledi. Yavaş bir dikkatle elini göbeğinin üzerinden aşağıya, gergin karnına ve daha da aşağıya doğru kaydırды. Ve sonra ona dokundu. Erkekliği sert ve dik bir şekilde karnına yaslanmıştı ve Elliot, parmakları sıcak ete değdiğinde nefesini tuttu.

"Ah!" diye nefesi kesildi. "Evie, çok tatlı!"

Evangeline anladı. "Sana dokunabilir miyim? Oraya mı?"

Soluk lamba ışığında, Elliot'ın bir an için alt dudakını sertçe ısırıldığını gördü. "Tanrım, bilmiyorum," diye kısık sesle cevap verdi. "Evet, sanırım öyle."

Evie çekingen bir tavırla elini tekrar adamın karnına doğru kaydırды ve dokunuşuyla adamın etinin titrediğini hissetti. Şaftının ağırlığını eline alarak onu tuttu ve kanın gergin derinin altında sıcak ve güçlü bir şekilde nabız attığını hissetti. Teni demirin üzerine sımsıkı çekilmiş kadife gibiydi. Elini tekrar geri kaydırды ve yüzeyin hemen altında yatan güç hissinin tadını çıkardı.

"Evie, dur!" Sesi belli belirsiz bir törpüydü. Kadın ısırılmış gibi elini geri çekti ve Elliot yan yatıp onun üzerine yuvarlanarak kalçalarının arasına sıkıştı. Onu kucakladı, avuçlarını sırtının gergin, pürüzsüz uzunluğundan aşağıya ve zayıf kalçalarına doğru kaydırды, sadece bir kalçadaki derin, buruşuk yaranın hayal meyal farkındaydı.

"Evie, sana sahip olmalıyım," diye inledi. Açık ağzını vahşi ve inatçı bir öpücükle onunkine indirirken bile elleri yüzünü sarmak için yukarı kalktı. Kabaca, diliyle onu yağmaladı, shaftı karnına sertçe bastırды, güçlü bacakları onunkileri ayırmaya zorladı, pelvisi onu yatağa bastırды.

Sadece onun ağırlığı bile baştan çıkarıcıydı. İçgüdüsel olarak, Evangeline göğüslerini ve karnını ona karşı daha sert ve daha yukarı itti, ta ki ağır erkekliğinin bacaklarının arasından aşağı kayarak girişine doğru itildiğini hissedene kadar. Ve sonra elleri kalçalarının altındaydı, kalçalarını kavırıyor ve onları daha yükseğe ve birbirinden ayırıyordu Aniden, onun kendisini içine sokmaya başladığını hissetti ve nefesi kesildi.

Loşlukta onun gözlerinin kocaman açıldığını gördü. "Evie, tatlım, özür dilerim. Seni incitmek istemiyorum." Ama yaptı, tek bir hareketle onun derinliklerine kaydı.

yumuşak hareket. Hızlı, keskin bir acı içini bıçak gibi kesti ve haykırmış olmalıydı çünkü Elliot dondu kaldı, sonra ona bakmak için kendini yavaş yavaş kaldırdı.

"Ah, Tanrım, Evangeline! Çok özür dilerim. Elimde değil." Adam kendini onun içinde sakinleştirdi ve başını eğerek şakağına doğru fısıldadı. "Daha iyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı kararsızca, sonra daha emin bir şekilde. "Evet, daha iyi."

Elliot içgüdüsel bir inlemeye benzeyen bir şey söyledi ve neredeyse tamamen geri çekildi. Gerçek bir acı yoktu, sadece olduğu yerde derin, ağrıyan bir boşluk vardı. En kötüsünün geride kaldığını biliyordu. Onun için hazırды ve kendisine verdiği gibi ona da zevk vermek istiyordu.

"Ah, Elliot," diye fısıldadı, kollarını onun beline sımsıkı sararak, "bana geri dön." Evangeline kadınsı içgüdüleriyle kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde eğdi ve Elliot da ona yine tamamen içine kayarak karşılık verdi. Sevgisi onu kaygan ve ipeksi bir ıslaklığa büründürmüştü ve Elliot'ın içindeki sert ve sıcak hissin tadını çıkarıyordu. Evangeline, Elliot'un yavaş ve düzensiz bir nefes alıp tekrar hareket edişini dinledi, sonra Elliot'a karşı kendini sıktı ve eski bir ritme başladıklarında rahatladı. Güzel Evangeline bunun çok güzel olduğunu düşündü.

Elliot başını kaldırıp onun altında hareket eden kızın etkileyici yüzünü izledi. Evangeline'in tutkusu doğuştan geliyordu; ona doğru eğilirkenki zamanlaması ve zarafeti neredeyse vahşi bir güzelliğe sahipti. Onun içine her dalışında, kontrolü neredeyse ellerinden kayıp gidiyordu. Evangeline onunla birlikte, deneyimsizliğini yalanlayan pürüzsüz, mükemmel hareketlerle hareket etti. Ama deneyimsizdi; kızlığının inkar edilemez engeli, şimdi parçalanmış, bekaretini doğruladı;

Yine de Evangeline tam olarak ne yaptığını biliyordu. Ona ne yaptığını. Kalçalarını döndürdü ve kendini ona doğru itti, deneyimli bir fahişenin tüm becerisiyle onu içine çekti. Tanrım, hayır. Elliot birçok fahişeyle birlikte olmuştu ama hiçbirisi buna benzemiyordu. Bu daha iyiydi. Bu bir alış verişti. Elliot'ın daha önce hiç bilmediği bir birliktelik duygusu. Sevişmek. Evet. Tecrübesizliği burada yatıyordu ama yine de ona sevişmek gibi geliyordu.

Evangeline hissetmese bile Elliot onun vücudunda artan gerginliği hissetti ve onu bir kez daha memnun edebilmek için kendini yeterince kontrol edebilmek için dua etti. Elliot yine dudağını ısırarak, kendi ritmini onunla eşleştirmeye, içgüdüsel olarak onun her iç çekişindeki ihtiyacı hissetmeye odaklanmaya çalıştı ve

Ah, Şimdi bacaklarını adamın beline dolamıŐtı. Her vuruş tarif edilemeyecek kadar enfesti. Onu sevmek saf ve iyi hissettiriyordu.

Pek kullanılmayan bir erkek sezgisine güvenen Elliot, onu da kendisiyle birlikte uçurumun kenarına getirmeyi umarak ritmini hızlandırdı ve derinleŐtirdi. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Ona rehberlik edecek çok az deneyimi vardı. K r  körüne, neye ihtiya ı olduğunu göstermesi için Evangeline'e güveniyor, yakınına eğilip saçlarına fısıldıyordu. "Evet, Evie, evet," diye cesaretlendirdi. "Benimle gel."

BoŐaldıđında, bu bir g   patlamasıydı. Kelimenin tam anlamıyla ona karşı paramparça olacak, kollarında parçalanacak gibi görünüyordu, derin, titreyen bir doruk tarafından ele geçirildi ve onu onunla birlikte sıcak, çeken bir ihtiyaç uçurumuna çekti. Evangeline kollarında kontrolsüzce titriyordu ve kendisinin onun adını mırıldandığını duydu. Ve sonra kutsanmış bir rahatlama; onunla birlikte, onun içinde parçalanıyor, tohumunu onun rahmine döküyor ve sanki daha önce hiç bir kadının içinde kendini harcamamıŐ gibi haykırıyordu.

Ona doğru yığıldı ve hâlâ altında titrediğini hissetti. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve nefes alış verişinin sakinleşmesini bekleyerek kendi ağzıyla onun ağzını aradı. Kalbi onunkine karşı sertçe çarpıyordu. Yoksa bu kadar çılgınca çarpan onun kalbi miydi? Ağzını onunkinden çekerken, parmaklarını Şimdi terden ıslanmış olan saçlarının arasından geçirmek için uzandığını hissetti. Uzun, zamansız bir an boyunca öylece kaldılar ve hâlâ birbirine yapıŐık olan bedenlerinde kalan gerginliğin kaydığını hissetti.

"Elliot, aşkım," diye fısıldadı sonunda, sesi saygılıydı. Adam dondu kaldı, sonra yüzünü onunkinden kaldırdı ve ona baktı. "Ah, evet. AŞkım... Çünkü seni seviyorum," diye mırıldandı uykulu uykulu. Evie'nin gözleri kapalıydı, kirpikleri tenine yaslanmıştı. Artık uykuya çok yaklaşmıştı. M kemmek kalçasında sadece bir nem lekesi vardı ve Elliot bunun neyi temsil ettiğinin farkına vardı: KaybedilmiŐ masumiyet Elliot yavaşça onun yanına dönerek kalbini rahatlattı ve bir bacağını sahiplenici bir Şekilde onun üzerinde tuttu.

Onu seviyor muydu? Buna inanmadı. Gerçekten inanmıyordu. Onun iyiliği ve sağlığı ŐaŐırtıcıydı. O, iflah olmaz bir alçak, hak etmeye bile cesaret edemeyeceği bir kadını kirletmeye cüret etmişti ve buna karşılık kadın ona aşk sözcükleri fısıldamıştı. Elliot utanması gerektiğini biliyordu ama yine de az önce yaptığı Şeyin  irkinliğini bir kenara itti ve açgözlülükle bu sözlere kulak verdi. Elliot yeni keşfettiği bir aciliyetle onu daha da yakınına çekti ve kolunun kıvrımına yerleştirdi. Az önce aralarında geçenler

kesinlikle doğru ve güzel hissettirdi. Bir çiftleşmeden daha fazlası, sadece cinsel ihtiyacın tatmininden daha fazlası. Ama aşk? Onu nasıl sevebilirdi ki? Onu tanımıyordu. Yine de o kelimeleri söylemişti. Gözlerini kapadı ve onların tatlılığının ve büyüünün tadını çıkardı. Böyle sözler nadir bulunan bir hediye idi ve yarın onları kastetse de etmese de sonsuza dek değerini bilecekti.

Kaburgalarına yaslanan Evangeline kıpırdandı, sadece yarı uyanıktı. Bir elini adamın göğsünde gezdirdi, parmaklarının deride oynamasına izin verdi, adamın kokusuyla ve kaslarının gergin gücüyle rahatladı. Yavaşça gözlerinin açılmasına izin verdi ve çenesini eğerek ona baktı. Karanlıkta adam onu izliyordu.

Onu sevdiğini söylemişti, diye fark etti Evangeline bir anda. Ve bu yemini etmesine neden olan şey onun aşkının güzelliğinden çok daha fazlasıydı. Ama bunu yarın düşünecekti. Daha da yakınlaşan Evangeline elini yukarı kaldırarak adamın sert çenesini okşadı, sonra da boynundan aşağıya, omzunun üst kısmına doğru kaydırıldı.

Omzunun üst kısmında ikinci bir yara izi hissetti. Hayır, tam olarak bir yara izi değil. Sadece yüzeysel bir yara. Adamın hafifçe irkildiğini hissetti ve elinin kaymasına izin verdi. "Elliot," diye mırıldandı uykulu bir sesle, "daha dikkatli olmalısın."

Sözleri gergin geliyordu. "Bir şey yok, Evie. Bir sıyrık," diye cevap verdi, bir elinin parmaklarını hafifçe saçlarının arasından geçirerek. "Uyu tatlım, yatağımdan kaymana izin vermek zorunda kalmadan önce seni tekrar sevmek istiyorum."

"Umm," diye cevap verdi, yorganın içine daha da sokularak. Ve sonra onun yanında derin ve rüyasız bir uykuya daldı. Uyandığında fırtına dinmiş ve lamba sönmüştü, Elliot hâlâ uyanıktı, ağzını onun yüzünde gezdirdi, erkekler ağzıyla, elleriyle ve bedeniyle onunla tekrar sevişti, onu acı veren bir tatlılıkla doldurdu ve kutsanmış bir şekilde serbest bıraktı.

Daha sonra, kadının kendi yatağına gitme vakti gelene kadar birbirlerine dolanmış halde kaldılar.

On Birinci Bölüm

Başparmaklarımın iğnelenmesiyle, bu tarafa kötü bir şey geliyor.

-William Shakespeare

Evangeline mutluluğun genellikle kısa ömürlü olduğuna inanmaya başlamıştı. Yine de, Chatham Lodge'un üzerine çöken bela girdabı onun bile tahmin edebileceğinden çok daha çabuk gelmişti. Elliot'ın kollarında geçirdiği saf mutluluk dolu bir gecenin ardından, Evangeline şafak sökmeden hemen önceki saatlerde sessizce kendi yatak odasına geri dönmüştü. *Leopold*'un eşyalarını toplayıp gönderdiğini gördükten sonra, kahvesine kederli bir köpek gibi asılan suskun Etienne ile baş başa kahvaltı etti. Winnie'yle yaşadığı geçici ve tutarsız *aşk ilişkisinden* dolayı hayal kırıklığına uğramış olan Kont, Fransa'dan bir daha söz etmedi. Winnie'yle yine tartıştıkları belliydi. Winnie'ye biraz kızan Evangeline, onun hayal kırıklığını fark etmemiş gibi davrandı, sonra Etienne'in yanağına bir veda öpücüğü kondurdu ve onu Londra'ya uğurladı.

Misafiri ayrıldıktan sonra, çocuklar uyanmadan önce bir süre yalnız kalmak için atölyesine çekilme zamanı gelmişti. Elliot'la ilgili düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu. Sessizce oturmak ve önceki gecenin her anını yeniden yaşamak istiyordu - belki biri hariç. Bu sabah da aynı olacak mıydı? Onun düşüncesiz, kuralsız yemini aralarındaki herhangi bir şeyi değiştirecek miydi? O ve Elliot artık sevgiliydiler. Sevgililer, içlerinden gelmese bile aşk sözcüklerini paylaşmazlar mıydı? Gerçi Elliot bunları söylememişti. Evangeline söylemişti. Ve o da bunları kastetmiş olmasından biraz korkuyordu. Yine de söylediği için pişmanlık duymuyordu. O duymasa bile, sezgisel olarak bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Rahatsızlığı içinde, Elliot'ın ona evlenme teklif ettiğini hatırladı. Ama Evangeline bunun, bir İngiliz beyefendisinin fiziksel olarak bir kadın istediğinde ve bir metresle ya da sıradan bir kadınla yetinmek istemediğinde söylemek zorunda hissettiği bir şey olduğu izlenimine kapılmıştı.

FahiŖe. Her ne kadar Elliot niŖanlılıđının sona ermesinden hiç bahsetmemiŖ olsa da, Evangeline bu kadar sevilen birinin kaybından sonra kimsenin kolay kolay toparlanamayacağını biliyordu. Yine de Elliot gibi bir adamın fiziksel ihtiyaçları olmadığına inanacak kadar aptal değildi.

Neredeyse kesin olan buydu. Elliot gerçekten sevdiği kadını kaybetmiŖti. Evangeline'i sevdiği ve fiziksel olarak çekici bulduğu için ona evlenme teklif etmiŖti ve büyük olasılıkla onunla evlenecekti. Ancak Evangeline, açık davetiyle böyle bir fedakrlığı tamamen gereksiz kılmiŖti. Ne var ki Elliot onun bu reddinden dolayı rahatlamıŖ görünmüyordu. Aslında oldukça kızgın görünmüyordu ama Winnie'nin de sık sık söylediği gibi, erkekler gururlu yaratıklardı. Dahası, Elliot hissetmiŖ olabileceği hayal kırıklığını çabucak atlatmıŖtı. Kızın odasına, kollarına ve yatağına girdiği andan itibaren bu çok açıktı.

Yatağı. Oh, Tanrım. Evangeline böyle bir zevki hiç tatmamıŖtı. Ŗimdiden onunla birlikte olmanın yollarını planlıyordu. Üvey büyükannesinden tarafından Flanders'a dönmeye zorlanana ya da hayatı beklenmedik baŖka bir yöne dönene kadar, Evangeline umutsuzca Elliot'ı arkadaŖı ve sevgilisi olarak tutmayı umuyordu. Gözlerini sıkarak kapatan Evangeline, onu kaybedebileceği ihtimalini dŖnmeyi bile reddetti. Bunu dŖnmek çok acı vericiydi. Ailesi ve iŖi dıŖında, Elliot onun tek ihtiyaıydı. Tutması gereken bir söz vardı ve ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktı ama Elliot'a ihtiyaı vardı, evet, ona çok ihtiyaı vardı.

Sabahın geri kalanında Evangeline kendini alıŖmaya zorladı, tuvalleri gererek ve Elliot'ın portresine rtuŖlar yaparak kendini meŖgul etti. Aslında artık bitmiŖti ve haftalar önce de yapılabilirdi, ama ondan ayrılmak istemiyordu. Bir saat geçtikten sonra, ev halkının geri kalanı uyanmaya ve sonunda kahvaltı için yemek salonuna inmeye baŖladı, Nicolette günaydın demek için içeri girdi, sonra Evangeline'in isteği üzerine kapıları açık bırakarak terasın gneŖine doğru yürüdü Fırtınadan sonraki sabah her zaman muhteŖem görünürdü ve o da gneŖten, esintiden ve olağanüstü berrak ıŖıktan sonuna kadar yararlanmak istiyordu.

Michael ve Elliot da onu takip etti ve Michael'ın dikkati baŖka yöne kaydđı anda Elliot onun alnına gizlice bir öpücük kondurdu. "Mmm," dedi usulca. "İyi uyudun mu, Erie?" Hınzır, bilmiŖ gülümsemesi onu gneŖin hiç ısıtmadığı bir Ŗekilde ısıttı.

Michael onlara katılırken, "Gerçekten de öyle Bay Roberts," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Umarım siz de iyi uyumuşsunuzdur?"

Elliot son derece iyi uyuduğunu kabul ettikten sonra Michael'ın, Shakespeare komedisi için kostüm hazırlamak üzere Nicolette'le birlikte terasa çıkma planını neşeyle kabul etti. Evangeline onların gidişini bir miktar hayal kırıklığıyla izledi, çünkü Elliot'ı o özel sabah için kendine saklamak isterdi. Ama o Michael için iyiydi ve bu önemliydi.

Elliot'ın karmaşık bir adam olduğunu fark etmişti. Evangeline hiçbir zaman sosyeteye karışmamıştı ve bu karar Maxwell Stone'a değil, kendisine aitti. Winnie'nin kızlık arkadaşı Leydi Bland iki kez Evangeline'i dışarı çıkarmayı teklif etmiş ama Evangeline nezaketle reddetmişti. Elliot'la tanışana kadar Evangeline, İngiliz aristokrasisinin tüm beyefendilerini sığ, kibirli ve çoğu durumda da çapkın olarak görmüştü. Ancak Elliot farklıydı ve Evangeline şimdi zihinsel olarak tüm İngilizleri aynı fırçayla boyadığı için suçluluk hissediyordu.

Sabahın geri kalanında Evangeline atölyesinde çalışmaya devam etti. Çocuklar eve girip çıkıyor, her türlü soruyu soruyor ve gizemli kitaplar ve kutular taşıyorlardı, ama genel olarak gün hoş ve sıradan görünüyordu. Saat on bir buçuk sularında Evangeline, arabanın tekerleklerinin dairesel yolu dönerken çıkardığı gümbürtüyü duyduğunu sandı ama buna pek aldırmadı. Bolton yağcılığı hiçbir şekilde görkemli bir mertebeye yükseltmemişti; yine de hiç şaşmadan yerine getirdiği bir görev, tanımadığı ziyaretçileri ihtiyatlı ama eksiksiz bir şekilde sorgulamaktı. Dahası, yaşlı hizmetkâr tüm ziyaretçileri misafir odasına ya da stüdyoya kabul etmeden önce resmi olarak anons etmeye özen gösterirdi.

Nicolette'in tiyatro oyununa katılmaya tenezzül etmeyen Winnie ve onun dışında tüm ev halkı, oyun provasının yapıldığı alt terasta toplanmıştı. Ara sıra bahçelerden yükselen şamatalı kahkaha sesleri dışında ev sakindi.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, Evangeline'in stüdyosunun dışındaki koridorda patlak veren telaşlı seslerin yaygarasını duyması büyük bir sürpriz oldu. Winnie'nin kibar protestoları koridorun ilerisinden devam ederken, en belirgin şekilde taşınan keskin, kültürlü ton hızla kapısına yaklaşıyordu.

"Bayan Stone kesinlikle beni görecek, Bayan Weyden," diye ısrar etti buyurgan ses, "yoksa avukatlarımı görecek. Ve umarım hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Winnie'nin kibar cevabı, kadınların topuk sesleri Evangeline'in açık kapısına ulaştığında kayboldu. Sersemlemiş bir halde başını kaldırdığında, eşiğinde gururlu ve dimdik duran yaşlı bir kadın gördü. Bakışları odayı tarayan kadının gözlerinde soğuk, değerlendirci bir parıltı belirdi ve Evangeline, Fatih'in de Pevensey'e doğru yelken açarken böyle bakmış olabileceği düşüncesine kapıldı.

Kadın uzun boylu, ince yapılı ve zarıfçe toplanmış saçlarının gümüş rengiyle mükemmel bir uyum sağlayan siyah bir araba elbisesi giymişti. Buz gibi bir güzelliği vardı ve Evangeline yaşının üçü biraz geçtiğini tahmin etse de bu güzellik çok az solmuş görünüyordu. Winnie, kadının hemen solunda duruyordu. Arkalarında bir çift duruyordu: koyu gri ipekten zarıf bir şekilde giyinmiş kuzguni saçlı güzel bir kadın ve dirseğinden hafıfçe tuttuğu yaşlı bir beyefendi. Evangeline masasındaki sandalyeden kalkmak için kendini zorlarken içini bir sıkıntı kapladı. Neredeyse on yıllık göreceli huzurun ardından, ailesi sonunda onu ziyarete gelmiş gibi görünüyordu.

Winnie öfkeli bir hareketle dudaklarını büzdü, sonra da cesur bir tavırla odaya girdi. "Böldüğüm için özür dilerim, Bayan Stone," diye başladı, nadiren kullandıkları resmiyete geri dönerek. "Size Trent'in dul kontesi Honoria Stone'u takdim edebilir miyim?"

Winnie masanın yanında durmak için hareket ettiğinde, Evangeline sert ve zarıf bir reverans yaptı. "Hanımefendi," diye mırıldandı soğukkanlılıkla, bakışlarını meydan okurcasına ziyaretçisine çevirerek. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyuz?"

Dowager siyah ipekten bir hışırtıyla odaya doğru ilerledi, arkasından da sadık tazılar gibi tırıs giden arkadaşları geldi. Evangeline onun hızlı, neredeyse fark edilemeyecek hareketiyle çiftin itaatkâr bir şekilde yaşlı dulun yanına doğru ilerlediğini ve Evangeline neredeyse onun ikisine de "oturun" ve "kalın" diye emrettiğini hayal edebiliyordu.

"İş için geldim, Bayan Stone," diye söze başladı dul kadın. "Amcanız Lord Trent ve eşi Leydi Trent'i tanıştıracaktır mıyim?"

Evangeline beyefendiye dikkatle baktı ve onun doğrudan bakışları altında gözle görülür bir şekilde solduğunda küçük bir memnuniyet duydu. "Benim amcam

Beni tanıyor musunuz leydim?" dedi ve başıyla soğuk bir selam verdi: "Teyzemle geç de olsa tanıştığım için elbette memnunum."

"Yabancı bir aksanınız var," diye beklenmedik bir şekilde çıkıştı dul kadın.

Evangeline alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Bu kişinin yabancı tanımına göre değişir leydim. Sizi temin ederim ki Flamancam kusursuzdur, eğer başka bir dilde konuşmak isterseniz."

"Küstah fahişe! Ama elbette daha azını beklemiyordum." Dowager kaşlarını çattı, ama Evangeline donuk gülümsemesini sürdürdü. "Evet, kızım? Oturmamızı ister misin?"

Evangeline elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kanepeye doğru salladı. "Elbette.

Kahve isteyen var mı?"

Lord ve Leydi Trent reddettiklerini mırıldandılar ve sanki kralın özel muhafızlarıymışçasına dul kadının iki yanındaki kanepeye oturdular. Evangeline yaşlı kadının sertçe koltuğunun kenarına yerleşmesini ve ardından eteklerini düzeltmesini izledi. Yanında oturan Trent'in yeni kontu Stephen Stone neredeyse üvey annesinden bile daha yaşlı görünüyordu ve Evangeline'in aklına kraliçenin ondan sadece birkaç yaş büyük olduğu geldi. Genç Leydi Trent ise en fazla beş otuz yaşlarındaydı ve dul kadının sahip olduğu bencil gözlere ve kırılgan güzelliğe sahipti; Evangeline onların teyze ve yeğen, aynı zamanda da kayınvalide olduklarını bildiği için bu durum hiç de şaşırtıcı değildi.

Bu evlilik Honoria Stone'un gücünün bir başka göstergesiydi. Damadının ilk karısı çocuksuz ölünce, yeni bir gelin şart olmuştu. Evangeline, Honoria'nın şartlarını kolayca tahmin edebiliyordu: ikinci eş, cazibeli, doğurgan ve mükemmel soylara sahip olmalıydı. O halde Honoria'nın on yedi yaşındaki yeğeninden daha iyi kim olabilirdi? Asgari yas dönemi geçer geçmez yeni gelin, ailenin kadim konağı Cambert Hall'a yerleştirildi.

Evangeline üç arayıcısını incelerken bunun garip olduğunu düşündü. Onların küstahlıkları karşısında çok az korku ya da tedirginlik hissetti, sadece sakin bir öfke duygusu ve güçlü bir savaşıma isteği Paradoksal olarak, Evangeline bu savaştan korkmuş olsa da, şimdi açılış salvosunu memnuniyetle karşıladı. Savaş hatlarını çizmek ve düşmanla çatışmaya girmek belli bir rahatlama sağlayacaktı. Mesele ne kadar çabuk çözülsün, Evangeline de işine o kadar çabuk devam edebilirdi.

Hayat onu nereye götürürse götürsün. Tek umudu çocukların -ve Elliot'ın- ziyaretçilerden habersiz kalmasıydı.

Evangeline Winnie'ye oymalı koltuklardan birini işaret etti, sonra da diğerine oturdu. "Pekâlâ, o zaman," diye başladı sertçe. "Bunca yıl sonra sizi Chatham'a getirdiğine göre, bu işin gerçekten de vahim olduğunu görebiliyorum. Lütfen başlayın."

Evangeline, dul kadının gözlerini kısmasını ve onu şüpheyile bir aşağı bir yukarı süzmesini izledi. Sonunda konuştu. "Belli ki farkında değilsiniz Bayan Stone, büyükbabanız kısa süre önce vefat etti."

Evangeline sertçe başını salladı. "Gerçekten de farkındaydım leydim. Kaybınız için başsağlığı dileriz." Winnie mırıldanarak onayladı.

Dul kadın kaşlarını çattı, belki de o zamanki soğukkanlılığı ve terbiyesi hoşuna gitmemişti. "Duymadığınızı sanıyordum," diye sertçe cevap verdi, "çünkü yas tutmayı uygun görmediniz."

"Yas tutacak bir şeyim yok hanımefendi. Onu tanıımıyordum."

Eldivenli ellerini kucağında düzgünce kavuşturan dul kadının bakışları keskinleşti. "Demek böyle olacak Bayan Stone? Bu tavrınıza şaşırmamam gerekirdi."

"Saygısızlık etmek istemem ama leydim, büyükbabamla babam arasındaki ilişkilerin nasıl olacağına -yani olmayacağına- siz karar verdiniz." Evangeline sesini kibar ama duygusuz tutmaya özen gösterdi. "Hayatı boyunca sevgisinden mahrum kaldığım bir adamın ölümünün yasını tutamıyorsam beni mazur görmelisiniz."

"Anlıyorum. Saygısızlığınız kızgınlıktan kaynaklanıyor."

Evangeline başını salladı ve hüznle gülümsedi. "Hayır, gerçekten leydim. Beni yanlış anladınız. Biz torunların, büyükanne ve büyükbabalarımızın saygısını kaybettiğimiz için çok acı çektiğimizi düşünmüyorum, yine de sizi memnuniyetle karşıladık.

-Hatta sizi her zaman evimize bekliyoruz. Ve gördüğünüz gibi, bugün buradasınız ve her türlü mutluluğumuz sizinle."

Evangeline'in soğukkanlılığına şaşırdığı her halinden belli olan dul kadın şüpheci bir yüz ifadesiyle Winnie'ye baktı. "Bayan Weyden, onun vasisi sizsiniz, değil mi? Ona büyüklerine saygı duymayı öğretmediniz mi?"

Winnie, Evangeline'in örneğini izleyerek, en yapmacık gülümsemesiyle yemi yumuşak bir şekilde reddetti. "Sanırım Bayan Stone'un görgü kuralları

Öyle olmalı leydim. Ancak ben sadece onun refakatçisiyim. Evangeline artık reşit oldu ve kayınbiraderim de onların vasisi."

"Bah! Başka bir yabancından başka bir şey değil," diye meydan okudu dul kadın.

"Belki de Peter'ın yarı İngiliz olduğunu bilmiyordunuz," diye araya girdi Evangeline, "annesini Fotherleigh Kontu'nun kuzeniydi."

"Gerçekten mi?" dedi dul kadın başını sert bir şekilde eğerek. "Yine de bunun bir önemi yok. O ticaret yapıyor. Dahası, uyruğu meselesi bugün tartışmamız gereken sorunun yanında önemsiz kalır."

"Ah, evet. Sorun. Umarım bize açıklarsınız hanımefendi," dedi Evangeline büyük bir nezaketle.

"Gerçekten de, Bayan Stone. Büyükbaban öldü ve aile olarak artık soy meselesini ele almalıyız. Amcanız"- burnunu kırıştırdı ve dirseğindeki kır saçlı adama neredeyse tiksintiyle baktı

-"Hiç varisi yok ve olması da pek mümkün görünmüyor."

En soğuk tonda söylenen bu söz üzerine yeni Leydi Trent çenesini düşürdü ve kızardı.

Dowager devam etti. "Ve Frederick amcanız çocuksuz öldüğünden beri -"

Evangeline usulca araya girerek, "Sizi düzeltmek istiyorum leydim," dedi. "Geride çok güzel bir çocuk bıraktı. Beş yıl önce yetiştirilmesini reddettiğiniz kızını."

Kontes koltukta sertçe doğruldu. "Pekâlâ, Bayan Stone. Bir kızım var. Hem de Portekizli bir piç." Küçümseyerek burnunu çekti. "Yine de kastettiğim bu değildi ve siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz. Frederick miras bırakacak kimseyi bırakmadı. Baban Maxwell en küçük oğluydu, bu nedenle kardeşin Michael şu anda varis adayı."

"Anlıyorum," diye onayladı Evangeline yumuşak bir sesle.

"Gerçekten mi? Ancak şunu da anlamalısınız ki Trent servetinin ve unvanının varisi olarak bu çocuk aile görevlerini yerine getirecek şekilde yetiştirilmelidir. Ona sosyal yükümlülükleri ve siyasi hedeflerimiz öğretilmelidir. Ayrıca, geleceğin Trent Kontu'na yakışır bir şekilde eğitilmelidir. Ve nihayetinde, konumuna uygun bir evlilik yapmalıdır."

"Tam olarak ne öneriyorsunuz leydim?" diye sordu Evangeline eşit bir şekilde.

"Çocuk benim vesayetim altındayken, toplumun annesinin bir yabancı ve halktan biri olduğunu kısa sürede unutacağını söyleyebilirim. Trent'in varisi, devrimci siyasi idealleri olan çapkınlara ve kitalılara maruz kalacağı dinsiz bir sanatçı kolonisinde başıboş bırakılamaz." Dowager dudak büktü ve gözlerini yavaşça duvarları kaplayan ve çalışma alanlarını dolduran tablolar ve şövaleler üzerinde gezdirdi. "Ve eminim ki sen de etkilenmeye açık genç kardeşin için en iyisini istiyorsundur," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Evangeline şimdi soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Her şey tam da korktuğu gibiydi ve Evangeline giderek artan tedirginliği içinde, bahçe terasından yükselen çığlık çığlığa kahkahalar ve gümbür gümbür ayak seslerini ancak belli belirsiz fark edebiliyordu.

"Leydim," diye başladı nefesini sakınleştirmeye çalışarak, "sizi temin ederim ki Michael bu çatı altında krallığın gelecekteki bir asilzadesi için gerekli olan her şeyi öğrenecek. Ayrıca dolaplarımızda hiçbir devrimci ya da çapkın barındırmadığımıza ve Michael'ın hiçbir şekilde *başboş olmadığına da sizi temin ederim.*"

Ne yazık ki veliaht adayı tam da bunu yapmak için o anı seçmişti. Elinde tahta bir kılıçla açık pencereden kan donduran bir çığlıkla içeri daldı. Perdeleri delice bıçakladı, sonra topuklarının üzerinde dönerek üst galeriye çıkan dar merdivenlere doğru fırladı. Çocuk Nicolette'in lavanta rengi pelerinini giymiş, dar omuzlarına gelişigüzel atmış, uzun sarı lülelerden oluşan yırtık pırtık peruğu başının üstünde eğri büğrü durmuş, bir gözünün üzerinden hoyratça öne doğru eğilmişti. Görünüşe bakılırsa uzaktaki kanepede kaskatı oturan üçlünün farkında olmayan Elliot ve Theo, Michael'ın topuklarına doğru fırladılar, derme çatma kılıçları çılgınca sallanıyor, renkli pelerinleri arkalarından fırlıyordu. Bir lavanta girdabının içinde Michael takipçileriyle yüzleşmek için döndü ve neredeyse sarı bukleli saçlarını kaybediyordu.

"Tanrım, Don Pedro!" diye bağırdı Elliot omzunun üzerinden Theo'ya, Michael'ı tahta bıçaklarıyla düzgünce basamaklara sıkıştırırlarken. "İşte sevmediğim bir yemek! Bu Leydi Beatrice'in dırdırına dayanamayacağım ve onu elimle ezeceğim-"

Ezilmiş hitabeti acı veren bir kadın çığlığıyla kesildi. Ses, tonozlu tavanda yankılanarak odanın içinde yırtıldı. O anda Evangeline yeni Leydi Trent'in sendeleyerek ayağa kalktığını gördü. "İyi

Tanrım! Elliot!" Boğazı düğümlendi, boğazını saran siyah yakayı spazmodik bir şekilde pençeledi.

Kocası koltuktan fırladı, yüzü aniden kızarmıştı. "Rannoch! Seni orospu çocuğu!" diye ekledi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Aman Tanrım!" diye dua etti kontes, hâlâ ayaklarının üzerinde dengesizce sallanıyordu. Evangeline'in halısının üzerinde baygınlık geçirirken sesi fısıltıya dönüştü.

Dul kadın üvey oğluna ters ters baktı. "Kaldır onu Stephen, seni ahmak!" diye tersledi, kanepenin ortasından usulca kalktı ve gelininin bedeninin üzerinden düzgünce geçti. Yaşlı kadın kısık gözlerle, bakışları yerde yatan komadaki kadına sabitlenmiş olan Elliot'a baktı.

"Jeanette?" diye mırıldandı, gözlerini kaldırıp kalabalığı tek tek inceledi. Gözleri nihayet Evangeline'e takıldığında normalde yakışıklı olan yüzü hızla rengini kaybediyordu. "Evie?"

"Ah-ha!" diye cevap verdi dul kadın, yüzü çoktan öfkeyle şişmiş bir halde arbedenin ortasına doğru adım atarak. Uzun, kemikli parmağı tereddütsüz Elliot'ı işaret ediyordu ama gözleri Evangeline'in gözlerini kızgın bir öfkeyle tutuyordu. "Bunun nasıl olacağını şimdi anlıyorum Bayan Stone. Bizi bir koruyucuyla şaşırtmayı mı düşündünüz? Eğer öyleyse, iyi seçim yapmışsınız. Gerçekten çok iyi, ama bu savaş henüz bitmedi. -Neredeyse bitmedi."

Winnie şimdi Trent Kontu'nun yanında diz çökmüş, ölümcül beyazlıktaki Jeanette Stone'u endişeyle yelpazeliyordu. Evangeline'in odaya girdiğini görmediği Gus da yerde yatan annesine katılmıştı. Dul kadın onlarla yüzleşmek için döndü. "Kaldır onu, Stephen! Tanrı aşkına, şu iğrenç havalandırmayı kes. Onu arabama bindir."

Trent Kontu hâlâ dizlerinin üzerinde, ağzı bir karış açık, dul kadına bakıyordu. Ağzını kapattı, sonra tekrar açtı ama hiç ses çıkmadı.

Gus endişeli annesine yan gözle bir bakış attı. Winnie'nin başıyla onaylaması üzerine Gus, Jeanette'in gevşek bedenini usulca kucakladı ve yerden kalktı. Aklını neredeyse yitirmek üzere olan Evangeline bu manzara karşısında histerik bir kahkaha patlattı, çünkü Gus'ın üzerinde deriden yapılmış derme çatma bir cüppe vardı ve bu cüppenin içine mor renkli bir tayt giydirilmiş, kemeri de bir iple bağlanmıştı. Yanında kaba yontulmuş bir başka kılıç gevşekçe sallanıyordu ve başında, başı omzuna yaslanmış kadının burnunu gıcıklamak için düzgünce yaylanacak kadar büyük bir tüyü olan sivri yeşil bir başlık vardı.

Winnie ayağa kalkarak oğlunun yanında durdu, neredeyse Leydi Trent kadar bitkin ve solgun görünüyordu. Yaygın histeri duygusu giderek artıyordu. Tüm sahne gerçek dışı, aynı anda hem saçma derecede komik hem de korkunç derecede korkutucu geliyordu. Birdenbire Evangeline nefes alamaz hale geldi. Gerçeklik içine işlemeye başlamıştı ve bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini hissediyordu. Bir saniye içinde hayatı değişmiş gibi görünüyordu ve bu da acı veren bir kayıp duygusuyla kenarlı vahşi bir paniğe neden oldu. Bu durum Evangeline'in yüreğini parçaladı. Evangeline yuvarlanan endişe dalgasını bastırmak için gözlerini odanın içinde gezdirerek bu korkunç saçmalığa bir anlam vermeye çalıştı.

Burada kim vardı? Elliot Jeanette. Stephen Amca. *Rannoch*?

Gus, Leydi Trent'in gri ipek eteklerini zarif bir şekilde sağ koluna geçirerek halının üzerinde ilerledi. Stephen Amca da başını öne eğmiş, onu takip ediyordu. Nicolette ve Frederica bir ara odaya girmişlerdi ve şimdi Fransız pencerelerinin kıyısında endişeli ve pişmanlık dolu bakışlarla duruyorlardı. Daha da pişman görünen Michael ve Theo, tam olarak anlamadıkları ama yine de sorumlu hissettikleri bir suçun cezasını bekliyormuş gibi köşede bekliyorlardı.

Trent'in dul kontesi, yüzü karanlık ve tehditkâr bir ifadeye bürünmüş olan Elliot'la alçak sesle konuşmasını bitirdi. Dowager daha sonra Stephen'in peşinden stüdyonun kapısından çıktı. Gus, kıpırdanmaya başlamış olan Leydi Trent'i taşıyarak arkasından geldi. Gri ipekli elbisesi stüdyonun kapısından en son çıkan şey oldu.

Gitmişlerdi, Evangeline stüdyonun üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktüğünü fark etti.

"Evie," diye mırıldandı Winnie, belirsiz sessizliği bozarak, "iyi tarafından bak. Belki de Jeanette Stone sonunda *enceinte* olmuştur! Ne de olsa bu son derece etkileyici bir bayılmaydı!"

Beş dakika içinde, heybetli masasının iki yanında duran Evangeline ve Elliot dışında stüdyo ıssız ve boştu. Trent arabası Chatham'ın yolunda ilerlerken bile Winnie çocukları odadan kovuyor ve bahçeye doğru yola çıkarken rahatsız edici Fransız pencerelerini çekip kapatıyor, onları düşman gibi karşı karşıya bırakıyordu.

İçerideki geniş oda o kadar sessizdi ki Elliot yeni gerilmiş tuvallerin gıcırdadığını duyabildiğini hayal etti. Solvent ve yağın birbirine karışmış kokuları, aniden yoğun ve durgun görünen havaya nüfuz etti. Dışarıda ise

Güneş hâlâ parlıyordu ve Elliot'a göre bembeyaz bulutların hâlâ neşeyle uçuşuyor ve kuşların hâlâ mutlu şarkılar söylüyor olması mümkündü. Ancak Elliot'ın kalbindeki tüm neşe acı verici bir şekilde durmuştu ve şimdi Evangeline'in bir sonraki sözlerini bekleyerek asılı duruyordu.

"Kimsin sen?" Sesi yumuşaktı ama yine de sessizliği ve Elliot'ın ruhunu delmeyi başarmıştı. Masaüstündeki kâğıtları dalgınca karıştıran Evangeline ona bakmadı.

Elliot vereceği cevabı dikkatle düşündü ve bir cevabı olmadığını fark etti. İyi bir cevap değil.

"Kimsin sen?" diye zayıfça tekrarladı, bu kez gözlerini onunkilere kaldırarak. Yüz ifadesi düz ve duygusuzdu ama sesi tekinsiz bir fısıltı gibiydi. "Siz Rannoch Markisi'siniz, değil mi? Ama bu itirafı kendi ağzınızdan duymak isterim."

Elliot hayatında ilk kez, kelimenin tam anlamıyla ellerini sıkmamak için kendini zor tuttu. "Bayan Stone-Evie-açıklayabilirim..."

"Açıklamak mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Neyi açıklayayım? Bana yalan söylediğini mi? Aileme yalan söylediğini mi? Bu senin şaka anlayışın mı? Yoksa sadece kötü niyetli bir bahis defteri bahsi mi?"

Elliot onun gözlerinde tanıdık mavi ateşin parladığını gördü ama bu kez bunun tutkuyla bir ilgisi yoktu. "Evie, affet beni. Ben asla-"

"Neden buraya geldiniz Lord Rannoch ve kendinizi evime kabul ettirmeye çalıştınız?" Sakinliği artık dağılmıştı ve yükselen sesi tiz, neredeyse histerik bir hal almaya başlamıştı. "Açıklayabilerseniz açıklayın, ama nasıl bir intikam almayı umduğunuza dair bir fikrim olduğunu söyleyebilirim."

Elliot zayıf bir şekilde titremeye başladığını hissetti. Tanrım, bunu kötü niyetle yaptığını düşündü. Bilerek. "Evie, sevgilim," diye yalvarmaya başladı, "bu bir kazaydı, lütfen inan bana-"

"Sana inanıyor muyum? Hilekâr bir alçak mı?" Kadın neredeyse çılgılık atacaktı ve Elliot birden hikâyesinin kulağa ne kadar inanılmaz geldiğini fark etti. Özellikle de Stephen ve Jeanette Stone'un ortaya çıkmasının ardından. Gerçekten de gerçeğin gülünç görüneceğini kabul etmek zorunda kaldı. Rannoch'un kötü kalpli markisinin, hoş insanlarla dolu güzel bir evin duvarları arasında önce barınak, sonra dostluk ve nihayet barıştan başka bir şey aramadığına kim inanırdı?

Evangeline'e, onu kimliğini ve amacını sinsice çarpıtmaya iten duygusal açlığı -gerçekten de bu zorlayıcı güç için daha iyi bir tanım düşünemiyordu- nasıl açıklayabilirdi? Ona söylemek istemişti, hayır, buna ihtiyacı vardı. Şimdi, çok geç, zihni doğru kelimeleri bulmak için çabalıyordu.

Bu delilikti. Bunu başından beri biliyordu. Ve bir gün sona ereceğini de biliyordu. Ama bu maskaralık sona erdiğinde, dostluk ve teselli için bu insanlara güvenmeye başlayacağını hiç hayal etmemişti. Ve Evangeline söz konusu olduğunda bundan çok daha fazlasına. Tanrım, çok, çok daha fazlası. Elliot içgüdüsel bir acıyla, tatlı kadınsı uyarılmışlığının doruğundayken kulağına fısıldadığı, ılık nefesinden yayılan tutkulu aşk sözcüklerini hatırladı. Evet, sadece birkaç saat önce.

Lanet olsun, Evangeline'e böyle ihtiyaç duyacağını kim bilebilirdi? İçini bıçak gibi kesen bir çaresizlikle? Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığı bir şekilde ona ihtiyaç duyabileceğini? Ya da daha kötüsü, ona gerçekten zarar verebileceğini? Oh, Tanrım! Belki de onu seviyordu. Bilmiyordu ve bunun pek de önemi yoktu. Artık önemi yoktu. Bu insanlar onun için dostluk, rahatlık ve hatta aşk gibi zayıf ve yetersiz sözcüklerin tanımlayabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Yaşama nedenini, kimliğini ya da en azından olmak istediği kişinin kimliğini oluşturmaya başlamışlardı. Elliot Roberts.

Elliot Robert Armstrong, hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamayan sahte yürekli Rannoch Markisi değil. Ve o anda Elliot, seçme şansı olsaydı, Elliot Roberts olup Rannoch Markisi'nden sonsuza dek ayrılmak için adını, gücünü, mülklerini ve hatta son sou'sunu bile feda edebileceğini fark etti. Ama böyle bir seçeneği yoktu. Kader ve kendi hainliği, sonsuza dek boşluğun kıyısında yaşamasını, sonsuza dek saf ve güzel olan bir şeye sadece bakan bir yabancı olmasını yazmıştı.

Evangeline hâlâ şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi ona bakıyordu. "Yüce Tanrım, Elliot," diye fısıldadı kısık sesle, "sen teyzemin sevgilisiydin! Daha da kötüsü, bunu herkes biliyor."

"Bu da başka bir hataydı," diye ısırdı Elliot. "Pek çok hata yaptım ve eğer bana bir şans vererseniz-"

"Size hiçbir şey vermeyeceğim, efendim! Ve burada son hatanızı yaptınız." Bu sözler tüyler ürpertici bir güvenle söylenmişti. Evangeline öfkesi içinde çok güzeldi. Ve aynı zamanda korkutucuydu. Doğrusu, oldukça tehlikeli görünmeye başlamıştı. Sandalyeden bir adım uzaklaşarak masasının arkasından yavaşça dönmeye başladı.

Sadece gözleri alev alev yanmakla kalmamış, elleri de güçlkle bastırılmış bir öfkeyle titremeye başlamıştı. Elliot birdenbire onun sanatçı mizacının en kötü şekilde açığa çıktığını dehşetle gördü. Öfkeli kadınlar onu rahatsız ediyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Geçmişte kızgın kadınlar onu *rahatsız etmişti*. Ve Rannoch Markisi kendini tüm rahatsızlıklardan çabucak kurtarırdı.

Ancak bu durumda, uygunluk bir seçenek değildi. Bu kadını bir şekilde elinde tutmalıydı. "Evangeline, sevgilim, eğer bana açıklamam için bir şans verersen-"

"Açıklamak mı?" Bu kelimeyi haykırdı, ellerini havaya kaldırdı ve çılgınca salladı. "*Açıklamak* mı? Bu konuda herhangi bir seçeneğim olsaydı, lordum, az önce son iğrenç yalanınızı söylediğinizi duydum! Bu evi terk ettiğiniz için size teşekkür edeceğim. Tozunuz ne kadar çabuk yatışırsa hepimiz için o kadar iyi olur."

Elliot onun açıklamalarını dinlemeye hiç niyeti olmadığını fark edince afalladı. Öfkesi güçlü ve bulaşıcıydı. Kızgın bir ateşten sıçrayan kıvılcım gibi ona doğru sıçradı. "Evie, lütfen! Düşünemezsin... Ben asla -"

"Şimdi buraya bak, Elliot Armstrong-Lord Rannoch-ya da her kimsen -"

"Sadece *Elliot*, lanet olsun!" diye homurdandı, bir eli öfkeli bir yumruk halinde yanında sıkılmıştı.

"Her neyse." Küçümseme öfkesine karıştı. "Bizi senin, senin, senin -Sizi evimize onurlu bir misafir, bir dost, bir-" olarak kabul etmemize izin verdiniz.

Elliot dudaklarının soğuk bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Evet, söyle Evangeline," diye tısladı zehirli bir şekilde. "*Sevgilin* olarak."

Öfkeli kadınlardan kaçma konusundaki tecrübesine rağmen Elliot darbenin geldiğini göremedi. Evangeline'in eli, tonozlu odada yankılanan bir çatırtıyla çenesine temas etti.

Uzun ve sessiz bir aradan sonra Elliot parmaklarının ucuyla acıyan etine dokundu. "Sanırım bunu hak ettim."

"Seni yalancı piç!" diye bağırdı. "Asılmayı hak ediyorsun!"

Bu Elliot Roberts için bile çok fazlaydı. "Öyle mi? Peki sen bana karşı dürüst müydün Evie?" diye sordu Elliot, sesini kasten yumuşak tutarak. Dikkatle ona doğru yaklaşımaya başladı.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye ısrar etti, gözleri mavi ateşle parlıyordu.

"Belki de birçok şeyi kastediyorum," diye fısıldadı ona doğru bir adım daha atarak. "Ama kimliğinizle başlayalım, olur mu? Neden kendini Trent Kontu'nun torunu olarak tanıtmadın?"

Evangeline sanki çok ileri gittiğini biliyormuş gibi bir adım geri çekildi. "Ne cüretle beni ters köşeye yatırmaya çalışırsın, seni ahlaksız hovarda, seni -" *Seni kadın düşmanı!*

Elliot göğsünde kızgın bir öfkenin patladığını hissetti. "Evet, engerek yılanını tam anlamıyla göğsünüze aldınız, değil mi Bayan Stone? Ve şimdi utanıyorsunuz. Aslında utanıyorsunuz. Bu küçük maskaralığın büyük bir kısmı da bu, değil mi?"

"Çok haklısın," diye karşılık verdi ona.

Elliot sesini kasıtlı olarak koyu, ipeksi bir fısıltıya düşürdü ve bir adım daha yaklaştı. "Bizden utanıyor musun, Evie?" Evie'nin gözlerinin şaşkınlıktan kocaman açılmasını memnuniyetle izledi. "Bana nasıl tepki verdiğin konusunda utanıyor musun? Dokunuşumla nasıl ıslandığından? Altımda nasıl kıvrandığından?" Eliyle onun titreyen çenesini kavramak için uzandı.

Evie gözyaşlarını bastırmaya başlayarak kendini geri çekmeye çalıştı. "Uzak dur benden, seni şeytan." Sesi yumuşak bir tıslamaydı.

"Oh, evet, Evie. Ben şeytanım, tamam mı? Ve dün gece ateşe girmek için yalvarıyordun." Elliot öfkesinden onu masasının arkasındaki duvara yaslamıştı. Durmak istedi, durmaya çalıştı ama Evangeline'in öfke gözyaşlarını izlerken duramadı. Onun açıklamalarını dinlemeyi reddetmeye nasıl cüret ederdi? Onu sevdiğini bilmiyor muydu?

Oh, Tanrım. *Onu seviyordu.* Mantığın ötesinde. Ve şimdi mavi alevli gözleri ve yanan sanatçı kalbiyle ondan nefret ediyordu.

Duvarla Elliot'ın göğsü arasında sıkışan Evangeline, ellerinin topuklarıyla Elliot'ın omuzlarını sertçe iterek kıvranmaya başladı. "Uzak dur benden, Elliot," diye fısıldadı. "Bu evden çık. Hayatımdan çık."

Yine de Elliot'ın cüssesiyle boy ölçüşemezdi ve kız ona karşı kıvrandıkça öfkesi ve acısı alevlendi, sonra kontrol edilemez bir şeye dönüştü. Ona da bunu hissettirmek istiyordu. Aralarındaki gerçeği görmesini sağlamak istiyordu. Bir kolunu sıkıca beline dolayarak Evangeline'in kalçalarını sertçe kendi kalçalarına bastırdı. Başını eğerek onun ağzını aldı, hâlâ çenesini sertçe avucunun içinde tutuyordu. Evangeline ağzını açmayı reddedip yüzünü çevirmeye çalıştığında, Elliot tutuşunu sıkılaştırdı ve başparmağını ağzını açmaya ikna etmek için yukarı kaydırıldı.

Elliot, Evangeline'in dudakları onun tahribatına yol verirken, onun küçük teslimiyet iniltisini duymak yerine hissetti. Yavaşça, kasıtlı olarak, ağzının sıcak girintilerine doğru kayd, yalvardı ve diliyle onu ikna etti. *İste beni. Al beni. Bana ver,* diye yalvardı ona her hamlesinde, elini aşağıya kaydırarak yumuşak, yuvarlak poposunu avuçladı.

Evangeline'in avuçlarının omuzlarına uyguladığı kuvvet sonunda zayıfladığında, Elliot memnuniyetini homurdanarak dile getirdi ve elini çenesinden ensesine doğru kaydırıldı. Evangeline'in elleri hafifçe gövdesinden aşağı inip kalçalarının üzerinde durmaya başladığında bir umut hissetti ve kolları beline dolandığında bir an için zaferi yakaladı. Sonra öfkesi ve acısı artık kör, aç bir ihtiyaçtan biraz daha fazlası olan Elliot taktiksel bir hata yaptı. Evangeline tamamen teslim olup onun ağzına girdiğinde, dudaklarını yavaşça onunkilerden ayırdı ve kulağının altındaki sıcak, ipeksi teni okşamak için kaydırıldı. "Evangeline," diye yalvardı, sesi boğuk bir fısıltı gibiydi, "beni hâlâ sevdiğini söyle. *Lütfen.*"

Bir anda ondan uzaklaşmış ve kapıya doğru geri geri gitmeye başlamıştı. "Oh, dayanamadın, değil mi?" diye haykırdı, yüzünde renk kalmamıştı, elleri mantıksız bir savunma hareketiyle öne doğru itilmişti.

"Sana asla karşı koyamadım, Evie," diye dürüstçe cevap verdi, avuçları yalvarırcasına yukarı kalkmıştı.

"Sen gerçekten de şeytanın vücut bulmuş halisin!" Evangeline çığlık atarak kapıya doğru geri çekildi. "Beni bir kez daha küçük düşürme fırsatına karşı koyamadın, değil mi? Olmamı istediğin fahişe gibi hissetmemi sağlamak için. Jeanette ve şüphesiz sahip olduğun diğer yüzlercesi gibi bir fahişe." Yüz ifadesi bir acı ve öfke karikatürüne dönüşmüştü. Gözleri sanki fırlatacak bir şey arıyormuş gibi çılgınca sağa sola bakıyordu.

"Evie, yanılıyorsun!" Elliot ona doğru bir hamle yaptı ama o kapıyı sarsarak açtı.

Bir adım daha attı ve Evangeline'in gözleri ayaklarının yanındaki dökme demir kapı eşiğine takıldı. "Baştan çıkarıcı tatlı sözlerini al ve evimden defol git, Rannoch!" Ağır metal parçasını yakaladı ve sanki dudaklarına bir hakaretmiş gibi onun unvanını tükürdü. "Ben senin iğrenç eğlencelerinden biri olmayacağım, o yüzden bir daha buraya gelme. Sana nasıl güvendiğimi bilmek beni hasta ediyor!"

Elliot ona yalvarmak için ağzını açtığı anda, Evangeline metal parçasını onun kafasına doğru savurdu. Ne mutlu ki kısa düştü, eski taş zeminden bir parça kopardı ve havada uçtu. Ve sonra, mavi tül den bir girdap içinde, Evangeline kapıyı arkasından vurarak gitti. Elliot kapının arkasından, koridorun ilerisinde duran Gus Weyden'e kısa bir bakış attı, yüzüne silinmez bir nefret ifadesi kazınmıştı.

Lanet olsun, lanet olsun! Gus her şeyi duymuştu. Sadece Evie hayatından çıkmamıştı, aynı zamanda saygı ve dostluklarına değer verdiği insanlar da artık onun ne olduğunu biliyor ve bundan iğreniyorlardı. Elliot kendini güçsüz hissetti, sanki ağır meşe kapı kalbinin üzerine kapanmış, hem kanı hem de nefesi göğsünden söküp atmıştı. Zamansız bir an boyunca öylece durup kapıya baktı, ta ki yavaşça, amansızca masanın altındaki kalın Doğu halısının üzerine dizlerinin üzerine çökene kadar. Evangeline gitmişti.

Ciddiydi. Ondan nefret ediyordu. Hissettiği herhangi bir aşk, herhangi bir arzu onun için değildi; Tanrı'nın bir armağanıydı, var olmayan bir adama. Sadece acımasızca yarattığı bir aldatmaca, asla olamayacak bir adam. Elliot alışılmadık bir acının kalbini sardığını hissetti ve ardından hıçkırıklar ciğerlerindeki havayı emerek boğulmaya başladı. Yalnızdı. Zaman durmuştu. Elliot dizlerinin üzerinde, kolları hala uzanmış bir şekilde, uyuşma başlayana ve artık dökülecek gözyaşı kalmayana kadar kaldı.

"Evangeline," diye fısıldadı sessizliğe, "Üzgünüm. Özür dilerim. Seni seviyorum."

Nihayet Chatham Lodge'a sabah gelmişti ama Evangeline için bunun pek bir önemi yoktu. Yatakta oturduğu yerden ağır yorganı göğsüne doğru çekti ve kontrolsüzce titredi. Üşüyordu, çok üşüyordu. İçi ve dışı, ruhunun derinliklerine kadar üşümüştü.

Akşam boyunca ve bitmek bilmeyen gece boyunca Evangeline odasına kapanmış, yerde volta atmış, gelmeyecek gözyaşlarını beklemişti. Şimdi teslim olmuş bir şekilde oturuyordu, öfkesi küllenmiş, kalbi boştu. Keder diye bir şey yok, dedi kendi kendine ısrarla. Keder kaybetmeyi ima ederdi ve Elliot'ın onun kaybedeceği biri olduğuna inanmasına izin veremezdi. Bu ima çok derin, acı da katlanılamayacak kadar büyük olurdu. Daha şimdiden, paylaştıkları her şeyin tatlı rüyaları uykusunu bölüyordu.

Oh, ama çok üzgündü! Evangeline sefil bir hıçkırığı bastırdı. Bir rüyayı kaybettiği için yas tutuyordu. Sadece bir sevgiliyi değil, derin ve kalıcı bir dostluğu da kaybetmişti. Elliot'a sırlarını, umutlarını ve kalbini emanet etmiş, bir kadının bir erkekle paylaşabileceği en mahrem şeyleri onunla paylaşmıştı. Elliot'ın ona karşı olan hislerinin sahte olduğunu, şüphesiz Rannoch'un intikamcı planının bir parçası olduğunu fark etmek ne kadar da alçaltıcıydı.

Ve sonra, entrikaları ortaya çıktığında, marki evlenme teklif etmişti. Bu ne cüret! Neredeyse ona o lanet kapı tokmağıyla vurmaya *dileyecekti*. Oh, Rannoch'un elinde iğrenç bir şey olmalı! Yoksa neden ona böyle bir teklifte bulunsun ki? Evangeline, onun onurlu bir teklifte bulunmuş olmasını umma hoşgörüsüne izin veremezdi.

Katıksız öfkenin gücüyle uyanan Evangeline yatak örtülerini yere attı ve geceliklerini çıkarmaya başladı. Yavaş yavaş yanan bir öfke üzüntüsünü bastırdı. Tanrım, şimdi istediği şey, Rannoch'un ona yaşattığı acı ve utanç için her türlü intikamdı. Ve intikam almak istediği sadece kendi acısı değildi. Dün gece çocukların yüzleri acı vericiydi.

Evangeline bu anı hatırlayınca, bir elbise ve birkaç akşam yemeği aramak için gardırobundaki giysileri yırtmaya başladı. Her ikisini de bulunca acımasız bir enerjiyle giysilerini çekiştirdi. Evangeline'in genç adamın sahip olduğunu bilmediği bir olgunlukla bu duruma ayak uyduran Gus için Tanrı'ya şükretti. Başlangıçta, Elliot'la yaşadığı çirkin tartışmanın ardından onu stüdyosunun dışında dikilirken gördüğünde dehşete kapılmıştı. Belli ki Gus aralarında geçen her aşağılık kelimeyi duymuştu. Yine de Gus sessizce ve anlayışla araya girerek öğleden sonra yaşanan korkunç olayların üstesinden gelmişti.

Bir kez olsun Evangeline kendi acısına fazla dalmış, Winnie de öfkeden boğulacak hale gelmişti. Gus'ın üç ziyaretçi için belirsiz bir açıklama ve Elliot'ın ani ayrılışı için bir mazeret mırıldanarak çocukları nasıl teselli etmeye çalıştığını düşünmek acı veriyordu. Ancak Elliot'ın Londra'da çok meşgul olacağı için Chatham'a dönemeyeceğini söyleyerek konuyu detaylandırırdığında, Frederica hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı.

Düşünmesi bile çok korkunçtu Evangeline hayal kırıklığı içinde gardırobundaki kancadan bir önlük kopardı ve başına geçirdi. Dikkatsizce saçlarını bir düzene soktu ve hışımla kapıdan çıktı.

Belki Rannoch'un intikamını alamazdı ama öfkesini kesinlikle kendi yöntemleriyle çıkarabilirdi. O zalim, hatta barbar biriydi. Evet, öyleydi ve dünya da onu öyle görmeliydi. Yüce Tanrım, onun tarafından nasıl kandırılmışlardı? Daha da kötüsü, böyle bir adama nasıl açlık duyabilmişti? Nasıl bu kadar pervasızca kendini ona teslim edebilmişti? Yüzünün utançtan kızardığını hissetti, bir an bile tereddüt etmeden, isteyerek, nefes nefese, sıradan bir fahişe gibi Rannoch için bacaklarını açmıştı.

Ve bundan zevk almıştı. Evet, kahretsin, zevk almıştı. Adamın ağır ellerinin üzerinde olduğunu düşünen Evangeline, boyası sıçramış önlüğünün altında hain meme uçlarının sertleştiğini ve isteklendiğini hissetti. Adamın güçlü, uzun parmaklı ellerinin onu nasıl baştan çıkardığını, belini nasıl sardığını ve sonra aşağıya doğru kayarak, onu zevkle doldurabilmesi için nasıl zahmetsizce poposunu ona doğru yaklaştırdığını hatırlamaktan kurtulmaya çalıştı. Aniden gelen uyarılma hissi sıcak ve gerçekti; Evangeline onun tekrar içine girdiğini hissetmek istiyordu.

Neredeyse bir adımı kaçırmak üzere olan Evangeline, ayaklarının altındaki kıvrımlı merdivene odaklanmaya çalıştı. *O bir şeytan*, diye bağırdı iç sesi, öfkesini daha da körükleyerek. Basit dürtülerini bir kenara itti ve şehvete değil, nefrete odaklandı Ne kadar aşağılık, hilekâr, ahlaksız bir piç! Ailesinin sanatsız, taşralı tavırlarını ne kadar eğlenceli bulmuş olmalıydı. Baştan çıkarma ustasına kolayca teslim oluşuna nasıl da gülmüştür. Stüdyosunun kapısından fırladı, *ne* ve *nasılların* yeterince özgürce geldiğini, ancak *nedenlerin* hala tüm mantıktan kaçtığını fark etti.

Rannoch Markisi neden Chatham Lodge'a gelsin ki, diye düşündü portresini duvardan indirip çerçevesini

boş bir şövale. Neden kendini sevdirmiş, ailesini etkilemiş, sonra da onu baştan çıkarmıştı? Neden sevdiği -hayır, sevdiğini sandığı- biri, elde edeceği çok az şey varken onu bu kadar derinden incitsin? Bu gerçekten bir misilleme miydi? Rannoch'u Chatham'da bulmanın üvey büyükannesini öfkeliendirdiği doğrudu ama dul kadın alenen aşağılanmamıştı ve yenilmiş olmaktan çok uzaktı.

Evangeline çalışma masasına gitti, pigment tepsilerini karıştırdı ve bir dizi fırça çıkardı. Acımasızca öğüttü, kazıdı, karıştırdı, kapları çarptı, bir yandan da markinin gerçekten intikamdan başka bir şey isteyip istemediğini merak ediyordu. Bir an için, yaptığı pislige bakacak kadar durakladı, görmezden geldi ve devam etti. Kuşkusuz Rannoch'un intikamcı olduğu biliniyordu ama bu teori hiç mantıklı değildi. Belki de aralarındaki ilişkiyi çok daha çirkin bir şeye dönüştürmeyi umuyordu. Michael üzerinde nüfuz sahibi olmasını sağlayacak bir şeye? Bu düşünceyle bir şişe yağ elinden kayarak halının üzerine düştü. *Michael* mı?

Belki de kardeşi bir amaç için araçtı ve Rannoch saf ve basit bir intikam peşindeydi. Marki ve Stone ailesi arasındaki kan bağı inkar edilemez derecede kötüydü. Taşlar yüzünden sosyete Rannoch'un yüzüne nadiren gülmüştü ve şüphesiz Rannoch bunu unutmamıştı. Jeanette Stone'un bir varis sahibi olmak için umutsuzca çabalarken pek çok aşık edindiği söylene de, Rannoch yakalanan ilk kişiydi - hem de çok acı verici, çok aleni bir şekilde. Hem de Jeanette'in yarım akıllı kocası tarafından. Ayakta duran bir aygır gibi muamele görmenin aşağılanması, ancak kalçalara bir kurşun topuyla aşılabilirdi.

Ama Evangeline'in onun intikam aracı olarak kullanılmış olması, onun - ve potansiyel olarak Michael'ın- bu kadar acımasızca manipüle edilmiş olması, evet, bu neredeyse kaybın kendisi kadar acı veriyordu.

Winnie saatler sonra Evangeline'i bulduğunda hava solvent kokuyordu. Kargaşanın ortasında Evangeline bir tabureye oturmuş, portreye dikkatle eğilmiş, durmadan çalışıyordu. Winnie açık kapıyı usulca çaldı ve neredeyse fark edilmeden içeri süzüldü. Ressamın ve tuvalin yanında duran Winnie portreye baktı ve Evangeline'e acımasız bir alaycı bakış fırlattı.

"İskoç eteği giymiş Şeytan, ha?" gibi şüpheli bir şeyler mırıldandı. Winnie omuz silkti, sonra odayı geçip pencere kenarına gitti ve

perdeleri düzeltmek için. Dışarıda yine pırıl pırıl bir sabah yaşanıyordu.

"Evie, canım," diye iç geçirdi, sonunda pencereden dönüp ona baktı. "Konuşmalıyız. Sizi çok kötü incitmemiş gibi davranmayı reddediyorum. Ben Üzgünüm."

Evangeline omurgasını sertleştirdi ve kendini taburesinin üzerinde dikleştirdi. "Teşekkür ederim Winnie. Ben de öyle. Buna ihtiyacım yoktu. Şu anda değil. Hiçbirimizin yoktu."

Winnie zarafetle ona doğru geldi ve onu sıcak bir şekilde kucakladı. "Ah, Evie," diye mırıldandı, "seni cesaretlendirdiğimi düşünmek! Benim değersiz bir şaperon olduğuma inanıyor olmalısın!"

"Saçmalama, Winnie," diye cevap verdi, onu kol mesafesinde tutmak için nazikçe itti. "İşleri daha da kötüleştirecek hiçbir şey yapmadın. Ben yaptım-kim-"

"Aşık mı oldun?" Winnie yere bakarak ve dalgın bir şekilde ayak parmağını kaldırım taşının üzerindeki beyaz boya yığnında gezdirerek sordu. "Aşık oldun, biliyorum. Ve ben bunun olmasına izin verdim. Bunu inkâr etme."

Evangeline kararlı bir şekilde dudağını ısırarak başını başka yöne çevirdi. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı, çünkü gözyaşları bir kez başladığında, Evangeline onların bir daha duracağına tam olarak ikna olmamıştı. Ya da her şeyi tekrar net bir şekilde görebileceğinden.

Arkasını döndüğünde Winnie'nin ellerinin eteğinin kumaşına dolandığını gördü. "Neden, Evie? Sence Elliot bizi neden yanılttı? Bir cevap bulmak için bütün gece beynimi yordum. Bile bile bu kadar iğrenç bir şey yapmak... hiç mantıklı değil!"

"Hepsi bir oyundu, Winnie," diye acı acı cevap verdi, önündeki tuvalde hızla şekillenmekte olan İskoç barbarına bakarak. "Belki de Stephen Amca'ya bir şaka yapma fikriydi. Ama ben bundan çok daha kötü niyetli olduğundan şüpheleniyorum."

Winnie kuşkulu görünüyordu. "Ama bizi nereden bilebilir ki?"

Evangeline bıçağını tuvale dayayıp Rannoch'un kulaklarından birini acımasız bir bıçak darbesiyle sıyrırken yüz ifadesi sertleşti. Bunu Rannoch'un anatomisinin başka bir yerinde kullanmayı çok isterdi. "Biz pek münzevi sayılmayız, Winnie. Münzevi olduğumuzu kabul ediyorum ama dünyadan saklanmadık."

"Ama sen *öyle yaptın*," diye itiraz etti Winnie. "Toplumdan kasten uzak duruyorsun. Annenin soyadıyla resim yapmakta ısrar ediyorsun. Peter'ı görmek için yaptığın geziler dışında Londra'ya hiç gitmiyorsun."

"Sadece babamın ailesinden kaçmak için-"

"Gerçekten de öyle ve mükemmel bir şekilde işe yaradı! Bırakın Trent Kontluğu ile olan ilişkinizi, toplum sizin varlığınızdaki bile neredeyse hiç haberdar değil." Resme doğru eğildi, yüzündeki renk biraz daha azalmıştı. "Tanrım, Evie... onun gözlerine ne yaptın?"

"Peki onların nesi var?" diye tersledi Evangeline.

"Şey..." Winnie ürperdi. "Rannoch bile hiç *bu kadar* ve o büyük kılıçla ne yapıyor?"

"Buna claymore deniyor, Winnie." Evangeline ona karanlık, dar bir bakış fırlattı. "Peki sen ne zamandan beri kendini sanat eleştirmeni sanıyorsun?"

"Güzel! Bir claymore o zaman. Yine de söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç resim." Sonra Winnie bir kez daha omuz silkerek asıl argümanına geri döndü. "Hem Rannoch seni nasıl arayıp bulabilir ki? Eğer planı bu kadar önceden tasarlanmışsa, seni nasıl bulabilirdi? Ya da senin güzel olduğunu nereden bilecekti? Ve reşit olduğunu? Michael'ı nereden bilecekti?"

"Ne ima ediyorsun Winnie?" Evangeline'in sesi soğuktu. "Rannoch ahlaksız ve hain, taş kalpli bir oyunbaz, masum genç kızları mahveden acımasız ve kindar bir adam ve bunlar onun en iyi özellikleri arasında."

Arkadaşı durakladı, sonra düşünceli bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Stüdyoda bir ileri bir geri yürümeye başladı, çocuk terlikleri kaldırım taşının üzerinde usulca sallanıyordu. "Bilmiyorum Evie," diye cevap verdi sonunda. "Ell-Rannoch'un Chatham'a geldiği günü hatırlıyor musun?"

Hatırlıyor muydu? Evangeline bıçağını bir takırtıyla yere bıraktı ve avucunu zonklayan alnına bastırdı. Yüce Tanrım, nasıl unutulabilirdi ki? "Evet, hatırlıyorum," diye sessizce cevap verdi. "Yağmur yağıyordu."

"Ben de hatırlıyorum," diye yanıtladı Winnie gözlerinde uzak bir bakışla. "Her şeyde son derece tuhaf bir şeyler vardı. Kendinden çok emin görünmüyordu. Ona yanlış isimle seslendiğimde ne kadar endişeli görüldüğünü hatırlıyor musun?"

Evangeline'in kaşları çatıldı. "Evet, sanırım unutmuşum."

Winnie başını salladı, gözleri zekice kısılmıştı. "Bölgede başka işleri olduğundan bahsetti. Ve ertesi gün, Wrotham Ford'a doğru döndüğünü söylediniz?"

Evangeline sinirli bir şekilde nefes verdi. "Ve demek istediğin... ?"

Winnie çarpık bir gülümsemeyle ellerini bıkkınlık içinde açtı. "Bütün bunlarda bir tuhaflık var, değil mi? Bir adam portre görüşmesine geliyor - beş saat geç, dikkatinizi çekerim- hem de sağanak yağmur altında. Ve sonra Wrotham Ford'da bir işi mi var? Ne tür bir iş? Orada hiçbir şey yok."

"Gerçekten de öyle," diye fısıldadı Evangeline yavaşça. "Ve Wrotham-upon-Lea'dan bahsettiğimde şaşırmış görünüyor, sanki orayı hiç duymamış gibiydi. Yöre köylerini pek tanımıyor gibiydi."

"Evet!" diye yanıtladı Winnie, hızla şövaleye doğru yürürken. "Ve sana bir şey daha söylemeliyim. Bu sabah soyağacıma baktım. Rannoch Markisi'nin tam adı Elliot Robert Armstrong. Bu garip değil mi?"

"Ne açıdan tuhaf?" diye sordu Evangeline dirençle. Fırçasını eline aldı ve bir zamanlar bulutsuz mavi bir gökyüzü olan yere bir parça gri boya sürdü.

"Peki, eğer bir adam başka biriyle karıştırılmak istiyorsa, neden kendi isminin daha iyi bir kısmını kullansın ki?"

"Çünkü o bir deli," diye karşılık verdi Evangeline.

"Üstelik portreler hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemişsiniz," diye ısrar etti Winnie. "Aslında, ne istediğini bile bilmediğini söylediniz! Bana öyle geliyor ki, eğer bütün bunlar bir tür hileyse, bunu enine boyuna düşünmek konusunda hiç de tatmin edici bir iş çıkarmamış."

Evangeline taburesinde dönerek arkadaşına dikkatle baktı. "Ama başka ne olabilir ki Winnie? Başka bir açıklaması yok, özellikle de daha sonraki davranışlarının ışığında."

"Sana doğru mu?"

Evangeline yüzünün ısındığını hissetti. "Evet," diye itiraf etti usulca.

"Burada tam olarak neyi itiraf ediyorsun, Evangeline?" Winnie'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Hayır, boş ver. Sanırım emin olmak istemiyorum. Belki de görevlerimi ne kadar kötü bir şekilde yerine getirdiğimi anlamak istemiyorum."

Evangeline, "Görev konusuna gelince Winnie, bu konudaki başarısızlık tamamen bana ait," diye cevap verdi. Gözyaşlarının sıcak baskısını bastırdı. "Ben de görevimi biliyorum ama aptalca bir şekilde asla düşünmemem gereken şeylerin gözümü kör etmesine izin verdim."

Winnie beklenmedik bir şekilde uzanıp serin ve yumuşak elini Evangeline'in yanağına koydu. "Adamın senden etkilenmiş olabileceğini hayal etmek çok mu zor, Evie? Sevgisi gerçek olabilir miydi? Ah, onun kötü biri olduğunu biliyorum, ama belki de sahte bahanelerle geldi ve kendini düşerken buldu-"

"Bu kadar romantik saçmalık yeter, Winnie," diye araya girdi Evangeline, işine geri dönerek. "O her neyle ilgiliyse, bitti ve bitti. Ve şimdi Honoria Stone'un hainliğiyle uğraşmak zorundayız."

"Neden, buraya dönmeye cesaret edebileceğini düşünemiyor musunuz?" diye sordu Winnie dehşetle.

"Hafta bitmeden," diye tersledi Evangeline. "Buna emin olabilirsiniz."

"Hmm... haklı olabilirsiniz," diye düşündü Winnie, kapıya doğru dönerek.

"Ben olsam

Bolton'u gözlerini dört açması için uyarmak en iyisi."

"Bolton?" diye mırıldandı Evangeline dalgın dalgın. "Evet, dua et öyle olsun."

Winnie eşikten adımını atar atmaz birden dönüp Evangeline'le yüz yüze geldi. "Ya Evie?"

"Evet?" Evangeline'in ses tonu sabırsızdı.

"Şu boyadığınız claymore şeyine gelince... O bir İskoçyalı silahı değil mi?"

Arkadaşının alaycı ses tonundan oldukça rahatsız olan Evangeline başını kaldırıp işine baktı. Winnie gözleri parlayarak devam etti. "Demek istediğim, durumun böyle olduğunu hatırlıyor gibiyim... ve Armstronglar, ne de olsa, daha çok bir Lowlands dan."

"Sanatsal lisans," diye tısladı Evangeline, bir parça daha gri boya sürerken. "Sembolizm."

"Oh! *Sembolizm!*" Kaşlarını kaldıran Winnie ona bilmiş bir sırıtış fırlattı. "Canım benim, yüzümü kızarttın!" Sonra Winnie olgun yaşına yakışmayan bir hızla kapıdan içeri daldı ve Evangeline'in kafasına fırlattığı boya fırçasını ustalıkla savuşturdu.

On İkinci Bölüm

Çok içiyor, az düşünüyordum.

-Jonathan Swift

Elliot zamanın farkında olsaydı, Yaşlı Tırmık cehennem çukurlarından kalkıp iğrenç alet çantasını açtığında tam iki gün geçmişti. Ancak Elliot korkunç ve boğucu karanlıkta tek bir şeyden emin olabiliyordu. Şeytanın yordakçıları kafasını zorla bir mengeneye sıkıştırmışlar ve balyozla onu öldüresiye dövmeye devam ediyorlardı. Onlar işlerinin başındayken, bir başka azimli ekip de paslı ahşap keskilerle şakaklarını kesmeye koyuldu; ve aşağıda, üçüncü bir kötü niyetli küçük haydut, sıcak demir bir çubukla bağırsaklarında delikler açtı.

Bam! Bam! Bam! Şeytanın seçtiği enstrüman kafatasına vurdu, sonra kısa süreliğine de olsa sakinleşti. *Bam! Bam! Bam! Bam! Bam!* Alnına inen her darbe beynini cam kırıkları gibi zangırdattı ve ardından gelen acı öğürmek istemesine neden oldu. Yine de aralıksız vuruşlar, kafatasını açmaya niyetli keskin bir bıçak gibi gözlerini delip geçen, aniden yüzünü tam olarak yakalayan kesici ışık shaftı ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Ayağa kalk, seni tembel!" diye homurdandı Sir Hugh, bir başka ağır kadife yatak askısını sert bir çekişle geri çekerek. "Ve yuvarlan, Tanrı aşkına. O lanet çarşafı o kadar sıkışmışsın ki, boğulmamış olman bir mucize."

Bam! Bam! Bam! Cehennemi vuruşlar şimdi yatağını sarsıyordu.

Elliot tek gözünü zorla açtı. Sadece bir çatlak.

Çok uzaktaydı. Matthew Winthrop'un yatağının ayakucunda durduğunu ve iri yumruğuyla maun karyolaya enerjik bir şekilde vurduğunu gördü. O da baş aşağı duruyordu.

"Kalk ve saldır, Uyuyan Güzel!" Winthrop neşeyle uludu. "Kibarca kapıyı çalmamıza aldırış etmediğiniz için kendimizi içeri almak zorunda kaldık," diye ekledi sahte bir ciddiyetle.

İçinde narin bir çay fincanı bulunan küçük gümüş bir tepsi sihir gibi cehennemin derinliklerinden çıkıp Elliot'ın odaklanamadığı görüş alanında belirdi. Elliot onun da baş aşağı olduğunu görünce daha da şaşırdı. Ancak çay ya da içinde her ne varsa dökülmemiştir. Erkekçe bir homurtuyla Elliot yuvarlandı.

Ah. Daha iyi. Ama fazla değil. Yatak odanın içinde birkaç tur attıktan sonra yavaşça dönerek durdu.

Winthrop'un, "Orada ne var, Kern?" diye sorduğunu duydu. "Köpek tüyü mü?" Elliot uşağının, "Pek sayılmaz Binbaşı," dediğini duydu. "Bu benim gizli akşamdan kalmalığım çare." Şimdi sağ tarafı yukarıya bakacak şekilde duran tabla ölçülebilir bir şekilde yaklaştı. "Şimdi, için, lordum. İşte iyi bir adam."

Elliot cesurca, sallanan bir dirseğinin üzerinde doğruldu, çay fincanını kaldırdı ve cesurca yudumladı. Sonuç neredeyse anlıktı. Neyse ki Kemble da cezveyi aynı hızla kullandı.

"Tanrım, Kem!" diye bağırdı Winthrop, kusma, öğürme ve hıçkırma nöbetinden geri sıçrayarak. "Buna çare mi diyorsun? Neredeyse ölmüş gibi görünüyor."

"Ugh," diye homurdandı Sir Hugh, Elliot'ın yatağının karşı tarafından dağınıklığa bakarken. Gri başını şaşkınlık içinde sallıyordu. "İngiltere'de buna degecek bir şey yok evlat." Yumuşak bir çekişle yorganı sıyırdı. "Hadi, Kemble. Onu kaldıralım ve şu kanatlı koltuğa oturtalım. O koltuktan düşmemiştir herhalde."

"Hayır!" Elliot, ayak parmakları yataktan kayarak zengin yatak odası halısının kalın tüyleri arasında gevşekçe iz bırakırken bile kendi kendine feryat ettiğini duydu. "Evimden defol, Hugh, seni değersiz orospu çocuğu! Kovuldun, Kem! Uzak dur benden! İkinizin de canı cehenneme!"

"Ooh!" diye ciyakladı Kem sahte bir zevkle. "Ne davet ama! Ve bu sabah çok çekicisin!"

Binbaşı Winthrop sempatik bir şekilde kıkırdarken, Elliot kendini bir anda yukarıda bahsi geçen sandalyeye bırakılmış buldu. Winthrop sorunsuz bir şekilde ayaklarının altına sağlam bir sedir itti.

Elliot içgüdüsel olarak geri çekildi. "Bana dokunma Matt! Seni nankör piç."

"Böyle küfredebilen bir adam iyileşme yolunda olmalı," diye fısıldadığını duydu Hugh saygıyla.

"Kahve isteyen?" diye cıvıldadı Kemble.

Çeyrek saat sonra Elliot yaşayacağına oldukça ikna olmuştu ve bu bilgiden hiç de memnun değildi. Önceki iki günün büyük bir bölümünü kendini öldürmeye çalışarak geçirdiği için, özellikle de bunun sonucunda çektiği acı düşünüldüğünde, bunu başaramamasını biraz cesaret kırıcı buluyordu. Bununla birlikte, canlı uşaklar gözlerinin önünde bir banyo hazırlıyorlardı. Winthrop iki fincan sert kahveyi zorla boğazından geçirmeyi başarmıştı ve Kem de giysilerini hazırlıyordu. Dolayısıyla Elliot'a göre kendisinden sadece yaşaması değil, yıkanması ve giyinmesi de bekleniyordu. Bunu cesaret kırıcı bir olasılık olarak görüyordu.

Arkasında, bir hizmetçi dün geceki intihar girişiminin kalıntılarını kararlılıkla temizliyordu. Şişeleri toplarken çıkardığı şangırtı ve takırtı, Elliot'ın ağrıyan kafasına Şeytan'ın marifetiymiş gibi geliyordu. Ancak kısa süre içinde hizmetçinin işi bitmiş ve Kemble hizmetkârları devasa bakır küvetten uzaklaştırmaya başlamıştı. Buhar şimdi yüzeyinden uğursuzca yükseliyordu. Kemble ve Hugh, Elliot'ın üzerindeki eski gömleği ve donu zorla çıkarıp onu sıcak suyun içine attıklarında Elliot sızlanma ya da küfretme zahmetine bile katlanmadı.

Matthew Winthrop ellerini inatla beline koyarak bir kenarda durdu ve arkadaşını inceledi. "Yemin ederim, Elliot! İki gündür sarhoşsun, senin tarzın değil. İhtiyacın olan şey, eski dostum, iyi bir takla atmak ve lütfen bana hala aktrisin için yas tutmadığını söyle?"

Elliot sert bir kahkaha attı ve yüzünü bir avuç kaynar suyla yıkamayı başardı. "O kadar da değil, Winthrop."

Binbaşı tek kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı ve düzensiz odaya anlamlı bir şekilde el salladı. "Eh, burada bir kombinezon söz konusu - Tanrı biliyor ya, o zavallı ifadeyi bilecek kadar sık gördüm. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, senin üzerinde değil."

Elliot sadece başını salladı ve banyosunun derinliklerine daldı.

Winthrop başını yavaşça sallayarak, "Nasıl istersen öyle olsun, Rannoch," diye ısrar etti. "Ama eğer kalbi kırık bir adama bakmıyorsan beni asarlar. Hiçbirimizin senin bir kalbin olduğunu düşünmediğini göz önüne alırsak, bu büyük bir şok oldu."

"Ğnanç, Matt!" diye mırıldandı Elliot, başını bakır küvetin kenarına yaslayarak. Gözlerini sımsıkı yumdu ve acımasız bir gülümsemeye zorladı. "Benim

sadece bir kalp değil, aynı zamanda edep, ahlak ve dürüstlük de istiyorum."

"Vay canına," diye mırıldandı Sir Hugh, kahvesinden arta kalanları dostça savurarak. "Yine Essex'teki o taşralı geline bulaştın, değil mi evlat?"

"Ah! Gizemli sevgilin," dedi Winthrop usulca. "Kim o, Elliot?" "*Dışarı, dışarı!*" Kemble bitişikteki soyunma odasından neşeyle seslendi Oda. "*Cherchez la femme!* Beladan başka bir şey değil! Haftalardır söylüyorum!"

Elliot Kem'i görmezden geldi, kendini küvete yüzüstü daldırdı ve kusarak çıktı. Sıcak suyun şoku sonraki sözlerini katlanılabilir hale getirdi. "Trent'in yeğeni," diye yüzüne akan suyun içinden konuşmayı başardı. "Lanet olası şansıma inanabiliyor musun?"

"Gerçekten mi, Elliot?" Winthrop'un ağzı şok içinde açık kaldı. "Yaşlı Trent'in bir torunu mu vardı? Ve sen onu hafife mi alıyordun? Hem de iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi! Hiç de öyle değil, eski dostum!"

"Sir Hugh, "Ana kuzusu Stephen'dan başka kimse kalmadı sanıyordum," diye mırıldandı.

"Ah, evet," diye içini çekti Elliot asık suratla. "İki kız torun ve bir erkek torun. Varis adayı, daha az değil. Yaşlı lordun en küçük oğlu Maxwell'in çocukları."

"Maxwell?" Winthrop düşündü. "Hmm... Ben sadece Frederick'i hatırlıyorum. Ama Busaco'da öldüğünü hatırlıyorum. Ve cesur bir adamdı."

Frederick. Bu isim Elliot'a bir sopa gibi çarptı. *Frederica.* *Portekiz Bir soylunun yan darbesinden başka bir şey değil.* Elliot aniden gerçeğin izinin başından beri orada olduğunu fark etti, eğer onu takip etseydi İngiltere'nin soyluları arasında Stone adında kaç aile vardı ki? Büyük olasılıkla iki düzineden fazla değildi ama parçaları bir araya getirmek hiç aklına gelmemişti.

Sir Hugh yine homurdandı ve kulağını kaşıdı. "Evet, Max Stone'u hatırlıyorum, adam sanattan ya da buna benzer bir saçmalıktan hoşlanıyordu, hatırlıyorum. Otuz yıl önce hep konuşulurdu. Görünüşe göre üvey annesi onun şu -ne diyordunuz ona- Kraliyet Akademisi'ne kabul edilmesini engellemiş. Adam dalların arasından uçup İtalya'ya ya da lanet olası bir yere kaçmış. Öldüğünü sanıyordum."

"Yaptı," dedi Elliot kuru bir sesle. "Ama Essex'te, sadece birkaç yıl önce."

Şimdi iç çekme sırası Winthrop'taydı. "Lud, Elliot, beynini ne ele geçirdi? Hem de Jeanette'in yeğeni! İtiraf etmeliyim ki beni şaşırtıyorsun."

Sör Hugh neşeyle dizine vurdu. "İşte benim oğlum, Elliot onları diken üstünde tutuyor. Keşke o yaşlı sürtük Honoria'nın senin hileni anladığında yüzünü görebilseydim."

"Gerçekten de amca, gördüm. Üstelik seni temin ederim ki hoş bir manzara değildi ve ortada bir hile de yoktu." Elliot yüzünü acımasızca sıcak suyla yıkadı ve gözlerini kısarak baktı. "Sadece genç bayanın kim olduğunu fark etmemiştim."

"Güzel hikâye, oğlum!" Sör Hugh sandalyesinin koluna neşeyle vurdu. "Devam et."

Elliot dönüp amcasına ters ters baktı. "Beni dinle, Hugh! *Bilmiyordum*," diye tekrarladı, her kelimeyi soğuk bir şekilde telaffuz ederek.

"Ama neden o-?" Winthrop, Elliot'ın bakışlarını fark edince durakladı.

Elliot gözlerini kaçırdı ve küvetin derinliklerine baktı. "Bilmiyorum. Kimliğimi ona tam olarak açıklayamadığımı söylemem yeterli."

"Tanrım, Rannoch! Kesinlikle yapmadın, yapmadın..." Winthrop'un sözleri durdu ve ağzı açık kaldı. "Ve sonra, sen... ?"

Elliot acı acı, "Ah, evet," diye cevap verdi. "Yaptım. Tabii ki yaptım. Benim gibi bir ahlaksız baĞka ne yapabilirdi ki Matt? Tabii ki kendimi durduramadım."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Winthrop ciddiyetle. "Şimdi ne olacak? Yoksa sormama gerek var mı?"

"Görünüşe göre artık hiçbir şey olmuyor," diye yanıtladı Elliot acı acı. "Ve size doğrusunu söyleyeyim beyler, kadınları zayıf cins olarak nitelendiren aptal bununla hiç karşılaşmadı. Kim olduğumu öğrendiğinde hayatta kaldığım için şanslıyım."

"Öğrendi mi?" diye haykırdı Hugh, sandalyesinden sıçrayarak. "Tanrım, senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Elliot. "Ama kendini üzme amca. Rannoch Markisi'yle ilişkisini ilerletmeye hiç niyeti yok. Ailesinin beni -ah, evet, şimdi anladım- *aşağılık, kokuşmuş bir tazi* olarak gördüğünü öğreniyorum."

Kemble, kocaman odanın öbür ucundan, "Bu kadar matem havası yeter beyler," diye sertçe araya girdi. "Sakatlanmış ve testisi ısırılmış

Kıçını oradan çıkar, ben de onu tıraş edip giydireyim ve hemen gitmeye hazır hale getireyim."

"*Gitmek* mi?" diye inledi Elliot ama artık çok geçti. Kargaşasız bir şekilde küvetten çıkarılıyordu.

Winthrop inatla, "Git," diye onayladı. "Sen bir kadın uğruna ölesiye içerken bir kenarda durmayacağım, Elliot."

"Evet," diye ekledi Sir Hugh neşeyle. "Kulüpteki bahis defterleri bugün O'Connell ve Jennings arasında oynanacak maçla ilgili bahislerle dolup taşıyor. Biraz kana susamış spor ve temiz hava, tam da aradığın şey, evlat!"

Sör Hugh'nun aşağılayıcı yorumu Honoria Stone'un kulaklarını çınlattıysa da, dik duruşu ve gayretli gözleri bunu göstermiyordu, çünkü Hugh onun karakterini suçlarken bile, "yaşlı kaltak" Evangeline'in kütüphanesinin ortasında oturuyordu ve tavırları, serseri torunu da dahil olmak üzere daha küçük ölümlüler üzerinde kırbaç eline sahip olduğundan emin, kendinden memnun, ahlaki açıdan üstün bir beyefendi izlenimi veriyordu.

Dul kontes, siyah bombeli eteğinin zaten düzgün olan kıvrımlarını dikkatle düzeltti, sonra da aynı renkteki retikülünü düzgünce kucağına bıraktı. "Bugün benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Stone," dedi soğuk ocağın yanındaki sandalyesinden. "Sizin de benim gibi düşündüğünüzü öğrenmek beni çok rahatlattı, yani ikimiz de Michael için en iyisini istiyoruz."

Evangeline üvey büyükannesine dikkatle örtülmüş bir şüpheyle baktı. Kadın bu sabah tahmin edildiği gibi yanında yardımcıları olmadan ve gözlerinin yalanladığı tehlikeli derecede alışılmadık bir hürmetle geri dönmüştü. Bugün, dul kontes medeni, neredeyse samimi bir tavır içindeydi ve Evangeline böyle bir performansın kadından nasıl bir bedel aldığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Evangeline kahve doldurmak için öne doğru eğilirken, "İnançlarım konusunda yanılgıya düşmeyin, Leydi Trent," diye araya girdi soğukkanlılıkla. "Michael için en iyisinin onun hayatının değişmeden kalması olduğuna inanıyorum. Bu konuda beni daha fazla zorlamayacak kadar nazik olun."

Kadının ince ağzı sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oldukça kararlı olduğunu söyleyebilirim, canım. Ama Michael'ı ve amcanla benim sağlayabileceğimiz pek çok avantajı düşün."

Evangeline bakışlarının Leydi Trent'in gergin, neredeyse bitkin yüz hatlarında yavaşça gezinmesine izin verdi. "Kardeşimin geçimini sağlamak isteseydiniz, leydim, bunu şimdiye kadar yapardınız," diye usulca meydan

okudu. "Dahası, korkarım

Michael'ın hayatı sizin vesayetiniz altında nasıl olurdu, çünkü o nazikçe yetiştirilmiş, sanatsal eğilimleri olan bir çocuk."

Leydi Trent ince, eldivenli ellerini kucağında sıkıca kavuştururken gözleri kısıldı. "Sadece kardeşiniz için en iyisini istediğinizi ima ediyorsanız çok şaşırdım Bayan Stone. Size Rannoch Markisi ile olan ilişkinizi sormak istiyorum. Michael'ın nazik doğasına sahip bir çocuk için uygun bir arkadaş olduğunu düşünmüyorum." Gözlerinde çaresizlik olabilecek bir şey parladı ama hemen gizlendi.

Birdenbire Evangeline'in düşünceleri yerli yerine oturmaya başladı. Bu ziyaretin Michael'la pek ilgisi yoktu. Bu Elliot'la ilgiliydi. Leydi Trent endişeliydi; bu kadarı netleşmeye başlamıştı. Evangeline, güçlükle bastırılan öfkenin, dul kadının ölçülü nezaketinin hemen altında gizlendiğini hissedebiliyordu. Evangeline çenesini kaldırdı ve soğukkanlı bir ilgisizlik ifadesi takınmaya zorladı. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim leydim. Lord Rannoch ile tanışmamın Michael üzerinde hiçbir etkisi olmayacağından emin olabilirsiniz."

"Bunu duyduğuma son derece memnun olduğumu söylemeliyim Bayan Stone. İki gün önce sizin adınızı kullanması uygunsuz bir yakınlık ima ediyordu." Dul kadın kahvesini özenle yudumladı.

"Dikkatli olun leydim," diye nazikçe uyardı Evangeline. "Bize ne zaman uğramaya tenezzül ederseniz bu çatı altında hoş karşılanırsınız; yine de, ne benim ne de Lord Hazretleri'nin kişiliğine hakaret edilmesine izin vermeyeceğim," diye ekledi sonradan.

Leydi Trent'in kara, köşeli kaşları havaya kalktı. "Sevgili kızım, söyleyebileceğim hiçbir şeyin Rannoch'un karakterini daha fazla lekelemeyeceğinden emin olabilirsiniz! Aslında o kötü şöhretinden oldukça memnun."

Evangeline'in gözleri, cesurca yalan söylerken üvey büyükannesinin gözlerini tuttu. "Lord Hazretleri'nin karakteri hakkında gerçek bir bilgin yok leydim. Ancak emin olun ki ben onun fetihlerinden biri değilim."

Leydi Trent'in yüzü solgunlaşırken, elindeki fincanı şangırtıyla yere bıraktı ve Evangeline bunu yaparken ellerinin titrediğini görebiliyordu. "Eğer onu bize karşı kullanmayı düşünüyorsanız, Bayan Stone, kimin kimi kullandığını hemen anlayacaksınız. O sizinle asla evlenmeyecek."

Evangeline saf numarası yaparak, "Öyle değil mi leydim?" diye sordu. "Ne de olsa bana sordu. Eklemeliyim ki birden fazla kez." Dowager'ın beyazdan alevli pembeye dönüşünü izlerken, Evangeline içini rahatlatı

Vicdan. Sormuştu, değil mi? Şüphesiz bunu kastetmemiş olsa da, iddiası tamamen uydurma değildi.

"Yapmayın, Bayan Stone! Onun ciddi olduğuna inanmış olamazsınız. Adam masumiyet düşkünü. Sizden başka ne isteyebilir ki?"

Evangeline cehaletini belli etmek için kaşlarını kasten kaldırdı. "Neden, düşünemiyorum leydim! Sizi temin ederim ki davranışları olması gerektiği gibiydi. Aslında oldukça centilmence."

Dul kadının yüzündeki dehşet dolu ifade Evangeline'in şüphelerini doğruladı ve Leydi Trent'in sakinleştirici bir nefes almasını izledi. "Bayan Stone, eğer size ciddi bir teklifte bulunduyorsa, bunun tek bir nedeni olabilir ve bunu kabul etmelisiniz Rannoch benim, yani üvey oğlumun varisinin kontrolünü istiyor."

Evangeline tatlı bir sesle, "İlk tanıştığımızda tam kimliğimden haberdar olduğunu hatırlamıyorum leydim," diye cevap verdi. Neredeyse kesin olan bu yalan karşısında vicdanı sızladı ama bu gerekliydi.

Leydi Trent neredeyse kuşkuyla homurdanacaktı. "Sevgili kızım, bütün bu saçmalıklara inanacak kadar akılsız olamazsın! Kasabadan sadece yirmi küsur mil uzaklıktaki bu köye çekilmenize rağmen Rannoch'un varlığını kolayca keşfedemeyeceğini mi sanıyorsunuz? Max Stone'un bu aileden kovulması herkesin *dilindeydi*."

"Gerçekten de öyle, ama bu otuz yıl önceydi. Babam artık sadece yaptığı işlerle hatırlanıyor, Trent Kontluğu ile olan bağlantısı ise çoktan unutuldu."

"Hımm," diye homurdandı yaşlı kadın küçümseyerek. "Sanırım Rannoch'un amcası Sör Hugh Benham'ı tanımıyorsunuz. Haydi, Bayan Stone, şeytana hakkını verin! Rannoch'un gevşek ahlakı dürüstlüğünden geliyor, çünkü o kaba saba amcası Jezebel'den beri ortalıkta dolaşıyor - muhtemelen onunla da yatmıştır."

Evangeline tereddüt etti. Elliot bir amcadan söz etmişti ama o adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Gerçekten mi? O zaman son derece eğlenceli bir karakter olmalı."

Dul kadın küçümseyerek burnunu çekti. "İkisi de ahlaksız birer çapkın, Bayan Stone ve kibar toplumda nadiren kabul görürler." Gözlerinde kötü niyetli bir bakış parladı. "Eminim Bayan Weyden, Rannoch'un baştan çıkarıp terk ettiği genç hanımın korkunç kaderi hakkında sizi uyarmıştır. O öldü, biliyorsunuz."

Evangeline hızla gözlerini indirdi. Leydi Trent'in orada aniden alevlenen acıyı görmesini istemiyordu. Hikâyenin tamamen doğru olduğunu biliyordu. Leydi Bland'in dedikodu mektupları, Rannoch'un Leydi Jeanette'in yatak odasından çıkarken vurulmasından kısa bir süre sonra bu eski ve iğrenç hikâyeyi anlatmıştı. İçten içe iç geçirdi. Nasıl olmuştu da böyle bir adam tarafından kandırılmıştı? Ve kalbini de ona nasıl vermişti? Ama vermişti ve Leydi Trent Elliot'a karşı söylevine devam ederken Evangeline kendini toparladı.

"Rannoch'un vicdanı yoktur, Bayan Stone," diye devam etti dul kadın. "Aptal teyzenizi nasıl baştan çıkarıp küçük düşürdüğünü aklınızdan çıkarmamanızı rica ediyorum. Gerçekten de genç beyefendileri spor olsun diye iflas ettirdiği, sonra da inadına metreslerini aldığı biliniyor."

"Nasıl oluyor da bu kadar geniş ve kesin

Bilginiz var mı leydim?" diye sordu Evangeline, gözlerini kahvesine dikerek. "Gerçekten de bunu saklamak için zahmete girmiyor, Bayan Stone. Adamın

onursuz, hatta utanmaz. Piç kızını, yani çocuğunu Bir dansçıdan daha az değil. Sık sık bütün gece içtiği ve ertesi sabah hiç vicdan azabı çekmeden düello yaptığı söylenir."

Evangeline yumuşak bir sesle, "Bunlar eski hikâyeler leydim," diye cevap verdi. "Belki de lord hazretleri yöntemlerini değiştirmeye karar vermiştir."

Dowager kuşkuyla homurdandı. "Eski hikâyeler mi? Oh, sevgili çocuğum, sen şok edici derecede acemisin! Daha iki hafta önce omzundan bir yara aldı! Lord Cranham bir kadın yüzünden ona meydan okudu."

Elliot'ın omzundaki yara! Bir kadının üzerinden mi vurulmuş? Evangeline dehşet dolu nefesini bastırmaya çalıştı ama artık çok geçti. Üvey büyükannesi duymuştu. "Gerçekten de şok olmuş olabilirsiniz Bayan Stone, ama Rannoch Markisi için durum bundan çok daha kötü. Geçen hafta metresi öldürülmüş olarak bulundu."

Acı, Evangeline'in kalbini kızgın bir bıçak gibi kesti. "Mis-Hanımefendi?" diye kekeledi.

"Ah, gerçekten! Bir Drury Lane aktrisi. Geçen yıl onu Lord Clivington'ın burnunun dibinden satın aldı, sonra da tüm kasabaya sergiledi. Aslında aktris bile sayılmazdı, sadece alev saçlı bir meyhaneci kızdı. Ama birkaç hafta önce, herkesin önünde onunla tartışacak kadar aptaldı ve şimdi ölü bulundu. Söylentilere inanılacak olursa, boğularak öldürülmüş ve Rannoch'un ona verdiği kolyeyle birlikte."

Evangeline her hikâyenin iki tarafı olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti ama Rannoch'un skandallarına hangi açıdan baktığı pek fark etmiyor gibiydi. Marki her açıdan umutsuzca kötü görünüyordu. Yine de, dul kadının kararsızlığından tatmin olmasına izin vermemeye karar verdi. "Özür dilerim hanımefendi ama size inanamıyorum," diye cevap verdi ama kelimeler niyet ettiğiinden çok daha zayıf çıkmıştı.

"Öyle değil mi?" diye sordu Leydi Trent artan bir özgüvenle. "O zaman ona sormalısınız! Rannoch'u tanıyorsam bunu inkâr edemez. Daha da iyisi, vekiliniz Bay Weyden'e yazın. Sizi temin ederim, Londra'nın her yerinde konuşuluyor."

Evangeline soğuk bir tavırla, "Peter Amca dedikodularla pek ilgilenmez," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi dul kadın. "Belki de yasal sorunlarınızla biraz daha fazla ilgilenecektir, Bayan Stone. Sizi uyarıyorum. Eğer yakında Trent'in varisini benim çatım altında, ahlakına ve terbiyesine uygun bir şekilde bakabileceğim bir yerde yaşatmazsam, o zaman siz ve Peter Weyden bunun hesabını vereceksiniz. Kanun benim tarafımda olacaktır, bundan emin olabilirsiniz."

Ve bu korkunç öneriyi havada asılı bırakarak ve kötü niyetli yaşlı bir kocakarının yoğun bir öğleden sonra yapabileceği kadar zarar verdikten sonra, dul kontes eldivenlerini çekti, retikülünü aldı ve üvey torununa iyi günler diledi.

Elliot, bugünkü ödüllü dövüşün neredeyse kesinlikle yasadışı olmasına rağmen, yerinin iyi saklanmamış bir sır olacağını biliyordu Esnaflar, işçiler ve beyefendiler, bir öğleden sonrayı içki içerek, bahis oynayarak ve eğlenerek geçirmeyi umarak hiç şüphesiz etkinliğe akın edeceklerdi. Daha iyi koşullar altında, bu hoş bir gezi olurdu. Ancak bugün öyle değildi. Yine de Hugh arabacısına yolculuk emrini verdiğinde Elliot itiraz edemeyecek kadar güçsüz olduğunu fark etti. Bunun yerine, arabanın içine itilmesine izin verdi ve orada kadife döşemelere doğru kıvrılıp bir an önce ölmek için dua etmeye başladı.

Öyle olmadı. Ahiretle tek karşılaşması Londra'nın dört mil dışında, iki fincan kahvesinden aniden ve şiddetle ayrıldığı zaman oldu. Aksi takdirde, Elliot katlanmak zorundaydı ve bu yüzden zonklayan başını, çalkalanan midesini ve gürültülü arkadaşlarını görmezden gelmeye başladı. Sonunda arabanın sallanması kesilip maçın başlayacağı kasabaya vardıklarını müjdelediğinde saatler geçmiş gibiydi. Planlanandan çok önce varmış olmalarına rağmen, trafik yollarda tıkanmıştı. Yüksek tünikli faytonlardan çökmekte olan naglara kadar her türlü ulaşım aracı, Pat O'Connell'ın -eğer tezahürat yapan, itişip kakışan kalabalığa inanılabilirse- kısa bir süre sonra yaratıcısıyla buluşacağı sahayı çevreliyordu.

Ne var ki Elliot, Bay O'Connell için fazla endişelenmek yerine kendisiyle buluşmaya çok yaklaşılmıştı. Winthrop ve Hugh daha iyi bir görüş noktası elde etme umuduyla adam kalabalığının içine doğru ilerlerken o da yavaşça yokuş yukarı yürüyerek yakındaki bir ağaca yaslandı. Güneş sıcaktı, bu yüzden Elliot

Oturarak kendini olabildiğince rahat ettirdi, sırtını geniş gövdeye yasladı. Şapkasını gözlerinin üzerine doğru eğdi, sonra da kavgayı beklemek üzere arkasına yaslandı ve eğlenenlere pek aldırış etmedi. Kısa süre sonra Elliot uyuklamaya başladı ve sonraki bir saati etrafını saran gürültünün puslu farkındalığıyla geçirdi.

Kalabalığın uğultusu sonunda uykusunu böldü ve Elliot uyandığında aşağıdaki adam kalabalığının boks maçının çevresinde daha küçük kavgalara ve dövüslere ayrıldığını gördü. "O bir hilekâr!" diye bağırdı öfkeli bir ses gürleyen kalabalığın üzerinde. Elliot şimdiden kanayan birkaç burnu seçebiliyordu.

"Evet, çok doğru!" diye bağırdı başka bir ses. "Elini aç!"

Aşağıdaki derme çatma ringde Elliot, O'Connell'ın rakibini sıkıştırdığını ve sıkılı yumruğunu açmaya çalıştığını görebiliyordu. "Elini aç!" diye bağırان öfkeli kalabalık, ringe en yakın seyircilerin sıralarında itişip kakışmaya başlamıştı bile Yumruklar ve şapkalar havada uçuşuyordu. Hâlâ biraz akşamdan kalma olan Elliot güçsüzce tökezleyerek ayağa kalktı ve amcasıyla Matt Winthrop'un kalabalığın arasından fırlayıp tepeye tırmanarak kendisine doğru geldiğini görünce rahatladı.

"Haydi, Elliot," diye nefes nefese bağırdı Hugh şapkasını sallarken. "Hart and Hare'e! Aşağıda işler yakında çirkinleşecek."

Winthrop, Hugh'dan daha genç ve zinde olduğu için Elliot'a kolayca ulaştı ve şimdi ciddi bir şekilde kavga eden kalabalığa bakarak durdu. "Evet, Sör Hugh'a katılıyorum, sinirler çok gergin."

Elliot şapkasını tekrar yerine iterek, "O halde kaçalım," diye karar verdi. Üç adam en yakın tavernayı bulmak için kasabanın kenarına doğru yürüdü. Hart and Hare küçük bir meyhaneydi, sadece dar bir içki salonu ve arka tarafında bir mutfığı vardı, başka da pek bir özelliği yoktu. Yine de temiz ve sessizdi Elliot ve Hugh kapının tam karşısına oturdular, Winthrop da geniş omuzlu, iri yarı meyhaneciye isteklerini iletmek için ilerledi.

Elliot'ın başı hâlâ çarpıyordu ama midesi yavaş yavaş normale dönüyordu. Ne yazık ki içinde bulunduğu durumun kasvetli gerçekliği de geri dönmeye başlamıştı. Karanlık bir hüznün okyanusu onu amansızca içine çekiyor gibiydi ve Elliot bu akıntıya karşı savaştı. Yine de hayatının geri kalanında sarhoş kalamayacağını biliyordu. Başka bir çözüm gerekiyordu. Lanet olası başı ağrımayı bırakırsa belki bir tane bile düşünebilirdi.

"Orada ne oldu?" diye mırıldandı, dalgınca bir şakağını ovuşturarak. "Jennings'in elinde bir demir parçası varmış gibi görünüyordu," diye cevap verdi.

Hugh, Binbaşı Winthrop'un az önce koyduğu bira bardağını kaldırırken.

Elliot sadece içkisine baktı ve kendisinde kalan azıcık rengin de yavaşça akıp gittiğini hissetti.

Winthrop bir parmağını cama vurdu. "Rannoch, ne derler bilirsin," diye uyardı. "Eğer at seni fırlatırsa..."

"Hımm," diye cevap verdi Elliot kayıtsızca. Ağzı hâlâ sıcak, küflü yün gibi hissediyordu. Ama belki de Winthrop haklıydı. Ölçülü bir dikkatle bardağı kaldırdı, bir yudum aldı ve midesi anında isyan etmeyince rahat bir nefes aldı. "Neredeyiz biz?" diye sordu, yavaş yavaş şamatacılarla dolmaya başlayan odayı yorgun bir şekilde tarayarak. Strath House, diye düşündü dalgınca, soğuk ve ıssız olabilirdi ama en azından sessizdi.

"Tottenham," diye cevapladı Winthrop umursamazca, tam da kalabalığın büyük kısmı bara akmaya başlamışken.

Erkekler ikişerli ve üçerli gruplar halinde, sıra sıra dizilmiş sandalyeler ve masalar arasından geçerek bir bardak bira içmek üzere arkadaşlarına katıldılar. Bayat bira kokusu, vücut kokusu ve tütün dumanına karışmaya başladı ve beş dakika içinde öfkenin hala devam ettiği anlaşıldı. Jennings hakkındaki tartışma kısık bir sesle yeniden başladı ve kısa sürede tüm hızıyla devam etti. Seyirciler dar odaya yerleştikçe sesler hızla yükselmeye başladı. Ancak arka köşede özellikle hararetli bir tartışma başladığında, geniş omuzlu tapster, kocaman yumruğunda rahatça dengelenmiş balta sapına benzeyen bir şeyle hiç tereddüt etmeden direğinin arkasından çıktı. Sabit ve düzgün adımlarla köşeye doğru ilerledi, birkaç kelime fısıldadı ve neredeyse anında saldırganlar kavgalarını dışarı taşıdılar.

Elliot rahat bir nefes aldı, ama kapı güneş ışığını içeri almak için tekrar açıldığında ancak nefes vermişti. Yeni gelen üç kişinin silüetleri dar açıklığı doldurdu. Kendi ıstırabına gömülmüş olan Elliot müşterilere aldırış etmedi, ta ki yavaş yavaş kendisine sabitlenmiş yakıcı bir bakışın farkına varana kadar. Yabancılar hâlâ eşikte donmuş bir şekilde duruyordu. Elliot yukarı doğru ilgisiz bir bakış fırlattı.

Gus Weyden açık mavi gözlerinde yanan nefretle ona bakıyordu. Gus'ın arkasında Evangeline'in kaslı uşağı Crane duruyordu.

Kapının içinde Theo durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, yere bakıyordu.

Yüce Tanrım... *Tottenham!* "Bugün günlerden ne?" Elliot hastalıklı bir şekilde homurdandı. Hugh bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Cumartesi. Neden?"

Lanet olsun! Elliot, Gus'ın alev alev yanan gözlerine baktı ve Theo'nun bakışlarına bile karşılık vermediği için korkunç bir suçluluk dalgası hissetti. O halde bu, Theo'nun katılmak istediği boks maçıydı, çocuğun Elliot'a ayarlaması için yalvardığı eğlencenin ta kendisiydi. Birden Elliot'ın suçluluk duygusu öfkeyle doldu. Burası acemi çocuklara göre bir yer değildi; kalabalık neredeyse bir güruha dönüşmüştü ve öfkeleri zar zor dizginleniyordu. Üstelik Crane'in uygun bir refakatçi olduğu da söylenemezdi. Gerçekten de Theo'nun yaşındaki bir delikanlının burada hiç işi yoktu, lanet olsun. Ama eğer gelecekse, Elliot'la birlikte gelmeliydi, orada düzgün bir şekilde denetlenebilirdi.

Gus beklenmedik bir şekilde masalarına doğru ilerlemeye başladı. Elliot sandalyesini arkaya yatırarak ona baktı ve selamlamak için tek kaşını kaldırdı. "Weyden," dedi yumuşak bir ses tonuyla, "seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Eminim öylesindir, Rannoch!" diye ısırdı genç adam, sesindeki açık düşmanlık hiç de yanlış anlaşılmıyordu.

Hugh ve Winthrop aniden koltuklarında dikleşerek durumu incelediler. "Tanışma faslı tamam mı Elliot?" diye sordu amcası alaycı bir tavırla, bakışları yeni geleni tararken.

"Görünüşe göre değil," diye mırıldandı Elliot usulca, gözleri Gus'ın gergin yüzünde eski dostluklarına dair bir iz arıyordu. "Bak, Gus, açıklayabilirim... her şeyi açıklayabilirim. Dışarı çıkabilir miyiz?"

"Cehenneme kadar yolun var, seni şehvet düşkünü domuz," diye cevap verdi Gus soğukkanlılıkla. Sonra genç adamın çizmeli bacağı bir şimşek gibi fırladı ve Elliot'ın sandalyesini altından tekmeledi. İki gün boyunca aralıksız içki içmekten bitkin düşmüş olan Elliot'ın tepkileri acınacak haldeydi ve kendini bir bot ve sandalye karmaşasının ortasında yere yığılmış buldu. Başlayan kavgayı görmek için boynunu büken kalabalığın içinden boğuk bir mırıltı yükseldi.

Winthrop bir anda ayağa kalktı ve sendeleyerek Elliot'ı ayağa kaldırdı. Gözleri homurdanan kalabalığa uyarı hançerleri fırlatıyordu. Neredeyse aynı anda, elindeki iri balta sapı gevşek bir şekilde dengede duran tapacı da yanlarına gelmişti. "Dışarı çıkın beyler," dedi alçak ve soğuk bir sesle.

"Memnuniyetle," diye hırladı Gus Weyden, tek topuğu üzerinde dönerek. Kapıya yaklaşırken Elliot, Crane'in bir koluyla ona hafifçe dokunduğunu, sonra da Gus'ın kulağına birkaç sessiz kelime mırıldandığını gördü. Gus, omzunun üzerinden, hâlâ ayakta duran ve masanın kenarını güçsüzce kavrayan Elliot'a kin dolu bir bakış fırlatarak karşılık verdi.

Gus uşağın elini sertçe itti. Gus omzunun üzerinden, "Kim olduğu umurumda bile değil," diye homurdandı, meydan okuması açıktı. "Dışarısı benim için yeterince iyi." Ve bu sözlerle dönüp kapıdan içeri girdi.

"Dışarı!" diye bağırdı meyhanenin arkasından hevesli bir ses. "İki kabadayı kavga edecek!" Elliot tozunu alıp şapkasını kaptığı gibi kapıya yönelirken, aniden odanın yarısı ayağa fırlamış gibiydi.

Winthrop'a ve peşinden gelen kalabalığa aldırmayan Elliot şapkasını taktı, kapıyı açtı ve toprak avluya çıktı. Atlar yoldan yol kenarına doğru ilerlerken, geç gelenler hâlâ meyhaneye doğru akıyordu. Aralarında Gus Weyden duruyordu, paltosunu çıkarıp çitlerin arasına fırlattı, sonra Elliot'a doğru döndü, ellerini kararlılıkla ince kalçalarının üzerine koydu.

Bu çok komik olmalıydı ama Elliot bu konuda hiçbir mizah görmüyordu. Elliot toplayabildiği en kararlı adımlarla Gus'a yaklaştı, bir eli havada, avuç içi dışa dönüktü. "Bak, Weyden, mantıklı ol. Sadece konuşmak istiyorum!"

Gus'ın ilk yumruğu tam çenesinin altından geldi, kafasını geriye attı ve şapkasını yere düşürdü. Elliot geriye doğru sendeledi ve tam Winthrop kavgaya yetişirken kendini yakaladı.

Bu darbe, değirmenin ciddi olduğunu anlayan kalabalık arasında bir beklenti heyecanı yarattı. Duygu yüklü kalabalık iki dövüşçünün etrafını sarmış ve onları tartarken bağırış çağırışlar aceleyle mırıldanılan bahislere karıştı. Elliot büyüyen kalabalığın kenarından kaba saba, görgüsüz bir sesin, "Büyük soyluya iki sterlin," dediğini duydu.

Bir eliyle Elliot'ı kendisine doğru sallarken Gus'ın ağzını acı ve kararlı bir gülümseme kapladı. "Haydi, Rannoch," diye yumuşakça alay etti. "Ne kadar büyük olduğun umurumda bile değil."

"Sadece konuşmak istiyorum, Gus. Kavga etmek değil," dedi Elliot yumuşak bir sesle ve tozlu şapkasını almak için eğildi. Parmakları şapkanın ağzına dokunduğu anda kalabalıktan öfkeli alay sesleri yükseldi ve neredeyse aynı anda Gus'ın botu göğüs kafesine çarparak onu yere yuvarladı.

Kalabalık kükredi.

"Üçe iki ihtimal!" diye bağırdı kalabalığın arkasından hevesli bir ses, Elliot kendini zorlukla yerden kaldırıırken.

"Kimin lehine?" diye sordu Sir Hugh hırsla. Elliot'ın başı şaşkınlıkla geriye doğru döndü, tam o sırada Gus'ın bir sonraki yumruğu karnına eşit bir şekilde çarptı ve onu tekrar geriye doğru sersemletti.

"Genç, sanırım," diye şaşkın ve kararsız bir yanıt geldi.

Elliot haklı bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Lanet olsun, Gus da Evangeline'den daha fazla dinlemeye meyilli değildi ve şimdi öz amcası onun kavgasını göze alıyordu. Çenesini kaldırıp kendisini suçlayan kişiyle yüzleşen Elliot, Gus'ın bir sonraki darbe için kaslarının gerildiğini gördü ve tüm gücünü toplayarak yumruğu engellemek için bir kolunu etkili bir şekilde havaya kaldırdı ve diğer yumruğuyla Gus'ı tam karnından yakaladı.

Gus nefes nefese kalıp geriye doğru sendelediğinde, "Hayır," dedi oyunbaz yine. "Bahisler büyük beyefendiden yana, sanırım."

Gus hızla dengesini yeniden sağladı ve bir sonraki yumruk için hazırlandı. Yüksek ahlaki zeminde yürümekten bıkan Elliot geri çekildi, ceketini yırttı ve Hugh'un yüzüne fırlattı. Öfkeli bir çift horoz gibi, boksörler merkezkaç kuvvetiyle çekiliyormuşçasına birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

Elliot usulca, "Bana bunu yaptırma Weyden," diye uyardı. "İki günlük bir sarhoşluktan çıkmış olabilirim ama neredeyse senin iki katınım."

"Evet, Elliot, kaba kuvvet mi?" diye alay etti Gus. "Bu şekilde mi? Kendini Ev'e böyle mi zorladın-"

"Kapa çeneni, seni aptal!" diye kükredi Elliot ve genç adamın üzerine atladı.

Gus'ı güçlü bir darbeye yere serdi ve her ikisini de bir toz kasırgası içinde toprak avluya yuvarladı. Mem'in etrafındaki kalabalık, Elliot onu sertçe yere yapıştırıp üstüne yığılırken kavgadan geri çekildi.

Gus, Elliot'ın yüzüne doğru tükürmeye çalıştı. "Evie seni seviyordu, seni ilkesiz çapkın!"

Elliot daha derine eğilerek rakibinin omuzlarını toprağa bastırdı. "Lanet olsun sana, diline dikkat et!" diye fısıldadı, bu kez Gus'ın kulağına doğru. "Şimdi, kızgın olduğumu anlıyorum ve belki de buna hakkın var, ama şu anda isimlerini anmanın ne yeri ne de zamanı-"

Aniden, Gus'ın dizi bir anda havaya kalkarak Elliot'ı neredeyse tam kasıklarından yakaladı. Elliot acıyla kükredi, bir tarafa yuvarlandı, sonra Gus ayağa fırlarken nefes nefese orada yattı.

"Kalk ayağa, seni orospu çocuğu," diye hırladı Gus, onu davetkâr bir şekilde ayağa kaldırarak. Elinin parmak eklemleri çoktan kararmış ve şişmişti.

"Oh, kahretsin!" diye homurdandı Elliot. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, beni paramparça et Weyden." Bir ağız dolusu toz tükürdü ve kendini yeniden Gus'a doğru fırlattı. Birkaç saniye içinde, önce Elliot, sonra da Gus, hırlayan bir çift melez gibi meyhanenin avlusunda yuvarlanmaya başladılar. Yumruklar ve dirsekler havada uçuşurken dünya Elliot'ın etrafında dönüyor, onu baş dönmesi ve mide bulantısıyla dolu bir girdabın içine çekiyordu.

Her iki adam da nefes nefese kalmış ve kir içindeydi. Sonunda Elliot üstünlüğü ele geçirmeyi başardı, Gus'ı bir kez daha yere sıkıca bastırdı ve kendi ters dönen midesini zapt etmek için savaştı. Elliot'ın saçları bir gözünün üzerinden sarkıyor, altında uzanan rakibini görmesini kısmen engelliyordu. Tam o sırada Gus'ın ayağı kaydı ve Elliot aşağı bakınca genç adamın burnundan kan aktığını gördü. Yüzünden ve boğazından aşağı fişkıran kan, Gus'ın bir zamanlar bembeyaz olan çarşafını parlak kırmızı bir lekeye boyamıştı.

Görüntü çok fazlaydı.

Elliot bu manzara karşısında birdenbire hassaslaşan duygularının önüne geçerek çözüldü. Bir protesto iniltisiyle Gus'ın üzerinden yuvarlandı ve dizlerinin üzerinde süründü, bira bardağı isyan edip utanç verici bir şekilde taverna avlusunun pisliğine doğru yükselirken karnını tuttu.

Birden Gus da dizlerinin üzerine çökmüş, şişen karnını tutmaya başlamıştı. Ama Elliot onun güldüğünü öfkeyle gördü. *Gülüyordu!* Arkadaşlar arasında adil bir değirmen başka bir şeydi, ama başka bir adamın akşamdan kalmalığına gülmek hiç de öyle bir şey değildi. Ve taşaklara inen bir diz sadece lanet olası kirli bir kavgaydı.

İçgüdüsel olarak kalabalık geri çekildi. Bahisçiler kafalarını kaşırken birkaç kişi içki salonuna doğru itişip kakıştı. Kavganın en azından şimdilik sona erdiği herkes tarafından anlaşılmıştı.

"Lanet olsun sana, Weyden," diye homurdandı Elliot, sendeleyerek ayağa kalktı ve sonra avluya doğru şiddetle tükürdü. Uzanıp Gus'ı yeni bulduğu bir güçle ayağa kaldırdı ve genç adamı ahırların olduğu yöne doğru sürükledi. "Sen ve ben bazı şeyleri halledeceğiz, dostum." Omzunun üzerinden Crane ve Sör Hugh'a baktı ve

seyirciler topluluğu. "Yalnız!" diye bağırdı ve kalabalık sanki yanmış gibi geri çekildi.

Ahırın gölgesinde, Elliot Gus'ı bir saman yığınının içine itti ve yorgun bir şekilde yanına çöktü. Genç adamın öfkesinin büyük bir kısmı toprakta dağılmış gibiydi. Kana susamışlığı artık dar gözlü bir kaş çatmaya dönüşmüş olan Gus burnunu silmeye başladı.

Elliot rahat bir nefes alarak kirli gömlek kolunu alnında gezdirdi ve yırtık pırtık bir çipura çıkardı. "Bana bak Weyden," diye yavaşça başladı. "Bunun kötü görüldüğünü biliyorum ama bana yardım etmelisin. Sadece hikâyeyi bir de benim açımdan dinle..."

Gus o akşam erken saatlerde topallayarak merdivenlerden çıktığında Evangeline ön salondaydı, Crane ve Theo da onu takip ediyordu. Eski boksör şimdi eski bir mutfak sandalyesine yığılmış, çizmeli bacaklarını iki yana açmış, başını sandalyenin en üst basamağına yaslamış oturuyordu.

"Evet, hanımefendi! Erkek adam erkek adamdır derler," dedi Bayan Penworthy neşeyle Gus'ın şişmiş yüzüne artık ılık olan bir kompres uygularken. Altında burnu iki katına kadar şişmişti ve morarmış bir gözü çoktan kapanmıştı. Dolgun ellerini dizlerine dayayan hizmetçi çömeldi ve Gus'ın burun deliklerine dikkatle baktı. "Ama sanırım kırılmış, daha da acısı. Sağ gözü için de bir biftek gerekecek."

Mutfak ocağının üzerindeki tencereden aşçı Bayan Crane acıyarak kokladı, sonra içinde kötü kokulu bir kaynar karışım bulunan dökme demir tencereden buharı tüten bir bez daha çıkardı. Maşa yardımıyla bezi porselen bir tepsiye yerleştirdi ve suratını asarak iç çekti.

"Bay Roberts -*Rannoch Markisi*- yetişkin bir adam, Bayan Penworthy," diye tersledi Evangeline. "Gus da öyle, her ne kadar bu gerçeği görmezden gelmeyi sevse de." Bezi bir köşesinden tuttu, soğuması için bir süre bekledi, sonra kararlı bir şekilde katladı ve Gus'ın en kötü çürüklerine uyguladı.

Gus buharlı kompresin altında kaşlarını çattı ve başını merdivenin arkasındaki sandalyenin basamağından kaldırmaya çalıştı. "İğrenç yaşımdan farkındayım, Erie," diye homurdandı. "Ve bu konuda Elliot'a adil davrandığımı sanmıyorum. Beni dinle, tek istediğim bu."

"Adil mi? *Adil* mi?" Evangeline çığlık attı. "Annen eve döndüğünde ve senin bir meyhane avlusunda serseriler gibi kavga ettiğini gördüğünde adil olacaksın, Gus Weyden! Ve ahlaksız bir

Hem de onun gibi bir günahkar. Yemin ederim buna inanmam! Hiç mi edep anlayışınız yok?"

"Eh?" diye araya girdi Bayan Penworthy. "Sanırım iyi bir değirmi herkes gibi o da seviyor - ama o iyi Bay Roberts, bir günahkâr mı? Nedense pek doğru bir kelime gibi görünmüyor."

Dumanı tüten mutfak tenceresinden Bayan Crane keskin, trajik bir i  çekti. "Zaten bu Crane'in suçu," diye inledi gözlerini göğe doğru devirerek. "Tatlı dindarlık! Ona ne oldu böyle? Çocukları bir boks kavgasına götürüyor. Hem de Tottenham'a kadar! Neyse ki daha kötüsü olmadı."

"Oh, şeytan Crane'le birlikte uçup gitti!" diye homurdandı Gus, kompresi bir kenara fırlatıp sandalyeden sendeleyerek kalktı. "Sanırım ne dediğimi bilecek kadar tecr beliyim! Ve Elliod'un başını sallaması bir kınama."

" yle mi sanıyorsun?" diye fısıldadı Evangeline soğuk bir sesle, öne doğru eğilip bakışlarını onunkilere kilitledi. "O zaman masum genç kızları önce zamparalaştıran, sonra da terk eden bir adama ne denir? Metresleriyle gösteriş yapan, saf genç erkekleri dolandırıcı Kaptan Sharp gibi miraslarından mahrum bırakan ve arkadaşlarının sıradan eğlenceleri için kana susamış d ellolara katılan bir adama?" Evangeline, Gus'ın yakasını sertçe çekiştirdi.

"Yalanlar!" diye karşılık verdi Gus nazikçe. "Lanet olası iftiralar! Kim söylemiş böyle şeyleri?"

"Leydi Trent," diye tısladı Evangeline, ellerini inatla kalçalarının üzerine koyarak. "Ve şimdi düşünüyorum da, o adama ahlaksız demek çok büyük bir hakaret, ifadeye hakaret, adama değil!"

Gus, Evangeline'in asabi küfürlerine daha fazla cevap veremedi Frederica mutfağa daldı, eşiğin hemen içinde patinaj yaparak durdu ve dehşet içinde bir gıcırta çıkardı. "Doğru mu?" diye sordu şaşkın bir sesle, Gus'ın üzücü yüzüne bakarak. Yüzü dehşete kapılmış bir masumiyet ifadesiyle gerildi ve gözyaşlarına boğuldu. "Theo'nun söyledikleri doğru mu? Bay Roberts'la kavga ettiğiniz doğru mu?" diye hıçkırdı. "Birbirinize *vurduğunuz doğru* mu?"

"Lanet olsun," diye küfretti Evangeline, bir sonraki kompresi mutfağa fırlattı ve bir ipek telaşıyla fırl fırl döndü. Kapıya doğru yürüdü. "İşte bu kadar! Bu, Chatham'da o ahlaksız alçak için dökülecek son gözyaşı! Bu evin hiçbir ferdine yaklaşmaması gerektiğini ona açıkça söylememin zamanı geldi." Bayan Crane ve Frederica onun ardından acıklı bir şekilde feryat ederken o eski mutfak merdivenlerini tırmandı.

Elliot, Gus'ın kendisine verdiği adresi bağırarak söyledi ve zarif araba Westminster'a gitmek üzere nehre doğru hareket etti. Şapkasını karşı koltuğa fırlatan Elliot, hoş olmayan bir görüntüyü silercesine elini yüzünde gezdirdi. Dün gerçekten de bir kâbus olmuştu. Gus'ın kanlı gömleğini görmek onu gerçekten hasta etmişti ve tamamen ayıkken çocuğu ciddi şekilde yaralayabileceği bilgisi Elliot'ı fena halde sarsmıştı. Ne var ki ayık değildi ve sonuç olarak neredeyse yarı kilosunda ve yaşında bir delikanlı tarafından neredeyse alt ediliyordu. Her nasılsa, Hugh ve Winthrop'tan yediği azarlara rağmen, dövüşün sonucu anlamsız görünüyordu. Gururu değil ama kalbi durmaksızın ağrıyordu.

Daha sonra Gus'ın, Elliot kelimenin tam anlamıyla affedilmesi için yalvarırken, küflü taverna ahırlarının ortasında soğukkanlı ve kararlı bir şekilde durması pek yardımcı olmamıştı. Elliot bulabildiği tüm alçakgönüllülüğü kullanarak, onurlu niyetini açıklamaya ve Gus'ı beklenmedik hikâyesine ikna etmeye çalışmıştı. Elliot o kadar aşağılanmıştı ki Evangeline'e olan aşkına yemin etmiş ve yardım etmesi için Gus'a yalvarmıştı. Ama sonunda Gus'ın yapabildiği tek şey Elliot'a sempatiyle bakmak, kirli bir kolunu onun omuzlarına dolamak ve Peter Weyden'ı aramasını önermek olmuştu.

Tilings eve dönüş yolunda da iyileşmemişti. Winthrop, Antoinette'le ilgili haberi ancak o zaman vermişti. Kuşkusuz kolye çirkin bir dokunuş olmuştu. Antoinette daha iyisini hak etmişti. Elliot günün sıcaklığına rağmen titriyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, eski metresinin solgun, sade güzelliği korkunç bir ölüm maskesine dönüşmüş görüntüsü aklından çıkmıyordu. Zavallı, zavallı kız. Evet, açgözlü ve çaresizdi ama doğuştan kötü değildi. Elliot aynı şeyin kendisi için söylenemeyeceğinden çok korkuyordu.

Elliot pencereden Haymarket boyunca akıp giden manzarayı soğuk bir kayıtsızlıkla izliyor ve hayatının ne hale geldiğini merak ediyordu. Jermyn Caddesi'nin aşağısında, arabalara ve dükkânlara girip çıkan, sezonun son alışverişiyle meşgul olan iyi giyimli hanımefendi ve beyefendilerin kalabalığını görebiliyordu. Birkaç hafta içinde kibar sosyetenin büyük bir kısmı taşradaki malikânelerine çekilecek ya da av sezonu beklentisiyle iç bölgelere doğru yola çıkacaktı.

Elliot pencereden dönüp arabasının gölgelerine doğru kör bir şekilde baktı. Alışveriş yapmak ya da avlanmak umurunda değildi ve kesinlikle

Mevsim sonu umurunda değildi. Arabası kalabalık sokaklarda ilerleyerek sonunda Peter Weyden'in adresine ulaştı. Büyük Marlboro'nun sadece birkaç metre güneyinde, sakin bir sokakta yer alan dört katlı bina zarif ve tertemizdi. Basit bir pirinç levha işletmeyi tanıtıyordu.

Haftalar önce, Gerald Wilson'ın Weyden hakkında yaptığı araştırma, Elliot'ı çok rahatlatmış ve Evangeline'in vasisinin, vasisinin çıkarlarını gözeticeğine güvenilebilecek dürüst bir adam olduğunu göstermişti. Elliot sadece Weyden'in bu çıkarların artık evliliği de kapsayacak şekilde genişletilmesi gerektiğini kabul etmesini umabilirdi. Bu en iyi ihtimalle uzak bir ihtimaldi ama Elliot çaresiz bir adamdı.

Elliot uşağının basamakları inmesini beklemeden sabırsızlıkla arabadan fırladı. Altı geniş taş merdiveni sıçrayarak çıktı ve hemen ardından kapı içeri doğru sallandı ve pudralı bir uşak Elliot'a içeri girmesini işaret etti, nezaketle kartını aldı ve ardından tonozlu orta salonu çevreleyen geniş bir merdivenden çıkarak gözden kayboldu. Oda büyük değildi ama gözü odaya çekmek için stratejik olarak yerleştirilmiş manzara ve deniz resimleriyle zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Elliot, uşak dönüp Elliot'tan kendisini üst kata kadar takip etmesini isteyene kadar, birkaç dakika boyunca endişeyle volta attı, sırayla tablolarla ilgileniyormuş gibi yaptı ve sonra saatini açtı.

Peter Weyden altmış yaşlarında şık bir beyefendi, aynı anda hem amaca yönelik hem de hoş bir yüzü vardı. Tertemiz kesilmiş saçları, gözleri ve gözlükleri gibi gümüşün parlak bir tonundaydı. Zarif gri yeleğinin üzerinde zengin, kırmızı ince bir ceket vardı ve bu ceketten uzun bir saat zinciri aşağıya, geniş göbeğine doğru sarkıyordu. Genel olarak, yaşlı, keskin gözlü bir baykuş ile müreffeh bir Zürih bankacısı arasında bir melez gibi görünüyordu ve ikincisinin ima edebileceği tüm titizlik ve hassasiyete sahip görünüyordu.

Dört yüksek Palladyan penceresi, pahalı bir şekilde döşenmiş ama bir şekilde sade olan heybetli ofis-oturma odasına yumuşak bir ışık yayıyordu. Bir ucunda geniş maun bir masa duruyordu, bir yığın deri defter ve modern bir çelik yazı kalemi dışında dağınıklık yoktu. Uşak Elliot'ı içeri sokarken, Weyden masanın karşısındaki oturma alanındaki sandalyesinden kalktı ve kibar, kesin bir selam verdi. Tamamen

Bir markinin beklenmedik bir şekilde çalışma odasında belirmesinden hiç etkilenmeden Elliot'a oturmasını söyledi ve bir kadeh şeri ikram etti.

Elliot içkiyi reddetti. "Bay Weyden," diye söze başladı, ev sahibinin küçük sandalyelerinden birine ilişerek, "tanışma fırsatımız olmadığına göre, eminim beni bugün buraya neyin getirdiğini merak ediyorsunuzdur."

Peter Weyden parlak gözlüklerinin üzerinden ona sertçe baktı. "Tam tersine, Lord Rannoch. Dünkü postayla, en kötüsünden korktuğunu tahmin ettiğim baldızımdan başıboş, pişmanlık dolu bir *özür mektubu* aldığım için aramanızın nedenini bildiğimden şüpheleniyorum." Weyden kesin ama ağır aksanlı bir İngilizceyle konuştu ve sözlerini sert, iğneleyici bir gülümsemeyle bitirdi. Bu onun dışa yansıyan tek duygu belirtisiydi.

Elliot kaşlarının istemsizce kalktığını hissetti, sonra doğuştan gelen kibirle savaştı. Böyle bir duygunun burada yeri yoktu. Tamamen hatalıydı ve bu adama bir özür borçluydu. "Öyle görünüyor ki," dedi usulca, "Bayan Weyden beni koğuşunuzla olan ilişkimin talihsiz ayrıntılarını anlatma zahmetinden kurtardı."

Weyden sadece omuz silkti ve bir sürahi şeri almak için sandalyesinden kalktı. Elliot başını salladı ve Weyden kendine bir kadeh doldurdu. Elinde içkisi, iri yarı adam derin pencerelerden birine doğru yürüdü ve hâlâ alışılmadık derecede aydınlık olan Londra gününün puslu havasına baktı. Konuşurken ses tonunda belirgin bir kesinlik vardı ve Elliot sanki yorgun bir okul müdürü tarafından etkili bir şekilde kovuluyormuş gibi hissetti.

"Bugün buraya gelecek kadar onurlu olduğunuz için teşekkür ederim lordum, ama sanırım ne rahatsızlığınızı ne de bu ziyareti uzatmamız gerekiyor." Weyden pencereden dönüp ona baktı. "Eğer gerçekten de ikiniz arasında uygunsuz derecede bir yaklaşma olduysa, sizin rütbenizdeki pek çok kişinin bu koşullar altında beni ziyaret etme zahmetine girmeyeceğinin farkındayım. Ne yazık ki Evangeline soylu bir ailenin kızı olarak doğmanın yükünün çoğunu, faydasının ise çok azını taşıyor."

Weyden'in sesindeki sakin kararlılıktan rahatsız olan Elliot ayağa kalktı ve pencerenin önünde ona katıldı. "Tam olarak ne demek istiyorsun, Weyden? Bunun Etienne LeNotre ile bir ilgisi var mı?"

Weyden alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, hayır, lordum. Ben sadece Winnie eşyalarını Ghent'e taşımak için bir yelkenli kiralayana kadar Etienne'in Michael ve Evangeline'i Soissons'da barındırmasını önerdim.

Evangeline'e olan ilginizden şüphelenecek kadar... ama o bunu pek paylaşmıyor. Gerçekten de, bir *ilişkinin* karmaşıklığı olmadan da yeterince sorunu var. Kasabada konuşulanlara bakılırsa sizin de öyle lordum."

Antoinette'in ölümüyle ilgili söylentilerin hızla yayıldığını fark eden Elliot, bu ince hatırlatmayı görmezden gelmeyi tercih etti. "Yine de koğuşunuzu tehlikeye attığımın farkında olmalısınız. Korkarım oldukça kötü bir şekilde. Elbette büyükannesi böyle düşünüyor olmalı ve Bayan Stone kaliteli bir hanımefendi olduğu için doğru olanı yapmak zorunda hissediyorum. Ancak kendisi deneyimsiz ve olan bitenin sonuçlarını tam olarak kavrayamıyor."

Yaşlı adam yüzünü ona döndü. "Tam tersine lordum. Anlamayan sizsiniz." Weyden'in sözlerinde öfke belirtisi yoktu. "Biz bu kültürden değiliz. Sizin İngiliz davranış kurallarınıza göre yaşamıyor ve ölmüyoruz."

"Yani onun davranışlarını onaylıyorsunuz?"

Weyden başını sertçe salladı. "Asla, lordum. Ben de sizinkini onaylamıyorum. Elbette Evangeline'le sert bir şekilde konuşacağım. Ancak o doğası gereği aptal değil ve ben de artık onun vasisi değilim. O artık reşit."

"Ona evlenme teklif ettim." Elliot kendi sesindeki boş hüznü duyabiliyordu ve gözlerinin arkasında sıcak, yakıcı bir basınç hissettiğinde şaşırdı.

Weyden bir kez başını salladı, sonra aniden başını çevirip bardağında dalgın dalgın çevirdiği sıvıya baktı. "Yani Winnie açıkladı. Ve Evangeline seni reddetti. Bu belki de akıllıca değildi." Başını kaldırıp Elliot'a baktı. "Belki de değildi."

Elliot öfkesinin alevlendiğini hissetti. Bu durum mantıksızdı; bu insanlar delirmişti. Aslında Weyden'in ya bir düğün ya da tatmin talep etmesi gerekirdi ama adamın sesi duygudan yoksundu. "Belki de anlamıyorsunuz Bay Weyden. Onu mahvettim."

"Onu ne için mahvettiniz Lord Rannoch? Kendini beğenmiş bir İngiliz için basit, bakire bir eş olmak için mi?" Weyden'in keskin ve delici gözlerinde bir parça mizah vardı. "Daha iyisi olmayanlar için yeterince değerli bir hedef belki. Bununla birlikte, Evangeline gerçek Flaman geleneğinde bir sanatçı ve hayatım boyunca gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir potansiyele sahip. Dahası, kendini ailesine adanmış biri. Bir düşüncesizliğin, onun çok önemli bir konuda başarılı olmasını engelleyeceğine inanmıyorum."

Weyden'in hiç etkilenmeden söylediği sözler ve Evangeline'le olan ilişkisini rahatça reddetmesi Elliot'ı çok sinirlendirmişti. Weyden belli ki onu pek de önemli olmayan şeyler kategorisine sokmaktan çekinmiyordu. Bu kez öfkesi su yüzüne çıktı. "Lanet olsun, dostum! Görmüyor musun? İngiltere'de yaşamayı seçti, orada bir leydi, bir asilin torunu, müstakbel bir kontun kız kardeşi. Böyle bir doğum ağır bir yükümlülük getirir."

Weyden kalın gri bir kaşını çattı ve kadehinin kenarından Elliot'a baktı. "Evangeline, İngiliz yaşamının katı kurallarını beğenmezse istediği zaman Kıta'ya gidebilir, lordum. Ayrıca, muhtemel varis ile görünen varis aynı şey değil, değil mi? Yeni Trent Kontu'nun, sizin de bildiğiniz gibi, hala çocuk doğurma yaşında olan bir eşi var. Belki de ondan bir erkek çocuk doğabilir?"

Elliot kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bir mucize olmadan olmaz," diye mırıldandı. Peter Weyden onu şaşırtarak başını arkaya attı ve kahkahalarla güldü. "Gerçekten de öyle lordum. Belki de gereken budur.

Mükemmel bir dille konuşmak

Dürüst olmak gerekirse, eğer ne siz ne de aranızdaki diğer çapkın beyler *ton* hanımefendiyi ağırladı, başarı için küçük bir umut besliyorum."

Elliot, Jeanette Stone'dan söz edilince kaşlarının çatılmasını engelleyemedi. "Göz önünde bulundurmanız gereken başka bir şey daha var Bay Weyden. Evangeline'in itibarından daha fazlasını koruyabilirim. Michael'ı babasının ailesinin entrikalarından koruyabilirim. Bana karşı gelmeye cesaret edemezler. Herhangi bir sebeple. Ve aslında, Evangeline çoktan çocuğumu taşıyor olabilir. Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim ama kararınızda şüphesiz çok önemli bir rol oynayacak."

Bunun üzerine Peter Weyden'in kalın gri kaşları kalktı. "Benim kararım mı? Gerçekten de Lord Rannoch, benden ne yapmamı istiyorsunuz? Evie'yi bir evliliğe zorlayacağıma -hatta zorlayabileceğime- dair bir inanç mı besliyorsunuz?" Weyden'in ağzının bir köşesinde neredeyse sempatik bir gülümseme belirdi. "Yapamam, biliyorsun," diye ekledi usulca.

Uzun bir sessizlik anından sonra Elliot toplantının sona erdiğini anlayarak sertçe başını salladı. "O halde zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Weyden ve gününüzü daha fazla boşa harcamayacağım. Kendim çıkacağım." Geldiği kapıya doğru yürüdü, ama elini süslü pirinç kapı tokmağının üzerine koyduğunda Weyden tekrar konuştu.

"Lord Rannoch?"

Elliot topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti. "Evet, efendim?"

"Evangeline'i seviyor musun?"

Elliot kısa bir tereddütten sonra başını salladı ve gururunu bir kenara bıraktı. "Evet Bay Weyden, öyle. Hem de çok derinden."

"O zaman belki de onun kalbini kazanmayı deneyebilirsin? Belki de başkalarının başarısız olduğu yerde başarılı olursun. Eğer başarabilirsen, seni memnuniyetle kutsayacağım."

"Teşekkür ederim, Bay Weyden." Elliot yüzünün kızardığını hissetti. "Ama korkarım ki kötü düşünülmüş aldatmacam bu yöntemle başarıya ulaşma olasılığını ortadan kaldırdı."

"Yazık," diye mırıldandı Peter Weyden, şarabının kalanını yudumlarken. Düşünceli bir şekilde durakladı. "Belki de Wrotham-upon-Lea'ya gidip kardeşimin dul eşiyle görüşmeliyim. Winnie çok zeki görünse de aslında hiç de öyle değil. Evet, Evangeline'le de konuşacağım. Teklifinizi tekrar gözden geçirmesini şiddetle tavsiye edeceğim. Söz verebileceğim tek şey bu lordum."

Elliot minnettarlıkla başını salladı ve kapıyı açtı. "Bay Weyden?" diye sordu, bir kez daha arkasını dönerek.

"Evet?"

Elliot alçakgönüllülükle, "Evangeline'e onunla uzlaşmadan önce benimle evlenmesini teklif ettiğimi bilmenizi isterim," dedi. "Size itiraf etmeliyim ki, efendim, teklifimi duyunca afalladım, ama, şey, lanet olsun, ciddiye aldım. Hâlâ da ciddiye aldım."

On Üçüncü Bölüm

Küfür dolu masallar ve tehlikeli aldatmacalar

-DUA KİTABI

Lord Cranham gösterişli yeni arabasının Maverton Meydanı'ndaki dar evin önünde durmasını bekledi. Kaplanı, uyumlu bölmelerinin başlarını almak için aşağı atlarken, Cranham on uzun yıl önce yüzüne ve hayatına sertçe çarpan kapıya eğik bir şekilde baktı. Aslında kapının bugün kendisine açılacağına inanmak için hiçbir gerçek nedeni yoktu ama küstah Lord Linden bu maskaralığı yapmaları konusunda ısrarcıydı. Cranham'ın midesi, planın başlangıcından beri olduğu gibi gergin bir şekilde bulantıyla doldu.

Kendini kolay hedef gibi hissediyordu. Hayır, daha da kötüsü Londra'nın sokaklarında ve güveçlerinde sürüklenen bir ayı yemi gibi hissediyordu. Düşman her yerde olabilirdi. *Herhangi bir yerde.* Kararlılıkla, onu boğmakla tehdit eden safrayı yuttu ve kişisel arayışına odaklanmaya çalıştı. Linden'in canı cehenneme, Cranham'ın Maverton Meydanı'nı aramak için kendi nedenleri vardı ve bunların işbirliği sözüyle hiçbir ilgisi yoktu. Ve bir dahaki sefere, Linden'in küçük entrikasındaki suç ortaklığının kibirli Vikont'a yeni bir curricle fiyatından çok daha fazlasına mal olacağından emin oldu.

Kaplanına talimat vermek için döndüğünde, Cranham'ın dikkati Binbaşı Winthrop'un, aynı derecede iri yarı bir tabur eşliğinde, tam karşısındaki köşeden dolanmasıyla dağıldı. İki adam yakındaki bir elektrik direğinin altında durakladılar, meydanda bir aşağı bir yukarı gelişigüzel baktılar, erkekler başlarını eğerek yumuşak bir sohbete daldılar. İkisi de sıradan paltolar giymiş ve geniş kenarlı şapkalarını alınlarına doğru çekmişlerdi. Yine de Winthrop'un geniş omuzları ve askeri duruşu dikkat çekiciydi. Lord Ihlamur'un havalı güvencelerine rağmen Cranham, katil güpegündüz ona saldırırsa bile binbaşının onun yanına koşmasının pek olası olmadığını düşündü.

Binbaşı rahat bir tavırla elektrik direğine yaslanırken, ceketinin sağ tarafı yarıya kadar açılmış, Cranham'ın cebinin derinliklerinde taşıdığından emin olduğu tabanca sert ve ağır bir şekilde sallanıyordu Matt Winthrop iyi bir nişancı olarak ünlüydü, belki de Rannoch'un kendisinden bile daha iyiydi. Başka bir adamın nişancılığı Cranham'ın işine yaramazdı, çünkü o hâlâ tek düşmanının Rannoch olduğuna inanıyordu. Tam o sırada Winthrop bakışlarını kaldırıp Cranham'ın bakışlarını kısa bir süre için yakaladı, şüphe ve nefret yüzüne silinmez bir şekilde kazınmıştı. Belli ki binbaşı görevini tatsız buluyordu.

Cranham omuz silkti. Son iki gündür yaptıkları gibi gece gündüz takip etmelerine izin verdi. Rannoch'un boğazını kesmesini izlemek istemedikleri sürece, ilgilerini çekecek bir şey olmayacağından emindi. Cranham isteksizce kasaba evine çıkan dört basamağı tırmandı ve kapının tokmağını indirdi. Kapıyı hemen genç, pudrasız, kötü giyimli bir uşak açtı, ciddiyle başını salladı, baronun kartını küçük bir tabağın üzerine bıraktı ve gözden kayboldu.

İki dakika içinde geri döndü. "Lord Cranham, Lord hazretlerinin rahatsız olduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum. Lord Howell özrünü kabul etmeniz için size yalvarıyor ama bugün sizinle görüşemeyecek."

Cranham kuşkuyla homurdandı. "Ne de başka bir gün, hiç kuşku yok." Uşak gözlerini kırpmadan ona baktı.

Cranham gidecekmiş gibi döndü, sonra yarı yarıya geri döndü. "Patronuna söyle," diye mırıldandı, kapıyı kendisi açarak, "Rannoch'tan duyduğu korkunun onu tamamen etkisiz hale getirdiğine inanıyorum." Genç hizmetkârın ağzı bir karış açık kaldı, ama koridorun ilerisinde bir kapı ardına kadar açılınca verebileceği her türlü yanıt engellenmiş oldu.

Uzun boylu, at yüzlü bir kadın koridora çıktı, onlara doğru kararlı adımlarla yürürken binici eldivenlerini salladı. "Connors!" diye seslendi yürürken. "Seyisim geldi mi-"

Cranham'ın ön kapının hemen önünde siluet halinde belirdiğini fark ettiğinde, adımları neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşladı. "Tünaydın Bay Moore," diye mırıldandı, başını sertçe sallayarak onu onayladı. "Ah, ama beni affedin! Lord Cranham, değil mi?" diye alaycı bir tavırla ekledi.

Cranham eğildi. "Yıllar sonra sizi görmek bir zevk, Leydi Howell."

"Duymuştum," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı, "son zamanlarda kasabaya döndüğünüzü."

"Evet, leydim. İnsan eninde sonunda Londra'nın koşuşturmacasını özylüyor."

"Gerçekten mi?" Leydi Howell cevap verdi, yüzünde soğuk bir ifade belirmişti. "O halde sizi bundan alıkoymayacağım."

Kovulma bundan daha açık olamazdı. Cranham uşağın salondaki masanın üzerine koyduğu şapkasını aldı ve gitmek için tekrar döndü. Arkasından Leydi Howell beklenmedik bir şekilde tekrar konuştu. "Ya Lord Cranham?"

"Evet?"

Leydi Howell adım adım yaklaştı. "Eğer akıllıysanız," dedi sessizce, "kocamla konuşmaya çalışmaktan vazgeçersiniz. Aslında, ondan tamamen uzak durmanızı şiddetle tavsiye ederim, çünkü geçmiş en iyisi unutmaktır. Kendimi sevdirebildim mi?"

Cranham sertçe başını salladı. "Çok memnun oldum, madam," dedi sertçe ve kapıdan çıkmak için döndü. Ancak merdivenlerden inerken, binbaşı ve arkadaşının şimdi meydanın iki ucunda duran, neredeyse boynuzlu bir çift ata bindiklerini fark etti. Eğitimsiz bir göz için bu iki kişi neredeyse herhangi biri olabilirdi, kiralık bir haydutun eşlik ettiğı zengin bir beyefendi dışında herhangi biri.

Peter Weyden'e yaptığı düşüncesizce ziyareti izleyen iki gün boyunca Elliot evden dışarı çıkmadı ve hararetle Chatham'dan gelecek bir haber ya da işaret bekledi. Hiçbir şey gelmeyince, Elliot kızıyla arkadaşlık ederek moralini düzeltmeye çalıştı. Zoë'nin de ne bakıcısı ne de mürebbiyesi vardı ve bu yüzden birbirlerine dalmaları garip bir şekilde mantıklı ve beklenmedik bir şekilde rahatlatıcı görünüyordu.

Duygularını çok uzun bir süre boyunca kapatmış olmasına rağmen, Elliot aptal değildi. Zoë ile olan ilişkisindeki değişim, kendi içindeki değişimden başka bir şey değildi, çünkü kızı her zamanki gibi sabit ama bir o kadar da geçiciydi. Elliot onun geleceğı hakkında bir karar vermesi gerektiğini de fark etmişti ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Evangeline'i beklediğini biliyordu. Kızının bakımından tekrar feragat etmek gibi bir niyeti olmamasına rağmen, Elliot Evangeline'in tavsiyesine hasretti. Onun tavsiyesi olmadan böyle muazzam bir karar vermek, içten içe ailelerinin asla bir olamayacağını kabul etmekle aynı şeyi hissettirecekti. Bu

aşk ilişkilerinin sona ermesine razı olmak, bir gelecek olmadığını kabul etmek gibi bir şey olacaktı. Bunu yapmaya henüz hazır değildi.

Elliot bir öğleden sonra Matthew Winthrop'un beklenmedik ve görünüşe göre amaçsız telefonuyla şaşırmıştı. Elliot kıbarca ama titizlikle onun Zoë'ye söz verdiğini açıklamıştı. Binbaşı Winthrop her zamanki gibi cana yakındı ve sadece oyalanmaktan memnun görünüyordu. Şimdi, garip bir tesadüf eseri, Elliot ve Winthrop kendilerini kütüphanesindeki alçak masanın önünde oturmuş, Zoë'nin geliştirmekte olan sosyal becerilerini hevesli bir şekilde sergileyerek tabakları ve çaydanlığı ustalıkla dengelemesini izlerken buldular. Küçük kız çayını büyük bir zarafetle doldurduktan sonra ilk porsiyonu konuklarına uzattı. Aslında Elliot, normalde sefahat ve ahlaksızlıkta Elliot'tan sonra ikinci sırada gelen Winthrop'un bu aile arasına katılmasının oldukça sportmence olduğunu içten içe kabul ediyordu.

Elliot Zoë'nin gözlerinin zevkle parlayışını izlerken, artık tanıdık gelen utanç duygusu yüreğinde kabardı Kızının ne kadar az neşe gördüğünü; herhangi birinin en küçük ilgisinden ne kadar memnun olduğunu ve Winthrop'un özellikle favori olma yolunda ilerlediğini gördü. Ancak Elliot artık çocuğa daha iyi davranabileceğini ve davranması gerektiğini bilmesine rağmen, içinde umutsuzluktan başka bir duygu besleyemiyordu. Bir zamanlar sınırsız öfke ve için için kaynayan kızgınlığın olduğu yerde şimdi hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Ruhu askıya alınmış gibiydi, sanki bekliyordu - neyi bekliyordu? Evangeline'den bir haber, bir işaret mi? Yoksa Weyden'in Strath House'un merdivenlerinde kararlı bir papaz ve onun inatçı vasisi ile belireceğini mi umuyordu?

Hayır, bu olmazdı. Evangeline'e ne kadar ihtiyacı olsa da, Elliot bu şartlar altında onunla evlenmeye dayanabileceğinden emin değildi. Kısa bir süre Chatham'a gidip kendini Evangeline'in ayaklarına atmayı düşündü ama bu daha iyi bir amaca hizmet etmeyecekti. Kadın hâlâ öfkeliydi. Elliot on yıldan uzun bir süredir ilk kez kendisinden başka birinin ihtiyaçlarına ve duygularına uyum sağladığını hissetti ve aralarındaki iletişim eksikliğine rağmen Evangeline'in öfkesini elle tutulur bir şeymiş gibi hissetti. Ve böylece bekledi, kızını izledi ve her ikisini de çok uzun zamandır tuzağa düşüren duygusal açıdan kısır varoluştan daha iyi bir şey diledi.

Elliot kalan iki fincanı doldururken dalgın dalgın, "Çok iyi iş çıkardın, tatlım," diye mırıldandı.

"Öyle mi düşünüyorsun baba?" diye sordu neşeyle. Menekşe rengi terliklerinin topukları önünde gelişigüzel sallanıp zıplıyordu ve Elliot kütüphaneye küçük bir kadın sandalyesi almayı aklına not etti. Güzel ve narin bir şey, diye düşündü. Evie'nin atölyesindeki oymalı koltuklar gibi bir şey.

Binbaşı, Elliot'ın kızına cevap vermediğini fark etmiş olacak ki, "Oh, son derece iyi, Bayan Armstrong," dedi. "Düşeslerle ve benzerleriyle çay içtim, bilmiyor musunuz! Hiç bu kadar becerikli ve atılgan bir şekilde döküldüğünü görmemiştim!"

"Oh!" diye ciyakladı, yanakları pembeleşmişti. "Teşekkür ederim, efendim!" Aniden küçük sandviç tepsisini kaldırdı ve masaya doğru uzattı. "Bir ısırık alır mısınız, Binbaşı Winthrop?"

"Ah, evet!" diye cevap verdi, Elliot içten içe yaşlı Mends için Tanrı'ya şükrederken kendine yardım ediyordu. Sonraki çeyrek saat boyunca, Zoë'nin okul odasına dönme vakti gelene kadar üçü amaçsızca sohbet ettiler. Trudy, MacLeod sandviç tepsisini toplamak için ortaya çıktığında, görevlisiyle birlikte ayrıldı.

"Lordum?" Yaşlı uşak yükünü bir yana bırakarak durakladı, sonra başını Elliot'ın oldukça dağınık masasına doğru eğdi. "Dün gece kuryeyle gelen mektubu açmadın mı?"

Elliot uzaklara dalan bakışlarını çay masasından kaldırdı ve hizmetçiye odaklandı. Winthrop'un delici gözlerinin dikkatle kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Ah-hayır, MacLeod, sanırım göremedim." Uşak kapıyı çekerek ayrılırken o da usulca ayağa kalktı ve masaya doğru ilerledi.

Winthrop sandalyesinden kalktı ve çay fincanı hâlâ elinde olduğu halde masaya yaklaştı. "Ne oldu, eski dostum? Bugün dalgın görünüyorsun. Linden'in çılgın planının ters gideceğinden mi endişeleniyorsun? Gerçek katili bulabileceğinden çok emin, biliyorsun."

Elliot arkadaşına tarafsız bir bakış fırlatarak, "Hayır, ondan değil," diye cevap verdi. "Sadece yorgunluk, diyebilirim." Winthrop sessiz bir inançsızlıkla kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi. Elinin titremesini istemeyen Elliot masasının ortasında duran zarfı aldı. Hassas bir şekilde eğilmiş bakır yazıyı gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu Evie'nindi. Onun ince, köşeli el yazısını nerede olsa tanırdı. Endişeyle mektubu yırtarak açtı ve tek bir kâğıt parçası masanın üzerine düştü. Elliot mektuba ve içindeki beş kesici kelimeye baktı: *Ailemden uzak dur.*

Midesi bulanık Elliot kâğıdı eline aldı ve sabit bir şekilde rakamlara baktı. Para. Evangeline parasını iade ediyordu. Yaptırdığı ama hiç almadığı portrenin bedelini. Ne bir nezaket sözcüğü ne de bir pişmanlık, sadece beş acı kelime ve bir banka çekinden başka bir şey... Acı çeken kalbinde, birikmiş bir öfke alevlendi ve yanmaya başladı. Her şeyin apaçık adaletsizliği onu derinden yaralamıştı.

Winthrop elindeki tabağı aniden bırakarak, "Elliot," dedi. "Gerçekten de oldukça kötü bir haber olmalı."

Elliot mektubu arkadaşının önüne atarak soğuk bir tavırla, "Bir bakıma öyle," dedi. "Görünüşe göre Bayan Stone iş anlaşmamızdan vazgeçmeyi düşünüyor ama bir kez daha düşünse iyi olur. Benimle yaptığı anlaşma şeytanla yaptığı bir anlaşma olabilir, ama yine de bir anlaşmadır."

"Ah, evet! Karşılıksız sevginizin nesnesi," diye cevap verdi binbaşı bilerek. "İtiraf etmeliyim ki, hiç böyle bir mavi şeytan vakası görmemiştim. Söylesene eski dostum, hanımefendi sana sahip olmayacak mı?"

"Bana sahip olmak mı? Benimle konuşmayacak bile." Gözlerinin arkasındaki sıcak, yakıcı baskıyı yeniden hissederek banka poliçesine odaklandı.

"Elliot, senin için endişeleniyorum. Hastalığın son zamanlarda kötüleşti." Winthrop'un yüz ifadesi dikkatle gizlenmiş gibiydi ama sesi beklenmedik derecede şefkatliydi. "Açık konuşayım, ondan elini istedin mi?"

"Evet," diye cevap verdi üzüntüyle, eski dostunun gözlerine bakamıyordu. "Sordum."

"O zaman tekrar sor," diye ısrar etti binbaşı. "Eşyalarını topla ve bu öğleden sonra Essex'e dön. Ah! Buldum! Arabam dışarıda. Şimdi benimle gelip özel bir ruhsat al, eğer peşinde olduğun bir bacak kelepçesi ise. O zaman yalvar, kaçır, ne gerekiyorsa yap, Elliot, eğer onu bu kadar çok istiyorsan. Vazgeçersen sonsuza dek pişman olursun."

Elliot'ın Chatham Lodge'dan apar topar kovulmasını takip eden hafta boyunca Evangeline neredeyse hiç uyumamıştı Ev halkının ruh hali alışılmadık derecede somurtkan, çocuklar ise hoşnutsuz görünüyordu Elliot'ın portresine olan acınası saplantısı dışında Evangeline'in işleri neredeyse durma noktasına gelmiş, yemek ise hiç cazip gelmemişti. Gerçekten de, Elliot'ın koltuğu boşken yemek odası her zaman boş görünüyordu Normalde kararlı olan ruh hali şimdi çılgınca sallanıyor, babası gibi bir daha asla çalışamayacağı korkusu ile Elliot Armstrong'a karşı çığ, aralıksız bir nefret arasında gidip geliyordu.

Winnie'nin pek yardımı dokunmuyordu, durmadan gıdaklıyor ve Evangeline'in hain düşüncelerine istenmeyen kelimeler katıyordu. Evet, yakışıklıydı. Evet, çocuklar onu özlüyordu. Evet, ondan oldukça etkilenmişti. *Evet, evet ve evet, lanet olsun* ve tüm bunlar için kendinden nefret ediyordu. Zayıftı ve daha da kötüsü, bedeninin zayıflığına teslim olmuştu. Şimdi geceleri, Elliot'ın bedeninin onunkine aceleyle bastırıldığı, birbirlerinden aldıkları inkar edilemez zevkin anısıyla işkence görüyordu.

Orta halli ve nazik bir doğaya sahip, sıcak ve düşünceli bir beyefendiden başka bir şeye benzemeyen bir adamla sessiz bir arkadaşlık içinde geçirdiği o mükemmel yaz günlerinden nasıl da keyif almıştı. Tanrım, onun Chatham'a hiç gelmemiş olmasını, o uğursuz öğleden sonra yağmurdan sıırıslam olmuş giysileriyle, şehvetli gri gözleri parıldarken, uzun çizmeli bacaklarıyla stüdyosuna adım atmamış olmasını nasıl da dilemişti.

O kadar uzun zamandır yalnızdı ki, yine de memnundu. Sonra adam gelip huzurunu bozdu ve sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden oldu. Ve tam da aptalca fantezilere dalmaya başlamışken, nihai ihanet gelmişti. Sonuç olarak, Evangeline odağını, güdüsünü ve daha da kötüsü huzurunu kaybetmişti.

Elliot Chatham'a rekor bir sürede varmıştı, siyah Arap atı Richmond ve Essex arasındaki araziye çiğnemişti. Oldukça gergin olan at artık köpüren bir sinir yığınıydı ve Elliot kendini pek iyi hissetmiyordu. Yine de azimli bir adamdı. Portre, Evangeline ile ilişkisinin filizlenmesini temsil eden bir sembol haline gelmişti. Bunun da ötesinde, Evangeline'in bir zamanlar onu nasıl gördüğünün bir temsiliydi ve Elliot, yıpranmış sinirlerine ve için için yanan öfkesine rağmen, bunun ulaşmak istediği bir vizyon olduğunu fark etti.

Yorgun hayvanın dizginlerini bırakan Elliot, gözleri faltaşı gibi açılmış hizmetçinin açtığı kapıya vurdu. Kadın her zamanki gibi samimiydi ama Elliot'ı görünce afalladığı belliydi. Şapkasını eline alan Elliot uzun salona doğru yürüdü. "İyi günler, Bayan Penworthy." Elliot düzgünce eğildi, ona en parlak gülümsemesini gönderdi ve onun anında eridiğini izledi. "Acaba Bayan Stone'la biraz konuşabilir miyim?"

Hizmetçinin sıcak gözleri hemen parladı. "Ooh! Şey, şimdi... buna gelince, eminim söyleyemem, Bay Rob-er, yani, lordum!"

"Bay Roberts ya da Bay Armstrong işinizi görecektir, Bayan Penworthy," diyerek onu nazikçe rahatlattı.

"Evet, belki!" diye cevap verdi kahya, ona kuşkuyla bakarak, "ama hanımefendinin herhangi birinizi, herhangi bir isimle göreceğinden pek emin değilim! Yine de sormaktan zarar gelmez, sanırım." Kadın zayıfça gülümsedi.

Elliot, telaşlı Bayan Penworthy dönene kadar koridor boyunca bir ileri bir geri yürüdü, anahtarları geniş kalçalarından birine neşeyle çarpıyordu. Ancak yüz ifadesi hiç de neşeli değildi. "Çok üzgünüm Bay Roberts, yani *lordum*! Bayan Stone'un evde olmadığını söylemek zorundayım."

"Oh? Beni Jericho'da istiyor, öyle mi?" Elliot cevap verdi, sonra başını hizmetçinin kulağına yaklaştırdı.

"Ama bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye fısıldadı komplocu bir tavırla. "Lütfen?"

Hizmetçi dudaklarını büzdü ve endişeyle etrafına bakındı. "Atölyede," diye kaçamak bir cevap verdi. "Güney galerisinde."

Elliot başını salladı, sonra da küçük bir göz kırptı. "Teşekkür ederim hanımefendi," diye yüksek sesle cevap verdi. "Ona aradığımı söyleyin." Aniden döndü ve atına doğru ilerledi. Ancak ağır ön kapının gümbürdeyerek kapandığını duyar duymaz topuklarının üzerinde döndü ve yan bahçelerden geçerek evin arka tarafına doğru ilerledi. Çok geçmeden atölyeden evin arka tarafına doğru uzanan üst terasa ulaştı. Fransız pencere sırasına yaklaşırken çizmeli topukları taş terasta kararlı bir şekilde çınladı.

"Evangeline!" diye kükredi galeri pencerelerine doğru. "Beni içeri al! Konuşmamız gerek."

Yanıt gelmedi. Öfkeyle bir kâğıt parçasını başının üzerinde salladı ve gözlerini galeriye dikti. "Evie, beni dinlediğini çok iyi biliyorum. Şimdi dışarı çık ve şu lanet banka çekini geri al."

Sessizlik. Elliot göz ucuyla Theo'nun başını ormangülünün arasından çıkardığını gördü. Delikanlı parmak uçlarında terasın merdivenlerini çıkıp Elliot'ın arkasında durdu ve hemen ardından Nicolette, sonra da Frederica onu takip etti. Elliot omuz silkti ve onlara zayıf, mahcup bir gülümseme gönderdikten sonra dikkatini tekrar üst pencerelere verdi. Akşamın ilk ışıklarının solmasına rağmen, ortadaki pencerenin yakınında bir anlık bir hareket yakaladı.

Elliot farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Evie, sevgilim! Özür dilerim. Yemin ederim! Beni burada çocukların önünde rezil olmaya zorlama. Beni içeri alır mısın lütfen?"

"Çocuklardan sana ne Rannoch?" diye seslendi sonunda, paslı kanadı bir santim kadar açarak.

"Masum bir çocuğa saldırdınız ve neredeyse burnunu kırıyordunuz!"

Elliot alaycı bir şekilde homurdanırken Nicolette ve Theo onun arkasında kıkırdamaya başladılar. "Oh, evet! Masum bir çocuk mu Evie? Sana doğrusunu söyleyeyim, Weyden çocuk değil ve bunu kanıtlamak için iki gözümü de kararttı."

Sağ gözünün ucuyla, masum olduğu iddia edilen çocuğun terasa çıktığını gördü ve tam da üst kanadın ardına kadar açıldığı sırada dikkatini dağıttı. Çok geç kalmıştı, Gus alarm diye bağırdı. Küçük bir çömlek Elliot'ın ayaklarının birkaç santim ötesindeki kaldırıma çarptı. Parlak turuncu pigment çizmelerine ve devetüyü pantolonunun baldırına sıçrarken Gus içinden küfretti. Elliot yumruğunu pencereye doğru sallayıp, "Evangeline!" diye kükreyene kadar çocuklar gülme krizine girdi. Lanet portremi istiyorum! İyi niyetle bir pazarlık yaptın, duyuyor musun? Bu aptallığı bırak, paramı al ve bana resmimi ver!"

Ölü sessizlikte Elliot, yaz sonu yaprakları arasında hışırdayan rüzgârdan başka bir şey duymadı. Elliot başını çevirerek hemen arkasında duran eğlenen dörtlüyü inceledi. Tekrar pencereye doğru döndü. "Oh, bu harika, Evie! Leydi Trent döndüğünde yapacağın şey bu mu?" diye bağırdı. "Ona boya kapları mı fırlatacaksın? Bu oldukça zayıf bir savunma olacak, Evangeline! Bu sefer eli boş gitmeyecek! Sanırım ne demek istediğimi anladınız!"

Buna karşılık, bir başka saksı -bu kez parlak maviydi- havada süzüldü, tam o sırada merdivenlerden bir bayanın topuklu ayakkabılarının hızlı kırpışma sesi duyuldu. Elliot arkasını döndüğünde Winnie Weyden'in elini kayınbiraderinin dirseğinin altına koymuş, aceleyle terasa çıktığını gördü. "Aman Tanrım, Elliot!" dedi soluk soluğa, diğer zarif elini kabaran göğsüne bastırarak. "Peter ve ben seni nehirden duyabiliyoruz. Bu uğursuz kargaşa da neyin nesi?"

Elliot parmağını tekrar tekrar pencerelere doğru salladı. "Bu yukarıdaki inatçı kadın!" diye öfkeleni. "Ve bana paramı geri vermeyecek! Adil ve dürüst bir anlaşma yaptık ve en azından tablomu alıp gidiyorum."

Peter Weyden, Elliot'ın kusursuz kıyafetini gölgeleyen turuncu lekeye zekice bakarak, "Sanırım, canım," diye cevap verdi, "Lord hazretleri Evangeline'e davasını anlatmaya geldi."

Elliot kabaca başını sallayarak onayladı, sonra bıkkınlıkla keskin bir nefes verdi. "Lanet olsun, Winnie! Şu lanet kadına biraz akıl ver, olur mu? Bak! Bir şeyler fırlatmaya başladı," diye tıslayarak kırık boya kaplarını işaret etti.

Winnie gözlerini kocaman açarak parmak uçlarını ağzının mükemmel O'suna bastırdı, tam o sırada bir kıkırdama duyuldu. "Gerçekten mi? Ne diyeceğimi bilemiyorum Elliot," diye ciyakladı. "Seninle konuşmayacak mı?"

Sesini çelikleştirdi ve yüksek sesle pencerelere doğru yönlendirdi. "Hayır hanımefendi, benimle konuşmayacak! Ben de kendi adıma akli başında biriyle konuşmayı tercih ederim. Evet, biri" -sesini bir kademe daha yükseltti- "bir sanatçının mantıksız mizacına sahip olmayan biri!"

"Gerçekten mi?" Winnie gözleri büyüyerek tekrarladı, tam o sırada bir saksı daha uçarak arka kapının yanındaki kaldırım taşına çarptı. Bu kez yeşilin hastalıklı bir tonuydu.

"Evet," diye bitirdi, bakışlarını Peter Weyden'e çevirerek. "Örneğin siz, efendim."

Bayan Weyden başını kuvvetle salladı ve meselenin çözüme kavuşmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. "Akıllıca bir seçim lordum. İkinizi de kütüphaneye götüreceğim." Evangeline kütüphanenin loş ışığında

durdu, gözyaşlarını ısırdı ve pencereden dışarı, Chatham'ın etrafını saran geceye bakıyordu. bahçeler. Yukarıda, bulutsuz bir gökyüzünde asılı duran parlak bir ay parçası parıldarken Evangeline hararetle onun üzerinde olmayı diliyordu Ah, keşke bu evden başka bir yerde olabilseydi, Rannoch Markisi'yle kapana kısılmış olsaydı! Peter'la -o lanet dönekle- zorla buluşması neredeyse katlanılamayacak kadar ağır olmuştu. Huysuz vasisi birdenbire ona huysuz bir çocukmuş gibi davranmaya başlamış, Winnie ise Marki'nin söz sahibi olmasına izin verilmesi konusunda ısrar ederek hiçbir destek sunmamıştı. Daha da kötüsü, sanki Evangeline'in fikirlerinin kendi evinde hiçbir önemi yokmuş gibi, Winnie Rannoch'un geceyi Chatham Lodge'da geçirmesi için ısrar etmişti.

Evangeline, Peter'ın sert ve azarlayıcı bakışlarıyla defalarca kışkırtılmış, sonunda hararetli tartışmalarından sıyrılmış, ancak Elliot'ı salonda, koltuğuna yayılmış, sanki hiç utanç içinde evden kovulmamış gibi çocuklarla sohbet ederken görmüştü. *Sanki o masummuş da kadın mantıksız davranmış gibi.* Şimdi şeytan buradaydı, onun içine yerleşmişti.

Kendi kütüphanesi vardı ve Peter ona kendisinden ne beklendiğini kesin bir dille anlatmıştı.

Derin ve teslimiyetçi bir nefes aldı. "Vasim bana sizi dinleme nezaketini göstermem gerektiğini hatırlattı lordum," diye söze başladı.

Peter başka bir şeyi daha doğrulamıştı ama bunu Elliot'a itiraf etmekten çekiniyordu. Görevi gerçekten de Bay James Hart'tı, Peter'ın tanıdığı Londralı bir beyefendiydi ve portre çekiminden hemen önce nişanlısı tarafından beklenmedik bir şekilde terk edilmişti. Peter, Elliot'ın Bay Hart'ın durumundan haberdar olmasının mümkün olmadığına inanıyordu, yani Elliot gerçekten de ayrıntılı bir hile yaptıysa, bunu yaparken neredeyse basiret sahibiydi.

Sırtı Elliot'a dönük olan Evangeline, sesini bastıran titremeye engel olmaya çalışıyordu. Şehitliğini teslim etmeye henüz hazır değildi. "O haklı, elbette. O yüzden lütfen söyleyin bana, ne için geldiniz?"

Elliot'ın sıcak eli hafifçe koluna değdiğinde nefesi kesildi. Soğukkanlılığını korumaya çalışırken, onun sandalyesinden kalkıp odayı geçtiğini duymamıştı. "Ah, Evie! Soğukkanlılığınla beni nasıl da yaralıyorsun," diye fısıldadı. "Bu garip, ölçülü nezaket; aramız her zaman böyle olmadı-"

"Artık öyle," diye araya girdi, yumuşak sesine ihtiyat karışmıştı. Kabaca ellerini pencere pervazından indirdi ve onun dokunuşundan uzaklaşmak için geri adım attı. "Size tekrar soruyorum Lord Rannoch, ne istiyorsunuz?"

Elliot, Evangeline'in dar odanın karşı tarafına geçip masasının arkasına oturmasını dar ve değerlendirci gözlerle izledi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kitap raflarına yaslanarak onu incelemeye koyuldu. "Öncelikle Evie, yaptırdığım portreyi almak istiyorum," diye cevap verdi sessizce. "Bunun için altın ödedim ve şartlarımızda hiçbir değişiklik yapmamayı kabul ettim."

Evangeline aniden sandalyesinden sıçradı ve zili çekiştirdi. Yaşlı uşak içeri girdi. "Lütfen Gus'a Lord Rannoch'un portresini stüdyomdan getirmesini söyleyin," diye emretti. Bolton başıyla onayladı ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı.

"İkinci olarak," diye devam etti Elliot, "meydana gelen üzücü yanlış anlamaya ilişkin açıklamalarımı dinlemenizi rica ediyorum.

aramızda." Evie'nin gözlerindeki öfkenin ve belki de acının alevlenmesini izledi. Evie karşılık veremedi sözünü kesti. "Evangeline, ne kadar kızgın olursan ol, paylaştığımız onca şey göz önüne alındığında bana bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyorum. Aslında bunu birbirimize borçluyuz, değil mi?"

Evangeline yine kibirli bir tavırla sandalyesinden kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Size hiçbir şey borçlu olduğumu düşünmüyorum lordum. Ne de sizin bana. Ama ne olursa olsun, söyleyeceğinizi söyleyin ve bu işi bitirin."

Elliot kesik kesik bir nefes aldı ve Evangeline'i pişmanlığına ikna edebilecek sihirli sözcükleri bulmaya çalıştı. Tekrar döndü, odanın içinde gergin bir şekilde hareket etti ve zümrüt yeşili elbisesinin eteğinin altındaki kombinezonun parıltısını ortaya çıkardı. Bu gece her zamanki kadar güzeldi. Hayır, alev alev yanan gözleri ve yüksek rengiyle daha da güzeldi. Tanrım, ama kızgındı. Üstelik bu soğuk, kontrollü bir öfkeydi, tam da Elliot'ın saldırmakta zorlandığı türden bir savunma. Sabırsızlığı içinde, tüm aptalca açıklamaları bir kenara bırakıp Evie'yi kollarının arasına almak ve onu öpüp teslim almak için yanıp tutuşuyordu.

Elliot'ın davranışlarını gerekçelendirme konusunda hiçbir deneyimi yoktu. Gerçekten de son on yıldır kimseye kendini açıklama zahmetine girmemişti. Ama kendini bu sefil hayat bahanesine hapsedmesinin büyük bir nedeni de bu değil miydi? Gurur ve öfke onun çöküşüne kesinlikle katkıda bulunmuştu. Ve şimdi, Evangeline acınacak kadar zayıf da olsa bir açıklamayı hak ediyordu. Derin ve kararsız bir nefes aldı.

Kapıya sert bir vuruş yapıldı ve Gus portreyi içeri taşıırken Theo da sağlam bir şövaleyle onu takip etti. Yorum yapmadan ikiliyi yeniden bir araya getirdiler ve hemen odadan çıkarak Elliot'ı önündeki muhteşem esere bakmaya bıraktılar. Daha önce de çeşitli tamamlanma aşamalarında portreyi görmüştü ama şimdi önünde duran parça daha önce gördüklerinden tamamen farklıydı.

Merhum Elliot Roberts'ın bir dizini zarif bir şekilde yukarıdaki basamağa doğru eğerek üzerinde durduğu soluk mermer merdivenler, yaklaşan gri fırtınaya karşı karanlık bir şekilde kazınmış kayalık bir Highland çıkıntısına dönüşmüştü.

Göz kamaştırıcı beyaz keteni aynıydı ama siyah yün ceket büyük ölçüde değişmiş, omuzları genişlemişti. Devetüyü binici pantolonu ve parlak siyah topuklu ayakkabıları da gitmiş, yerine kalın yün çoraplar ve Armstrong tartanı olan zümrüt üzerine siyah, gösterişli bir İskoç eteği gelmişti. Sanki cehennem bir fırtınaya yakalanmış gibi kalçalarına doğru savruldu. Saçları,

rüzgarda karanlık ve vahşi bir şekilde savruluyordu. Kalçasından ince gümüş bir kılıç sarkıyordu ve kürk sporranı da dan kıyafetini tamamlıyordu. Gözleri parlıyordu, siyah ve hınzır. Elinde uzun ve ağır bir claymore tutuyordu.

"Tanrı aşkına, Erie!" Resmin ışığında, Elliot'ın kötü hazırlanmış pişmanlık konuşmasının geri kalanı duman gibi kayboldu. "Ne zaman... neden... ?" diye kekeledi, portreye bakarken sorguları azaldı Resimdeki adam soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu, ifadesi değişmez ve affetmezdi. Belindeki geniş eli, bacaklarındaki zayıf ve sert kaslar gibi sinirli ve gergindi. Kütüphanenin titrek lamba ışığında tuval ürkütücü bir şekilde canlandı, düşmanlık ve gerilim yayıyordu, sanki gözlemci öznenin saldırmak için sarp tüneğinden atlamasına karşı dikkatli olmalıydı. İnatçı, pembemsi burun, vahşi siyah saçlar, aşırı güçlü çene... Elliot'tan başkası değildi.

Yine de değildi. En azından Elliot öyle olmasını istemiyordu. Bu adam, kararlı duruşu ve şeytani gözleriyle Evangeline'in ilk versiyonundaki adama hiç benzemiyordu. Yine de, değiştirilmiş kıyafetlerin ve silah cephaneliğinin ötesinde, yaptığı değişiklikler inanılmaz derecede inceydi. Burada biraz gölgeleme, orada daha sert bir çizgi ve zamanı geldiğinde iyi huylu Elliot Roberts, Rannoch'un soğuk, zorba markisine dönüştü. Bu kadar basit miydi? Bu kadar korkunç muydu?

Yüce Tanrım, Evangeline onu böyle mi görüyordu?

"Evie," diye başladı usulca, "ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanatın her zamanki gibi çok etkileyici ama nasıl olduğunu anlayamıyorum..."

"Son zamanlarda pek iyi uyuyamadım," diye araya girdi garip, gergin bir sesle. "Winnie'nin dediğine göre onu yeniden boyamak zorunda kaldım-ah, kahretsin, Rannoch! Al şu lanet şeyi ve git!" Evangeline aniden yan masaya doğru döndü ve Elliot'ın Winnie'nin her zaman elinin altında bulundurduğunu bildiği madeira sürahisine uzandı. Evangeline pek de sağlam olmayan bir tutuşla bir kadehi neredeyse ağzına kadar doldurdu, sonra durakladı ve sabırsız bir sorgu bakışıyla ona doğru uzattı. Adam reddetmek için başını salladığında, Evangeline bilerek kadehten içti, yere bıraktı ve hemen tekrar aldı.

Elliot hâlâ onun bakışlarını tutarak başını portreye doğru salladı. "Beni bu adam mı sanıyorsun Evangeline? Böylesine soğuk, sert görüntüler... Böyle mi görünüyorum? Kollarımdayken sana böyle mi hissediyorum?" Belirsiz bir şekilde, ona yaklaşmak istercesine duvardan uzaklaştı.

"Lütfen yapma Elliot," diye fısıldadı, boş avucunu onu engellemek istercesine uzatmıştı. "Eğer portre için geldiysen, sadece al ve git."

Onun yalvarışlarına aldırmadan ona doğru ilerledi. "Evie, lütfen," dedi usulca, "bana o adam olmadığımı söyle. Senin için sadece Elliot olduğumu ya da yeniden Elliot olma şansım olduğunu söyle."

"Hayır." Kızın yanıtı soluk lamba ışığında zayıf bir fısıltıydı. Korkmuş bir hayvan gibi, adam aralarındaki mesafeyi yavaşça kapatırken kız onun bakışlarını tuttu.

"Evie," diye yanıtladı, uzanıp şakağında yumuşacık duran saç tellerine dokunarak. "Bu yanlış anlaşılmayı geride bırakamaz mıyız?"

"Neden?" diye ısırdı ve adamın elinden çekildi. "Bunu neden yaptın, Elliot? Açıklayabilirsen açıkla. Bir kez olsun gerçeği duymak isterim."

"İster inanın ister inanmayın, size açıkça doğru olmayan hiçbir şey söylemedim."

ondan uzaklaşarak boş bir sesle cevap verdi. Ocağa doğru sürüklendi ve kanatlı koltuğa çöktü. Elliot zihinsel olarak beyhude gibi görünen sözcükleri kavrayarak ellerini önünde açtı ve dikkatle inceledi. Sonunda hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bakışlarını ona çevirdi. Evangeline yan masanın yanında durmuş, bardağını dolduruyordu. "Evie," dedi yumuşak bir sesle, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "yanıma oturamaz mısın? Sadece bir dakikalığına?"

Kadın temkinli bir şekilde başını salladı ve onun yanına geldi. Elliot derin bir nefes aldı. "Evie, seni asla yanlış yönlendirmek istemedim. Ben sadece - sanırım bu tam olarak doğru değil. Dürüst olmadığımı kabul ediyorum ama buraya geldiğim gün yağmurda yolumu kaybetmişim. Bunu açıklamak çok zor ve açıklayabileceğimden de hiç emin değilim."

"Dene," diye kuşkuyla karşılık verdi, ağzı sıkı bir çizgiye çekilmişti.

Elliot zayıf bir gülümsemeye zorladı. "Evet, şey... Oldukça tatsız bir iş için Wrotham Ford'a gidiyordum ve kendimi oldukça sefil hissediyordum. Burayı gördüğümde yol tarifi almak için durdum. İtirazlarıma rağmen -ki itiraf etmeliyim ki zayıf itirazlardı- hemen başka biriyle karıştırıldım. Bu hatayı neden düzeltmediğimi kolay kolay kelimelerle ifade edemem."

"Tekrar dene," diye tekrarladı, sesi hâlâ soğuktu.

Elliot boyun eğerek omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. "Sadece burada kalmak istedim," diye cevap verdi sessizce. "Çok ıslanmışım ve çok yorgundum... Hayır,

Hiç de öyle değil. Mutsuzdum. Yorgunluk içimdeydi, Evie. Anlayabiliyor musun?" Bakışlarını onunkileri yakalamak için kaydırdı. "Hayır, anlayamazsın, değil mi? Hayatının bocalamasına izin vermedin, sadece acıyla harcanmasına. Sen devam edecek güce sahipken, ben o kadar bilge olamadım. Yetişkin hayatımda ilk kez burayı, bu insanları -bu kadar sıcak ve samimi- bulduğumda, kendimi hayatımın yönünü sorgularken buldum."

"Geçmişiniz göz önüne alındığında, bunun mantıksız olması bir yana, biraz duygusal görüldüğünü söylediğim için beni bağışlayın lordum." Evangeline'in ses tonu sadece biraz daha az soğuktu. Buz gibi bir alaycılıkla ona baktı. "Ayrıca, sizin gibi bir beyefendinin Wrotham Ford gibi bir durgun suda ne tür bir işi olabileceğini düşünemiyorum."

Elliot nefesini sertçe içine çekti. Bu, karşılaşmayı hiç beklemediği bir soruydu. "Birini arıyordum, Evie," diye cevap verdi sessizce. "Bir tanıdık. Benim bir kadını mı. Kişisel bir mesele hakkında konuşmam gereken bir kadın."

Evangeline'in çenesi bir kademe yukarı kalktı. "*Metres*, belki de, uygun bir terim mi?"

Elliot bir elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. "Bunu seninle tartışmayacağım, Evie. Bunu yapmak uygunsuz olur."

"Ah, evet! Uygun bir şekilde!"

"Pekala, lanet olsun! *Bir metres*. Orada bir ailesi vardı. O ve benim uzun süredir devam eden bir anlaşmamız vardı. Sonlandırmayı seçtiğim bir anlaşma. Böyle durumlarda, bir beyefendinin... yani, onunla konuşmak istedim. Kızgındım. Her şeyin bittiğini anladığından emin olmak istedim."

"Size inandığımdan emin değilim," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Gerçekten de, en son sevgilinizin zamansız bir ölümle karşılaştığını öğreniyorum."

Elliot şoktan kaskatı kesildi. Görünüşe göre Evangeline çok kısa bir süre içinde onun hakkındaki bilgi eksikliğini fazlasıyla telafi etmişti. "Aslında oldukça iyi bilgilendirilmişsiniz," diye cevap verdi acımasızca. "Ne yazık ki o öldü. Dahası, onu kesinlikle biri öldürdü ama bu ben değildim. Her halükarda, zamanımın çoğunu burada geçirdim. Seninle." Midesinin çukurunda hastalıklı bir his belirdi. "Sana böyle aşağılık önerilerde bulunmaya kim cüret etti, Evangeline?"

"Üvey büyükanne tüm kasabada konuşulduğunu söylüyor lordum," diye cevap verdi. "Birkaç başka hikâyenin yanı sıra. Kesin olan bir şey varsa o da omzundan vurulduğunda yanımda olmadığıdır."

Tanrım, diye düşündü Elliot, bundan daha kötüsü olabilir miydi? *Leydi Trent'in canı cehenneme, her şeye burnunu sokan cadı!* Elliot sandalyesinde sert bir şekilde dikleşti ve Evangeline'in ikinci madeirasının büyük kısmını içişini izledi. "Bana meydan okundu Evangeline ve bana onurlu bir alternatif bırakılmadı. Söyleyeceklerim bu kadar." Bakışlarını yere doğru çevirdi ve çenesindeki sinirin öfkeyle atmaya başladığını hissetti.

"Bir kadın yüzünden miydi?" diye tersledi.

Elliot bir anda başını kaldırdı. "Bir bakıma evet," diye cevap verdi sıkıca, "ve bitti. Bu konuyu bir daha gündeme getirmeyin. Bunu yasaklıyorum."

Evangeline bir anda sandalyesinden kalktı, şarap kadehinden kehribar rengi tortular dökülüyordu. "Yasakladın mı? *Yasaklıyor* musun? Bana hizmetkârlarından biri gibi, fahişelerinden biri gibi hükmedebileceğini düşündüğüne göre çıldırmış olmalısın Rannoch!"

"Lanet olsun, Evangeline," diye tısladı, ayağa kalkarak. "Benimle alay etme! Seni uyarıyorum. Gururumu bir kenara bırakıp burada barış yapmaya çalışıyorum. Tanrı biliyor ki yapmalıyım, ama geçmişimin en ince ayrıntısına kadar incelenmesine izin vermeyeceğim."

"Hah!" Sürahimi tekrar almak için masama doğru yürüdü. "Duyduklarıma göre lordum, geçmişiniz gün ışığına pek dayanamamış."

"Olabilir, Evangeline. Ama yine de, tam olarak bu - geçmiş ve şerefim üzerine, evlendiğimizde-"

"Evlenmek mi?" Evangeline gırtlığını yırtarcasına güldü. "Gerçekten çıldırmış olmalısınız, efendim. Ve onurunuzla gelince, bazıları hiç onurunuz olmadığını söyleyebilir. Aslında, benimle evlenmek istemenizin tek bir nedenini biliyorum! Michael'la ilgili planlarını bozarak babamın ailesinden bir tür intikam almayı düşünüyorsunuz. İtiraf et."

Elliot kabaca onu omuzlarından tuttu ve yanına çekti. "Bu Leydi Trent'in başka bir yalanından başka bir şey değil, Evie! O bizi ayırmak için çok şey yapar, oysa ben Michael'ı incitmek için hiçbir şey yapmam. Aramızda geçen onca şeyden sonra, hakkımda bu kadar çok şey bilmiyorsan, belki de burada gerçekten zamanımı boşa harcıyorumdur."

Evangeline'in yüzüne renk geldi. Birden gözlerini kaçırdı, elleri titriyordu. "Evet, biliyorum. Çocuklara karşı son derece nazık davrandınız. Beni affedin."

"Evie," diye fısıldadı, zarif çenesini parmağıyla yukarı kaldırarak, "geçmiş günahlarım ne olursa olsun, ki çok var, buraya gelmekle sana zarar vermek istemedim. Ne ilk seferinde, ne de şimdi. Sana, Nicolette ve Michael'a değer veriyorum. Bence evlenmemiz en iyisi ve bunu Bay Weyden'e de söyledim. Gelin, onun onayını aldık! Kabul etmiyor musun?"

Gözlerini kaçırdı, yüzü hâlâ gururla kaskatı kesilmişti. "Hayır, yapamam!"

"Bana bak," diye emretti, yüzünü tekrar kendisine doğru çevirerek. "Michael için endişeleniyorsun, değil mi?"

"Ah, Elliot!" Sesi zorlanmaya başlamıştı. "Üvey büyükannemin Trent'in varisini ele geçirmek için her şeyi yapacağını biliyorsun, böylece gücünü kullanmaya devam edebilecek. Şimdiden amcamı bir fino köpeği gibi kontrol ediyor."

"Evet," diye mırıldandı Elliot, diğer elini hafifçe onun omzuna koyarak, "Nicolette yakında evlilik pazarında güzel bir piyon olacak. Leydi Trent, Stone hanedanını avantajlı bir evlilikle ilerletme fırsatını kaçırmayacaktır."

Evangeline'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüce Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti!"

Elliot ona dikkatle baktı. "Evlendiğimizde onlar için hiçbir tehdit oluşturmayacağından emin olabilirsin, Evie. Belki ikimiz de benim acımasız şöhretimin sonunda paha biçilmez olacağını bilerek biraz rahatlayabiliriz," diye ekledi acı acı.

"Neden, Elliot?" Evangeline giderek uzaklaştı ama Elliot onun omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Neden beni bu kadar takip ediyorsun?"

"Seni seviyorum," dedi basitçe, yüzünde herhangi bir sevgi belirtisi arıyordu.

Evangeline'in mavi gözleri iri iri parlarken başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Sizin bu duygulara sahip bir adam olduğunuza inanmıyorum lordum. Amcamdan intikam almak değilse, bu ittifaktan gerçekten ne istiyorsunuz?"

"O halde benim aşık olabileceğime inanmıyorsunuz? Pekâlâ. Belki de sadece sana sahip olmak istiyordum," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle, "tıpkı birkaç yıldır topladığım nefis bir sanat eserine göz diken biri gibi."

Biliyorum. Belki de Zoe için bir anne arıyorum. Tanrı biliyor ki bunu hak ediyor ya da belki de varoluşumdan bıktım ve kırsal bir huzur hayatından başka bir şey istemiyorum. Ve belki de tüm bunların içinde küçük de olsa bir gerçeklik payı vardır."

"Korkarım lordum, bundan daha iyisini yapmalısınız."

Elliot gülümsemesinin solmasına izin verdi, sözleri yumuşak ama kesindi. "Pekâlâ Evie, daha pratik bir konuda acı verecek kadar açık sözlü olacağım. Ya bebeğimi zaten taşıyorsan? Başka bir çocuğumun piç olarak doğmasına izin vermeyeceğim ve Gent'e kaçarak bu gerçekten kaçamazsın."

Safir gözleri endişeyle adamın yüzünde gezindi, sonra gömleğinin önüne düştü. "Beni durduracağına inanmıyorum," dedi kısık bir sesle.

"Hadi ama Evangeline," diye sertçe cevap verdi, ellerinin kollarından aşağı kaymasına izin verdi ve onu nazıkçe salladı. "Bence biliyorsun. Dahası, beni hâlâ arzuladığına inanıyorum. Benim seni arzuladığım gibi."

Birdenbire ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Elliot sadece üst kollarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Beni dinle, Evie! Seni istiyorum ve seni korumaya hazırım. Bu kadar basit. Evlilikler çok daha kötü nedenlerle yapıldı. Büyükbaban mezardayken, Leydi Trent'in konumunu sağlamlaştırmak için çoktan harekete geçtiğini dikkatlice düşün. Bir dulun hayatıyla asla tatmin olmayacaktır. Michael onun güç aracıdır."

"Ah, Tanrım, hayır," diye mırıldandı Evangeline, güzel yüz hatlarını gölgeleyen yorgun bir teslimiyet ifadesiyle. Bir eli şakağında endişeyle çırpınırken, pencerenin önündeki duruşuna devam etmek için onun yanından geçti, ancak arkasında durmaya geldiğinde ondan uzaklaşmadı.

"Daha iyi bir alternatif var mı, Evangeline?" diye sordu usulca, bir elini hafifçe omzuna koyarak. Kız elini itmediğinde iyimser bir kıpırdanma hissetti. "İyi bir koca olmaya çalışacağım, yemin ederim. Başka hangi hareket tarzı ailenizin huzurunu bozmaz ki? Onlar burada mutlular; aslında ben de burada mutluydum. Ailenizin sevdikleri bir hayatı feda etmeleri ve zar zor hatırlayabildikleri bir vatana dönmeleri için ısrar etmek adil mi?"

Evangeline teslim olmuş bir ifadeyle elini alnından pencere pervazına indirdi. "Adil dövüşmüyorsun, Elliot." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Hayır," diye cevap verdi ciddiyetle, "istemiyorum. Bunu göze alamam. Sana çok ihtiyacım var."

Evangeline, Elliot ağzını boynunun kıvrımına doğru açmadan çok önce nefesinin sıcaklığının tenini yaktığını hissetti. Kaçınılmaz olanı anladı ve kendini ona teslim etti Bakışlarını pencere camındaki soluk yansımalarına kaldırarak, Elliot'ın diğer elini onun üst koluna yerleştirmek için uzanmasını izledi, herhangi bir hareketi etkili bir şekilde kontrol ediyordu Acı verici bir kasıtle, Elliot ağzını çenesinin dönüşüne sürtmek için hareket etti, dili sıcak ve alaycı, dişleri etine hafifçe ısırıldı.

Evie'nin zihni yenilmiş ve kafası karışmış hissediyordu ama hain bedeni bunların hiçbirine sahip değildi. İstemsizce başını sola eğerek ona erişim izni verdi, hatta boğazından bir kabullenme iç çekişi kaçtı. Kendini çok pervasız, çok kötü hissediyordu. Ah-evet, çok iyi. Onu kontrol ediyor, bir kez daha büyülüyordu ve ona direnmek için hiçbir eğilim hissetmiyordu.

"Teslim ol, Evie," diye fısıldadı boynuna sokularak. "Teslim ol aşkım ve bu savaşı ikimiz de kazanalım."

O kadar zayıftı ki. Bitmek bilmeyen yorgunluk ve keder dolu günler şimdi çok fazla şarapla daha da şiddetlenmiş, Evangeline'in savunmasını eriterek karnında bir sıcaklık birikintisine dönüştürmüştü. Elliot mantığının zırhını hırpalarken kalbinin zırhını da parçalıyordu. Böylesine kör bir ihtiyacın aptalca olduğunu biliyordu. Yine de şu anda umurunda değildi. Adamın serbest kalan kolu beline dolanıp onu kararlılıkla kendine doğru çekerken, yaptığı her şeye rağmen şimdi ona gerçekten ihanet edecek olanın kendi şehveti olduğunu biliyordu. Adamın dilinin ve dişlerinin ısrarlı dokunuşları, kulağının hassas lobunu çekip emmesi üzerine Evangeline tüm reddetme bahanelerinden vazgeçerek adama doğru ilerledi ve adamın sert uzunluğunun sırtına baskı yaptığını hissetti.

Adamın yavaş ve hesaplı baştan çıkarıcılığı karşısında büyülenen kadın, adamın elinin kayarak akşam yemeği elbisesinin korsajını nazıkçe çekiştirmesini camdan izledi. Bir erkek hiç bu kadar baştan çıkarıcı olabilir miydi? Elliot acı verici bir yavaşlıkla kumaşı amansızca aşağı doğru çekti, ta ki göğüsleri çıplak kalana, meme uçları kayan ipek tarafından sert, olgun tomurcuklara dönüşene kadar. Önce bir göğsü, sonra diğerini geniş avucunun içinde şekillendiren Elliot, ağzını hâlâ kızın boğazından kaldırmamıştı. Elleri telaşsızdı ve sırayla her bir şişmiş tomurcuğu alırken, parmaklarının arasında sertçe okşarken, boğazını ısırırken ve karnına ve daha da aşağıya doğru acı ve zevk şaftları gönderirken cildine karşı erotik bir şekilde aşındırıcıydı.

Evangeline'in nefesi hızlı ve sığ hale gelene kadar durmadan devam etti. Sonra Elliot durdu ve ellerini onunkileri yakalamak için indirdi.

Kabaca, onları yukarı çekti ve göğsüne doğru katladı. "Ellerini göğüslerinin üzerinde görmek istiyorum," diye fısıldadı, sesi açıktan kararmıştı. Parmaklarının elbisesinin arka düğmelerini aceleyle çektiğini hissederken bile gözleri camdaki kızın gözlerini tutuyordu. "Kendine dokun," diye emretti. "Evet, beni azdır."

İçgüdüsel olarak itaat etti.

Evangeline'in giysileri beline kadar gevşediğinde, hâlâ yansımasını izleyen Elliot ellerini sırtından saçlarına doğru kaydırıp ve yavaşça tokalarını çıkardı. "Burada kal," diye fısıldadı karanlıkta kısık sesle, lambayı söndürmek için hızla odanın içinde ilerleyerek onu arzuya ve karanlığa boğdu. Elliot anahtarı kilide sokarken eski bir metal sesi duyuldu. Ve sonra paltosunu çıkarıyor, kravatını gevşetiyor ve onu aceleyle ağır maun masanın üzerine bastırıyordu. Kızgın bir şaşkınlık içinde, Elliot'ın eteklerinin köpüklerini yukarı ittiğini ve çekmecelerini yırttığını hissetti.

Evangeline belli belirsiz itiraz etmesi gerektiğini biliyordu ama gerçeklik artık onun kontrolünün ötesinde görünüyordu. Onu içine almak zorundaydı ve sonuçları umurunda bile değildi. O her neyse, her kimse, tüm mantığı yakıp yok etmişti. Elliot gömleğini çekip çıkarırken ve pantolonunun paçasını yırtarken, baştan çıkarıcı zevk vaadi karanlığı ısıtıyordu. Soluk ay ışığında, Elliot'ın erkekliği giysisinin buruşuk kumaşından sert ve güçlü bir şekilde yükselirken bile kendini kaçınılmaz bir şekilde onun cinsel cehennemine doğru kayarken hissetti. Elliot aniden iki parmağını kızın içine soktu. Ani saldırı karşısında nefesi kesilen Evangeline, ihtiyaçtan çoktan ıslanmış olduğunu fark edince afalladı.

"Ah, evet," diye törpülediğini duydu, "benim için hazırsın, tatlı Evangeline." Yavaşça onu geri itti ve neredeyse üzerine çıktı, ağır şaftının sıcak, sondalama ağırlığı giriş talep ediyordu. Kendini onun içine itti, durdu, sonra aniden geri çekildi ve onu hayal kırıklığıyla inlerken bıraktı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Senin için çıldırıyorum Evie, ama benim için açıktan kıvrınmanı istiyorum." Elliot böyle söyleyerek ağzını kadının kalçalarının birleştiği yere indirdi ve alaycı parmaklarını kadının kadınsı derinliklerine geri götürdü. Zeki eller, baştan çıkarıcı dil; kalçalarının altındaki serin ahşapla tam bir tezat oluşturacak şekilde, onun içinde sıcaktılar. Her yerdeydi, onu karanlığın derinliklerine doğru itiyor, tıpkı yemin ettiği gibi onu çılgına çeviriyordu. İçine doğru haykırdı

Orgazm, nihai bir teslimiyet dalgasıyla üzerine çökerken, onu boğarken, karanlıktan kurtulurken onu sıcaklık ve ışıkla yıkarken gece.

Elliot onun teslimiyet çılgılığını duydu, yarı teslimiyet çılgılığı onun bozulan öz kontrolünü parçaladı. Bir kez daha kendini onun içine sokmak için yaklaştı, uyluklarına demir atarken kayganlaşmış etinin sıcaklığını hissetti. İçindeki kadın hâlâ serbest bırakılmak için zonkluyor, şişmiş shaftını açlıkla çekiyordu. Masadan yuvarlanan kâğıtlara ve defterlere aldırmadan, kendini onun sıcaklığının derinliklerine gömdü ve içinde hareket etmeye başladı.

Elliot kendini çaresizliğe sürüklenmiş bir adam gibi hissediyordu. Evangeline'i kendi iradesine boyun eğdirme, ona tekrar sahip olma ihtiyacı, hızla kendini onda kaybetme ihtiyacına dönüşmüştü. "Ah, al beni, al beni, Evangeline," diye fısıldadı umutsuzca. "Al beni, lütfen." Ne istediğinden bile emin olmayan Elliot, kızın alnındaki neme karşı bir mantra gibi mırıldandı. Güçlü, becerikli elleri saçlarına dolanmak, dilini içine çekebilmesi için ağzını kendi ağzına çevirmek için yukarı çıktı. Adam kendini tekrar tekrar kadının içine iterken, kadın da onun ritmine ayak uyduruyor, ağzını dikkatle baştan çıkarıyor, tatlı bir şekilde onun kontrolünü zayıflatıyor, ta ki adam ruhunu erimiş bir zevk dalgası halinde kadının içine akıtana kadar.

Elliot onun buruşuk giysilerinin üzerine yığıldı, tükenmiş tutkunun kokusuyla dolu derin, düzensiz nefesler aldı. İçi hâlâ zonkluyordu. Kalbi çarpıyor, göğsü sıcaklıktan boğuluyordu. Ancak yavaş yavaş nefes alış verişini sakınlaştı ve mantıklı düşünmeye başladı. Yüzünü onun omzundan kaldırdı ve şaşkınlıkla odaya baktı.

Yüce Tanrım, Evangeline'i masasının üzerine yatırmış ve kütüphanenin ortasında almıştı. Kızışan bir hayvandan biraz daha iyiydi. Evangeline onun altında huzursuzca kıpırdandı ve Elliot ayağa kalkarak onu kollarının arasına aldı. Sonra şöminenin yanındaki sandalyeye yerleşerek, başı göğsüne yaslanana ve nefesi uykunun yavaş, derin ritmine geçene kadar onu kollarında tuttu. İkisi de konuşmamıştı ama Elliot Evangeline için verdiği savaşı kazandığını hissedebiliyordu, ama sadece kısa vadede.

Ancak Elliot giysilerini düzelterek Evie'yi kollarına alıp Chatham'ın karanlık koridorlarından geçirerek yatağının güvenliğine götürene kadar, Evangeline ona teslim olmuştu, daha doğrusu teslim olmuştu.

onun baştan çıkarma pratiğine teslim oldu. Ummaya cesaret ettiğinden daha fazlasıydı. Bir süre için yeterli olacaktı.

Evangeline'in yatağına doğru eğilen Elliot, onun alnına bir öpücük kondurdu. Bu gece, yararlı ama sınırlı bir araç olan şehvet gözlerini kör etmişti. Evie'nin öfke anında bile onun baştan çıkarmasına karşı savunmasız olduğunu bilerek rahatlıyordu ama bu yeterli olmaktan uzaktı. Gerçekten de Evangeline'i kendisiyle evlenmeye ikna etmiş olabilirdi ama onu Elliot Armstrong'u sevmeye ikna edememişti.

Belki de biraz umut vardı. Kısa süreliğine de olsa bir zamanlar onun bir parçasını sevmiştir. Ve nazik, iyi huylu Elliot Roberts, şimdi anlıyordu ki, bir zamanlar olduğu adamın daha iyi bir parçasıydı. Belki biraz daha saf ve biraz daha az bıkkındı ama yine de onun ayrılmaz bir parçasıydı. Sorun şu ki, Evie buna inanacak mıydı?

Duygu seline kapılan Elliot, Evangeline'in yastığına daha da gömülmesini ve fısıltılı bir iç çekişle dudaklarını ayırmasını izledi. O kadar güzeldi ki. Bilge ama masum, nadir ve büyüleyici bir kombinasyon. Ellerini dağınık saçlarının arasına soktu ve masumiyetine, bilgeliğine, İskoçluğuna ne olduğunu merak etti. Tekrar portresini, Evangeline'in yaptığı mecazi değişiklikleri düşündü.

Metaforlara gelince, siyah ve yeşil ekosesine ne olmuştu? Kem yıllar önce tehdit ettiği gibi onu gerçekten yakmış mıydı? Elliot bir gülümsemeyi bastıramadı ve ardından İskoç memleketlerini iki yıldır ya da daha uzun süredir görmediğini fark ederek bir kez daha hüznü. Annesine saygılarını sunmamıştı. Babasının mezarı başında diz çöküp dua etmemişti. Basit şeyler, uygun şeyler, şimdi yapması gerektiğini bildiği şeyler. Evet, annesi soğuk, babası dindardı ve ona sevmeyi öğretmemiş olsalar da, ne yazık ki bastırılmış duyguları başarısızlıkları için bir mazeret değildi. Aslında aşkı hiç tatmamış da sayılmazdı, çünkü iki bakire teyze, sadık bir hemşire ve çok sevdiği topraklarla çevrili olarak büyümüştü.

Hangi çılgınlık onu ahlaki ve duygusal yıkımın eşiğine getirmişti? Cicely miydi? Elliot bunun olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Ona duyduğu özlem gerçektir ama bu gerçek bir erkeğin kalıcı aşkı değil, acemi bir çocuğun yeni başlayan arzusuydu. Evet, Cicely'nin aldatmacası onu derinden yaralamıştı ama yıkımının kaynağı bu muydu? Hayır. Asıl neden kendi hataları, sahte gururu ve sahte kalbiydi. Ve

Yağmurla ıslanmış bir Essex gecesinde, Chatham'ın yumuşak bir şekilde parlayan pencereleri ruhunun pencereleri haline gelmişti. Soğuk bir sisin içinden onların sıcaklığına bakmış ve bir zamanlar ne olduğunu, nelerden düşüncesizce vazgeçtiğini, nelerin kurtarılabileceğini görmüştü.

Evet, yakında Evangeline'le evlenecek ve onu Strath'a götürerek Rannoch Markizi olarak hak ettiği konumu alacaktı. Trent'in dul kontesinin canı cehenneme; Elliot, Evangeline'in kurbağa yiyen Tory ailesinin her bir ferdinden daha üstün olacağını bilmekten ölçülemez bir memnuniyet duyuyordu. Richmond'da, Evie'nin öfkesi geçene kadar ona zaman ve mesafe tanıyacaktı.

Kendisine gelince, Elliot Evie'ye ve çocuklara adının korunmasını teklif etmişti ve şimdi bunu sahip olunmaya değer bir ad haline getirme yükümlülüğü taşıyordu. Bu nedenle, kafasının üzerinde asılı duran çirkin suçlamalardan bazılarını -en azından hak edilmemiş olanları- ortadan kaldırmaya karar verdi. O zaman ciddi bir şekilde kur yapmaya başlayabilir, karısına yavaşça kur yapabilir ve bir şekilde onu değiştirmeye istekli olduğuna ikna edebilirdi.

Hayır, değiştirmek için değil. Onu -bir şekilde- bir parçasının aslında aşık olduğu adam olduğuna ikna edecekti.

Bölüm On Dört

Merhametin kalitesi zorlanmaz, yumuşak bir yağmur gibi yağar...

-William Shakespeare

Lord Rannoch'un düğün günü vesilesiyle, gökyüzü sağanak halinde yağdı. Bazıları cennetten gelen kötü bir alamet olduğunu söyledi. Hiç de bile, diye karşı çıktı arkadaşları. Onlara göre şeytan yeryüzündeki elçisini kaybettiği için gözyaşı döküyordu, çünkü marki artık değişmişti. Ancak Rannoch, bastırılmış bir tedirginlik içinde yağmurla yıkanmış pencerelerden körlemesine bakmak, belirlenen ana kadar saatleri saymak, eklemleri adını koymaya cesaret edemediği bir endişeyle beyazlaşmak için yalnız kaldı. Onunki tehlikeli bir kumardı ve Rannoch ilk kez tehlikede olan şeyi çok önemsedığının farkındaydı.

Onun nöbeti neredeyse tek başına değildi. Londra'daki her kararlı dul ve müzmin dedikoducu da bir kulağını yere dayamış, bir ay ya da daha uzun süredir Londra'ya ulaşan en iç gıcıklayıcı skandalı doğrulamak için hararetli bir çaba içinde bekliyordu. Dedikodular çılgınca ve hızla yayılıyor, kumarhanelerde bağırlıyor, sonra misafir odalarında fısıldanıyor, her biri bir öncekinden daha tuhaf oluyordu.

Rannoch Markisi taşralı bir masumu tehlikeye atmıştı... Rannoch Markisi sonunda metresiyle evleniyordu... Hayır, öldürdüğü kadınla değil, aptalca kendini onun çizmelerinin altına atan ve şimdi de iyice ayaklar altına alınmak üzere olan aptal bir yabancı kızla... Hayır, aslında hiç de öyle değildi! Marki, Trent Kontu'nun yeğenini baştan çıkararak ve varisini ele geçirerek ondan intikam alıyordu...

Konuşma uzadıkça uzadı ve gelinin çelişkili görüşüne göre bunların çoğu fazlasıyla doğruydı. Evangeline kendi payına, *yakışıklıların* entrikalarını düşünmemeye çalıştı, onun yerine, kendisinin de bir alamet olmasından korktuğu havaya odaklandı. Uyuşuk bir şekilde kalktı, yıkandı,

ve giyinmiş, gerekli hareketleri yapmış, sonunda, törenin başlamasına dakikalar kala, kendini yağmurun altında kiliseye bakarken bulmuş, şüpheyle dehşete düşmüştü Ve Rannoch'un evlilik teklifini kabul etmek için baştan çıkarılmasına izin verdiği göz önüne alındığında ne beklemeliydi?

Wrotham-upon-Lea'daki yıkık dökük eski kiliseye adımını attığında içgüdüsel bir korku, ayaklarını eşiğe sabitledi. Belirsizliğin ikinci telaşında, ağlamak için çok geç olup olmadığını merak etti. Evangeline'in korkaklığına sinirlenmiş gibi arkasında duran Winnie, sabırsızca sırtının küçük kısmına doğru bir hamle yaptı ve Evangeline kapıdan geçip bilinmeyene doğru adım attı.

Marki mihrabın önünde durmuş, Elliot Roberts'ın şimdiye kadar giydiği her şeyden çok daha şık bir kıyafet içinde kararlı ve ihtişamlı görünüyordu. Rannoch'un mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonundan zengin ve ince ceketine kadar her giysisi, onun hiçbir şeyden mahrum bırakılmayacak kadar zengin ve ayrıcalıklı bir soylu olduğunu gösteriyordu. Bir portmantonun içindekiler, yakışıklı ama başka türlü dikkat çekmeyen Bay Roberts'ı ne kadar da kolay bir şekilde Rannoch'un yılmaz markisine dönüştürmüştü! Gözleri şimdi ne kadar sert, ne kadar kararlı bakıyordu... ve ne yazık ki onları daha önce fark etmemişti.

Rannoch sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi bakışlarını kaldırıp Evangeline'in bakışlarıyla buluştu ve yoğunluğuyla onu ısıttı. Evangeline kendini sabit tutmaya çalıştı ve Marki'nin onu ne kadar derinden etkilediğini asla bilemeyeceğine karar vererek onun ötesine, kilisenin gölgelerine baktı. Ama onu etkilemişti, lanet olsun ona. Hissettiği ama asla itiraf edemeyeceği bu şaşırtıcı ihtiyaç ve arzu karışımı onun anlayışının ötesindeydi. Aldatmacasına rağmen, Evangeline kendini o kadar ahlaksız olduğu söylenen bir adamın saplantısı içinde buldu ki, normal şartlar altında, sadece etek uçlarıyla ona sürtünmemek için geniş bir daire çizirdi. Ama şimdi kendini içinde bulunduğu koşullar sıradan olmaktan çok uzaktı. Sunağa doğru yürüyordu. *Ona* doğru.

Panik tekrar içine doldu ve Evangeline kendini rahatlamaya zorladı. Derin, çok derin bir nefes aldı. Kendine aptal olmamasını söyledi. Kendi kendine, kardeşinin hatırı için evlendiğini ve Rannoch'un onunla evlenmekteki amacı ne olursa olsun, Michael'ın markinin yanında babasının ailesinin yanında olduğundan çok daha güvende olacağını hatırlattı. O kadarını biliyordu ki

anlaşılmaz bir şekilde emindi. Belki de Rannoch gerçekten de Leydi Trent'i kızdırmak istiyordu ama Evangeline'in kardeşine zarar vermek istemiyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Evangeline sunağa ulaştı. Rannoch şimdi daha sert duruyordu, yüz ifadesi temkinliydi, dar gözleri onu değerlendiriyordu. Gus onun yanında duruyordu ama onun dışında marki tamamen yalnızdı. Hiçbir arkadaşı ya da akrabası kilisenin kapısını çalmamıştı. Neden böyle olmuştu? Evangeline belli belirsiz nefes alışının sığılaştığını hissetti. Rannoch gerçekten de hiç arkadaşı olmayacak kadar kötü biri miydi? Önemseyen bir ailesi yok muydu? Neyin içine atlamak üzereydi?

Düşün, nefes al, panik yapma, diye emretti kendine ama zihni buna itaat etmedi. Onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki?

Bir çocuğu olduğunu... Zoë. A m c a s ı y d ı, değil mi Hugh?

Ve bir anne, dul. Ama bu insanlar neredeydi? Hayatını kime teslim ediyordu? Gerçek bir yabancıya.

Büyük bir kara bulutun içinde, şüphe ve korku onu ele geçirmek için dönüp duruyordu. Evangeline, Elliot güçlü, sabit bir elini dirseğinin altından geçirip onu yukarı çekene ve kendi tarafına çekene kadar dizlerinin bükülmeye başladığını fark etmedi. Sıradan bir gözlemciye bu jest sahiplenici, neredeyse tatlı gelebilirdi.

"*Nefes al!*" Gözleri kısık, ifadesi anlaşılmaz bir şekilde kelimeyi usulca mırıldandı.

Evangeline aniden havanın tekrar ciğerlerine dolduğunu hissetti. Elliot'ın dudaklarından belli belirsiz bir rahatlama sesi kaçtı. Papaz sanki bir işaretmiş gibi dua kitabını açtı ve başladı.

Pasajlar okundu, cevaplar ezbere verildi ve Evangeline törene dair çok az şey hatırladı, ta ki törenin sonuna doğru kiliseye uzun süren bir sessizlik çökene kadar. Elliot beklentiyle ona baktı, ağzı gergindi Yanlış bir şey mi yapmıştı? Arkasından Winnie sabırsız bir tıslama çıkardı. Elliot'ın çenesi kaskatı kesilmişti, küçük bir kası neredeyse fark edilmeyecek şekilde zıplıyordu. Sonunda uzanıp kadının sol elini sağ elinin içine aldı, kaldırdı ve parmağına geniş bir safir bant geçirdi.

Evangeline gözlerini kararsızca kırpıştırarak yüzüğe baktı, yeminini ettiğinin sadece hayal meyal farkındaydı. Elliot'a baktı ve az önce yaptıkları şeyin büyüklüğü onu çarptı. Bakışları bir şey arıyormuş gibi sessizce kadının yüzünde gezindi. Kısa bir süre için, acımasız maskesi

Küstahlığı azaldı ve Evangeline küçücük bir an için onun gözlerindeki belirsizliği gördü.

Bu bilgi onu bir nebze olsun rahatlatmış ve Elliot'ın elini bırakıp başını kaldırmasını, gözlerini kapamasını ve sertçe yutkunmasını hayranlıkla izledi. Papaz birkaç kelime daha ettikten sonra kitabını kapattı ve Elliot'ın gözleri açılarak onunkilerin derinliklerine baktı, sonra hızla uzaklaştı. Evangeline kendi korkusunu bastırdı ve onu *-kocasını-* daha yakından inceledi, gördüğü şeyden giderek daha emin oldu.

Gus ve hatta Theo gibi genç erkeklerde sık sık gördüğü o hassas, kafa karıştırıcı şaşkınlık ve arzu karışımıydı. Deneyimsiz bir delikanlıyı hemen kesip atabilecek, kendini güvensiz ve yetersiz hissetmesine neden olabilecek garip, neredeyse ergenlik çağına özgü bir şüphe. Hiç kuşkusuz bu, Marki'yle ilişkilendirilebilecek türden bir duygu değildi.

Şüphe geri döndü. Yanılıyor olmalıydı. Ve gerçekten de Elliot'ın kararlılık duygusu bozulmamış gibiydi, Evangeline bunu hissedebiliyordu, dirseğini inatla kavrarken, sanki geri adım atmaya cesaret ediyormuş gibi, etraflarındaki durgunlukta gümbürdüyordu.

Papaz son bir kez elini salladı ve Elliot eğilip onu hızla öptü, soğuk ve sert dudaklarıyla yeminlerini sonsuza dek mühürledi. "*Cesaret*," diye fısıldadı Elliot ağzını onunkinden ayırırken ve Evangeline kararsız bir gülümsemeyi başardı. Ve erkeklerin işi bitmişti. Tanrı'nın gözünde Elliot'ındı ve şimdi elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Birlikte sağanak yağmura doğru fırladılar; Elliot'ın kolu Elliot'a sıkıca sarılmış, yüzüğü Elliot'ın parmağına sıkıca oturmuştu. Birileri -belki de ortalıkta görünmeyen akrabalarından biri- Elliot'ın devasa seyahat arabasını Richmond'dan buraya göndermeyi akıl etmişti. Armstrong'un ince ama belirgin armasını taşıyan bu zarif arabanın görüntüsü küçük Essex köyünde büyük bir heyecan yaratmıştı. Onu hemen arabaya bindirdi, arkasından tırmandı ve karşı koltuğa yerleşti. Sonra, şefkatli ve arkadaşça bir hareketle elini hafifçe Evangeline'in dizine koydu ve Winnie'nin Peter Weyden'in arabasına sıçrayışını izlemek için öne doğru eğildi.

Evangeline, giysisinin kumaşının arasından Elliot'ın dokunuşunun tenini ısıttığını hissetti. Dışarıda, soğuk yağmur arabalarının çatısına düzenli bir şekilde yağarken, dar kilise avlusunun karşısında Evangeline, Etienne'in Winnie'nin pelerininin arkasına kayıtsızca baktığını gördü.

Sonra, yavaşça, o da diğerleriyle birlikte üçüncü bir arabaya tırmanmak için arkasını döndü.

Gerçekten bitmişti. Elliot'ın arabacısı bir çığlık attı ve yağmurun içine doğru ilerlediler. Evangeline dar kompartımanda gözlerini gezdirerek kocasının, kapalı sabahın ışııyla tuhaf bir şekilde yumuşamış gibi görünen profilini inceledi. Etienne'in kapısının gümürdeyerek kapandığını duyduğu anda, çekingen bir tavırla elini kocasının elinin üzerinde gezdirdi.

Elliot perdeyi indirdi ve bakışlarını kaldırarak ona baktı, yüz ifadesi neredeyse savunmasızdı, sanki onun basit dokunuşu gerekli bir işaretmiş gibi. Sonra başka bir şey söylemeden Evangeline'i arabanın enine doğru çekti ve tıpkı birkaç gün önce kütüphanede yaptığı gibi kucağına oturttu. Chatham Lodge'a geri dönerlerken Elliot onu kucakladı, başı omzundaydı, sol eli hafifçe saçlarının arasından geçiyordu.

Tereddütle konuşana kadar evin yolunu yarılamışlardı. "Beni reddedeceğinden gerçekten korkuyordum, Erie," diye fısıldadı saçlarına. Elliot'ın dudakları hafifçe kızın şakağındaki nabza değdi ve bir eli saçının bir tutamını dudaklarına götürmek için yukarı kalktı. "Koridordan geri kaçıp hayatımdan çıkabilirsin ya da yüzüğümü reddedebilirsin gibi görünüyordu." Kadın başını eğerek ona baktı.

Sonunda tekrar konuştu, ona değil arabanın derinliklerine bakıyordu, saç tutamı hâlâ uzun parmaklarına gevşekçe dolanmıştı. "Buna dayanamazdım, Evie," diye ekledi sessizce. "Dayanamazdım."

Evangeline nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Düşüncesizce dudaklarını Elliot'ın çenesinin sert çizgisine dokundurdu, teninin sıcak kokusunu içine çekti ve alt dudağında bir tutam kirli sakal hissetti. Elliot keskin bir nefes verdi, sonra dudaklarını onun dudaklarına götürmek için çevirirken boğazının arkasından boğulur gibi bir ses çıkardı. Evangeline onu karşılamak için yaklaştı, bir eli yakasından yukarı kayarak boynuna dolandı.

Onu bir kez öptü, hafifçe, neredeyse minnetle. Ve tekrar, çok daha derin, daha talepkâr. Evangeline isteyerek ağzını açtı ve onu ihtiyaç dolu bir öpücüğün içine çekti. Elliot cevap verdi, içeri daldı, açlıkla ağzını onunkinin altında ezdi. Parmakları çenesini sıyırdı, saçlarının arasından geçti, sonra yüzünü kavradı ve Evangeline zevkle mırıldandı. Ağzı tatlı ve sıcaktı, nefesi ılık ve hızlıydı.

Bir avucunu gömleğinin ön kısmına bastırdı ve elinin altında kalbinin hızlı atışından heyecan duydu.

O her neyse, her ne olmuşsa, ona duyduğu arzuyu inkâr edemezdi. Sadece bunun yeterli olması için dua etti, sonra kendini Elliot'ın kudurmuş ağzına bıraktı ve okşamalarının, sözlerinin asla yapamayacağı gibi belirsizliklerini yatıştırmasına izin verdi. Evangeline düşüncesizce, parmaklarının baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı kayarak Elliot'ın pantolonunun altından geçmesine izin verdi. Birdenbire, çaresiz bir adamın çiğ, yırtık pırtık sesiyle çipurasını emdi ve Evangeline, o an için, belki de - belki de- dünyadaki en şanslı kadın olduğuna inanma lüksünü kendine tanımaya karar verdi.

Yolcu arabaları ve bagaj arabaları Londra'dan geçip nehrin üzerinden gürültüyle ilerlemeye başladığında neredeyse akşam olmak üzereydi ve Richmond'a vardıklarında hava kararmıştı. Çoğunu Evangeline'in yönettiği çılgınca bir faaliyet kasırgası içinde çocuklar indirildi, bagaj arabaları boşaltıldı ve gözleri faltaşı gibi açılmış hizmetkârlar selamlarını vermek üzere forma sokuldu. Bir grup hizmetçi çocuklara yataklarına kadar eşlik ediyor, uşaklar da arkalarından sandıkları taşıyordu.

Evangeline'e, Elliot'ın yatağa gitmesi yönündeki uyarılarına rağmen gün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve sanki hala gelinliğinin içindeyken yakında şafağın söktüğünü görecekmış gibi hissetmeye başlamıştı. Düğün yüzünden zaten yorgun olan Evangeline, sonunda kendini yalnız bulduğunda rahat bir nefes aldı ve çok ihtiyacı olan bir kadeh şarapla salondaki kanepeye yığıldı.

Elliot, Evangeline'e dinlenmesini emrettikten sonra, gerçekten de var olduğu anlaşılan ama genelde kiliselerden, özelde de düğünlerden uzak durmayı hayatının politikası haline getirmiş olan amcası Hugh'u aramaya çıkmıştı. Çocuklar şüphesiz uyuyorlardı ve sonunda evin üzerine bir sükûnet çökmüştü. Evangeline gözlerinin iyi döşenmiş odada gezinmesine izin verdi. Dört adet derin, iyi giydirilmiş pencere Thames Nehri'ne doğru uzanan peyzajlı bir çimenliğe bakıyordu. Duvarlara yumuşak sarı bir duvar kâğıdı asılmıştı ve Türkiye halısı küçük bir sultanı bile fidye ile kurtarabilirdi. Strath çok genişti ama böyle bir yeri yönetmek, annesinin ölümünden beri büyük ve hantal evleri idare eden Evangeline'i pek endişelendirmiyordu.

Ancak yeni kocasıyla yalnız kalma düşüncesi onu duraksatmıştı. Törenden iki gün önce, çocukların Richmond'a kadar kendilerine eşlik edeceğini açıklamıştı. Sadece Winnie, Michaelmas döneminde okula dönmek için ders çalışan Gus'la birlikte Chatham'da kalacaktı. Elliot onu şaşırtacak şekilde sevinçle kabul etmiş ve Zoë'yi aile *hayatına* alıştırmak için hemen herkesten yardım istemişti.

Evangeline rahatlamaya çalıştı. Şarabını bırakıp terliklerini çıkardıktan sonra ayaklarını eteklerinin altına soktu ve başını kanepenin yumuşak yastıklı koluna bıraktı. Ancak bu yeni açıdan çok tuhaf bir şey gözüne çarptı ve tüm rahatlama düşünceleri yok oldu.

Kanepenin solundaki loş duvarda kocaman bir tablo asılıydı. Eser, özenle oyulmuş ve en az on iki inç derinliğinde yaldızlı bir çerçeveye zengin bir şekilde monte edilmişti. Çerçevenin maliyeti neredeyse tablonun fiyatını aşıyordu, çünkü Evangeline böyle güzel bir montajın değerini tahmin edebiliyordu... ve Rannoch Markisi'nin tuval için ne kadar ödediğini son kuruşuna kadar biliyordu.

Nasıl yapamazdı ki? Resim onundu.

Evangeline ağzını kapattı ve hayretle baktı. Tüm eserleri arasında, *Leopold'un Sempach'ta Düşüşü*'nün en iyisi olduğunu, yıllarca süren özenli bir çalışmanın uzun zamandır beklenen doruk noktası olduğunu biliyordu. Evangeline, Peter'ın işçilerinin eseri Londra'ya götürmek üzere sandığa koymalarını izlerken biraz üzölmüşü ve bir parçası Peter'ın eseri belirlediği inanılmaz yüksek fiyata satamayacağını ummuştu. Duaları boşa çıkmıştı, çünkü eser hâlâ orijinal sandığında, Peter'a altınla ödeme yapan isimsiz bir adam tarafından görölmeden kapılıp götürölmüşü. O zamanlar, bu çok şaşırtıcı olmuştu.

Evangeline, kocasının salonunun duvarında Sempach Savaşı'nın sürdüğünü görmeyin olağanüstü tesadüfünü özümseyemeden, yumuşak bir kapı sesi duyuldu ve yuvarlak yüzlü bir oda hizmetçisi başını kapıdan içeri uzattı. Şaşkınlığına ve yorgunluğuna rağmen Evangeline bu yüzle uyumlu bir isim bulmayı başardı. "Evet, Trudy?"

Kız hızlı ve derin bir reverans yaptı ve etrafına bakındı. Belli ki Elliot'ı bekliyordu. "Affedersiniz leydim, ama lord hazretleri Bayan Zoe'yi ona nasıl götürebileceğimi söyledi? Henüz uyumak için biraz fazla heyecanlı."

Trudy'nin kolalı eteklerinin arkasından, beyaz bir gecelik giymiş küçük bir yüz dışarı bakıyordu.

Evangeline hızla ayağa kalktı ve uçarak kapıya doğru gitti. "Ve kim olmazdı ki! Bu kadar kargaşadan sonra ben de uyuyamayacağım sanırım."

Evangeline diz çöküp Elliot'ın kızına bakarken Trudy kapıda kararsızca bocaladı. Zoë Armstrong dolgun ve porselen bebek güzelliğindeydi, mükemmel bir fiyonk ağzı, geniş kahverengi gözleri ve hiçbir gece başlığının bastıramayacağı yabani kestane rengi bukleleri vardı. Her yöne doğru uzanıyor, insana bir orman perisini uykusundan uyandırmış izlenimi veriyordu.

Evangeline elini uzattı. "İyi akşamlar Zoë," dedi usulca. "Ben... Evangeline."

Zoë iki kalp atışı boyunca uzatılan ele baktı, sonra da kollarını inatla karnının üzerinde kavuşturdu. Poposunu yukarıya doğru çıkarıp, onu babasına o kadar çok benzeten bir ifade takındı ki, Evangeline kıkırdamasını bastırmak zorunda kaldı.

Kız bakışlarını şüpheli bir şekilde kısarak Evangeline'e baktı. "Babam," diye açıkladı sonunda, "birlikte oynayabileceğim kuzenlerim olacağını söylüyor. Ve bir de annem."

"Ve öyle de olacak," diye kabul etti Evangeline. "Anneye gelince, neden... Sanırım babam beni kastetti. Buna çok dikkat eder misin?"

"Kuzenleri getirdin mi?" diye sordu Zoë, sanki bir at tüccarıyla pazarlık ediyormuş gibi inatla. Evangeline'e açık bir şüpheyle baktı ve Evangeline bu kez kocasının parlayan gözlerini gördü.

Evangeline ciddiyetle, "Ah, gerçekten de var," diye cevap verdi. "Bir araba dolusu. Sayamayacağın kadar çok, sanırım."

"Hoo!" dedi Zoë küçümseyerek. "Bundan kuşkuluyum! Ben yedi yaşındayım. Ve beş yüze kadar sayabilirim. *Ve* hesap yapabiliyorum."

Evangeline çok etkilenmiş görünmeye çalıştı. "Gerçekten yapabilir misin?" diye sordu.

Zoë başıyla onayladı ve sonunda uzatılan eli tuttu. Evangeline yere çömeldiği yerden kalktı ve çocuğu kanepeye doğru yönlendirdi. "İtiraf etmeliyim ki Zoë, böyle bir beceri karşısında hayrete düştüm. Hiç öğretmenin olmadığını anladım ve bu yüzden yanımda bir öğretmen getirdim. Ama belki de ona ihtiyacın yoktur?"

Zoë kanepeye tırmanırken, "Şey, bilmiyorum," diye itiraf etti. Rahat edinceye kadar ileri geri kıpırdandı ve bir ayağını huzursuz bir enerjiyle aşağı yukarı zıplatarak oturdu. Evangeline onun yanındaki koltuğa oturdu. "Sanırım bir mürebbiyeye ihtiyacım olabilir," diye devam etti çocuk, "çünkü çok uzun zamandır bir mürebbiyem olmadı... Babam Bayan Smith'i ateşe verdiğiinden beri olmadı." Minnoş yaramazca gülümsedi.

Evangeline istemeden de olsa kahkahalarla hıçkırdı. "Oh-ho! Onu ateşe verdi, değil mi?"

Trudy hemen söze karıştı. "Oh! Yakılmadı leydim!" diye araya girdi. "*Kovuldu*. Lord Hazretleri Bayan Smith'i görevden aldı, hepsi bu."

Zoë hizmetçisine kuşkuyla baktı ve Evangeline'in yanına sokuldu. "Ah, Tru! Gerçekten böyle bir şey yapmadığını biliyorum," diye huysuzca karşılık verdi, uykuya çok ihtiyacı olan bir çocuğun küçük, kırılgan ses tonuyla. Gerinirken ayağını zar zor zıplatıyor, sonra da yumruğunu bir gözüne bastırıyordu. "Ama yine de gittiğine sevindim."

Evangeline kızın gözlerinin ağırlaşmasını izledi. "Merak etme Zoë," dedi usulca, bir eliyle gecelik başlığını düzeltirken. "Bay Stokely'yi seveceksin. Söz veriyorum."

Zoë zar zor başını salladı. Ayağı hareket etmeyi bırakmıştı. "Saçların gerçekten de bizim sarı duvar kâğıdının renginde," diye mırıldandı çocuk, başı Evangeline'in omzuna düşmüştü. "Ve sen de çok güzelsin, tıpkı babamın dediği gibi. Sana anne diyebilir miyim?"

Çocuğun gözleri kapanırken Evangeline, "Nasıl istersen Zoë," diye fısıldadı. "Şimdi karar vermene gerek yok, sen uyu."

Evangeline bir süre hiç kıpırdamadan oturdu, uyuklayan çocuğa sessizce baktı, Zoë'nin yüz ifadesinde Elliot'a dair başka kırıntılar aradı. Zoë'nin yanağının dönüşünde, alnının eğilişinde ve kızın gözlerini çevreleyen uzun isli kirpiklerde onları da buldu. Evangeline yavaşça bir kolunu kıvrarak Zoë'nin burnunu gıdıklayan gevşek bir bukleyi geriye doğru kıvırdı.

"Çok hoş bir çift oldunuz, Leydi Rannoch," diye koridorun gölgelerinden gelen yumuşak bir ses duyuldu ve kocası uzun bacaklı, kasıtlı yürüyüşüyle odaya girdi. "Kızımın size en az sizin kadar ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlıyorum-" Sonra Trudy'nin varlığını fark etmiş olacak ki geniş omuzlarını silkti, belli belirsiz gülümsedi ve sözlerinin uçup gitmesine izin verdi.

Elliot ceketini çıkarmış ve kollarının sert tendonlarını ortaya çıkarmak için gömlek kollarını yukarı kaldırmıştı. Bir elinde, üzerinde kendi arması bulunan, yarısı dolu bir bardak, diğer elinde ise yırtık pırtık bir masal kitabı ve bir gözü olmayan bez bir bebek tutuyordu. Evangeline onun rahatlamış, hatta neredeyse mutlu görüldüğünü görmekten memnun oldu.

Elliot uzun bir süre orada öylece durdu, sessizce karısını ve kızını izledi, sahnenin uyandırdığı ezici rahatlık duygusuyla kendinden geçti. *Karısı. Çocuğu*. Kendi evinde. Evet, eksik olan şey buydu.

Bu tür düşüncelerin aptalca ve duygusal olduğunu biliyordu ama yine de umurunda değildi. Nihayet bu sinir bozucu gün sona ermişti. Evangeline artık onundu, onun sıcaklığı ve dinginliği, soğuk ve çılgın bir dünyada onun huzur sığınağıydı. Zoë'ye gelince, uykusunda bile canlı bir enerji yığınıydı. Elliot onları birlikte mükemmel, kusursuz bir simetri, etten ve kandan yapılmış bir sone olarak görüyordu. Elliot, Evangeline Stone'la tanıştığından beri üçüncü kez, böyle bir güzelliği tuvale aktarabilecek bir sanatçı olmayı dilediğini fark etti.

"Uyuyor," dedi Evangeline. Trudy bir adım daha yaklaştı.

"Demek öyle," diye yanıtladı Elliot usulca. Sessizce öne doğru eğilip bardağını ve oyuncakları bıraktı, sonra da tek koluyla kızını kucakladı. "Ben onu yatırıyım. Trudy, sen de kendini yatağa atmalısın."

Trudy başıyla onayladı ve koridora çıktı. Elliot onun gidişini izledi, sonra yavaşça Evangeline'e döndü. "Canım, birkaç dakika içinde döneceğim." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Birkaç dakika," diye gecikmeli olarak açıkladı, "eğer beni beklersen."

Evangeline ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağında kavuşturarak mağrur bir poz verdi. "Bu duruma göre değişir, sanırım."

"Açık mı?" Elliot kara kaşlarını ona doğru çattı.

Küçümseyerek çenesini kaldırdı. "Gerçekten *duvar kağıdının* renginde saçlarım olduğunu söyleyip söylemediğin üzerine."

Elliot ona çocuksu, yan bir sırıtış attı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, çok pahalı bir duvar kâğıdıydı. Bu bir şekilde hakareti hafifletir mi? Yoksa sürünmeli miyim?"

"Sürünmek, sanırım."

Elliot ciddiyetle başını salladı. "Evet, leydim." Ve sonra gitmişti.

Yalnız kalan ve hâlâ içten içe gülen Evangeline, yeni evlendiği adam üzerine düşünmeye başladı. Gerçekten bu kadar kötü bir pazarlık mı yapmıştı? Elliot'ın Rannoch Markisi'nden çok Bay Roberts'a benzediği böyle zamanlarda, Michael'ın güvende olmadığı kesin gibiydi ve aslında şu anda mutsuz da değildi. Belli ki Elliot'ın kişiliğinin henüz keşfetmediği pek çok yönü vardı.

Kendisine gelince, bu gece Elliot neredeyse neşeli görünüyordu. Adamın ağır adımlarının dolambaçlı merdivenlerde yankılanışını dinledi ve Trudy'nin kanepenin yanında dikildiğini görmeden önce Elliot'ın ne söylemek üzere olduğunu merak etti. Elliot'ın ona ihtiyacı var mıydı? Bunu defalarca söylemişti, o halde neden ona inanmak istemiyordu? Onu *seviyor* muydu? Kuşkusuz sevme yeteneğine sahipti, kadının onun için mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla. Çünkü çocuğuna baktığında gözlerinde parlayan şey açıkça sevgiydi. Ve bir şey daha aynı derecede açıktı: Hem Elliot hem de kızı umutsuzca normal, sevgi dolu bir aileye ihtiyaç duyuyordu.

Ne tesadüf. Daha yeni biriyle evlenmişti, değil mi?

Ancak sonraki birkaç gün Evangeline'e yün toplamak için çok az zaman bıraktı. Ailenin Strath'ta ne kadar kalacağı belirsiz olduğundan, Evangeline derslerin her zamanki gibi devam etmesini emretmişti, bu da Elliot'ın kızının sadece aileye değil, aynı zamanda okul odasına da uyum sağlaması anlamına geliyordu. Evangeline'in çalışmaları için derme çatma bir atölye kuruldu ve küçük okul odası dikkatle tozlanıp stoklandı. Tüm bu koşuşturma ve rutin içinde Evangeline, Zoë'nin kendisini neredeyse sürekli olarak belli belirsiz ve oldukça hüzünlü bir ifadeyle izlediğini fark etmekten kendini alamadı. Belli ki çocuk annesinin arkadaşlığına ve aile yapısına özlem duyuyordu.

Evangeline'e göre en az bunun kadar endişe verici olan şey, çocuğun eğitiminin ne yazık ki ihmal edilmiş olmasıydı. Çocuksu kabadayılığına rağmen Zoë'nin eğitimi olması gerektiği gibi değildi. Eğitimi düzensiz olmakla kalmamış, mürebbiyeleri de coğrafyadan çok nakışla ilgilenmişlerdi. İlk günden sonra Evangeline, Harlan Stokely'ye çocuğun eğitim ihtiyaçlarını değerlendirmek amacıyla Zoë ile çalışması talimatını verdi.

Sonuç olarak, o ve Bay Stokely şimdi Strath'ın geniş arka bahçesinin öğleden sonraki gölgesinde uzanmış, gelişigüzel sohbet ediyorlardı. Bir grup uşak arka planda usulca oyalanıyordu ve hepsi de

çocuklar nehrin parıldayan fonunda yırtık pırtık bir raketle umarsızca ileri geri vuruşuyorlardı. Manzaranın güzelliğine rağmen, Londra ve çevresindeki yaz sıcağı bunaltıcı hale gelmişti.

Üzücü bir gerçektir ki Strath'ta can sıkıntısı hemen kendini göstermişti. İlk hafta boyunca Astley's'e hileli atları görmeye, Hatchard's'a yeni kitaplar almaya ve Gunter's'e aromalı dondurmalar almaya gitmekten bahsediliyordu. Elliot, çocukların her türlü hevesini hiç şikâyet etmeden yerine getirmişti. Evangeline, kötü kalpli marki ve yeni maiyetinin kuşkusuz *tonlar* arasında yarattığı heyecan karşısında içten içe kıkırdadı. Yine de, Elliot babalık görevinde ısrar etse de, çocuklar için şehrin cazibesi azalmış ve bir gün önce taşraya dönme konusunda hoşnutsuzca mırıldanmaya başlamışlardı. Zoë, onlara eşlik etmesi gerektiği konusunda güvence aldıktan sonra, hemen homurdanmaya başladı.

Evangeline iç çekti.

Onun yanında oturan Bay Stokely ciddiyetle boğazını temizledi ve gözlüklerini terleyen burnuna geri soktu. "Tartışmamıza dönecek olursak, Bayan - şey, *leydim* - Bayan Armstrong'un son derece zeki olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar çocuk çok az yönlendirilmiş ve klasik bir eğitim almamış olsa da - "duraklayıp küçümseyerek kokladı-"sağlam bir mantığı ve yaratıcı bir zihni var. Kendini geliştirecek ve okulumuza hoş bir katkı sağlayacaktır."

"Hmm," diye düşündü Evangeline, Theo Weyden'in raketle sert bir vuruş yaparak onu Bay Stokely'nin bulunduğu yöne doğru uçurmasını izlerken. Ancak birkaç metre kısa düştü ve çiçekli çalılıkların arasında kayboldu.

Küçük çocuklar çalılıklara sıçradı, sahip olmak için yarıştılar. Aniden bir acı çığlığı boğucu havayı yırttı. Her çocukluk krizine uyum sağlayan içgüdüleriyle Evangeline, çığlıklar kesilmeden önce sandalyesinden kalkmıştı. Tıkırdayan yeşilliklere ulaşır dalların arasına bakmak için eğildiğinde, Zoë bir kolunu uzatmış, gözyaşları yüzünden aşağı akarken ileri fırladı. Frederica ve Michael da onun peşinden gittiler.

"Anne! Anne! Anne!" diye çığlık atarak kendini Evangeline'in üzerine attı. "Beni ısırıldı! Beni ısırıldı!" Göğsünden bir hıçkırık koptu ve alt dudağı titremeye başladı.

"Bir arı!" diye açıkladı Michael nefes nefese, tam Evangeline ağlayan çocuğu kollarının arasına alırken.

"Bir arı!" diye onayladı Frederica, parlak bukleleri sallanırken. "Sivri parmağını soktu."

"Gördün mü?" diye feryat etti Zoë, yaralı parmağını çıkarmak için elini Evangeline'in kucağından çekerek.

İşaret parmağı gerçekten de aşırı derecede şişmişti. Evangeline yavaşça elini kavradı ve dudaklarına götürdü. "Oh, evet, tatlım, yaralanmışsın," diye yatıştırdı Evangeline, kucağındaki çocukla birlikte dönüp durarak. Demek artık *anneydi*. Böylesine büyük bir övgüyü kazanması iki haftadan kısa sürmüştü. Evangeline gizliden gizliye memnun olmuştu.

Yanağını Zoe'nin saçlarına yasladı. "Hemen bir lapa yapmalıyız. Bayan Woody'yi bulalım, olur mu?" Evangeline perişan haldeki çocuğa bir şeyler mırıldanmaya devam etti ve elini tekrar dudaklarına götürdü. Dikkatini Zoë'nin gözyaşı lekeli yanaklarına veren Evangeline bahçe yolunda ilerlerken, kocasının iri cüssesine neredeyse toslayana kadar onu hiç fark etmedi.

Elliot bir kol boyu uzakta durmuş, zorlukla dizginlenmiş bir öfke ifadesiyle ona bakıyordu. Belki de yeni rolünü bir şekilde aştığını düşünen Evangeline, kızını belirsiz bir şekilde ona doğru uzattı. "Zoë'yi arı soktu," diye kekelemeyi başardı. "Bir arı. Çalılıkta."

"Evet, duydum," diye cevap verdi, yüzü hafifçe gevşedi. Zahmetsizce çocuğu kollarının arasına aldı ve iri eliyle yüzüne dökülen bukleleri düzeltti. "Onu Bayan Woody'ye götüreceğim. Freddie de benimle gelebilir," diye ekledi Evangeline'in yanındaki endişeli kıza başıyla selam vererek.

"Bir terslik mi var, Elliot?" Evangeline sordu.

Kaba bir şekilde başını salladı, karanlık bakışları geri döndü. Çocuklara endişeli bir bakış fırlattı. "Açıkça konuşamam Evangeline, ama kütüphanede seni görmek isteyen bir Bay Jones var. İşlerimi yürüten adamım Gerald Wilson da orada ve sizinle kalacak. Lütfen Bay Jones'un sorularına cevap verin, ne kadar rahatsız edici olurlarsa olsunlar."

"Beni mi görmek istiyor?" diye tekrarladı, kafası oldukça karışmıştı.

"Evet," diye cevap verdi içi boş bir sesle, sonra bir an için gözlerini sıkıca tuttu. "Evie-özür dilerim," diye fısıldadı.

Evangeline şaşkınlıkla ona baktı ama Elliot ve Frederica çoktan mutfaklara doğru giden patikayı takip etmeye başlamışlardı.

Kütüphanenin içindeki sessizlik korku doluydu. Gerald Wilson pencerenin yanındaki pozisyonundan endişeyle döndü ve Albert Jones'a baktı. Beş dakika kadar önce Rannoch Markisi öfkeyle yumruğunu masaya vurup odadan çıktığında Bow Street koşucusu saygıyla ayağa kalkmıştı. Şimdi Jones hâlâ sandalyesinin yanında kaskatı duruyordu.

Wilson aralarındaki mesafeyi geçti ve adama dikkatle baktı. "Bay Jones," dedi, işverenin sık sık korkutucu bir etki yaratmak için kullandığı mağrur bakışını taklit etmekte pek başarılı olamadı, "daha önce bir iki kez konuştuğumuz bir şeyi hatırladım. Kayıp bilezikle ilgili. Bahsettiğimiz soruşturmaları yaptınız mı?"

Koşucu botlarının ucundan başını kaldırdı, gözleri aniden Wilson'a odaklandı. "Gerçekten de," diye cevap verdi ölçülü bir isteksizlikle. "Bana aktardığınız bilgilere dayanarak Bayan Fontaine'in Wrotham Ford'daki annesini tekrar ziyaret ettim. Bayan Tanner kararlıydı ve Lord Hazretleri'nin 'tehditkâr' olarak nitelendirdiği notu bıraktığı konusunda ısrar etti, başka bir şey söylemedi."

Wilson alaycı bir şekilde homurdandı. "Ve sen buna inanıyor musun?"

Jones ikircikli bir tavırla omuz silkti. "Bayan Tanner ve benzerlerini oldukları gibi tanıyorum Bay Wilson. Ve yakut bir bileziği çaldığı için aniden suçluluk duygusuna kapılacağına inanacak kadar aptal değilim."

Wilson'ın alaycı cevabı, MacLeod'un kütüphane kapısını iterek yeni markizi içeri almasıyla kesildi. Wilson kısa bir süre için bakışlarının Leydi Rannoch'un bakışlarını yakalamasına izin verdi. Leydi Rannoch her zaman etkili, akıcı bir zarafetle hareket eder, insana hem yetenekli hem de kendinden emin olduğu izlenimini verirdi. Bugün ise çok ama çok sinirli olduğu izlenimini veriyordu.

Wilson kendi kendine hafifçe kıkırdadı. Rannoch ve şu anda Bay Jones'un elleri doluydu - Wilson'ın iddiası buydu On gün önce, Marki yeni bir gelin, dört çocuk ve bir öğretmenle geldiğinde tüm ev halkını alt üst etmişti. Bu, genel olarak Wilson'ın o güne kadar tanık olduğu en şok edici manzaraydı ve Strath'ta yıllar boyunca son derece şok edici manzaralar yaşanmıştı. Üç araba kapının eşiğine indirildiğinden beri hizmetkârların konuşmaları hiç kesilmemişti.

Dedikodulara bakılırsa, Rannoch'un gelini tam bir muammaydı. Okullu bir kız değildi; yabancı bir aksanı olan bu güzel bayan belli ki evlilik için alışılacelmiş yaşı birkaç yıl ötesindeydi. Dahası, Wilson onun ünlü bir ressam olduğunu duymuştu-

E. van Artevalde, akla gelebilecek her şey! Sonunda Lord Hazretleri'nin Flaman ustalarla yeni yeni meşgul olmasının bir açıklaması vardı, çünkü Rannoch geçmişte yüksek sanatlardan çok karanlık sanatlara eğilimliydi.

Yine de Strath House kısa süre önce van Artevalde'in en iyi üç eseriyle süslenmişti ve gerçekten de pahalıya gelmelerine rağmen, Rannoch şaşırtıcı faturalarla karşılaştığında kılını bile kıpırdatmamıştı. Ve belki de lord hazretlerinin yeni eşinden daha da tuhafı, onun erkek kardeşiydi. Tatlı huylu delikanlının, Lord Trent'in varisi olduğu söyleniyordu; efendisinin arka tarafına bir kurşun topu yerleştirmeyi başaran o talihsiz boynuzlu, hava ne zaman nemli olsa kaçınılmaz olarak personel için kötü bir işaret olan üzücü bir talihsizlikti.

Ama tuhaf olan şey, Rannoch'un aylardır son derece hoş bir mizaca sahip olmasıydı. O kuru zekalı uşak ne mırıldanıp duruyordu? *Cherchez la femme?* Gerçekten de öyle! Leydi Rannoch odanın öbür ucundan onlara doğru ilerlerken, Wilson efendisinin ani mizaç değişikliğinin nedenini daha fazla aramasına gerek olmadığına karar verdi.

Geçtiğimiz on gün içinde ev halkı bir kargaşaya sürüklenmiş, çocuklar her yere koşuşturmuş, oda düzenlemeleri değiştirilmiş, hizmetçilerin görev yerleri değiştirilmiş, bulaşıkçı hizmetçiler işe alınmış ve menüler değiştirilmişti. Rannoch'un değerli Fransız aşçısı Henri, sadece iki gün sonra, Wilson'ın kitabında Rannoch'un yeni ailesinden ziyade eski arkadaşlarına daha uygun bir tanım olan "bir grup serseri için şımartılmış yumurta pişirmeye" devam edemeyeceği konusunda ısrar ederek istifa etti. Kemble sürekli olarak kontrol edilemez bir neşenin eşiğindeymiş gibi görünürken, Bayan Woody son derece memnundu ve dinleyen herkese yeni markizin düzgün bir ev idaresi konusunda "neyin ne olduğunu" bildiğini söylüyordu.

Wilson'ın yeni metresi hakkındaki düşünceleri, leydinin onlara yaklaşmasıyla sona erdi. Wilson keskin bir öksürükle öne çıktı ve tanışma faslını gerçekleştirdi, ardından Leydi Rannoch'un kaşlarının zarif bir çentik atmasını hayranlıkla izledi.

"Sanırım kocanız ziyaretimin amacını açıklamıştır, leydim?" Bay Jones başladı.

Leydi Rannoch'un yüz ifadesi değişmedi. "Korkarım ki gelmedi, efendim. Kocam geldiğinde üvey kızımın arı sokmasıyla ilgileniyordum. Durumla o ilgilendi ve bana sadece sizinle ilgilenmemi söyledi."

Wilson, koşucunun bu durum karşısında biraz şaşkın görüldüğünü fark etti. Ancak bu kısa süreli bir tepkiydi. Adam kıbarca bir kâğıt parçasını leydiye uzattı. "O halde rahatsız ettiğim için özür dilerim Leydi Rannoch. Kocanız sizinle bu tarihler hakkında konuşmamı kabul etti."

Kâğıdı aldı, keskin mavi gözleri sayfada geziniyordu. "Öyle olsun efendim. Gerçi neyi temsil ediyor olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Tones boğazının arkasından garip bir boğulma sesi çıkardı. "Sadece kocanızın bu tarihlerde Essex'teki evinizde sizinle birlikte olduğunu teyit etmek istiyorum leydim."

"Gerçekten mi?" Sesi sertti. "Neden sadece ona sormuyorsun?"

Jones saygıyla başını eğdi. "Bunu konuşmuştuk leydim. Bana verdiği yanıt, eğer başka bir sorum olursa, bunu leydime sorabileceğim şeklindeydi," diye cevapladı koşucu, dudakları bariz bir şaşkınlıkla seğirirken Wilson, adamın markinin oldukça açık terminolojisini sulandırarak anlatması karşısında tekrar öksürdü. Jones, "Sanırım lord hazretleri sorgulanmaktan pek hoşlanmadı," diye ekledi.

"Hayır," diye mırıldandı Leydi Rannoch sahte bir gülümsemeyle. "Sanırım çok azı bunu yapardı." Başını eğdi ve tarihleri daha yavaş gözden geçirdi. Beklenmedik bir şekilde kâğıdı bir kenara bıraktı, oturduğu yerden kalktı ve masaya giderek bir not defteri alıp açtı. Sonra da bir çırpıda kapatıp sandalyesine döndü. "Takvimim Lord Rannoch'un listelediğiniz tarihlerin her birinde ailemizin malikanesini ziyaret ettiğini gösteriyor, Bay Jones," diye soğukkanlılıkla cevap verdi ve kâğıdı geri uzattı. "Başka bir şey var mı?"

Koşucu bir kez daha ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Açıkçası, Lord Rannoch'un karısına tam olarak ne söylemesi gerektiğini söylemesini ve onun da bunu kesin bir dille söylemesini bekliyordu. Oysa kadın sakince defterlerini çıkarıyor ve sanki Bow Street üçüncü kattaki yatak çarşaflarının en son ne zaman sayımını yaptığını sormuş gibi davranıyordu.

"Hayır, Leydi Rannoch," diye cevap verdi sonunda. "İstemiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Hanımfendi nezaketle sandalyesinden kalktı. "Hiç de değil," diye mırıldandı usulca, sonra delici mavi gözlerini Bay Jones'un yüzüne kaldırdı. "Cinayet ciddi bir şey, değil mi? Ve sizi Strath'a getiren şeyin de bu olduğundan hiç şüphem yok." Koşucu sadece başını salladı. "Burada hiçbirimiz bir suikastçının aramızda dolaşmasını istemeyiz, Bay Jones," diye ekledi nazıkçe. "Lord Rannoch ve benim size görevinizde başarılar dilediğimizden emin olabilirsiniz."

: Albert Jones bir kez daha başını salladı ve sandalyesinden kalktı.

Evangeline, Jones ve Wilson'ın dosyalarını toplayıp kibarca vedalaşarak odadan çıkışlarını sessiz bir rahatlama içinde izledi. Kapı arkalarından hızla kapanır kapanmaz, derin ve sakin bir nefes aldı, ona kadar saydı ve sonra yatak odasına doğru fırladı. İçeri girip bir sandalyeye çöktüğünde kimse fark etmedi, ellerinin titremesini durdurmak için savaşıyordu. İyi sakladığını bilmesine rağmen, Evangeline hayatındaki ani değişikliklerden dolayı tamamen bunalmış hissediyordu. Her şey çok fazlaydı. İnsanlarla dolu bir ev. Hit *domuz gemisiyle* tanışacak yabancılar. *Leydim*. Sürekli eğilme ve yaltaklanma.

Strath House'a adım attığında, dünyası normalde sağlam olan ekseninden dönmüş gibi görünüyordu. Önce omzunda uyuyakalmış olan Zoë'yi görmüş ve Evangeline'in kalbini hemen fethetmişti. Sonra da tabloları! Üç tanesi Strath'ın en görkemli odalarını süslüyordu ve bu odalar gerçekten de çok görkemliydi. Onları nasıl ve nereden elde etmişti? Ve bu ne anlama geliyordu?

Kadın ona sorduğunda, adam belirsiz bir tavır takınmış, neredeyse rahatsız olmuş gibi cevap vermişti. Bu tür alışverişler Elliot'ın zenginliğinde bir adam için küçük bir şey, belki de bir hevesten biraz daha fazlası olabilirdi. Ama Evangeline öyle düşünmüyordu. Aslında ne düşüneceğini de bilmiyordu; tek bildiği, adamın bunları istemiş olmasının kalbini anlamadığı bir şekilde sızlattığı gerçeği idi.

Oh, Elliot! Bu hepsinden daha etkileyici bir değişimdi. Rannoch'un kötü kalpli markisi artık onun kocasıydı. Ve kiminle evlendiğini unutmaması diye, kaderin bir cilvesi ona hatırlatması için Bow Street'ten bir koşucu göndermişti. Ve tüm bu rahatsız edici değişikliklerin ortasında Evangeline, uykusuzluk ve iştahsızlığın -her yerdeki uçarı, aşırı yetiştirilmiş kadınların o tuhaf vebaları- kendisine iyi birer arkadaş olduğunu keşfetmişti.

İki hafta önce evlilik tek çözüm gibi görünüyordu. Gerçekten de hâlâ öyle görünüyordu. Evangeline, evliliği düşünmemesinden dolayı biraz rahatlamıştı.

daha iyi bir alternatif bulamadı. Ve onu şaşırtan şey, tam olarak mutsuz olmamasıydı. Zaman zaman Elliot onun kalbini yeniden kazanmaya kararlıymış gibi görünüyordu ve yakışıklı haydut kocasının henüz ondan bıkmadığını fark ederek rahatladı. Ama bıkacaktı. Oh, evet. Öyle olmasından çok korkuyordu. Elliot gibi bir adam nadiren düzelirdi.

Ama onu seviyordu. Tanrı yardımcısı olsun, onu hâlâ seviyordu. Ve Evangeline, nadiren berraklaştığı anlarda, her zaman bir koca ve kendi çocuklarının özlemini çektiğini itiraf etti. İçinden acı bir kahkaha attı. Eğer son günlerde yaşadığı sabah bulantıları bir gösterge ise, ilkinin hemen ardından ikinci hedefine doğru ilerliyordu. Belki de Elliot, uygun bir evliliğin en iyisi olduğunu söylerken başından beri haklıydı.

Elliot Evangeline gözlerini sıkıca kapadı ve tırnaklarını sandalyesinin yastıklı kollarına geçirdi. Tanrım, onu nasıl da arzulamasını sağlayabiliyordu. Utanç vericiydi. Adam *tırmık* lakabını dürüstçe hak etmişti. Evangeline'in bazen korktuğu gibi, kocasının tek dürüst başarısı buydu Açıkçası, Bay Jones da bundan şüpheleniyordu.

Elliot her gece onun yatağına gelirdi ve o da her gece onu karşılardı. Nadiren şafaktan önce giderdi. Başka ne yapabilirdi ki? Elinde olmadan onun yetenekli baştan çıkarıcılığına karşılık veriyordu. Dahası, Wrotham-upon-Lea'daki küçük şapelin içinde gözle görülür bir şekilde titreyerek durup yeminlerini fısıldadığında ona yatağının ayrıcalığını vermişti. Bu yeminleri çok ciddiye almıştı, çünkü kendi kendine bunun doğru olduğunu söylemişti.

Evet, doğrudu ama akıllıca mıydı? Birinin kalbini böyle bir adama vermesi? Onun yaptığı kesinlikle buydu. O, son derece sağduyulu bir kadın, yakışıklı, hesapçı bir düzenbaza umutsuzca aşık olmuştu. Yine de onun kendisini kandırdığı bahanesini dürüstçe kullanamazdı. Artık bu kötü adamı kendisi için sevdiğini kabul ediyordu, bu pervasızca hatanın kaçınılmaz olarak kalbini kıracağını biliyordu. Kötülüğünün bile garip, büyüleyici bir çekiciliği vardı. Chatham'ın kütüphanesinde geçirdiği bir gece ona bunu göstermişti.

Yaptığı şeyin büyüklüğünü düşünmek için durakladığında, Evangeline boğucu bir dehşete kapıldı. Kalbini, bedenini, hatta hayatını, dedikodulara bakılırsa çoğunu hak ettiği pek çok düşmanı olan bir adama teslim etmişti. Kocasını skandal bir cinayet soruşturmasının içindeydi. Metresi korkunç bir şekilde boğulmuştu. Ancak Evangeline, kocasının ününe rağmen bir konuda kararlıydı.

Elliot şeref sahasında soğukkanlılıkla adam öldürmezdi, bundan anlaşılmaz bir şekilde emindi.

Kötü ve intikamcı olabilirdi ama kasten zalim olmak onun doğasında yoktu. Ancak Elliot'ın içki, kumar ve düelloya olan eğilimi bambaşka bir şeydi ve Evangeline bir sabah kendini çiyden ıslanmış çimenlerin üzerinde, Stephen amcasının sahip olduğundan çok daha becerikli, silahlı ve öfkeli bir başka kocayla karşı karşıya bulacağına dair soğuk bir kesinlikle doluydu. Onu kaybetmek onu öldürürdü. Sadakatsizlik ederse onu öldürecek. Elliot gibi adamlar asla sadık olmazlardı. Tanrım, ne sonsuz bir sarmal!

Gerçekten de ateşli sevişmeleri boyunca Elliot bir kez bile *sadakat kelimesinden* söz etmemişti ve bunu yapmış olsaydı, Evangeline'in içine bir şüphe dalgası düşerdi. Kendi kendine, Elliot'ın sadece birkaç hafta önce Cranham adında bir adamla bir kadın için düello ettiğini ve sonra da bunu kendisiyle tartışmayı reddettiğini hatırlattı. Belki de Elliot'ın ikiyüzlülüğe karşı bariz küçümsemesini onun en iyi özelliklerinden biri olarak görmeye çalışmalıydı.

Evangeline göğsünde umut beslese de, çünkü bu umut olmadan ona asla teslim olamazdı, gün ışığında bakıldığında, bu gerçekten de kırılgan bir umuttu. Bunu, müzmin bir çapkını hem sevmeye hem de onunla evlenmeye cüret eden her aptal kadının kaçınılmaz olarak kapıldığı o saf, aceleci duygu olarak tanıdı. Onun zayıf, aptal iyimserliği ezildiğinde, dokunuşu ne kadar acı-tatlı dayanılmaz olacaktı. Elliot'ın onu sevdiğini söylediği doğrudu. Ama hiç kuşkusuz bu sözleri, neredeyse çocuğunu doğuracak olan genç kadın da dahil olmak üzere pek çok kişi için kullanmıştı. Şimdi on yıl önce ölmüş olan bu kadının çoktan unutulmuş olması gerekirdi. Ancak Evangeline unutmamıştı. Artık sık sık, kendini bu hatıranın peşinde buluyordu.

Halının üzerindeki ayak seslerinin yumuşak tınısıyla bakışlarını ellerinden kaldırdı ve saplantısının nesnesinin şimdi yatak odasının ortasında durduğunu gördü.

"Kapıyı çaldım," dedi usulca, "ama belki de duymadınız?" Doğrusu Elliot endişeden hasta gibi görünüyordu.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi, hâlâ onun sıkıntılı bakışını anlamaya çalışıyordu. Gözleri onun yüzünü aradı. "Bir sorun mu var? Zoë iyileşti mi?"

"İyileşiyor, sanırım. O ve Frederica, Stokely ile birlikte okul odasına gittiler." Kocasının karşısındaki dar kanepeye çöktü.

Her zaman olduğu gibi yatak odasının narin mobilyaları için fazla büyük görünüyordu. Ancak bu öğleden sonra sert ve tedirgin görünüyordu. Koltuğunda rahatça uzanmak yerine sertçe öne doğru eğilmiş, adeti olduğu üzere kaslı kolunu kanepenin arkasına doğru uzatmıştı.

"Jones gitti mi?" diye sordu, bir eliyle saçlarını kabaca geriye iterken alışılmadık derecede boş bir sesle.

Evangeline ellerini çözmeye zorladı ve eteğinin kumaşında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Evet," diye cevap verdi sonunda.

Koltuğunda öne doğru kayarak kadının ellerinden birini kendi eline aldı ve nazikçe ovmaya başladı. "Çok soğuk, Erie," diye mırıldandı, neredeyse dalgınca. "O kadar soğuk ki, neredeyse kansız hissediyorsun. Seni yine üzdüm, değil mi?" Erie'nin yüzüne bakmadan önce bir elini, sonra diğerini tutarak nazik dokunuşlarına devam etti.

"Gayet iyiyim," diye cevap verdi sonunda. Farkında olmadan, onun sıcak ve rahatlatıcı dokunuşuna karşılık vermeye başladı.

"Jones için çok üzgünüm," diye fısıldadı Elliot, onun elinin üzerine eğilip bakışlarıyla buluşmayı reddederek. "Bugün buraya gelmesi konusunda. Haber göndermeliydi... Onunla başka bir yerde buluşabilirdim."

Başını iki yana salladı. "Elliot, bu bir rahatsızlık değildi."

"Hayır, kesinlikle. Değildi! Bu bir terbiyesizlikti!" Elini öyle sert sıktı ki canı acıdı. "Seninle konuşmasına asla izin vermemeliydim. Aklımdan ne geçtiğini bilemiyorum. Her zamanki gibi sinirliydim sanırım. Ama beni o kadar kızdırdı ki-"

"Bu anlaşılabilir bir şey Elliot ama sorularını yanıtladım. Hiç zor olmadı."

Elliot o anda gözlerini onunkilere dikti, ciddi yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Bazen bu evliliğin senin için sıkıntıdan başka bir şey olmayacağından korkuyorum, Evie. Sanırım seni hayatın sert gerçeklerinden korumak gibi aptalca bir hayalim vardı. Belki de seni sadece daha kötü bir şeyin içine çektim."

"Elliot, lütfen yapma-"

"Hayır, Evie, bırak da konuşayım." Elini bıraktı ve kendini sandalyeye attı, yüzünde tarifsiz bir yorgunluk ifadesi vardı. "Bu lanet olası yalanlar, ki seni temin ederim öyle, düzeltilmeli. Öyle ya da böyle gerçeği bulacağım."

"Oldukça ciddisiniz," diye yanıtladı Evangeline, onun tuhaf yoğunluğu karşısında şaşırarak.

"Evet, pek çok şey hakkında," dedi usulca, sonra onu yanındaki kanepeye çekti. Kollarını ona doladı ve onu göğsüne bastırarak yüzünü saçlarının tepesine gömdü. "Benimle sevişir misin Evie?" diye fısıldadı kısık sesle.

"Şimdi mi? Bu-"

"-öğleden sonra. Biliyorum," diye cevap verdi, onu oturduğu yerden kaldırıp yatağa doğru götürürken.

Boştaki eliyle yatağın askılarını itti. Sonra onu nazıkçe örtünün üzerine yatırdı ve yumuşaklığın içine doğru takip etti.

Evangeline hafifçe kıpırdandı. "Ama birisi-"

"Hayır," diye mırıldandı Elliot, aniden saçlarını gevşetmeye niyetlenmişti. Onun dipsiz mavi gözlerine bakacak kadar durakladı ve kalbinin eridiğini hissetti. "Rahatsız edilmeyeceğimize dair haber bırakmadım. Seninle konuşmak istiyordum ama şimdi kelimeler kifayetsiz kalıyor. Onun yerine seni sevmeme izin verir misin?"

"Evet," diye fısıldadı, zaten ona karşı hevesle eğiliyordu.

O kadar güzeldi ki, sevgili gelini. Elliot başını eğdi, ağzını onunkinin üzerinde sonuna kadar açtı, dudaklarını ayırması için ikna etti Evangeline ona istekle açıldı, endişesini yatıştırdı, onu rahatlattı. Ve rahatlama, göğsünde çiçek açan ve aşağıya doğru sürüklenen ihtiyaca dönüştü.

Tanrım, yatağında hiç bu kadar tatlı ve kayıtsız bir kadın olmamıştı. Ağzına girdikten sonra, sanki dünya kadar zamanları varmış gibi, diliyle onu yavaşça keşfetti. Ve onu, bu kadını, karısını düşündü. Onun hayatının nasıl olduğunu düşündü, zor, zorunluluklarla dolu. Ve bu yüklerden kurtulmayı ve ona kızlığını küçük de olsa geri vermeyi ne kadar çok istediğini bir kez daha fark etti. Kalbine neşe getirmek, hayattaki yolunu kolaylaştırmak. Onu sevmek ve onun tarafından sevilmek.

Bir gün evlenmeyi umuyordu. Aşk için, demişti.

Sonra birden fazla kez aile yükümlülüğü şeklinde görev çağırdı ve zaman onu geçmeye başladı. Artık kesinlikle evliydi. Ona. Ve bu belki de istediği gibi bir aşk evliliği olmasa da,

Elliot onun hayallerini gerçekleştirmek için hâlâ bir şansı olabileceğine inanmak için savaştı. Bugün savaşı kaybediyordu. O ana kadar sevişmek fiziksel bir rahatlama dan çok daha fazlası haline gelmişti; bu onun gelecek umudu ile şimdiki zamanın umutsuzluğu arasındaki can simidiydi. Sadece tutku inşa etmek belirsizliği yatıştırabilirdi. Elliot karısının içine her girdiğinde umut, bir yıldırımın müjdeleyici uğultusu gibi etraflarında titreşen somut, canlı bir şey haline geldi.

Avucunu boynundan yukarı kaydırarak çenesinin zarif kıvrımını hafifçe kavradı. Evangeline elbisesinin bağını çekiştiriyor ve göğüslerini göğsüne bastırmak için dönüyordu. Geceliğinin altında, göğüslerinin koyu renkli areoları onu baştan çıkarıyordu, hayallerinin malzemesi. Zevk ve tatmin Ağırlığını bir dirseğinin üzerine kaydırды, sonra şişmiş bir meme ucunu yakalamak için ağzını iyice açtı, ince kumaşın üzerinden tenine nemli bir şekilde yapışana kadar sertçe emdi. Yanı başındaki Evangeline'in sol eli, başı yastığa doğru eğilirken örtüyü yumrukluyordu.

Elliot kızın giysilerini çıkaracak kadar durakladı, sonra diğer meme ucunu dişlerinin arasına aldı, kız inleyene kadar sertçe ısırdı, sonra emdi ve diliyle onu yatıştırdı. Onun iniltisini duydu. Şehvet ve zevk sesleri artık ona tanıdık geliyordu ama yine de sonsuza dek olacağı gibi tatlı bir şekilde enfesti.

Elliot acele etmeyi reddetti; onu ihtiyaçtan çaresiz bırakmaya kararlı hissediyordu. Evangeline'in artık oldukça sıcak olan aç elleri, gömleğini çekip kurtarmak için yukarı çıktı. Uсталıkla pantolonunun paçasını gevşetti ve ellerini içeriye soktu, avuç içleri adamın karnını okşadı. Bir elini aşağı kaydırıp onu kucaklarken kasıkları arzuyla gerilmişti. Adam inledi, geri çekildi ve yataktan yuvarlanarak alçak bir öğleden sonra güneşinin altında durdu.

Elliot yavaşça soyundu, donunun bağını gevşetti ve kalın ve ona duyduğu arzuyla zonklayan şaftını ortaya çıkarmak için kaymasına izin verdi. Evangeline için. Karısı için. Elliot'ın ona dokunmaya, onun kendisine hazır olup olmadığını test etmeye ihtiyacı yoktu. Evangeline sürekli olarak, güven verici bir şekilde istekliydi. Evet, bu da ona umut veriyordu.

Başını öne eğen Elliot yatağın yanında durdu ve bir elini ereksiyonunun pürüzsüz yüzeyi boyunca ileri geri kaydırarak onu kasıtlı olarak baştan çıkardı. Gözlerinin açgözlülükle açılmasını izledi, dilinin şişmiş ağzının bir köşesine dokunmak için dışarı fırladığını gördü. Şaftını onun derinliklerinde kılıfladığında ne kadar sert ve şık hissedeceğini hayal ederek keyiflendi, sonra

Sadece daha da derine dalmak için geri çekildi. Kendisine baktı. Kendisini Evangeline'le birleştirecek olan araç. Tek beden, tek et. Başını çevirip yatağın üzerinde çırlıçıplak yatan Evangeline'e baktı; sarı saçları yastığın üzerine dökülmüştü, iri göğüsleri hâlâ sönmemiş bir arzuyla gergindi, zaten açık olan kalçalarını okşayan bukleler baştan çıkarıcıydı.

"Tanrım, Evangeline. Gerçekten kendimi kaybettim," diye mırıldandığını duydu Elliot, çünkü bir kez daha baştan çıkarılmasının kurbanı olmuştu. "Bütün gün seni istedim. Şafakta yatağından çıktığım andan bu yana, ta ki şu ana kadar ve aradaki her an. Sanırım seni deli gibi seviyorum."

Dudakları esrarengiz, kadınsı bir gülümsemeyle kıvrılan Evangeline, açık bir davetle kendine dokundu ve diğer elini ona doğru uzattı. Elliot gözlerini sımsıkı yumarak avucunu tekrar sertleşmiş aletinden aşağı indirdi, kanı yoğunlaştıkça heyecanlandı, sonra erkekliğinin kızın içine girdiğini, tohumlarını döktüğünü ve onu çocuğuyla doldurduğunu hayal ettiğinde neredeyse durdu.

Evangeline'in perçinlenmiş bakışları hâlâ adamın elinin her hareketine kilitlenmişti. Zaten geniş ve anlaşılmaz olan mavi gözleri, açık bir açıklıkla yumuşak bir şekilde parladı. Sonra, tam Elliot dizini büküp yatağa, onun içine gömülmeye niyetlenirken, küçük, boğulurcasına bir çığlık attı ve önünde diz çökerek şişmiş shaftını ellerinin arasına aldı.

"Çok güzel," diye fısıldadığını duydu Elliot, kız eğilip dilini kızgın etinde sıkıca gezdirirken, karnının derinliklerine doğru ateş saçıyordu. Sonra masum bir merakla ona baktı, dolgun ağzı davetkâr bir şekilde ayrıldı ve Elliot inlemekten ve onaylamaktan başka bir şey yapamadı. Alçak, enfes işkence ciddi bir şekilde başladığında yatağın yanında durdu, bir dizini şiltenin üzerine koydu.

Evangeline onu içine çekti, nabızı şakağında çılgınca atana kadar ağzı, dili ve parmaklarıyla onu sevdi. Aniden, kontrol edemediği bir sertlikle, Elliot onu yatakta geriye doğru itti, kendini üstüne çekti ve ince bileklerini başının üzerinde sabitledi. "Evangeline, benim olduğuna söz ver," diye fısıldadı diziyle kalçalarını ayırıp acımasızca içine girerken. "Beni sevdiğini söyle."

Kadın ona baktı, gözleri açıktı ama nüfuz edilemezdi.

"Evet! Söyle!" diye emretti, kendini onun sıcaklığına daha da gömerken. "Söyle, Evie. Tanrı aşkına, lütfen söyle bana," diye homurdandı itişini derinleştirirken.

Sanki cevap verircesine, kadın adamın altında titremeye başladığında bacakları adamın beline dolanmak için yukarı kalktı. Elliot geri çekilirken kızın kolları onun tutuşuna karşı çekildi, sonra kendini bir başka uzun, güçlü vuruşla daha derine soktu.

Evangeline kalçalarını oynatıp kendini Elliot'ın etine doğru sertçe bastırırken nefesi kesildi. Elliot sopanın içine doğru itti, sıcak bir karşılama ve rahmine karşı ritmik bir şekilde vurmaya başladı. Kadın içini çekti ve Elliot'a doğru eğildi, vurdukça vurdu, Elliot'un hamlelerini karşılamak için yükseldi, başı yastığa doğru eğildi, ağzı zevkle açıldı.

Elliot sonunda onun alçak, düzensiz iniltisinin farkına varana kadar zaman durmuş gibiydi. Ellerini kızın poposunun altından geçirerek onu daha yukarı kaldırdı, sonra aniden, kontrol edemediği şeytanlar tarafından ele geçirilen Elliot, vuruşun ortasında durdu ve gözlerini sıkarak kapattı. "Sadece söyle, Evangeline," diye homurdandı. "Kelimeleri tekrar duymalıyım."

Altında, Evangeline aç ve acil bir sesle inledi ama Elliot'ın sapkın kararlılığı sarsılmadı. Kendini inatla kontrol altında tuttu; kendi ihtiyacı kasıklarında sıcak, ağır bir ağrıydı.

"Evet," diye soludu sonunda, adam kıpırdamayınca. Sözleri sanki kalbinden sökülüp alınmış gibiydi. "Evet, seni seviyorum Elliot. Tanrı yardımcım olsun. Seni seviyorum." Umutsuzca nefes almaya başladı. "Lütfen-oh, lütfen-seni seviyorum. Sevdiğimi biliyorsun," diye tekrarlardı ve hınzırca bir tatmin duygusu adamı bıçak gibi kesti.

Evangeline titreyen eliyle parmaklarını adamın alnına dökülen saçlarının arasından geçirdi. Sonra, adam kendini acımasızca içine sokmaya devam ederken, nefes nefese kalmış ağzını göğsüne çekti Titremesi derinleşti ve onu da kendisiyle birlikte doyumun eşiğine sürükledi.

Aniden, Evangeline onun adını tekrar haykırırken orgazmının başladığını hissetti, sesi zengin ve gırtlaktan geliyordu. Evangeline'in yüzünde dehşetin parlayışını izledi ve sonra çılgınca ona sarıldı, bacakları ona daha sıkı sarıldı, tatlı iç organları onu çekip zonkluyor ve uçurumun kenarına çekiyordu. Onu parçalıyor ve parçaları mutluluk dolu sonsuzluğa fırlatıyor, zevk onu sonsuzluğa taşıyordu.

Sonunda onun göğüslerine yaslandı, ağırlığını titreyen dirsekleri üzerinde hafifçe öne doğru verdi ve alnını onunkine değdirdi. Nefes nefese

Elliot nefes almak için bir tarafa yuvarlandı ve atan kalbinin sakinleşmesini bekledi.

Karısının yatağına uzanmış, gölgelikten yukarı bakıyor ve az önce ne yaptığını düşünüyordu. İki hafta içinde ikinci kez, onu tam bir sessizlik içinde sersemleten bir şey yapmıştı. Önce bir eş almıştı. Şimdi de ona yalvarmış, kandırmış ve söylemek istemediği bir şeyi söylemesi için eziyet etmişti. Ama şu anda Elliot'ın umurunda değildi.

Odanın içi huzur verici bir sessizliğe bürünmüştü. Dışarıda, açık kanadın ardından Elliot pervazdaki güvercinin cıvıltısını ve öğleden sonra güneşinde oynayan çocukların neşeli bağrıışmalarını duyabiliyordu. Bu sesleri yabancı ve beklenmedik derecede yoğun ama sonsuz derecede rahatlatıcı buldu. Bir an, daha önce hiç dinleyip dinlemediğini merak etti. Yoksa Evangeline sefil hayatına girene kadar duyacak hiçbir şey yok muydu?

Tanrım, onunla birlikte uzanmak iyi hissettirdi. Bacaklarına dolanan çarşaflar gevrek ve serin hissettiriyordu. Güneş hâlâ yatağın üzerinde, şimdi biraz daha alçakta parlıyordu. Evie'nin saçları ısı ve ışık şaftının içinde sıcacıktı. Tatlı ve güvenli kokuyordu. Onu kendi tarafına doğru çekti ve uyuklamak için yorganın içine gömüldüler.

On Beşinci Bölüm

Hiç bir kadın bir erkeğin sözünü böyle aptalca bir soruyla kesmiş midir?

-Laurence Sterne

Elliot uyandığında güneş pencereyi iyice geçmiş, odayı yumuşak bir gölgeye bürümüştü. Pencereden içeri, bir yaz akşamının kokusunu taşıyan serin bir esinti süzülüyordu. Güvercinler, nehir ve çocuklar, hepsi sessizliğe gömülmüştü. Yanındaki yatakta, Evangeline bir dirseğinin üzerine çıkmış ve onun yüzüne bakıyordu. Uzun parmaklarının bir hareketiyle adamın karışık saç tutamlarını geriye doğru taradı, sonra dudaklarını alnına indirdi.

"Hadi kalkalım, Elliot," dedi, ağzı Elliot'ın tenine karşı yumuşaktı. "Giyinip aşağı inmeliyiz."

Yavaşça yana kayarak yüzünü ona döndü ve elini kendi elinin içine aldı. "Oh, Evie, seni seviyorum! Sana söylemeyi unuttum mu?"

"Oh, evet. Sen yaptın." Akşamın yumuşak ışığında gözleri yumuşak ve hafif nemliydi. "Ben de seni seviyorum," diye tekrarladı acı tatlı bir gülümsemeyle. Bakışları yukarıya, yatağın askılarına doğru kaydı. "Söyledim ya. Sanırım sana aşık olmamışım gibi davranmanın bir anlamı yok. Ne fark eder ki?"

Elliot onun sesinin kenarındaki pişmanlık notasını yakaladı. "Ne fark eder ki," diye cevap verdi, onu kabaca kendine doğru çekerek. "Benim için dünyadaki tüm fark bu. Dudaklarından dökülen o üç kelime hayatımı değiştirdi. Onları benden saklama, Evie. Asla."

Başını onun göğsüne yasladı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Elliot yavaşça elinin onu okşamak için kaymasına izin verdi ve kalçalarını sertçe kendi kalçalarına doğru çekti. Onu tekrar istiyordu, pişmanlığını arzusuyla kovalamak istiyordu. Onunla öyle içten, öyle derin ve öyle çok sevişecekti ki

Öyle ki, aralarında hiçbir zaman anlayış eksikliği olamazdı.

"Elliot?" Kadının nefesinin göğsündeki tüyleri karıştırdığını hissetti.

"Evet, Evie?" Kadının sesindeki keskinlik adamın gezinen ellerini durdurdu. "Özel bir soruya cevap vermeni istiyorum."

"Tatlım," diye araya girdi nazikçe, elinin tersiyle yanağının yumuşaklığını okşayarak, "isteyemeyeceğin hiçbir şey yok."

Odada uzun bir sessizlik oldu. Elliot'ın her zaman özlemini çektiği türden bir sessizlik değil, bir kez doyuma ulaşan aşıkların arasında kalan o samimi, huzurlu sessizlik, ama belirsizlikle ağırlaşan bir sessizlik. Evangeline derin bir nefes aldı. "Elliot, bana sadık kalmaya niyetli misin?"

Elliot yatakta doğruldu ve karısını da kendisiyle birlikte yukarı sürükledi. Karısını sertçe kendisine doğru çevirdi. "Bu nasıl bir soru Evangeline, kalbi neredeyse göğsünden sökülmeğe üzere olan bir adama sorulur mu? Evet, sadık olmak istiyorum! Yoksa neden benimle evlenmen için sana yalvarayım ki?"

Evangeline onun anlamlı yüzünü, birbirine gergin bir şekilde kenetlenmiş şahin kaşlarını, kaşlarının derin çatılışını izledi ve zihni bir başka girdapta döndü. Gerçekten de neden başka? Bir nedeni, bir şüphesi vardı, değil mi? Ama şimdi aklından uçup gitmişti, görünüşe göre tutkunun kanatlarında sürükleniyordu.

Aralarındaki kısa süreli yakınlık yok olmuştu. Onu paramparça etmişti. "Bilmiyorum Elliot," diye kekeleydi, ağır saçlarını dalgınca bir omzunun üzerinden geriye iterek. "Bu mantıklı bir soru. Belki de daha fazla eşin bunu sorması gerekir."

"Karımın bunu sormasına gerek yok," diye homurdandı, gerçekten kırılmış görünüyordu. "Ne sanmıştın Evie? Bekârlığımı sürdürüp bir de eş alacağımı mı?"

Evie yüzünün renkten renge girdiğini hissetti. "Hiç düşünmemiştim..." diye mırıldandı zayıfça, ama yüz ifadesi şüphesiz onun sorusunu yanıtlıyordu.

Elliot erkekçe bir boyun eğiş homurtusuyla yatak yastıklarının üzerine yığıldı ve kolunu gözlerinin üzerine çekti. Bir süre karmakarışık çarşafların üzerinde yattı, sonra yorgun bir iç çekti. "Lanet olsun, Evie! Neredeyse iki haftadır evliyiz ve her akşam sevişiyoruz. Bazen iki kez! Ölü bir adam gibi uyuyorum. Yürürken sendeliyorum. Ve zorlukla kıpırdanıyorum

ev." Sözüleri havada uçuşurken İskoç aksanı genişledi. "Tanrım, kadın! Beni yıpratın bir sürü çocuğumuz var -şikâyet etmiyorum ama Tanrı aşkına, ben genç bir adam değilim! Beş otuz yaşımdayım! Şimdi de öğleden sonra hizmetçilerin burnunun dibinde beni baştan çıkarmaya başladın. Şimdi söyle bana genç kız, doğanın hangi mucizesi sayesinde ve ne zaman bu hanımefendiye hizmet edeceğim ya da her ne için enerjim ya da ilgim kaldığını düşünüyorsan?"

Bağırdığının farkında değildi, ta ki bağlantı kapısından keskin bir tıkırtı duyulana kadar. Yüzü utançtan kızaran Evie yorganın altına daldı.

"Şu *uşakların burnu* mu lordum?" diye seslendi Kemble kalın meşe levhanın arasından. "Biz konuşurken bile, onlardan biri kararlılıkla bu kapıya dayanmış durumda. Şimdi, lütfen kalkın! Sizi akşam yemeği için giydirme vakti geldi."

Godfrey Moore, Baron Cranham, derin, kemerli bir pencerenin önündeki sandalyesine kayıtsızca uzanmış, siyah saten kurdelesinden tuttuğu bilgi yarışması bardağını sabırsızlıkla sallıyordu. Brooks'un ki her zamanki gibi canlıydı ama bu gece oyun oynamaya gelmemişti. Hayır, Lord Linden'in ricası üzerine gelmişti ve bu zahmetten dolayı cebinin biraz daha dolgun olduğunu fark etti.

Cranham bardağı havaya savurdu, sonra da avucunun içinde düzgünce yakaladı. Ne yazık ki Rannoch'u bu kadar kolay yakalayamamıştı. Dudağını alaycı bir ifadeyle kıvrarak Linden'e baktı. Aptal herif. Vikont isterse fısıldaşsın, dedikodu yapsın ve onu oradan oraya sürüklesin, ama kana susamış katil Londra'nın kulüplerinin, cehennemlerinin ya da genelevlerinin gölgelerinden üzerlerine atlayarak kendini gösterecek değildi, Linden yemi şehirde ne kadar özenle dolaştırırsa dolaştırırsın. Hayır, Cranham'ın müstakbel katili Richmond'daki yatağında yeni geliniyle birlikte rahatça yatıyordu, kimse buna inanmak istese de istemese de.

Gizlice esnedi, sonra kart odasına girerek karizmatik Vikont'un bir masadan diğerine dostça geçişini izledi. Elinde şarap kadehiyle bir masadan diğerine geçerken etrafını saran cazibe havası neredeyse görülebiliyordu. Cranham yanından geçerken ona doğru hafifçe eğildi.

"Linden, bu akıl almaz sahtekârlığı bitirmek üzere miyiz?" diye tısladı. "Sanki başımın üzerinde kanlı bir balta varmış gibi hissediyorum."

"Sevgili dostum!" diye fısıldadı Vikont alaycı bir ses tonuyla. "Merkez dayanmalı. Başarı elimizin altındayken cesaretinin kırılmaması için dua ediyorum!"

Cranham hırıltılı bir ses tonuyla, "Küstahlığına lanet olsun," diye cevap verdi. "Sana ve lanet olası ikiyüzlülüğüne pek ihtiyacım yok."

Linden kuru bir sesle, "Benim yöntemim seninkinden daha iyi, smaç basmalıyım," dedi. Şarap kadehinin üzerinden baktı ve gözlerinin kalabalığın üzerinde gezinmesine izin verdi. "Belki de ihtiyar Elliot'ın seni vurmasına *izin vermeliyim*, Cranham, sadece prensip meselesi olarak. Seni sıkıcı bulmaya başladım."

"Hımm," diye alaycı bir şekilde homurdandı Cranham. "Bu zorbalıktan korkmuyorum Scot, en azından gün ışığında değil."

Bunun üzerine. Linden kaşlarını zarifçe kaldırdı. "Öyle değil mi? O zaman düşündüğümünden daha aptal bir adamsın. Umarım son üç gecedir küçük Banbury masalımıza sadık kalmışsındır."

"Evet," diye itiraf etti Cranham sıkıca. "Rannoch'la birdenbire can ciğer kuzu sarması olduğumuza inanacak kadar akılsız birini düşünemiyorum."

Linden yumuşak bir sesle, "Onları ikna et, lanet olsun," diye emretti. "Peki ya Lord Rannoch?" diye homurdandı Cranham. "O üzerine düşeni yapacak mı?" "Rannoch ne gerekiyorsa yapacaktır. Etkilemesi gereken yeni bir gelini var." "Ne zaman, lanet olsun?"

"Yarın gece, *dostum*," diye cevap verdi Vikont, pencereden karanlık sokağa soğuk soğuk bakarak. "Yarın akşam, sanırım hepimiz Vaux-hall'a gideceğiz."

Evangeline ertesi sabahı, Hannibal'ın Alpler'den geçtiği güzergâhın haritasını çıkarmakla meşgul olan Bay Stokely ve çocuklarla geçirdi. Ancak onun düşünceleri çok daha az düzenliydi. Elliot'ın dünkü sözleri onu bir ikileme sürüklemişti. Onu sevdiğinde ısrar ediyor ve sadakat yemini ediyordu. Neredeyse kalbini kırmak üzere olduğunu söylemişti. Bunların hiçbirine inanmaya korkuyordu ama dürüstlüğüyle ilgili tüm iğnelemelerine rağmen Elliot ona normalde yalan söylemeye meyilli bir adam gibi gelmiyordu. Kibirli bir küçümseme ya da ihtiyatlı bir kaçamak da aynı derecede işe yarayabilecekken, yalana başvuracak kadar kibirli görünüyordu - hem de oldukça kararlı bir şekilde.

kolayca yeterli olurdu. Bunun yerine, sorusu karşısında hem incinmiş hem de öfkelenmiş görünüyordu.

Öğleden sonra, tam kocasının öfkesinin gerçek olma ihtimalini düşünmeye başlamıştı ki, yatak odalarının dışındaki koridorda Elliot'la karşılaştı. Kesinlikle rahatsız görünüyordu. "Evie, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye cevap verdi, kapının hemen önünde durdu.

Bir parmağını belirsiz bir şekilde burnunun kenarına sürttü. "Linden aşağıda. Bu akşam Vauxhall'daki şenliklerde ona eşlik etmemi istedi. Akşam için bir yemek kutusu aldık. Ayrılacağımı size bildirmek istedim."

"Vauxhall?" Sesindeki keskinlikten neredeyse irkiliyordu. "Ama karanlığa daha saatler var-"

"Evet, biliyorum. Linden'in da öğleden sonrası için bazı planları var. Bunu açıkça ifade edemediğim için beni bağışlayın. Korkarım oldukça geç kalacağız. Beni beklemek için zahmet etmeyin."

"Pekâlâ," dedi soğukkanlılıkla ve gitmek için döndü.

Beklenmedik bir şekilde kızın kolunu tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi. "Evangeline? Üzgün müsün? Lütfen bana kızma."

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söyledi adam onu aniden kollarının arasına çekip uzun bir süre sıkıca sarılırken. Adam eğilip alnını onunkine dayadığında gergin omuzlarının gevşediğini hissetti.

Sonunda konuştu. "Evie, gecenin büyük bir kısmını dışarıda geçirmeyi alışkanlık haline getirmeyeceğim, söz veriyorum."

"Eminim lordum, sosyal hayatınız beni ilgilendirmez. Şehirde toplumun nasıl işlediğine dair net bir anlayışa sahip olduğumu umuyorum."

"Evie, sevgilim, özür dilerim," diyerek onu yatıştırdı ve geri çekilerek tekrar gözlerinin içine baktı. Dalgınca, parmağını çenesinin ve çenesinin açısında gezdirdi. "Aidan'a söz verdim. Bunun çok önemli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Lord Linden Vauxhall'ın önemli olduğunu mu düşünüyor? Neden? Ya da sormaya cesaret edebilir miyim?"

Elliot omuzlarını silktili. "Sadece Linden'in çılgın fikirlerinden biri," diye belli belirsiz cevap verdi. "Bekârlık günlerimin bitişini kutlamak için bir tür kutlama diyelim. Kocanızın eski arkadaşlarıyla nispeten masum bir eğlence yapmasına karşı çıkmazsınız, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil," diye homurdandı.

"Güzel," diye cevap verdi, gri gözleri birden parladı. "Kısa bir an için kıskanabileceğini düşünmüştüm."

"Aptal olma."

"Ah, Evie, ama öyleyim! Senin için aptalım," diye karşılık verdi ve başını eğerek onu derin derin öptü. Yavaş yavaş, elinin aşağı kayarak Evangeline'in sırtının alt kısmına yerleşmesine ve onu sıkıca kendine doğru çekmesine izin verdi. Tam Evangeline onun baştan çıkarıcılığına teslim olmuş ve Elliot'ın öpücüğü daha da derinleştirdiğini hissederken, arkalarından ani, dehşet verici bir soluk sesi duyuldu.

"*Pas devant les domestiques*, lordum, *s'il vous plait!*" diye tısladı Kemble sahte bir mahcubiyetle. Uşak Elliot'ın kapısında durmuş, işaret parmağının ucundan bir gece ceketini sarkıyordu. "Şimdi! Üzerinizdeki o korkunç paçavrayı çıkarın! Bu akşamki planlarınız göz önüne alındığında, siyah palto konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Ah, görev çağırıyor," dedi Elliot usulca, hâlâ onun gözlerinin içine bakarak. Sonunda kollarını kadının belinden indirdi. "İyi uykular karıcığım. Yarın sabah kahvaltıda görüşürüz. Sana söz veriyorum."

Evlendikleri günden beri Elliot'ın evden ilk uzun süreli ayrılışı olmasına rağmen, Evangeline onun böyle bir toplulukla aniden ayrılmasına şaşırılmamıştı. Lord Linden ve Binbaşı Matthew Winthrop'la da tanışmıştı. Selam veren, göz kırpan ve sırttan bu ikili önceki hafta Strath'a uğramış, görünüşte yeni evli çifte saygılarını sunmak istemişlerdi ama Evangeline onların yakışıklılığına ve kibarlıklarına pek aldanmamıştı. Bir çift düzenbazı, hatta cana yakın, yakışıklı olanları bile gördüğünde hemen tanırdı. Gerçekten de, Elliot savunmasını aşana kadar, Evangeline'in içgüdüleri bu konuda yanılmamıştı.

Bu yüzden, Kemble'ın Elliot'ı giyinmesi için götürüşünü izlerken, onun ani planları hakkında daha fazla düşünmemeye karar verdi. Kocasının hayatının onu içermeyen bir parçası vardı ve onunla kardeşini korumak için evlenmişti. Evangeline bu inançlarla rahatlamaya çalıştı.

Ne yazık ki, bu söylenmesi yapılmasından daha kolay bir görevdi ve sonraki bir saati kötü bir mizah içinde geçirdi.

Her öğleden sonra saat dört buçukta Sör Hugh ile kütüphanede çay içmek âdeti haline gelmişti ve şaşırarak yaşlı düzenbazdan hoşlandığını fark etmişti. İçinden bir ah çekerek, genel olarak haydutlardan hoşlanmaya başladığına karar verdi. Evangetine, kütüphanede başucu kitabı aramak umuduyla merdivenlerden oldukça erken indi.

Elliot akşam için uzaktayken ve duyguları karmakarışıkken, bir oyalanmaya çok ihtiyacı olacaktı. Ancak kıvrımlı merdivenin yarısında, MacLeod'un aşağıdaki açık kapı aralığında parantez içinde duran tuhaf bir genç kadınla oldukça sert bir şekilde tartıştığını görünce şaşırdı.

"Size açıkça söylüyorum, madam," diye ısrar ediyordu kahya, "ev işleriyle ilgilenenler arkaya gidip Bayan Woody'yle konuşacaklar."

Kadın başını salladı. "Efendim, teşekkür ederim ama işe ihtiyacım yok. Eğer evdeyse lord hazretleriyle konuşabilir miyim?" Yumuşak dilli kadın sade siyah bir elbise ve pelerin giymiş, kızıl saçlarını kolalı beyaz bir başlığın içine toplamıştı. Bir hizmetçiye göre genç görünüyordu; yine de kıyafeti ve tavrı böyle bir mesleği olduğunu ima ediyordu. Sade bombeli elbisesinin özenli kıvrımları da başka bir şeyi açığa çıkarıyordu. Kadın yeni yeni çocuk sahibi olmaya başlamıştı. Evangeline sahanlığın gölgelerinde durmuş, sahnenin gelişimini izliyordu. Göğsünü bir endişe duygusu sıkmaya başladı.

"Çok üzgünüm, madam. Lord Hazretleri evde değil," diye sertçe cevap verdi uşak. "İsterseniz Bayan Woody ile konuşabilirsiniz. Strath'ın kâhyası olduğu için başkasına ihtiyacı yoktur herhalde."

"Lord hazretlerini görmeliyim," diye ısrar etti genç kadın, yumuşak sesi endişeli bir hal *almıştı*. "İşe ihtiyacım yok, efendim. Aslında yarım günümdeyim ve beni buraya getiren kişisel bir iş."

Evangeline hissetmediği bir sakinliği zorlayarak kalan merdivenleri indi. "Affedersiniz MacLeod," diye araya girerek yaşlı hizmetkâra en canlı gülümsemesini takındı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Şaşırtıcı bir şekilde kızıl saçlı kadın daha da beyazlaştı ama yine de zarif bir reverans yapmayı başardı. MacLeod kendini tam boyuna doğru çekti. "Size zahmet vermeyeyim, Leydi Rannoch," diye cevap verdi sert bir resmiyetle, kapı aralığındaki genç hizmetçiye görmezden gelerek, ama uşağın korku dolu şüpheleri yüzüne açıkça yazılmıştı.

Adının söylenmesi üzerine Evangeline kadının yumuşak soluğunu duydu. Ziyaretçiye dikkatle izledi, artan merakı sadece tedirginliğini aşıyordu. Kadın güzel olmaktan çok uzaktı ve gençliğin ilk kızarıklıklarını geride bırakmıştı. Ama sesi tatlıydı ve oldukça sıradan yüzü bir çift dikkat çekici gözle dengelenmişti. Neredeyse gümüş grisi renginde olan bu gözler yuvarlaktı ve solgun yüzüne göre fazla büyüktü.

"Ben Leydi Rannoch," dedi Evangeline sonunda, hâlâ kadına dikkatle bakarak. "Bu konu benimle tartışmak isteyeceğiniz bir şey mi?"

Ziyaretçi tekrar başını salladı, gözleri şimdi ayaklarının dibindeki halıya sabitlenmişti. "Özür dilerim leydim. Buraya gelmemeliydim."

Evangeline'in rahatsızlığı artmıştı. Belli ki bu kadın evde bir eş bulmayı beklemiyordu. MacLeod'a sertçe başını salladı. "Sör Hugh ile çay içmeden önce birkaç dakikam var, MacLeod. Lütfen gösterir misin-?" Kadına dikkatle baktı. "Affedersiniz, adınızı duyamadım?"

Kadın fısıltılı bir sesle, "Pritchett, leydim," dedi. "Ve Mary benim Hristiyanlıktaki adım."

"Pritchett?" diye yineledi Evangeline. "Pekâlâ. Lütfen Mary Pritchett'e kütüphaneyi göster, MacLeod."

Kâhya belirgin bir şekilde onaylamayan bir ifadeyle ziyaretçiye baktı ve sonra bakışlarını Evangeline'e çevirdi. Belli ki, sıradan bir hizmetçiyi hiçbir koşulda uygun bir arkadaş olarak görmüyordu. Ancak Evangeline, alev saçlı hamile bir hizmetçinin kocasının kapısına ne tür bir ayak işiyle geldiğini öğrenmeye kararlıydı.

Ancak arayan kişi bu anlaşılmaya MacLeod'dan daha istekli görünmüyordu. Bir kez daha reverans yaparak pelerininin kıvrımlarından küçük kadife bir çanta çıkardı. "Özür dilerim leydim. Sadece işleri yoluna koymak istemiştım a m a gelmemeliydim," diye tekrarladı yumuşak bir sesle ve çantayı Evangeline'e uzattı. "Lütfen bunu ona geri verin leydim, olanlardan utandığımı ve bir daha sorun çıkmayacağını söyleyin."

Sonra kadın sağlam ayakkabılarının topukları üzerinde sertçe döndü ve Evangeline ile MacLeod'u arkasından bakmak zorunda bırakarak kapıdan dışarı, parlak öğleden sonraya doğru kayd. Korkudan dizlerinin bağı çözülen Evangeline, kadının bekleyen bir faytona tırmanışını izledi; fayton gıcırdayarak ve gürleyerek ilerledi.

"Sanırım," diyebildi sonunda, "hemen bir tabak çay alacağım, MacLeod." Evangeline daha fazla yorum yapmadan kütüphaneye girdi, doğruca kocasının masasına gitti ve beceriksiz parmaklarıyla kadife kutuyu açmaya çalıştı. Kutu ellerinde parçalandı ve içindekiler kırmızı-altın rengi bir ateş şelalesi halinde masaüstüne döküldü. Ağır, süslü bir bileziğe monte edilmiş bir düzine yakut, Elliot'ın kurutma kâğıdının üzerine yayılmış, gün sonu güneşinin altında ona küstahça göz kırpyordu.

"Pekala!" dedi yumuşak bir sesle, masa sandalyesine çökerek.

Söylenecek başka bir şey yok gibiydi. Soğuk, mide bulandırıcı his midesinin çukurunda çalkalanmaya devam etti. Evangeline dünyevi pek çok konuda cahil olduğunu bilecek kadar akıllıydı ama az önce olanlardan hiç kuşkusu yoktu. Yine de bu kadın, Elliot'ın baştan çıkarabileceği türden bir kadın fikrine oldukça ters düşmüştü. Gerçekten de bu tatlı, masum gözlü kadın hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Evangeline histerik bir kahkaha atma isteğini bastırdı. Acı acı düşündü, kocasının fethi farklı türden bir kadın olsaydı daha iyi olur muydu? Örneğin, kocasının cömert armağanına uygun kubbeleri, saçları ve tavırları olan tam bir fahişe? Kadın, neredeyse kesinlikle baştan çıkarılmış saf bir hizmetçi yerine başka bir aktris ya da dansçı olsaydı kalbi biraz daha mı az acırdı? Şimdi kendi itirafıyla utanan kimdi? Ve doğmamış çocuğunu aylarca besleyip giydirecek bir armağanı reddedecek kadar gururlu ya da belki de tedbirsiz olan kimdi?

Soluk bir ayın altında, hızla hareket eden bulutların örttüğü Vauxhall'ın gösterişli eğlencesi doruk noktasına doğru hızla ilerliyordu. Dansçılar azalırken, şamatalı kahkahalar hararetli bir seviyeye yükseliyordu. Garden'ın daha ihtiyatlı müşterilerinden bazıları, yanlarında etkilenmeye açık kızlarını ve namuslu eşlerini de alarak çoktan ayrılmıştı. Orkestra gecenin finalini beklemek üzere kapanmaya başladığında geriye sadece daha dikkatli bir şekilde refakat edilen ya da bazı durumlarda en sertleşmiş hanımlar kalmıştı.

Ancak erkekler yeterince çoktu. Yüzlerinde hem çaresizliğin hem de sarhoşluğun belirgin izlerini taşıyan pek çok kişi, akşam için kendilerine eşlik edecek birilerini aramak üzere loş ışıklı yürüyüş yollarında dolaşmaya devam ediyordu. Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdiren Elliot, koltuğuna biraz daha yayıldı ve bunu yaparken bir esnemeyi bastırdı. Gösterişli bir şekilde giyinmiş, şamatacı bir üçlü demireps Linden'in locasının önünden geçerken fısıldaşıyor, dirsek atıyor ve loca sakinlerine doğru umut dolu bakışlar fırlatıyordu.

Winthrop ayağa fırladı, Vauxhall'ın tavus kuşları arasında bir kuzguna benziyordu. "Linden," diye mırıldandı binbaşı, bir gözü kadınlarda, "bu oldukça sıkıcı bir iş haline geldi. Sanırım akşam bitmek üzere olduğu için sizi yalnız bırakacağım."

Lord Linden ağır ağır zarif bir dizini diğerinin üzerine koydu ve mağrur çenesini kaldırdı. "Lud, Matt! Dersini almadın mı sen? Bu üçünden birinin peşinden giderseniz, kendinizi ateşe işerken bulduğunuzda benden bir damla bile merhamet görmeyeceğinize yemin ederim."

Beklenmedik bir şekilde uykusundan uyanan Elliot sert bir kahkaha attı. "Evet, Winthrop! İki hafta içinde لازمlığın üzerinde kanlı bir cinayet çılgılığı atacağından hiç şüphem yok."

Hâlâ Winthrop'a bakan Linden sesini alçalttı. "Ne olursa olsun, ihtiyar delikanlı, Cranham'ı takip etme sırası sende." Yakınlarda oturan barona sabırsızca işaret etti. "Yukarı, yukarı! İkiniz de. Güney Yürüyüş Yolu'nda dolaşın. Yirmi adım önden gideceksin, Cranham."

Binbaşı Winthrop bir iniltiyi bastırdı ve Linden başını Koru'yu çevreleyen karaağaç sırasına doğru salladı. "Ne? Bunu kendim mi yapmalıyım?"

"Hayır," diye homurdandı binbaşı. "Gideceğim, ama sana açıkça söyleyeyim, Aidan, Cranham'ın arkasını kollamaktan bıktım. Ve ne arayacağımıza dair hiçbir fikrim yok."

Cranham sandalyesini geriye iterek, "O zaman bir kez olsun aynı fikirdeyiz," diye tersledi. "Ben de Linden'in oyunlarından bıktım."

Linden sıkılmış bakışlarını üç arkadaşının üzerinde gezdirdikten sonra şarap kadehini eline aldı ve yakut rengi kadehi umarsızca salladı. "Defalarca söylediğim gibi beyler, kimi aradığımızı tam olarak bilmiyoruz. Eğer bilseydik, bütün bir akşamı bu sıkıcı ve halka açık yerde boşa harcamazdık, değil mi?"

"Oh, lanet olsun, Aidan! Gideceğimi söylemiştim," diye homurdandı Binbaşı Winthrop, paltosunu silkerek, "ama bu paltonun içinde kendimi aptal gibi hissediyorum." Bu sözlerle birlikte, sonunda Cranham'ın arkasına takılarak uzaklaştı.

Elliot sonraki çeyrek saati uyku sersemliği içinde geçirirken, insanın taşra saatlerine ne kadar çabuk alıştığını düşündü. Gerçekten de, kırları düşünmek bile huysuz ruh haline iyi geliyordu. Tanrım, şehirden, özellikle de Vauxhall'dan nasıl da nefret ediyordu. Ev halkı Chatham Lodge'un huzur ve sıcaklığına kavuştuğunda ne kadar minnettar olacaktı.

Ancak bu duygunun hemen ardından çok daha sinir bozucu bir düşünce geldi: Strath'taki yatağında rahatça uyuyan sıcak karısının görüntüsü. Neredeyse iki haftalık evlilikten sonra, kısa bir süreliğine bile olsa onu terk etmekten nefret ediyordu. Yine de bu gürültülü yeri ziyaret etmek için gerçek bir istek duymadığına asla inanmayacaktı

sarhoş züppeler ve gösterişli fahişelerle doluydu. Elliot onun yanından ayrılırken gözlerinde alevlenen çirkin varsayımı görmüştü.

Ah, evet. Evie'nin gözlerindeki o mavi-beyaz ateşi hiç yadırgamamıştı. Elliot içten içe sırttı. Önümüzdeki yıllar boyunca bu bakışa sık sık maruz kalmayı ve belki de zaman zaman bunu hak etmeyi bekliyordu. Bu düşünce onu fazla endişelendirmiyordu, çünkü gelini henüz buna inanmasa bile iyi bir koca olacaktı.

Elliot, Cranham ve Winthrop'un yeniden ortaya çıkmasıyla karısının için için yanan gözlerine daldığı düşüncelerden sıyrıldı. İkili locaya girip yerlerine otururken baronu şüpheyle süzdü. Bu tuhaf durumla ilgili bir şey Elliot'ı doğal olmayan bir şekilde sinirli yapmıştı. Katili ortaya çıkarma çabasının doğru olduğuna dair Linden'in tüm güvencelerine sahipti; yine de tüm içgüdüleri onların eylemlerine karşı savaşıyordu.

Kimse Cranham'la aralarının düzeldiğine gerçekten inanmıyordu, değil mi? Elliot, Cranham'ın ne kadar ikiyüzlü bir piç olduğunu biliyordu. Birdenbire umutsuzluğun ağırlığını hissetti. Herkes, hatta belki de kendi karısı bile onun açık bir serseri olduğunu düşünüyordu. Daha da kötüsü, Antoinette'in cinayetinden onun suçlu olduğuna inananların sayısı giderek artıyordu ve bu da Cicely hakkındaki eski dedikoduları yeniden gündeme getirmişti. Yine de masumiyeti on yıl öncesinden daha fazla kanıtlanamazdı. Linden ne elde etmeyi umuyordu? Elliot artık emin değildi ve dansçılar fenerin ışığında son kez dönüp dururken, kendini atlamaması gerektiğini, atlayamayacağını bildiği bir çite doğru sürüklenen bir avcı gibi hissetmeye başladı. Bu korkunç gecenin yeterince çabuk bitmesi mümkün değildi.

"Şuraya bakın," diye araya girdi Binbaşı Winthrop, şimdi kalabalığın içine dağılmakta olan orkestrayı işaret ederek. "Şu değil mi-" Ancak sözleri akşamın ilk havai fişeklerinin sesiyle bölündü. Çılgık çılgıla parlayan ışıltılar gökyüzünde kırmızı ve altın renginde bir iz bıraktı, sonra da kaçınılmaz bir şekilde rengârenk bir kıvılcım yağmuru halinde yeryüzüne doğru yuvarlandı.

Lord Linden usulca yerinden kalktı. "Bu gecelik bu kadar beyler," dedi Vikont. "Görünüşe göre umutlarım boşa çıkmış. Grand Cross'ta bir tur daha attıktan sonra Rotunda'da yeniden toplanalım, olur mu?" Elliot'ın da aralarında bulunduğu grup isteksiz bir şekilde onayladı ve ağır aksak yola koyuldu. Cranham onlardan önce kalabalığın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı, tıpkı daha önce hiç yapmadığı gibi.

bütün akşam faydalı bir etki yarattı. Sıra dışı hiç kimse onlara yaklaşmamıştı. Kimse tehditkâr görünmüyordu.

Elliot paltosunu silkecek kadar oyalandı, sonra Cranham'ın peşinden yola koyuldu, Winthrop da birkaç adım gerisindeydi. Yine de son derece ihtiyatlıydılar; sadece en keskin gözler hepsinin birbirini izlediğinden ve takip ettiğinden şüphelenebilirdi. Soluk soluğa kalabalığın arasından ilerlerken, şimdi de havai fişeklerin paramparça edici patlamaları karşısında donup kalmış olan Elliot gözlerinin kalabalığın yüzlerinde gezinmesine izin verdi. Lord Linden'in tavsiyesine rağmen, tuhaf ya da yersiz görünen hiç kimseyi, hiçbir şeyi göremiyordu.

Önlerinde uzanan çakıllı yolda ilerlerken zaman zaman bakışlarını Cranham'ın sırtına çeviriyordu. Kimse barona yaklaşmadı; hatta çok azı ona doğru başını sallamaktan fazlasını yaptı. Çok geçmeden Elliot, Cranham'ın sola döndüğünü ve bahçelerin arka tarafında uzanan Büyük Haç'a doğru ilerlediğini gördü. Orada ağaçlar ve çalılıklar aldaticı bir şekilde daha sıkı ve Grove'un heyecanı arka planda kaybolurken, lamba ışığı ve kalabalık da kayboldu.

Elliot arkasındaki loşlukta Winthrop'un yankılanan ayak seslerini zar zor duyabiliyordu. Uzaklarda bir yerde, arkadan gelen Linden olacaktı. Bu son küçük gezintiye hiç zahmet etmemeliydiler. Zaten küçük toplantılarına sadece hafif bir ilgi gösteren kalabalık şimdi bahçe çıkışına doğru kayıyordu. *Tonlar* ya da demimonde arasında Cranham'ı tanıyan pek az kişi vardı; bu nedenle Linden'in yaratmayı umduğu heyecan şüphesiz boşa çıkmıştı. Cranham aniden loşluğun derinliklerine doğru ilerledi ve Elliot onu gözden kaybetti.

"Bu kadar koyu renk giyindiği için adama lanet olsun," diye mırıldandı içinden, sonra kendi siyah paltosuna baktı biraz da üzüntüyle. Kemble haklıydı; bu onu neredeyse görünmez kılıyordu. Elliot patikanın ilerisinde, gökyüzünde bir sonraki patlayıcı patladığında beyaz keten bir parıltı gördüğünü sandı.

Beyaz keten mi? Bu bir adamın göğsünü ima ediyordu, sırtını değil, ki bu hiç mantıklı değildi. Karanlıkta, çakılların çıtırtısı ve yaprakların hışırtısı aniden daha yüksek gibi göründü ve Elliot anında güçlü bir endişe, beklenmedik bir şekilde artan bir farkındalık hissetti. Bütün gece onu rahatsız eden tedirginlik titreşimi, Elliot ileride bir çığlık duyduğunda tam bir aleve dönüştü. Öfke mi? Yoksa acı mı? Gece gökyüzü başka bir ışık kakofonisiyle doldu

ve ses, önündeki yolun artık boş olduğunu ortaya çıkardı. Cranham geçitten kaybolmuştu.

Koşmaya başlarken aynı anda omzunun üzerinden arkasına bakan Elliot, Winthrop'a bir uyarıda bulundu ama arkasındaki karanlıkta hiçbir şey göremedi. Hızla ilerlerken, uçan bir ağaç dalının geri tepmesi yüzüne çarptığında henüz yirmi metre koşmuştu. Sağ gözü yaşlarla dolan Elliot, acıya karşı gözlerini kırıştırdı. Yolun karşı tarafındaki ağaçların arasına daldı. Bir başka havai fişek yağmuruna rağmen dinlemeye çabaladı.

Görüşü canlanmaya başladığında, bir başka piroteknik patlama gökyüzünü aydınlattı. Çalılıkların oluşturduğu karmaşa keskin bir şekilde parladı. O bir saniyelik ışıktaki Elliot, Cranham'ı gördü. Kendisinden daha iri bir adamla dövüşüyordu. Elliot, baronun başının üzerinde, küçük adamın omzuna doğru inen çeliğin hızlı parıltısını yakaladı. Sonra, aynı hızla, her şey tekrar örtüldü. Bu kez Elliot, Cranham'ın acı içinde haykırdığını duydu. Bunu bir dizi küfür izledi ve ardından birinin düşerken çıkardığı homurtu ve gümbürtü duyuldu. Sesine bakılırsa Cranham'dan daha ağır biri.

Karanlıkta, hem kendisinin hem de Binbaşı Winthrop'un ceketlerinin içine gizledikleri tabancalar pek işe yaramıyordu. Elliot içgüdüsel bir hareketle çalılıkların arasına daldı. Kendini, çoktan sendeleyerek ayağa kalkmış olan iri yarı adama doğru fırlattı. Elliot acımasızca adamın göğsünün duvarına çarparak onu tekrar yere serdi. Saldırgan keskin bir hırıltıyla nefesini verdi ve ardından etkisiz bir şekilde çırpınmaya başladı. Elliot adamın bir elinin ceketinin cebinde olduğunu çok geç fark etti.

"*Rannoch... tabanca!*" diye homurdandı Cranham karanlığın içinde bir yerden zayıf bir sesle. Elliot şakağına dayanmış bir silahın mide bulandırıcı soğukluğunu hissetti. Elliot hızla seçeneklerini tarttı. Saldırgan hantal ve kondisyonsuz görünüyordu. Kesinlikle iriydi ve nefes nefese kalmıştı. Silahı tutuşu da titrekti. Elliot yavaşça tabancayı yukarı doğru çekti ve aynı anda kalın otların arasına yuvarlandı. Karanlıkta adam küfrederek dizlerinin üzerine çöktü ve bir şekilde silahına tutundu. Bir başka göz kamaştırıcı renkli ışık patlaması ve bu sefer Elliot saldırırganın kimliğinden daha fazlasını görünce afalladı. Tabancanın şimdi Cranham'a doğru sallandığını gördü.

"Oh, Tanrım! Ateş etmeyin!" diye yalvardı baron. Çalılığın altına sinmiş, diğer eliyle hâlâ üst kolunu tutuyordu. Elliot

Winthrop'un patıkada hızla ilerlediğini duydum.

"Silahınızı indirin lordum," dedi Elliot usulca. "Winthrop ve Linden arkamızda."

"Hayır!" diye tısladı saldırgan. Ses tonundaki delilik karanlığı dondurdu. "Bu işin dışında kalmalıydın, Rannoch. Cehenneme kadar yolun var! Niyetim sadece onu öldürmekti. Ama şimdi seni de öldürmek zorundayım!"

Birdenbire uçuşan bulutlar çeyrek aydan uzaklaştı. Elliot silahın namlusunun Cranham'ın yüzüne doğrultulmuş olduğunu gördü. Binbaşı Winthrop tabancası hazır halde çalılığa daldığında, Elliot deli adamın bacaklarına atladı. Paltoları ve uzuvlarıyla bir hırıltı içinde yere düştüler. Bir tabanca gürültüsü Elliot'ın kulaklarında çınladı. Bir değil, iki kez. Bu nasıl olabilirdi? Sıcak, yakıcı bir acı vücudunu kesti ve Elliot'ın aklı başında hatırladığı son şey, Winthrop'un onu Cicely'nin amcası Lord Howell'in cansız bedeninin altından sürüklediği idi.

Elliot'ın ayakta beklememesini söylemesine rağmen Evangeline kendini yatakta dimdik durmuş, kocasının akşamki eğlencelerinden dönmesini beklerken buldu. İçinden, belki de *emrin* çok güçlü bir kelime olduğunu kabul ediyordu ama Evangeline bu özel gecede kocası hakkında iyi şeyler düşünmek istemiyordu. Her zamanki iyimserliğiyle denemişti. Yine de kapılarının eşiğindeki hamile hizmetçi için bulabildiği her şefkatli duygu, her sevgi ölçüsü ve her mantıksız mazeret, saat üçü vurduğunda çoktan solmuştu. Öfkeyle kitabını bir kenara fırlattı, yastığına bir yumruk indirdi, sonra da kararlı bir hışımla mumu söndürdü.

Kahretsin, uyuyacaktı. Dahası, gelecekte kocasının nerede uyuduğunun kendisini ilgilendirmeyeceğine karar verecekti. Ne de olsa, diye hatırlattı Evangeline kendine, Elliot neredeyse iki hafta boyunca, beklediğinden çok daha uzun bir süre boyunca itaatkâr bir şekilde onun yanında kalmıştı. Sıcak bir nem damlası burnundan aşağı süzüldü, yanağından yanlara doğru süzüldü ve gergin keten yastık kılıfının üzerine *düştü*! Kahretsin, ağlamayacaktı. Ama tüm inatçı yeminlerine rağmen gözyaşları akmaya devam etti ve uyku ondan kaçtı. Ne de olsa, burnunu çekerek hatırladı, Elliot çok mutlu görünüyordu ve o da bu umuda tutunmuştu.

Kadın ve bileziği konusunda yanılmış olabilir miydi? Sorular ve şüpheler yeniden kafasında dönmeye başladı. Evangeline düzensiz bir iç çekti. *Ton*'un hanımefendileri ve beyefendilerinin, genellikle mantık evlilikleriyle gevşek bir şekilde bağlı olduklarını çok iyi anlıyordu.

ayrı hayatlar sürdü. Londra'nın en kötü alçağıyla evlenmenin mucizevi bir şekilde normalden daha iyi olacağına inanarak kendini kandırmış mıydı? Evet, bir şekilde aptalca bir şekilde tam da bunu yapmayı başarmıştı.

Elliot'la bir zamanlar hiç çaba harcamadan paylaştıkları o memnun mutluluk haline geri dönmeye başlamıştı. Evlilik yeminleri ile o öğleden sonra koridorda karşılaşmaları arasında bir yerde, üç kelime sinsice kalbine sızmıştı: *Seni seviyorum*. O sadece bir kez söylemiş olsa da Elliot bunu sık sık söylüyordu. Sevişirken sık sık bu sözcükleri mırıldanıyor, onun hâlâ uyuduğunu sandığı sabahın ilk ışıklarında saçlarına fısıldıyordu. O da buna inanmaya başlamıştı. Nasıl inanması ki? Umutsuzca inanmak istiyordu.

Belki de Elliot onu seviyordu; belki de bu sadece erkeklerin tarzıydı. Babası böyle davranmamıştı ama o zaman Evangeline, anne ve babasının paylaştığı sevginin nadir olduğunu, yaşamı ve ölümü aşan türden bir bağlılık olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yastığı tekrar yumrukladı. Artık oldukça nemliydi. Ah, bilmiyordu! Kendini çok saf, çok körü körüne aptal hissediyordu. Belki de kızıl saçlı kadın Elliot için hiçbir şey ifade etmiyordu. Belki de sadece geçmişinden bir kadındı ve bebek de başka bir adamın çocuğuydu. Ya da belki de sadece sokaktan geçen bir yabancıydı, birinin zalimce bir şaka fikriydi - ya da daha kötüsü.

Yine de teslim ettiği yakut bilezik bir şaka değildi. Evangeline bileziğin tek bir taşının bile gizemli Mary Pritchett'in dolabına yıllarca yiyecek koyabileceğinden oldukça emindi. Eğer Elliot gerçekten de onu bu taşla satın almaya çalıştıysa, o zaman neden sadece satmamıştı? Gerçekten de bu tür işler böyle yürümüyor muydu? Evangeline, Winnie'nin yakınında olmasını diledi, böylece tavsiye isteyebilirdi ama sonra bunu yapamayacak kadar aşağılanmış olacağını fark etti. Sırt üstü dönerek karanlığa bakan Evangeline, kocası için en iyisini düşünmeye çabaladı ve onu engellemeye kararlı görünen kadere lanet okudu. Sonunda, derin bir uykuya dalmış olmalıydı, çünkü saat dördü vurduğunda aniden uyandı, karnı dehşetle sıkılmıştı.

Onu uyandıran rıhtım değildi, bundan son derece emindi. İlk aklına gelen, taşıdığından neredeyse emin olduğu bebeğiydi ama hiçbir şey ters gitmiş gibi görünmüyordu. Yatak örtülerini geriye atıp doğrulduğunda, Elliot'ın bitişik yatak odasından yankılanan sesler, yumuşak çarpmalar ve mırıltılarla uyandığını fark etti. Dahası da vardı. Acele eden ayak sesleri, gümbürdeyen kapı sesleri ve Elliot'ın

garip sesler. Elliot'ın değil. Aynı anda birçok ses. Birdenbire yataktan fırladı ve alını çekti. Ne yaptığını anlayamadan kapıyı açmış ve içeri girmişti.

Beş ift göz aynı anda yataktan yukarı doğru kayarak onun dehşet dolu bakışlarını yakaladı. Ancak Evangeline, Lord Linden'in kederli yüz ifadesinden hemen etkilenmişti; bu ifade ona kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Elini ağzına götürdü ve zihni gördüklerini bir mantığa oturtmaya çalışırken gözleri çılgınca odanın içinde gezindi. Vikontun yanında, tanımadığı kısa boylu, geniş göğüslü bir adam kocasının komadaki bedenine doğru eğilmişti; parmak uçları Elliot'ın boynunda ve kollarında ustalıkla geziniyor, orada burada kısaca duruyordu.

Yatağın ayak ucunda MacLeod, Elliot'ın pantolonundan ve çoraplarından geriye kalanları söküp atıyordu. Kemble bir masayı vahşice yatağın yanına sürüklüyordu. Linden, Elliot'ın lavabosunu masanın üzerine yerleştiriyordu. Sağında, uşak buharlı suyla dolu bakır bir tencereyi içeri taşırken kapının menteşeleri inledi. Elliot'ın göğsü çıplaktı ve Evangeline, Matthew Winthrop'un kararlılıkla Elliot'ın uyluğuna dayadığı kalın, kıpkırmızı kompresi gözden kaıramazdı. Arkasından biri kalabalığın arasından uzanarak Winthrop'un uzattığı eline bir tomar pamuklu bez daha sıkıştırdı.

Birdenbire gerçekler korkunç bir tablo içinde birbirine karışmaya başladı. Evangeline belki de çığlık attığını düşündü ama hiç ses çıkmadı. Bunun yerine, artık kenarları kararmaya başlayan odanın derinliklerinden uğursuz, içi boş bir ses yankılandı.

"Eğer beyler, bu onun hanımefendisiyse," dedi acımasız, uzak ses, "birinin onu güvenli bir şekilde yatağa yatırmasını öneririm. Bayılmaya çok yakın görünüyor."

Uzaklardan bir yerlerden gelen sert bir uğultu, Evangeline'in kulaklarını kalabalık bir balo salonunda dolaşan dedikodular gibi dolduran bir uğultuya dönüştü. Ama uğultu bir kükremeye dönüştü ve kafasını doldurana kadar büyüdü. Bir el gelip alnına dokundu. Onun eli mi? Soğuk parmak uçları alnındaki nemi buldu ve sonra aniden Lord Linden arkasındaydı. Güçlü bir kol belini sıkıca kavradı ve Evangeline kendini yakındaki bir kanepeye sürüklenirken buldu. Serin eli başını dizlerinin üzerine doğru iterken, Linden'in sabununun narenciye kokusunun belli belirsiz farkındaydı; sonra, yavaşça, kkreya karanlık azaldı.

"Leydi Rannoch?" diye Kemble'ın usulca sorduğunu duydu. Uşağı önünde diz çöktü ve serin ve rahatlatıcı bir elle saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. "Leydim? Beni duyabiliyor musunuz? İyileşiyor musunuz?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Evangeline, sesi şalının ağır kumaşı içinde boğuklaşmıştı. "Ah, Tanrım! Ona ne oldu? Sadece bana ne olduğunu söyle!"

Kemble yatıştırıcı bir sesle, "Lütfen başınızı biraz eğin leydim," diye cevap verdi. "Neredeyse bayılıyordunuz."

Lord Linden onun yanında öne doğru eğilerek kulağına yumuşak bir sesle konuştu. "Alnınız için serin bir bez getirelim, hanımefendi. Bu kadar çok kan görmenin hassas duyarlılığa sahip bir hanımefendi için uygunsuz olduğunu söyleyebilirim."

"Hassasiyetlerim narin değildir," diye dizlerine vurarak homurdandı. Yavaşça doğrulmaya çalıştı. "Üstelik ben hayatımda hiç bayılmadım."

"Hayır leydim. Eminim bayılmamışsınızdır," diyerek yatıştırdı Kemble. elini onun üst koluna doladı. "Ama bunlar alışılmadık durumlar. Gel, dayanabilir misin?"

Dilsizce başını salladı ve güçsüzce ayağa kalktı, Linden'in sarı saçlarının yavaşça odak noktasına dönüşünü izledi. Kemble da onunla birlikte ayağa kalktı, hâlâ kolunu tutuyordu. Lord Linden'ın dirseğine yaptığı karşıt baskıya rağmen Evangeline dönüp kocasına baktı. MacLeod bir şekilde giysilerinin çoğunu çıkarmayı başarmıştı. Binbaşı Winthrop'un yanında, bir cerrah olduğunu şimdi fark ettiği yabancı hâlâ yatağın üzerine eğilmiş, parmak uçlarını Elliot'ın boğazına bastırarak, yüzünde tedirgin bir ifade sabitlenmişti.

İstemesine rağmen uşak ve vikont onu neredeyse yatak odasına geri götürüyorlardı. Linden onu yatağa iterken, Kemble odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve hizmetçisini çağırmak için zili çekti. Onu sırt üstü yastıklara bastıran Lord Linden, çarpık bir sırtışıla ona baktı. "Yaşlı Elliot'ın karısını yatağa götürmemi onaylayacağından emin değilim," diye mırıldandı zayıf bir sesle, "ama insan yapması gerekeni yapıyor."

"Ne oldu?" diye sordu içi boş bir sesle, alnına serin bir güve yerleşirken. "Linden, bana anlatmalısın! Durum ne kadar ciddi?"

"Sus," diyerek Vikont'u yatıştırdı. "Kıpırdamadan yatacağına söz ver, ben de sana anlatabileceğim her şeyi anlatayım." Evangeline telaşlı hareketlerine son vererek Kemble'ın yatağının örtülerini çekmesine izin verdi ve ıhlamur devam etti. "Elliot vuruldu leydim."

"Vurulmak mı?" Sesi bedensiz bir fısıltı gibi çıktı. "Anlamıyorum. Nerede? Neden?"

"Vauxhall'da. Ve bunu size söyleyen ben olduğum için üzgünüm, çünkü bunu neredeyse kesinlikle ben yaptım-"

"Nasıl, lordum? Anlamıyorum."

"Sus, Evangeline," dedi usulca. "Elliot uyandığında sana her şeyi anlatacaktır, eminim. Ama sana biraz kan kaybettiğini ve eğer cerrah topu çıkaracaksa bu gece biraz daha kan kaybedeceğini söylemeliyim."

"Tanrım," diye fısıldadı ve tüm çabasına rağmen gözyaşları ciddi bir şekilde dökülmeye başladı.

Lord Linden yatağın uzak köşesine usulca oturdu. "Hanımefendi, kendinizi fazla üzmemelisiniz. Sizi temin ederim ki kocanız son derece yorulmaz biridir ve daha önce de böyle şeyler yaşamıştır."

Hafifçe renk değiştiren Vikont başını çevirme nezaketini gösterdi. "Yani, bir ya da iki kez vuruldu ve her seferinde kurtuldu. İhtiyar Potter cerrahların en iyisidir ve daha önce Elliot'a da bu onuru yaşatmıştır, yani bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Onu kim vurdu?" Evangeline ağladı. "Neden?"

Linden başını salladı ve öne doğru eğilerek bir elini nazıkçe onunkinin üzerine koydu. "Bu bir kazaydı Evangeline ve ben bile ne olduğunu tam olarak anlamış değilim. Her şey Elliot'un geçmişinde kaldı ve sana ne anlattığını bilemem, bu yüzden bunu kendi zamanında açıklamasını tercih ederim. Ama size onun hiçbir şekilde hatalı olmadığını ve çok cesurca davrandığını söyleyebilirim. Şimdi bana dinleneceğine söz ver ki ben de gidip Potter'a yardım edebileyim."

"Evet, tamam," diye kısık sesle fısıldadı, zihni çoktan kendi sonucuna doğru tırmalıyordu. Ama aynı sonuçlarla birlikte garip bir sakinlik duygusu da geldi. Kocasını çoktan yaralanmıştı, belki de ölümcül bir yara almıştı. Evangeline evliliğinin nasıl bir şey olabileceğine dair pek çok çirkin hayal kurmuştu ama korkuları ne kadar gerçek olursa olsun, bu birlikteliğe kendi rızasıyla girmişti. Artık onun karısıydı.

İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ifadeleri zihninde yankılanmaya başladı. Yine de Evangeline son yeminini düşünmeyi acımasızca reddetti, çünkü Elliot'ın ölebileceği düşünülemezdi. Neredeyse bilinçsizce, elleri yatak çarşaflarını kavradı ve onları itti. O

ölmesine izin veremezdi. Ona tedbirsizce aşık olmuş ve ona duyduğu fiziksel arzuya teslim olmuştu. Eğer fete şimdi zayıflığının bedelini kızlık hayallerinin çok gerisinde kalan bir evlilikle ödemesini gerektiriyorsa, kendine bunun yine de bir evlilik olduğunu ve kızlık dönemini çoktan geride bıraktığını hatırlatmalıydı. Şimdilik görev çağırıyordu ve o da bunu yerine getirecekti.

Gerçekten de, kendini sertçe azarladı, bir kadının yeri kocasının yanındır. Bebek olsun ya da olmasın, baygınlık geçirmekten utanmalıydı. Dahası, tüm kadınlar arasında onun, narin, aşırı terbiye görmüş bir sosyete kızı gibi yatağında çürümeye hiç hakkı yoktu. Lord Linden hizmetçisine talimat vermeyi bitirip odadan çıkar çıkmaz Evangeline yataktan kaydı. Sorumlulukları vardı.

Hizmetçisine, "Kemble'ı bul," diye emretti. "Ona cerrah kocamın başucundan ayrılır ayrılmaz beni getirmesini söyle." Soluk beyaz bir yüzle dudaklarını büzen kız bir kez başını salladı, sonra da söyleneni yapmak için fırladı.

On Altıncı Bölüm

Çünkü sırlar kenarlı aletlerdir ve çocuklardan ve aptallardan saklanmalıdır.

-John Dryden

Gerald Wilson o sabah saat onda lord hazretlerinin arabasından indiğinde Richmond'un her yeri uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Wilson'ı efendisinin ölüm döşeğine götürmek için aceleyle gelmiş olan uşak merdivenlerden indi ve saygıyla bir kenarda durdu. Rannoch'un iş adamı Strath House'un arnavut kaldırımli yoluna çıktı ve yoğun, çiseleyen bir yağmurun içine girdi.

Yaz havasında Londra için bile alışılmadık bir kasvet vardı. Strath'ın geniş taş cephesinde sabahın bunaltıcı kasvetini dağıtacak tek bir lamba bile yanmıyordu. Wilson merdivenleri tırmanırken büyük giriş holünde ne çocukların ne de hizmetkârların kıpırdadığını gördü. Öyleyse doğrudu. Kâhyanın kırmızı çerçeveli gözleri en kötüsünü doğruluyordu.

MacLeod derin bir iç çekerek Wilson'ın paltosunu aldı, sonra da ona işlenmiş deri çantasını geri verdi. Bir ucundan kalın bir tomar kâğıt çıkmıştı bile, çünkü bu Wilson'ın sabahki ilk durağı değildi. Gerçekten de Rannoch'un aracı onu önce Londra şehrinin merkezine, Lord Hazretleri'nin sert avukatlardan oluşan üçlüsü Barclay, MacEwen ve Matheson'ın ofislerine götürmüştü. Sempati duyan Wilson, yaşlı hizmetkâra birkaç sıradan cümle mırıldandıktan sonra koridordan geçerek Lord Hazretleri'nin iç mekânına çıkan kısa merdivenleri tırmanmaya başladı.

Strath'la ilgili her şey sessizce, sade bir şekilde tanıdıktı; balmumu ve baharat kokusu, Doğulu yollukların zengin mavileri ve altınları ve kütüphane kapısının zengin kahverengi meşesi. Yine de işler eskisi gibi değildi ve bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi. Gerçekten de Wilson kendini bir anda şunu fark ederken buldu

bu onun son yolculuğu olabilirdi. İşin tuhafı, öyle olmamasını umuyordu, çünkü bir zamanlar cehennemin derinliklerinden fırlayıp gelen Yaşlı Tırmık olarak düşündüğü adama karşı nedense büyük bir sevgi beslemeye başlamıştı. Sertçe yutkunan Wilson elini pirinç kapı tokmağının üzerine koydu ve içeri girdi.

Ağır perdeler çoktan açılmıştı ama iyi bir etki yaratmamıştı. Oda, içindeki ruh hali gibi kasvetli ve gri kalmıştı. "Avukatlık bürosundan gerekli evrakları getirdim, Sir Hugh," dedi Wilson elindeki dosyayı masanın üzerine bırakarak usulca.

"Eh?" diye cevap verdi Hugh, belli belirsiz kıpırdanarak. Soluk bakışları, sabahın erken saatlerinde yapılan kahve servisinin kalıntılarıyla dağılmış alçak bir masadan yukarı kaydı. "Kâğıtlar mı? Ne tür?"

Wilson odaya hızlıca bir göz attı ve sadece arkadaşlarını görünce açıkça konuştu. "Vasiyet, Sör Hugh. Genç hanımlar Bayan Stone ve Bayan d'Avillez için de bir çeyiz eklentisi. Lord Hazretleri bunu geçen hafta hazırlamamı emretti."

Binbaşı Matthew Winthrop, sırtı odaya dönük bir şekilde pencerenin önünde durdu ve gözlerini aşağıdaki sokağa dikti. Yavaşça elini pencerenin çerçevesinden çekti ve diğerlerinin yüzüne döndü. "Onları imzaladı mı?" diye sordu içi boş bir sesle.

Wilson başını sallayarak, "Hayır, Binbaşı," diye cevap verdi. "Korkarım henüz bir ameliyat geçirmedim."

Lord Linden, "Hepsinin canı cehenneme, onları kendim süsleyeceğim," diye araya girdi ve kahvesini, fincan tabağını paramparça eden bir şiddetle masadan uçurarak bıraktı. Kimse fark etmemiş gibiydi. "Eğer Elliot ölürse... cehennem, bunu göreceğim! Onu ve hepinizi bu aptalca saçmalığa sürükledikten sonra en azından bunu yapabilirim."

"İkisi de güzel şeyler," diye mırıldandı Sir Hugh. Dalgın bir şekilde sandalyesinde öne doğru eğildi, halıdaki porselen parçalarından en büyüğünü aldı ve başparmağını parçalanmış bir kenarda gezdirdi. "Sanırım onlara bir koca bulmak için çeyiz gerekmeyecek."

"Yüce Tanrım, kesin şunu, ikiniz de!" Binbaşı Winthrop üç hızlı adımda pencereden uzaklaştı. "O ölmeyecek, lanet olsun! Üstelik hiçbirimiz hatalı değiliz! Hiçbirimiz. Elliot böyle bir saçmalığa müsamaha göstermezdi."

Lord Linden beceriksizce omuz silktili ve uzun manikürlü parmaklarını artık mükemmel olmayan saçlarının arasından geçirdi. Gerçekten de Wilson, Vikont'un normalde kusursuz olan kıyafetlerinin tamamen dağınık olduğunu ve sanki

Hiç şüphesiz içinde uyumuştı. Yünlü bir battaniye ayaklarının dibinde bir yığın halinde buruşuk duruyordu. Linden usulca, "Elliot ve Cranham'ın geçmiş i bir kenara bıraktıklarına dair söylentiler yaymak için bu pervasız planı düşündüm," diye cevap verdi. "Cranham'ı öldürmeye çalışan kişinin Antoinette'i öldürdüğünden emindim ve o kadar kibirliydim ki katili ortaya çıkarabileceğimi düşündüm. Tanrım, bunu bir eğlence gibi gördüm! Asılmam gerekirdi."

Ellerini kalın ve kaslı kalçalarına dayayan Winthrop, Sir Hugh'nun karşısındaki sandalyeye yavaşça çöktü. "Ama işte tam da bu, Linden! Anlamıyor musun? Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Elliot bir kez daha dayanılmaz bir şüphe bulutu altında yaşamak zorunda kaldı."

Baronet boğulur gibi bir ses çıkardı ve Binbaşı Winthrop kaşlarını çattı. "İnkâr etmeyin Sör Hugh. Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Cicely'nin ölümüyle ilgili varsayımlar on yıl önce onun hayatını mahvetti. Ve olaylar her geçen gün daha da çirkinleşiyordu."

"Ama neden Howell?" diye homurdandı Sir Hugh. "Ve bunca yıldan sonra? Yüce Tanrım! Onu hayatım boyunca tanıdım! Harrow'da onunla beraberdim ve onun kin tutamayacak kadar tembel olduğunu düşündüm, hem de *yetim* bir *yeğen* için? Ama Cranham'ın ölmesini istiyordu. Ve belki de Elliot'ın suçlanması."

Winthrop yavaşça başını salladı. "Hayır, Hugh. Bence kin konusunda yanılıyorsun. Başka bir şey olmalı. Lord Howell'ın yeğeni bir sürtükten biraz daha iyiydi ve Cicely'nin ününü biliyor olmalıydı. *Tonlar* arasında birçok beyefendi ona evlenme teklif etmişti, ama evlenmek için değil. Onlardan birini kabul ettiğine inanmaya başlamıştım, yıllar önce Elliot'ın masumiyetinden faydalanan ve şimdi çirkin gerçeğin ortaya çıkmasını istemeyen birini."

Lord Linden acı bir ifadeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ve beyefendiyi açığa çıkarmaya zorlamak için biraz umudum vardı."

"Evet," diye düşündü Winthrop. "Elliot, Bayan Forsythe'la nişanını bozduğunda Howell'ın sessiz kalması sizce de dikkat çekici değil mi? Aslında hepimizden kibarca uzak durdu. Belki de Elliot'ın öfke ve şüphesinin yükünü Cranham'ın çekmesine izin vermeyi akıllıca buldu. Cranham Baipur'dan döndüğünde sorun başladı. Biliyorsunuz, Howell en az bir düzine kez Cranham'ı görmeyi reddetti."

"Oh, Cranham birinci dereceden bir baş belas ıdır ve bunda hiç hata yok," diye onayladı Linden, yorgun bir şekilde sandalyesinin derinliklerine doğru sarkarak. "Elliot'a karşı kin beslediğ ini kabul etse de, başka bir şey yapmadığına yemin ediyor,

Elliot'a şantaj yaptığını düşündüğü Antoinette'i baştan çıkarmaya çalışmak dışında."

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Sir Hugh kesin bir ifadeyle.

Lord Linden düşünceli bir ifadeyle, "Gariptir, öyle düşünüyorum," diye mırıldandı, "ama sadece kendini bıçaklamış olamayacağı için."

Winthrop geniş avucunu gölgeli çenesinde ileri geri ovuşturarak, "Gerçekten de," diye cevap verdi. "Tam da Linden'in tahmin ettiği gibi oldu. Cranham ve Elliot birlikte - algılanan tehlike buydu. Birlikte bir tür tehdit oluşturmuş olmalılar. Howell'in uğruna öldürmeye hazır olduğu bir şey..."

Kapı aniden içeri doğru açıldı ve Wilson'ın cerrah Potter olarak tanıdığı, daha önce en az iki kez Strath'ta görmüş olduğu adam içeri girdi. Binbaşı Winthrop ve Lord Linden hızla ayağa kalktılar. Binbaşı endişeyle, "Lord Hazretleri nasıl?" diye sordu.

Potter şişkin deri çantasını yan masaya bıraktı ve başparmağıyla işaret parmağını şiş göz kapaklarına bastırdı. Başını salladı ve ağır çenesini yorgun bir tazı gibi salladı. "Zayıfım beyler. Çok zayıf. Günlerdir görmediğim kadar kan kaybı var."

"Yaşayacak mı?" diye sordu Sir Hugh, alışılmadık bir endişeyle ellerini sıkarak.

"Bunu söylemek için çok erken, Sör Hugh," diye yanıtladı cerrah açıkça. "Ama güçlüdür, inatçı olduğundan bahsetmiyorum bile. Üstelik yara derin ve kötü olsa da uyluğunda. Göğsüne ya da karnına bir kurşun isabet etseydi, bu kesin ve acı dolu bir ölüm demek olurdu. Bu haliyle, Tanrı'nın ellerinde olduğunu söylemek zorundayım."

"Ne bekleyebiliriz?" diye sordu Linden endişeyle.

"Eğer komplikasyonları atlatırsa, bir gece içinde onu yatağından sürünerek kalkarken bulabiliriz," diye cevap verdi cerrah belirsiz bir omuz silkmeye, "ya da akşam karanlığında ölmüş olabilir."

"Kanama durdu mu?"

"Evet, bunun için hanımefendiye ve o eksantrik uşağa da teşekkür edebilirsiniz. İkisi de bütün gece ayaktaydı. Adam tıp hakkında gördüğüm bazı doktorlar kadar çok şey biliyor. Hanımefendinin işi de zor; emirleri havlıyor, sargıları değiştiriyor. Şimdiden ona çay içiriyor. Ekibi iyi düzenlenmiş bir tabur gibi hareket ettirdim. Gördüğümde bunu düşünemezdim."

Dün gece neredeyse bayılıyordu, ama eğer kararlılık bir adamı hayatta tutabiliyorsa, lord hazretleri bunu başaracaktır."

Sabahın geç saatlerinin gri ışığı Elliot'ın yatak odasına sızarak yüzünün zaten sert olan açılara acımasız gölgeler düşürdü. Bir günlük sakalı, normalde koyu olan teninin solgunluğunu daha da belirginleştiriyordu. Neyse ki turnikeler ve cerrahi aletler çoktan taşınmış, su, çarşaf ve sargı bezi taşıyan hizmetkârların durmak bilmeyen treni nihayet ortadan kaybolmuştu.

Ve Elliot hâlâ hayattaydı. Kan kaybı çok fazlaydı ve zaman zaman kalp atışları zayıflıyordu ama hâlâ hayattaydı. Evangeline elinin tersiyle alnını sildi ve Elliot'ın başucundaki sandalyesine çöktü.

Kemble, Elliot'ın tuvalet masasının içindekileri onuncu kez özenle yeniden düzenlerken, "Neredeyse öğlen oldu, Leydi Rannoch," diye fısıldadı. "Şimdilik yapabileceğiniz pek bir şey yok. Odanıza gidin ve dinlenmeye çalışın."

Evangeline oturduğu yerden endişeyle sıçradı ve Elliot'ın devasa yatağının diğer tarafına geçti. Dalgınca yorganı kaldırdı ve bir çırpıda düzeltti. "Çok nazıksın Kemble, ama uyuyamayacağımı biliyorum. En azından o uyanana kadar burada kalmalıyım." Geniş yatak örtüsünün üzerinden Kemble'in dudaklarını inatla büzdüğünü gördü. "Uyanacak, Kem," diye cevap verdi sert ama sessiz bir sesle.

Uşağın yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Gerçekten de her şey yoluna girecek leydim. Rannoch daha kötülerini de yaşadı. Ama siz! Dinlenmeye ihtiyacınız var, çünkü önümüzde zor günler olabilir. Belki de herkesten çok senin?"

Kemble'in son sözündeki üstü kapalı soruyu görmezden gelen Evangeline, bütün gece dua ettiği gibi, uşağın Elliot'ın gücüne olan inancının yerinde olması için dua etti. Kocası güçlü ve sağlıklı bir adamdı, değil mi? Ama bir insan ne kadar kan kaybına dayanabilirdi? Hiçbir fikri yoktu. Potter temiz bir atış demişti. Ne iğrenç bir ifade! Bu konuda dekanla ilgili hiçbir şey yoktu.

O sabah saat beşten beri, çocuklara açıklama yapmak için harcadığı çeyrek saat dışında kocasının başucundan ayrılmamıştı - ya da belki de çocuklara *yalan söylemek*, yapmayı seçtiği şeyin daha uygun bir tanımıydı. İnsan, özellikle de küçük Zoe'ye korkunç gerçeği nasıl açıklayabilirdi ki?

Evangeline ne söyleyeceğini bilemediği için yarım yamalak gerçekler ve basmakalıp sözlerle geçiştirmişti. Daha sonra Zoë ve küçük çocuklar sessizce burnunu çekerken, Theo ayrı durmuş, söylenmeyenleri hissedecek kadar yaşlı olan alt dudaklarını cesurca ısırılmıştı.

Evangeline, kocasının ketene karşı ölümcül derecede solgun yüzüne tekrar baktı ve ona duyduğu dile getirilmemiş ihtiyaç kalbini bıçakladı. Hayır, bu ihtiyaçtan daha fazlasıydı; ihtiyaç duyma korkusuydu, çünkü şimdi onu kaybederse ne yapacaktı? Yaşadıkları onca şeye ve bazen onun hakkında inandığı onca şeye rağmen, aşkı neredeyse kendi iradesi dışında ona sımsıkı tutunmuştu. Yavaşça onun elini kendi eliyle okşadı. Elliot'ın uzun, zarif parmakları yün örtünün üzerinde gevşekçe uzanıyordu. Elinin arkasındaki koyu renk saçların hafif tozları zayıf gün ışığında yeni yeni görünmeye başlamıştı. Elliot'ın ne kadar büyük, ne kadar becerikli elleri vardı. Onları bu kadar cansız ama bir o kadar da çarpıcı güzellikte görmek ne kadar da acı vericiydi.

Sanki Evangeline'in düşüncelerine yanıt verircesine, sol elinin parmakları yatak örtülerinin üzerinde huzursuzca hareket etmeye başladı. Bakışları tekrar adamın yüzüne kaydı. İndirdiği göz kapaklarının altında, gözlerinin ileri geri hareket ettiğini görebiliyordu. Sonra, yavaş yavaş ama açık bir şekilde, ellerinin ve gözlerinin hareketi durdu ve solunumu hafifledi. Sığ ve düzensiz olan nefes alış verişini yerini daha derin, daha huzurlu bir nefes alış verişine bıraktı. Bunun olumlu bir işaret olduğuna hararetle inanıyordu.

Evangeline, Kemble'ın arka plandaki konuşmalarına aldırmadan Elliot'ın sol elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Elliot'ın teninin ağzında şaşırtıcı derecede normal bir his uyandırdığını fark edince endişesi bir anlığına azaldı. Gerçekten de parmakları, sabahın erken saatlerindeki soğuk ve görünüşte kansız ellerinden farklı olarak sıcaktı. Daha da iyisi, ateşi yoktu ve öyle kalacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Evangeline yavaşça yastığın üzerinden uzanarak boştaki elini onun alnına koydu. Sıcaktı, evet. Ama sıcak değildi. Evangeline rahat bir nefes aldı ve tam Elliot'ın gözleri kırpışmaya başlarken elini çekti.

Çenesindeki kaslar bariz bir rahatsızlıkla kasıldığında henüz açılmamışlardı. "Ummm," diye inledi, neredeyse duyulmayacak şekilde. Evangeline bu ses karşısında sevinçle haykırmak istedi.

"Elliot?" diye sordu sessizce. "Uyanık mısınız?"

Adamın parmaklarının başparmağının üzerinde zayıfça kıvrıldığını hissetti. "Evie?" diye mırıldandı, sesi neredeyse duyulmaz bir fısıltıya dönmüştü. "Bacağından vurdum, değil mi?"

Kemble yatağın diğer tarafına geçti ve Elliot'ın yüzünü incelemek için eğilirken kollarını şilteye dayadı. Elliot'ın gözleri hâlâ kapalıydı, yüzü soğukkanlı bir kararlılık ifadesiyle sabitlenmişti.

"Evet, uyluğumdan," diye cevap verdi usulca. "Ama bu bir dekan yarası, gerçi Potter epey kan kaybettiğini söylüyor."

Dudakları sınırlı bir başarıyla zayıf bir sırıtışa dönüşmeye çalışırken, başparmağındaki zayıf tutuşu bir çentik daha sıkılaştı. "Ben beladan başka bir şey değilim Evie," diye fısıldadı eline yapışarak, "ama seni seviyorum."

Kemble onları yalnız bırakmak için arkasını döndüğünde, Evangeline bakışlarının Elliot'ın yüzünde gezinmesine izin verdi, korku ve öfke bu adama duyduğu sevginin kristal ışığında aniden eridi. Hayal kırıklığının acısı hafifledi ve Evangeline, Elliot'ın duymaya ihtiyacı olduğunu bildiği kelimelerle boğuştu. Kadın hemen cevap vermeyince, sonunda ağır göz kapaklarını zorla açtı.

"Ben de seni seviyorum, Elliot," diye zayıfça başardı ama Evangeline bir an bile tereddüt ettiğini biliyordu. Yine de ona olan duygularının karmaşıklığını sadece kelimelerle nasıl ifade edebilirdi? Derin, karanlık ve acıdan yorgun düşmüş gri gözleri kapandı, hayal kırıklığı çok açıktı.

Evangeline uzanıp adamın alnındaki kalın, siyah saçları düzeltti ve serin avucunu adamın alnına dayadı. "Bacağın acıyor mu?" diye sordu nazikçe, söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak.

"Evet," diye fısıldadı Elliot, sesi nazikti ama kesinlikle kayıtsızdı. Birden, sırtı yataktan kalkarken yüzü bariz bir rahatsızlıkla buruştu.

"Potter bir şişe afyon sakızı bıraktı," diye cevap verdi, Kemble'a hızlı bir bakış attıktan sonra başını Elliot'ın komodinine doğru salladı. "Kem sana biraz verecek. Alabilir misin?"

"Deneyeceğim," diye cevap verdi, sıkılı çenesi bir kez daha gevşedi. "Ve biraz sıcak, tatlı çay?"

"Evet," diye cevap vermeye çalıştı, ama solunumu travma yüzünden bitkin düşmüş bir bedenin derin, ritmik nefes alışına dönmeye başlamıştı bile. Aniden kapı hafifçe vuruldu ve Kemble sessizce odanın diğer tarafına geçerek uşaklardan birini içeri aldı.

"Özür dilerim leydim," diye kekeleydi uşak, uzattığı tabağı uzatırken. "MacLeod çekip gitti."

Odasında. En iyi ne yapılabilir bilemedim... ama aşağıda sizi görmek için yalvaran bir ziyaretçi var."

Hayır kelimesi Evangeline'in ağzından çıkmak üzereydi ki uşak araya girdi: "Korkarım hanımefendi, çok üzgün ve sizi görmek için yanıp tutuşuyor. Lord Hazretleri yüzünden, öyle diyor."

Evangeline çabucak elbisesini değiştirdi, saçlarını ciddi bir şekilde topladı ve tedirgin bir kızgınlık içinde mavi salona doğru yürüdü. Sinirleri yıpranmıştı; dahası, hiç uyumamıştı. Salon kapısının ardında kendisini bekleyen hanımefendiyi hiç hatırlamıyordu. Karta şöyle bir göz atmıştı ve tanımadığı isim kartı yere bırakır bırakmaz aklından uçup gitmişti. Kararlı bir şekilde kapıyı iterek açtı ve içeri girdiğinde misafirini endişeyle yerde volta atarken buldu. Bu manzara Evangeline'in kendini tamamen sakin hissetmesine neden oldu.

Uzun boylu, geniş omuzlu kadın halının ortasında aniden, sallanarak durdu. Belli ki endişeden neredeyse çıldıracaktı. Kadın asla yakışıklı olarak tanımlanamazdı; gerçekten de uzun, ağır kemikli yüzü en iyi koşullarda bile kesinlikle çekici olmazdı. Ancak bugün burnu çığdı, gözleri şişmişti ve geceyi histerinin sınırında geçirmiş gibi bir hali vardı.

Ancak şu anda, resmi bir şekilde eğilip kendisini Leydi Howell olarak tanıtırken korkunç bir kadere boyun eğmiş gibi görünüyordu. Ardından, sanki Evangeline'den pek de hoş karşılanmayacak bir yanıt bekliyormuş gibi beklentiyle durakladı.

Duygusal olarak tükenmiş ve uykusuz kalmış olan Evangeline ne Leydi Howell'ı ne de onun adını tanıyabildi. Ancak Evangeline'in konuyu dikkatlice düşünmesine fırsat kalmadan Leydi Howell aralarındaki mesafeyi kapattı ve Evangeline'in elini çaresizce kavradı. "Beni affedin Leydi Rannoch," diye fısıldadı, sesi birden boğazında düğümlendi. "Çağrımın zamanlaması yanlış ve çektiğiniz acıyı biliyorum, ama size beş dakika için yalvarıyorum. Söyleyeceklerimi söyleyip bu işi bitirmek istiyorum, lütfen?"

Evangeline elini yavaşça kadının elinden çekti. Bu kadın Elliot'ı nereden biliyordu? Yine de bahsettiği durumun onun yaralanması olduğu neredeyse kesindi. Böyle bir bilgiye sahipken, hangi mesele onu bir trajedinin ortasında aramaya zorlayacak kadar acil olabilirdi? "Ben

"Çok üzgünüm hanımefendi," diye cevap verdi toplayabildiği kadar sabırla, "ama gerçekten ayıramam-"

"Ah, lütfen?" diye araya girdi huysuz kadın. Sesinde iç burkan bir ısırap vardı ve Evangeline kadının gözlerinde yeniden yaşlar biriktiğini görünce şok oldu.

Evangeline gergin bir şekilde ellerini eteğinin önündeki ipek kumaşın üzerinde gezdirdi. "Evet. Evet, elbette. Duygusuz davranmak istememiştim ama şüphesiz anlamışsınızdır, kocamın yatağının yanında olmak istiyorum."

"Ah, evet," diye mırıldandı kadın güçsüzce, "Evet, çok iyi farkındayım."

"Lütfen," diye teklif etti Evangeline, elinin bir hareketiyle, "oturun. Kendinizin de pek iyi görünmediğinizi söylediğim için beni bağışlayın."

Şimdi titreyen kadın, minnettarlığını belli ederek yakındaki bir sandalyeye çöktü. Küçük bir keten parçası çıkardı ve hızla gözlerini kuruladı. Başını kaldırıp Evangeline'e baktığında elleri hâlâ titriyordu ama biraz daha sakin görünüyordu.

"Leydi Rannoch," diye başladı boş bir sesle, "affınıza sığınıyorum, çünkü kocanızın geçirdiği kazadan benim sorumlu olduğumu söylemek zorundayım."

Evangeline şaşkınlık ve yorgunlukla sarsıldı. İşin içinde bir kadın olduğunu tahmin etmişti ama karşısındaki kadın kesinlikle beklediği gibi biri değildi. Huzursuzca, "Eminim hanımefendi, siz olamazsınız!" diye mırıldanmaya başladı.

"Ah, sevgili kızım, bunun doğru olmasını nasıl istediğimi bilemezsin! Konuşmama izin vermelisin. Tek pişmanlığım bunu haftalar önce, hayır, *on yıl önce* yapmamış olmam!"

"On yıl mı?" diye yanıtladı Evangeline usulca. "Anladığımdan emin değilim, hanımefendi. Aslında, bence bu konuyu hiç konuşmamalıyız. Ta ki siz kendinize gelene kadar..."

Evangeline'in misafiri mendilini çılginca sıktı. Birdenbire neredeyse delirmiş gibi göründü. "*Hayır!*" diye feryat etti acınası bir şekilde. "Sessizliğimin bedelini başkaları ödedi, konuşmam gerekirken utancımı daha fazla saklayamam. Şimdi kocanız ölümün kıyısında yatıyor ve o aktrisin, Antoinette Fontaine'in kanı ellerimde."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum," diye araya girdi Evangeline, ama Leydi Howell'in işkence görmüş yüzüne bir bakış daha fazla yorum yapılmasını engelledi.

Kadının sade yüzü acıyla buruştu ve Evangeline'in kolunu kavramak için uzandı, uzun, ince parmakları eldivenlerine rağmen ete saplandı. Evangeline irkildi ama kadın bunu fark etmemiş gibiydi. "Size korkunç bir hikâye anlatmalıyım Leydi Rannoch," diye fısıldadı sinsi, Evangeline'i sandalyesinde öne doğru çekmeye çalışırken gözleri giderek daha çılgınca bakıyordu. "Her şey on yıl önce, yeni bir hizmetçi aldığım da başladı. Sade bir kız, taşralı bir kız. Bunda ısrar ettim, biliyorsun, çünkü iyi bir nedenim vardı."

"Evet," diye mırıldandı Evangeline, şimdi kafası iyice karışmıştı. Leydi Howell çıldırmış mıydı? Evangeline onun vahşi gözlerinden ve acı dolu sesinden giderek daha fazla rahatsız oluyordu.

Leydi Howell örtülü ses tonuyla, "Ondan hoşlanıyordum," diye devam etti. "Ve kısa sürede mükemmel bir hizmetçi oldu. Ancak altı ay kadar sonra, babamın malikanesine yaptığım bir ziyaretten döndüğümde, kocamın haber vermeden kızı evden kovduğunu öğrendim. Bu konuda çok soğukkanlıydı! Mary'nin odasından altın bir saat zinciri çaldığı konusunda ısrar etti. Bunun bir yalan olduğunu hemen anladım."

Evangeline donup kalmış bir halde kadının yüz ifadesine baktı. Belki de gerçekten çıldırmıştı. Yine de tam olarak delirmiş gibi görünmüyordu; suçlu görünüyordu. Ve belli ki, kritik bir bilgi verdiği inanıyordu. "Evet, devam edin Leydi Howell," dedi usulca.

"Gördüğünüz gibi, korkarım ki kocamın eğilimleri hakkında çok fazla şey biliyordum. Kızı baştan çıkardığına ikna olmuşum, sonra da ondan kurtulmanın gerekli olduğunu düşündüm. Bu ilk kez olmuyor..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Leydi Howell..." Ve gerçekten de öyle olmadı. Evangeline'in ziyaretçisi sanki kimse konuşmamış gibi devam etti, gözleri endişeyle odanın içinde geziniyordu. "Çok gençti, çok s a d e bir kızdı. Kendi kendime sordum, Ya hamile olsaydı? Yoksa açlıktan ölmek mi? Oh, kocamı tanıyordum, görüyorsun, ve ona hiçbir şeyi, kesinlikle hiçbir şeyi çok görmüyorum."

Evangeline'in içine büyük bir huzursuzluk çökmeye başladı. "Bunun ev halkımla ne ilgisi var bilemiyorum hanımefendi, ama yine de devam etmeniz gerektiğini düşünüyorsanız devam edin."

"Yapmalıyım," diye ısrar etti ve sanki kiminle konuştuğunu unutmuş gibi gözlerini Evangeline'e çevirdi. "Onu işe aldığım ajansı aradım. Tabii ki referans olmadan onu işe almayı reddetmişlerdi."

tekrar. Ama beni yönlendirdiler ve babamı ziyaret etme bahanesiyle onun yerine oraya gittim. Wrotham Ford'a. Bunu neden yaptığımı hala bilmiyorum."

Wrotham Ford'a mı? Evangeline şaşkınlığını gizledi. "Peki onu buldunuz mu?" "Oh, Tanrım, evet! Babasının pis birahanesinde yerleri paspaslıyormuş. Dövülmüştü.

siyah ve mavi." Kadının kucağında, eldivenli bir el açılmaya başladı ve spazmodik olarak kapandı. "Beni görünce korkuya kapıldı. Ama onunla konuşmak zorundaydım! Sonra ailesiyle korkunç bir tartışma oldu, ama sonunda onu cesaretlendirdiğimde gevezelik etmeye başladı. Kocam gerçekten de bana yalan söylemişti, oysa onun sözlerinin bir şekilde gerçeğe çok yakın olduğunu biliyordum."

"Gerçek mi?"

Leydi Howell aniden dondu ve Evangeline'in omzunun üzerinden uzaklara baktı. Bakışları kopuk ve odaklanmamıştı. "Hamile olduğunu inkâr etti. Kocamın ona hiç dokunmadığına yemin etti."

"O bir hırsız mıydı?" Evangeline dalgın bir şekilde parmak uçlarını şakağına bastırdı ve sertçe ovuşturdu.

"Hayır," diye cevap verdi Lady Howell bedensiz bir sesle. "O *bir tanıktı!* Görmemesi gereken bir şey görmüştü. O zavallı çocuğun kocaman gri gözleri aklımdan çıkmıyor, çünkü ona yalvardım, bana gerçeği söylemesi için *yalvardım!* Ancak o zaman kocamı kötülük yaparken gördüğünü itiraf etti. Yatak odasında... yeğeni Cicely Forsythe ile." Leydi Howell sözlerinin arasında sessizce hıçkırmaya başlamıştı.

Evangeline'in nefesi kesildi. *Cicely mi? Elliot'ın ölü nişanlısı mı?* Yoğun hava, sıcak ve aceleci bir şekilde etrafını sarmış gibiydi ama o daha ne olduğunu anlayamadan, Leydi Howell kesik kesik, kesik kesik bir nefes aldı. "Ah, evet! Doğrusu çok da şaşırmadım. Sanırım başından beri biliyordum. Ve zavallı küçük Mary, kendi sefil durumuna rağmen beni incitmeye o kadar isteksizdi ki! Kocam tarafından reddedildi, ailesi tarafından dövüldü... Ben de ona Mayfair'deki sevgili bir arkadaşımın referansını verdim. Bir bulaşıkçıya ihtiyaçları vardı. Onu Londra'ya geri götürdüm ve gördüklerini asla anlatmaması için yalvardım. Anlatmadı da ama korkarım ki ailesi konuşmalarımızın çoğunu duymuş."

Evangeline'in bilinçaltının derinliklerinde bir yerde, bu neredeyse dengesiz kadın korkutucu bir anlam ifade etmeye başlamıştı ama yine de gerçekleri tam olarak bir araya getiremiyordu. "Ah, Leydi Howell, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Leydi Howell başını kaldırdı. Gözleri hâlâ uzaktı. "Sempatinizi

kazanmak gibi bir iddiam yok, Leydi Rannoch. Size şunu söylediğimde bana inanın.

Buna ne ihtiyacım var ne de bunu hak ediyorum. Doğrusu, kocamın Cicely'yi evimize neden getirdiğinden uzun zamandır şüpheleniyordum. Ha! O pek yeşil bir kız sayılmazdı. Ama Howell'ın ısrarı üzerine Cicely'yi sosyeteye sokarak kendimi küçük düşürdüm, ta ki onun sürekli flörtlerine katlanamaz hale gelene kadar. Mary'den gerçeği öğrendiğimde artık çok geçti. Cicely hamileydi ve Tanrı yardımcım olsun, sanırım çocuğun Howell'dan olduğunu biliyordum."

"Oh, hayır," diye fısıldadı Evangeline. Oda eğilmeye başladı ve Evangeline mide bulantısının geri geldiğini hissetti.

"Oh, evet," diye fısıldadı içi boş bir şekilde. "Ve sonra evlilik bir zorunluluk haline geldi. Ancak Cicely'nin açık saçık flörtleri göz önüne alındığında, bir koca bulmak hiç de kolay değildi. Hiçbir namuslu anne oğlunun onunla evlenmesine izin vermezdi. Evet, Cicely ve Howell çaresizdi ve kısa süre sonra kimin olacağı konusunda tartışmaya başladılar. Cicely, Howell'a gülerek zengin bir kocadan daha azını kabul etmeyeceğini söyledi. Gerçekten de bunu hak ettiğini söyledi, eğer buna inanabilerseniz." Kadın sessizce hıçkırmaya başladı. "Kendini çok ama çok kurnaz sanıyordu."

"Çok üzgünüm Leydi Howell," diye mırıldandı Evangeline, ama konuğunun kendi yankılanan sesinden başka bir şey duymadığından neredeyse emindi.

Leydi Howell bir nefes daha çekti. "Sonunda, Godfrey Moore'un -Lord Cranham'ın piçi- ona talip olabileceği ortaya çıktı, ama ne unvanı ne de serveti vardı. Cicely sezon boyunca onunla oldukça nazlı bir şekilde flört etmişti, ama sonunda o noktaya geldiğinde burun kıvırdı, ben de öfkeden deliye döndüm! Howell'a onu kabul etmesini söyledim. Onu evimden çıkarmasını! Tanrı yardımcım olsun, babamdan Howell'a baskı yapmasını bile istedim ve o da yaptı. Howell'ı ilişkisini kesmekle tehdit etti. Bu da onu çaresiz bıraktı."

"Peki sonra ne oldu?" Evangeline'in elleri de titremeye başlamıştı. "Bir hafta içinde Lord Elliot Armstrong İskoçya'dan geldi. Zengin ve yakışıklıydı ama aslında taşralı bir masumdan biraz daha fazlasıydı. Kasaba hakkında hiçbir şey bilmiyordu, çünkü babası Londra'yı pek sevmezdi."

Ancak ailesi evlenme zamanının geldiğine karar verdi ve annesi bir İngiliz gelin konusunda ısrar etti ve böylece sezon için gönderildi."

"Ah!" diye cevap verdi Evangeline garip, gergin bir sesle.

"Evet. Leydi Rannoch oğluna bakmayı planlıyordu, ancak kocası hastalandı ve leydinin kardeşinin oğluna göz kulak olması kararlaştırıldı."

Oğlum. Ne kadar ironik! Sir Hugh yeğeni için endişelenemeyecek kadar hafif etek giymekle meşguldü. Ne olup bittiğini anladığında, Elliot nişan duyurusunu *Times*'a göndermişti."

Evangeline'in nefesi kesildi. "Ne yaptınız Leydi Howell?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi acımasız bir fısıltıyla. "O zaman hiçbir şey yapmadım. Ve Rannoch İskoçya'dan döndüğünde yeğenimin karnının çocukla şişmeye başladığını gördüğünde de hiçbir şey yapmadım." Leydi Howell aniden nefes verdi, gözleri uzaklarda bir yere odaklanmıştı. "İtiraf etmeliyim ki, o çocuğun cesaretine hayran kaldım. Onu deliler gibi sevmiş olabilir ama Cicely'nin düşündüğü gibi bir aptal değildi. İşlerin nasıl yürüdüğünü hemen anladı ve hışımla evden çıktı. Ancak hatalı bir varsayımda bulundu ve Godfrey Moore'a meydan okudu. Yine başka bir ironi..."

"Ne şekilde?" diye sordu Evangeline, eli zayıf bir şekilde şakağına gitti.

Leydi Howell keskin, acı bir kahkaha attı. "Cicely Godfrey'e sahip olabilirdi, ama Rannoch'un parası için direndi ve bu Godfrey'in gururunu incitti. Rannoch'un ona sahip olamayacağını anladığında, Godfrey Rannoch'un meydan okumasından ya da skandalından kaçınmak için Hindistan'a gönderilmişti, çünkü Godfrey vurularak öldürülseydi babası pek umursamazdı."

"Peki sonra ne oldu?"

"*Bilmiyorum!*" Perili sesi o anda kesildi ve ciddi ciddi hıçkırmaya başladı. "Cicely böyle iyi bir genç adamı asla hak etmedi. O gece hışımla çıkıp gitmesi bardağı taşıran son damla oldu. Howell'a kızı evimden çıkarmasını emrettim. Birkaç hafta sonra da ölüm haberini aldım." Leydi Howell'ın sesi yükselmeye başladı ve histerik bir hal aldı. "Ondan sonra başka bir şey bilmek istemedim! Hiç sormadım!"

"Sakin olun, Leydi Howell," diye ısrar etti Evangeline, kendi soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Hatalı olan siz değilsiniz."

"Ama öyleyim! Yapmam gerektiği gibi yapsaydım ve konuşsaydım-"

"Öyle mi? Ne demek için?" diye yumuşak bir sesle meydan okudu Evangeline. "Kocanızın ensest ilişkiye giren bir domuz olduğunu mu? Kanıtınız var mıydı?"

"Hayır, ama hiçbir şey söyleyerek masum bir adamın acı çekmesine izin verdim. Ve şimdi günah üzerine sessizlik yığmanın ne olduğunu görüyoruz!" Zaten çirkin olan yüzü korkunç bir şekilde şişmişti ve gözyaşları akıyordu

kızarmış yanakları. Şiddetli, boğucu hıçkırıklar geniş omuzlarını sarsmaya başladı, neredeyse iki kat eğilirken onu tekrar tekrar sarsıyordu.

Evangeline sözünü sakınmadan oturduğu yerden kalktı ve Leydi Howell'ın yanındaki kanepeye kayd. Kolunu sefil kadına doladı ve duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı.

Kadının söylediklerinde doğruluk payı vardı. Masum bir genç adamın, bir başkasının ağır günahının bedelini ödemesine izin verilmişti. Bu onu dehşete düşürdü ve bu zavallı kadının suçunun ne kadar olduğunu merak etti. Böylesine korkunç koşullar altında çoğu kadın ne yapardı? Evangeline bu sorunun cevabını bilmiyordu. Ama suçluluk duygusuyla kıvranan Leydi Howell'ı izlerken, bu kadın her ne suç işlemiş olursa olsun, şimdi korkunç bir bedel ödediğini fark etti. Hiç şüphesiz bunu yıllarca yapmıştı ve bir o kadar daha yapmaya devam edecekti.

Leydi Howell yavaşça kendini toparladı ve yüzünü silmeye başladı. "Oh, Leydi Rannoch! Beni affetmeniz için dua ediyorum. Lütfen yaptığım her şey için beni affedin. Olmasına izin verdiğim her şey için-"

Evangeline onun elini kendi elinin içine aldı ve cesaretlendirici bir şekilde bastırdı. "Gerçekten de affedildiniz, Leydi Howell, benim affetmem gereken kısım için. Ama gerçekten de hanımefendi, bunca yıldan sonra bugün bana bunu neden anlattığınızı anlamıyorum."

Leydi Howell'ın yüzü gergin ve acı bir ifadeye büründü. "Çünkü şimdi her şey ortaya çıkacak. Buna engel olamam. Üstelik artık umurumda da değil. Cenaze biter bitmez yurtdışına gideceğim. Kocamın ölümü beni onu koruma yükümlülüğümden kurtarıyor."

"Kocanızın ölümü mü?" Evangeline dehşet içinde kadına baktı.

Leydi Howell bakışlarını kaldırıp Evangeline'in bakışlarını yakaladı. Buğulu gözleri endişeyle açılmıştı. "Evet leydim, onun ölümü. Beni anlamadınız mı? Kocam Lord Cranham'a saldırdı. Dün gece Vauxhall'da. Rannoch araya girmeye çalıştı, sonra Matthew Winthrop ateş etmek zorunda kaldı..."

Leydi Howell'ın sözleri kaybolurken, Evangeline bir duygu karmaşasına kapıldığını hissetti. Leydi Howell'ın dolambaçlı öyküsündeki çıkarımları anlamakta zorlanıyordu. "Lord Howell neden-?" diye fısıldamayı başardı.

"Cranham Hindistan'dan döndüğünde iğrenç aldatmacası çökmeye başladı. Cranham'ı takip etmeye başladı; nereye gittiğine, kiminle konuştuğuna kafayı takmıştı. Yine de Howell kamuoyu önünde ondan kaçındı." Sesi bir anda

neredeyse elik gibi bir fısıltıyla. "Görüyorsunuz ya, Cranham Rannoch'un başına bela açmak istediğini gizlemiyordu. Howell, Cranham'ın sorularına cevap vermekten korkuyordu, çünkü adam serseri mayın gibiydi. Cranham'ı uyarmaya çalıştım ama boşuna. Sanırım kocam, aralarındaki düşmanlık göz önüne alındığında Cranham ve Rannoch arasında bir buluşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ve o zaman gerçeğı anlayabilirlerdi: Cicely'nin başka bir talibi olduğunu. İkisi de değil. Kolay ve şüphesiz erişebileceğı bir sevgili..."

"Anladığımdan emin değilim."

"Oh, leydim! Ensest ilişkisi ortaya çıksaydı skandal çıkırtkanları Howell'ı mahvederdi. Ve tabii bir de masum bir gencin Cicely'nin ölümünden sorumlu tutulmasına izin vererek yaptığı onursuz davranış vardı. Bir daha asla iyi salonlara kabul edilmeyecekti."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Evangeline.

"Ama talipleri ayrı kıtalarda olduğu sürece, birbirlerini suçlamaya devam etmeleri kolaydı. Sonra o aktris -Antoinette Fontaine- bir şekilde gerçeğı öğrenmeyi başardı. Sanırım Howell'a şantaj yapıyordu. Howell'ın defterinde onun adını ve yönünü buldum. Büyük miktarlarda para harcamaya başlamıştı, korkunç oyun borçlarından bile daha büyük. Onu öldürdü... evet, gerçekten onu öldürdüğünü düşünüyorum."

Fontaine. Tanner. Wrotham Ford yakınlarında bir han... Aradaki bağlantı neydi? Evangeline aniden boğazının daralmaya başladığını hissetti.

Son birkaç saatin gerginliği kendini belli ediyordu. Kendini kaçmaya zorlanmış hissediyordu. Elliot'ın yanına dönmek için. Ona dokunmaya, onunla konuşmaya, onu iyileşmek için mücadele etmeye ikna etmeye ihtiyacı vardı. Kendileri ve çocukları için. Dahası, her ne kadar bu suçluluk duygusu içindeki kadına minnettar olması gerektiğini bilse de, yine de onun varlığından kaçmak için mantıksız, neredeyse ezici bir dürtüye kapılmıştı.

Böylesine trajik bir günde kavranamayacak kadar çok, çok fazla çirkinlik vardı. Aniden ayağı kalktı ve neredeyse kesinlikle tutarsız olan sempati ve teşekkür sözcüklerini mırıldandı. Sonra koşma isteğıyle savaşı Evangeline eteklerini toplayarak odadan çıktı ve iki kat merdiven çıkarak Elliot'a ulaştı.

Evangeline huzursuz bir geceyi Elliot'ın yatağının yanında geçirdi, Leydi Howell'ın söylediklerini dikkatle düşündü ama kocasını üzecek hiçbir şey söylemedi. Ertesi sabah, Elliot yatağı yığılacak kadar iyiydi.

zayıf bir şekilde yastıklara yaslanır, biraz et çayı içer ve Gerald Wilson'la bir çeyrek saat geçirir.

Ancak o öğleden sonra işler tamamen farklı bir hal aldı. Korkunç ateş bir intikam duygusuyla onu ele geçirdi. Kocaman vücudu önce titreme, sonra da kavurucu bir sıcakla sarsıldı. Potter geri dönüp başını salladı ve yumuşak, sempatik sesler çıkardı ama bunun dışında pek bir şey yapmadı. Kemble ağaç kabuğu ve bitkilerden oluşan acı bir çay hazırladı ve Evangeline daha sakin olduğu anlarda usulca Potter'ın ağzına sürdü. Sargıların değiştirilmesi ve uygun bileşiklerin uygulanması görevini paylaştılar, çünkü cerrah yaranın ne pahasına olursa olsun çürümeden korunması gerektiğini vurguluyordu Evangeline kocasının yatağının yanında, MacLeod'un gönderdiği bir karyolada uyuyordu.

İlk tam gün boyunca, ateşin en kötü sancıları Elliot'ı görünüşte hiçbir yerde yokken ele geçirecek ve Evangeline ve Kemble birlikte onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kalacaklardı. İki kez uşak çağırımları gerekti. Elliot şiddetle çırpınıyor ve Evangeline her seferinde uyluğundaki dikişlerin yırtılmasından korkuyordu. Yirmi dört saat içinde Elliot'ın ateşi daha hızlı ama daha seyrek yükselmeye başladı ve çoğunlukla huzursuz bir şekilde uyudu, nefes alıp vermesi hızlı ve sığdı. Ancak ateş nöbetleri sırasında önce çılgınca öfkeleniyor, sonra Evangeline için ağlıyordu.

Arada sırada neredeyse tutarlı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. Ateşi düştüğünde ve üşümeye başladığında, Elliot yatağa gelmesi için ona yalvarırdı. Evangeline ilk başta yarayı daha da kötüleştireceğinden korkarak, temkinli bir şekilde bunu yaptı, ancak vücudunun ısısı Elliot'un kontrol edilemeyen titremesini hafifletiyor gibiydi. Bu döngü ikinci gün de devam etti, ta ki hem o hem de Kemble bayılmanın eşiğine gelene ve Elliot ciddi şekilde zayıflayana kadar.

İşte böyle bir olayın ardından Evangeline şafak vaktine yakın bir saatte uyandığında kendini Elliot'ın kollarına sıkıca sarılmış olarak buldu. Üç gün boyunca aralıklı olarak uyuduktan sonra, Evangeline uyuyakalmış olması gerektiğini fark etti. Bir sıçrayışla tamamen uyandı. Elliot ona doğru yuvarlanmayı başarmıştı ve şimdi bir tarafına yatıyordu. Bir elini Elliot'ın iri omzuna koyarak onu tekrar yatağa bastırmaya çalıştı ama Elliot'ın gözleri anında açıldı.

Bir, iki kez göz kırptı, sonra dumanlı bakışlarını nefes kesici bir yoğunlukla ona odakladı. "Evie...?" diye fısıldadı. İçindeki çaresizlik

sesi neredeyse elle tutulur gibiydi. Gözleri garip bir aciliyetle onun yüzünü aradı. "Gittiğini düşünmüştüm -yani hayal etmiştim-."

"Gitti mi?" diye belirsiz bir şekilde cevap verdi.

"Gittiğini," diye mırıldandı belli belirsiz, yüzüne dokunmak için kararsız bir elini kaldırdı. "Evet, gitmiştin... ben açıklayamadan..."

"Sus, Elliot," dedi usulca, parmak uçlarını hafifçe dudaklarına dokundurduktan sonra elini tekrar örtünün üzerine koydu. "Kıpırdamadan yatmalısın. Bir süredir ateşin var ama ben buradayım."

Elliot kafası karışmış gibi elini tekrar kaldırdı ve arkasını dört gündür uzamış sakallarına sürdü. Yastığın üzerinden spekülâtif bir şekilde ona baktı. "Evet, oldukça uzun bir süre," diye mırıldandı. Sonra ağzı zayıf, çapkın bir sırıtışa dönüştü ama sözleri şüpheyile doluydu. "Umarım endişelenmişsindir?"

Evangeline onun bitkin yüzüne bakmak için bir dirseğinin üzerine yuvarlandı. Elliot her zaman esmerdi, sakalı ağırdı ama şimdi her haliyle bir liman haydutu görüntüsü veriyordu. Sol kaşının dış kenarını mor bir çürük kaplamıştı, yüzünü ise sert siyah kirli sakallar kaplamıştı. Her zamankinden daha belirgin olan elmacık kemiklerinin altı derin çukurlarla kesilmişti. Ve şimdi tamamen uyandığına göre, Elliot'ın gözleri daha koyu, çökük ve gölgelerle çevrili görünüyordu. Yüz ifadesi düşüncelerini ele veriyordu.

"Umm-o kadar kötü mü?" Sırtımayı sürdürmek için mücadele ederken tek kaşı kalktı.

Hâlâ onun yanında duran Evie başını salladı. "Belki biraz cılız. Ve evet, beni endişelendirdin."

Elliot şaşırtıcı bir güçle uzandı, kolunu kızın beline doladı ve acı onu ele geçirmeden önce kendini yarım santim daha yaklaştırdı. Yüzünü buruşturarak ona baktı. "Çok mu endişelisin?" diye sordu usulca.

"Doğrusunu söylemek gerekirse dehşete düştüm," diye cevap verdi suratsızca.

"Ne kadar oldu?" diye sordu çekingen bir tavırla. "Vauxhall'dan bu yana ne kadar zaman geçti?"

Evie bakışlarını onunkilerden ayırdı ve yatak örtülerini yavaş yavaş itti. "Bu dördüncü gün," diye cevap verdi.

"Ve sen her an burada kaldın, değil mi?" Çenesine hafifçe dokunmak ve yüzünü kendi yüzüne çevirmek için uzandı. "Bana bak,

Evie. Biliyorum, sanki bu günler ve geceler boyunca yaşadığım her ne ise, başından beri senin farkındaydım. Evet, varlığını hissettim. Ve sonra bir rüya gördüm, *ne gördüğümü* tam olarak söyleyemem. Beni bırakma Evie, bırakmayacağına söz verir misin?" Sertçe yutkundu ve boğazının belli belirsiz kıpırdanışını izlerken Evangeline büyük bir rahatlama ve minnettarlık duygusuyla dolup taşıtı.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye cevap verdi sarsılmaz bir kesinlikle.

Elliot sessizce başını salladı, yastığa yaslandı ve kolunu alnında gezdirdi. Uzun bir süre hareketsiz kaldı ve kadın onun uyuduğunu sandı. "Biliyor musun, Evie?" diye sordu sonunda, sorusu küçük bir rahatsızlık homurtusuyla noktalandı. "Sana Howell'dan bahsettiler mi? Şimdi hatırlıyorum... O herif Cranham'ı vurmak istemişti. Ve sanırım beni de vurdu, ama nedenini biliyorsam lanet olsun."

Evangeline usulca yatağa doğru ilerledi ve onun yanına sokuldu. "Buraya geldi," diye cevap verdi Evangeline usulca. "Leydi Howell. Kocasını öldürdü, Elliot Binbaşı Winthrop'un onu öldürmek zorunda kaldığını hatırlıyor musun?"

Elliot'ın yumuşak sesi yavaş ve kararsızdı. "Ne hatırladığımı bilmiyorum. Eğer öldüyse, buna pek üzülmedim... ama Leydi Howell buraya neden geldi, Evie?" diye sordu, sesi aniden korumacıydı. "Seni herhangi bir şekilde rahatsız etti mi?"

Elliot kolunu kaldırdı ve başını sallarken ona bakmak için döndü. "Hayır, sıkıntı değil. Üzücü, evet. Öyleydi ama keder ve suçluluk duygusuyla hareket ediyordu. Sadece itiraf etmeye gelmişti. Howell olduğunu söylemek için-"

Evangeline cümlesinin sonunu getirmekte zorlandı, çünkü Elliot'la nişanlısının ölümünü hiçbir zaman açıkça konuşmamışlardı. "Howell'dı, Elliot. Yeğeni Cicely Forsythe'ı hamile bırakan Howell'dı," diyebilirdi sonunda. "Gerçeği bilmeye hakkın var ama bunu benden duymamalısın. Aslında, bu tartışmayı yapmak için çok zayıfsınız."

Aniden irkilen Elliot dişlerinin arasından hava emdi ve gözlerini sıkarak kapattı. Tekrar konuşmadan önce bir an geçti. "Evet," dedi acı bir sesle, "öyle olabilir, ama bacağымda kanlı bir delik var, Evie, bu yüzden nedenini bilmek istiyorum. Devam et."

"Eh, hepsi bu kadar," diye usulca sözlerini tamamladı. "Anladığım kadarıyla onlarınki uzun süredir devam eden bir ilişkiydi. Sen -ve Cranham da, bu konuda- sadece

kullanıldı."

Elliot uzun bir süre sessiz kaldı, sonunda Evangeline yatakta doğrulup ona baktı. Adamın gözleri kapalıydı, yüzünde katıksız bir keder ifadesi vardı. O zaman onu bu kadar çok mu sevmiştı? İnsanın kendisine ihanet edenin adını bilmesi, hele hele hainliğini bilmesi durumu daha da kötüleştirir miydi? Elbette kötüleştiriyordu, bunu kabul etti.

Elliot'ın sorunlu bir geçmişı vardı; Elliot bunu biliyordu ve onunla evlendiğinde bu geçmişten yara almıştı. Bilmediğı ve düşünmeye zahmet etmediğı şey ise geçmişinin onu ne kadar yaraladığıydı. Evangeline hayal ettiğinden çok daha fazlasını fark etmeye başlamıştı. Pek çok konuda yanılmıştı ve belki de bu süreçte farkında olmadan ona da haksızlık etmişti.

Evangeline'in içindeki sanatçı hayatın asla siyah ve beyaz olmadığını çok iyi anlamasına rağmen, Elliot Armstrong'a aşık olan kadın hayatında grinin tonlarına tahammül etmek istemiyordu. Belki de birdenbire bunun çok fazla şey istemek olduğunu fark etti. Elliot mükemmel değildi ve asla da olamayacaktı. O sadece bir adamdı. Güçlü, iyi, özünde dürüst ama içinde şeytanlar ve güvensizliklerle dolu, sonunda üstesinden gelmeye çalıştığı bir adam.

Usulca öne eğilerek dudaklarını Elliot'ın alnına değdirdi. "Kötü kullanıldın Elliot," diye fısıldadı alnına doğru, "ve biliyorum ki canın yanıyor, keşke başka türlü olsaydı."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Evet, bazen canım yanıyor Evangeline," diye itiraf etti sonunda, sesi yumuşaktı. "Daha da kötüsü, ben de seni incittim. Ve şu anda, yapabileceğim hiçbir şeyin bizi geçmişten kurtaramayacağından ve özgür kılamayacağından korkuyorum."

"Belki de ondan saklanmamız değil, sadece ötesine geçmemiz gerekiyordur, Elliot?"

Gözleri titreyerek açıldı ve dumanlı derinliklerinde Evangeline birdenbire her şeyi gördü; hüznü, şüpheyi, aşkı ve sonsuz gibi görünen yorgunluğu. "Sence bunu başarabilir miyiz?" diye sordu tereddütle.

Evangeline sonsuz bir dikkatle yatağa doğru kaydı ve başını onun yastığıyla paylaştı. "Seni seviyorum, Elliot," diye cevap verdi, bir kolunu onun göğsüne doladı ve dudaklarını çenesine yaklaştırdı. "Seni her zaman sevdim. Birlikte belki her şeyin üstesinden gelebiliriz. Deneyebiliriz."

"Beni seviyor *musun*, Evie?" diye sordu ciddiyetle, gözleri yukarıdaki tavana odaklanmıştı. "İtiraf etmeliyim ki, ne kadar umutsuzca duymaya ihtiyacım olsa da dudaklarından böyle kelimeler dökmeye devam edemem. Ve onları yürekten söylediğin tek seferde, başka bir adama mem dedin. Bana değil."

"Hayır, bence bu konuda yanılıyorsun," diye usulca karşı çıktı.

Elliot acı dolu uzun bir iç çekti. "Bana doğruyu söyle tatlım, çünkü sanırım sen daha bir eş bile olamadan ben seni neredeyse dul bırakıyordum. İtiraf edeyim, bu gerçek beni oldukça sinirlendirdi ve artık aramızda hiçbir şeyin kalmasını istemiyorum."

"Ne diyorsun sen?"

"Hayat kısa olabilir," diye nazıkçe cevap verdi, "ve seninle tanıştığım da, benimkinin nereye gittiğini bilmek için yeni bir arzu keşfettim. Bacağımdaki bu zonklayıcı ağrı bana bunu hatırlatıyor. Senden istediğim, erdemli olmadığını kabul ettiğim geçmişimi bir kenara bırakabilir misin? Ve seni bu evliliğe çok çabuk ittiğim için beni affedebilir misin?"

"Evet," diye yanıtladı basitçe. "Ve evet. Ama çok çabuk evlenip evlenmediğimize gelince-" Evangeline boştaki elini karnında gezdirmek için durakladı. "Bunu zaman gösterecek."

Elliot dönüp ona baktı, yüzünde birdenbire hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Evie, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ciddi misin? Hepsini mi?"

Evangeline ona esrarengiz, kadınsı bir gülümseme attı ve bir kaşını kaldırdı. "Elbette, *evet* ve *evet* kısmını kastediyorum. Son kısmı yakında öğreneceğiz." Elliot'ın yüzünün zayıf köşelerinde önce şaşkınlık, sonra da sevinç ifadelerinin belirmesini büyülenmiş gibi izledi.

Küçük bir çabayla ağırlığını ona doğru kaydırdı, sonra büyük bir elini yavaşça aşağı indirerek karnının düz düzleminde dinlendirdi. Belirgin bir memnuniyetle gülümseyen Elliot, ağır göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. "Evet, şimdi değilse bile yakında," diye fısıldadı. "Yakında, aşkım. Söz veriyorum."

Bir süre birbirlerine sarılmış halde öylece kaldılar. Elliot uyukluyor gibiydi, nefes alıp veriyordu, eli hâlâ kızın karnının üzerinde dinleniyordu. Ancak sonunda parmakları kalkıp kızın şakağındaki saçların arasından geçti. "Evie?" diye fısıldadı.

"Umm?"

"Hadi Chatham'a geri dönelim. Bu yataktan kalkar kalkmaz gidelim."

"Evet, elbette," diye cevap verdi kararsızca. "Ama neden?"

"Eğer gerçekten hamileyseniz, Winnie'ye ve bol bol kır havasına ihtiyacınız olacak. Ve kendi adıma, şu anda orada olma ihtiyacı hissediyorum. Burası iyileştirici bir yer, Evie. Bunu biliyorsun, değil mi? *Ben* iyileşeceğim, biz iyileşeceğiz." Dönüp ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ve şansım yaver giderse, senin o güzel, kıvrak vücudunun yuvarlaklaşmasını ve şişmanlamasını izleyebileceğim."

"Oh?" dedi küstahça. "Şişman, değil mi?"

"Evet," dedi küstahça. "Ve muhtemelen sana resim de yaptıracam. İyi bir İskoç koca gibi tepende dikilip seni çalıştıracam. Elbette başka bir portre isteyeceğim. Bu kadar acımasız görünmeyen bir tane. Ve tabii ki egzersize ihtiyacın olacak, bu yüzden benimle yürümeni isteyeceğim Evie, ormanda, nehir kenarında... belki yüzmeye bile gideriz, ha?" Ona hınzırca, müstehcen bir göz kırptı, sonra gözlerini kapadı.

"Oh, Lud!" diye nefes aldı. "Bundan haberin var mıydı?" Ama Elliot uyuyor numarası yaparak cevap vermedi.

Sonsöz

Kızın, eşin ya da arkadaşın bu küçük kaygıları üzerine, neredeyse kutsal olan

eve bağlı.

-Hannah More

Chatham Lodge'da sonbahar, her koşulda mevsimlerin en güzelidir. Bu yıl gerçekten de muhteşemdi. Yaz sonu çiçeklerinin kokusu havada süzülüyor, aşağıdaki bahçelerde oynayan çocukların coşkulu seslerini de beraberinde taşıyordu. Evangeline terastaki koltuğuna yaslandı ve Zoë'nin kroket topunu Theo'nun ayak bileğine sertçe vuruşunu ve diğer oyuncuların görmezden geldiği teatral bir ulumaya yol açışını kayıtsızca izledi.

Maç öğleden sonra boyunca aralıklarla devam etmiş, sadece tartışmalar, kazalar ve Bayan Crane'in gül bahçesinde hazırladığı açık havada yenen cömert öğle yemeği nedeniyle kesintiye uğramıştı. Evangeline büyüyen midesini okşadı ve soğuk jambon tepsisinin henüz alınıp alınmadığını merak etti.

"Aman Tanrım," dedi arkasından cılız bir ses. "Oldukça şımarık bir grup, değil mi? Bunun için çok erken leydim! Öğleden sonra böylesine neşeli bir eğlence için çok erken."

"Aldan!" Evangeline sandalyesinden sıçrayarak Lord Linden'i bir yanağından coşkuyla öptü. Arkasında, Elliot'ın mesafeyi daha yavaş kapattığını gördü. Sol elinde altın topuzlu bir baston tutuyordu ama artık bastona çok az ağırlık veriyordu.

"Sağduyulu ol, sevgilim!" diye fısıldadı şık giyimli Vikont, kadının kucağından çekilirken. "İhtiyarın seni yatağa attığımdan henüz haberi olduğunu sanmıyorum."

"Git başkasının karısıyla yat, seni şehvet düşkününü köpek," diye mırıldandı Elliot, homurdanarak sandalyesine çöktü Bastonunu çimlere fırlattı

sahte bir hoşnutsuzluk. "Senin ve Winthrop'un karıma aval aval bakmanızdan bıktım. Ayrıca, Tanrı aşkına, karım hamile. Kendine hakim olamıyor musun?"

Evangeline kocasına sırtarak, "Henüz hiçbir şeyle *büyük* değilim," diye karşılık verdi. "Linden, eğer bir ev kadar büyürsem bu onun işine yarar, değil mi? Binbaşı Winthrop demişken, o neden sizinle gelmedi? Plan bu değil miydi?"

Linden, "Matt üzüntülerini ilettiler canım, çünkü ailesinin yanına çağrıldı," diye cevap verdi ama Evangeline Vikont ile kocası arasında geçen anlamlı bakışmayı kaçırmadı.

"Cornwall'a mı?" Elliot'ın kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalktı. "Aile sorunları mı?"

"Hmm," diye mırıldandı Linden yeni keşfettiği ilgiyle kroket maçını izlerken dalgınca. "Bunun gibi bir şey, sanırım. Ama ben Mart'ın sorunlarını tartışmaya gelmedim. Daha ziyade seninkileri konuşmaya geldim, ihtiyar."

Elliot neşeyle, "Öyleyse kısa bir ziyaret olacak, ıhlamur, çünkü hiç yok," diye cevap verdi. "Yaralı bir adam iyileşmek için taşradaki evine çekilemez mi? Ne de olsa annemin İskoçya'dan gelip huzurumu kaçırmasına daha bir hafta var."

Evangeline nazikçe, "Bu *barışmak* demek, sevgilim," diye düzeltti. "Hatırlarsanız, ikiniz de varisiniz adına farklı kişiliklerinizi bir kenara bırakmayı kabul etmişsiniz."

Linden gülümsedi, her zaman yanından ayırmadığı enfiye kutusunu çıkardı ve usta bir parmakla hafifçe vurarak açtı. "Ailevi kaygılar bir yana, öğrendiklerimi duyduğunuzda ikiniz de evlilik yatağınızda daha huzurlu uyuyacaksınız. Beni tebrik edin, çünkü Evangeline'in gizemli Bayan Pritchett'inin kimliğini keşfettim!"

"*Hayır* mı?" diye araya giren Evangeline'in yüzü kızardı. Varsayımlarını Elliot'a itiraf etmek yeterince zor olmuştu ama yakut bileziğin ortaya çıkması bir açıklama gerektirmişti. Ancak Elliot'ın kızıl saçlı hizmetçinin ziyaretiyle ilgili hikâyeyi ıhlamur'la paylaştığını bilmek daha da kötüydü.

Linden onun rahatsızlığını umursamadan devam etti. "Onun kim olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye bağırdı, sonra da yanıt beklemeye zahmet etmedi. "O Mary Tanner, Antoinette'in kız kardeşi! Böyle bir şeye inanabilir misiniz? Geceyle gündüz kadar farklı!"

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Elliot, yüzü tam bir şaşkınlık ifadesiyle sabitlenmişti. "Peki onu nasıl buldun?"

Linden tereddüt etti, sonra tembelce omuz silkti. "Aslında bu fikir Winthrop'tan çıktı. Biz sadece Kemble'a sorduk. MacLeod yaşlı çocuğa kızın adını ve eşkalini verdi, Kem de bize işverenin adını kolayca söyleyebildi. Birkaç bilgiyi bir araya getirdikten sonra annenin peşine düşmek kolay oldu."

"Ne kadar büyüleyici!" diye araya girdi Elliot kuru bir sesle.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Linden, dudağı hafif bir küçümsemeyle kıvrılmıştı. "Şu anda Cheap-side'da köhne bir birahane işletiyor. Buraya uğradık ve mücevher hırsızlığının korkunç sonuçları hakkında birkaç sivri söz söyledik, Bow Street'e yalan söylemenin aptallığından bahsetmeye gerek bile yok."

"Ve?"

"Ve işte! Yaşlı akbaba bir bahar bülbülü gibi öttü, bileziği asla çalmak istemediğine yemin etti; sadece varlığını unutmuştu. Sonra, *Tanrı'ya şükürler* olsun ki -hatırladığım kadarıyla *bu* onun sözleriydi- en büyük kızı bileziği annesinin portmantosunda yanlışlıkla gömülü olarak buldu. Büyük hatanın farkına varan Bayan Pritchett onu lord hazretlerine bizzat teslim etti."

"Olası bir hikâye," diye homurdandı Elliot.

"Oh, ama düzeliyor! Matt ve ben, Albemarle Sokağı'ndaki Lord ve Leydi Collup'un sadık hizmetçisi Bayan Pritchett, kızlık soyadı Tanner, kısa bir süre önce sadık uşak Elam Pritchett ile evlendi ve hepsi de Mayfair'deki bir şehir evinde böcekler gibi rahat yaşıyorlar."

"Bu hikâyenin bir anlamı var mı?" diye sordu Elliot kuru bir sesle. "Londra coğrafyası hakkındaki şaşırtıcı bilginizi ve ev hizmetlerinin büyük bölümüyle olan konuşma tanışıklığınızı göstermekten başka?"

Linden beyaz dişlerini göstererek, "Evet!" diye cevap verdi. "Leydi Collup, biliyor musun, Leydi Howell'ın ilk kuzeni ve kankası. Yıllar boyunca atlarını, yemek tariflerini ve hatta zaman zaman hizmetkârlarını değiş tokuş etmişlerdir."

Evangeline sesli bir şekilde nefesini tuttu. "Leydi Howell bana söyledi! Lord Howell'ın kovduğu kız Mary'ymiş..." Sözlerinin garip bir şekilde sonlanmasına izin verdi, ancak Linden onun düşüncesini yakaladı.

"Aynen öyle, Evangeline! Yıllar önce Leydi Howell Mary ile konuşmaya geldiğinde hem Antoinette hem de annesi oradaydı. Bir ara

Antoinette, muhtemelen Cranham'ın geçmişteki unvanıyla ilgili öfkeli konuşmalarını dinledikten sonra sonunda parçaları ya da en azından isimleri bir araya getirmiş olmalı. Ve Cranham'ın Antoinette'i gerçekten karşılayamayacağı ve Elliot'ın artık ona sahip olamayacağı ortaya çıktığında, belli ki eski bir kalemi nakde çevirmeye karar verdi. Artık biliyoruz ki, bu onun açısından cenin gibi bir karardı."

"Peki ya şu Mary Pritchett denen kadın?" diye sordu Elliot.

Linden, Evangeline'e değerlendirci bir bakış attıktan sonra tereddütle konuştu. "Bayan Pritchett'in ailesinden oldukça utandığını söyleyebilirim. Kız kardeşinin ölmeden birkaç hafta önce Albemarle Sokağı'na geldiğini ve Lord Howell hakkında sivri sorular sorduğunu itiraf etti. Daha sonra Mary'nin Strath'a gelmekle doğru olanı yapmak istediğine inanıyorum, ama anlaşılan Elliot'un evlendiğinden haberi yoktu. Onun için işleri daha da kötüleştirdiğinden çok korkuyordu."

"Bana başka bir şey söyleyecek misin, İhlamur?" Elliot bacağını uzatıp dalgınca yaralı kalçasına masaj yaparken sordu. Evangeline uzanıp ona yardım etme isteğine karşı koydu.

Linden kendini beğenmiş bir tavırla, "Ama tabii ki," dedi. "Ben gerçek bir bilgi pınarıyım."

"Cranham'ı işbirliği yapmaya nasıl ikna ettiniz?" Linden alışılmadık bir şekilde başını geriye attı ve yüksek sesle güldü.

"Kendi türünün çoğu gibi, Cranham'ın da kendini koruma içgüdüğü oldukça yüksekti.

gelişti. Onu sahada öldürmek için fazlasıyla fırsatınız olduğunu ve ara sokaklarda sinsice dolaşmaya ne ihtiyacınız ne de eğiliminiz olduğunu söylediğimde, başka birinin onun ölmesini istemesinin uzaktan da olsa mümkün olduğunu fark etti."

"Gerçekten mi?" diye sordu Elliot, şüpheli bir sesle.

Linden zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Şey, bu... ve ona lanet bir servetle rüşvet verdim. Bu arada yaşlı adam, eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bana paramı geri ödeyebilirsin! O düello tabancalarını almayı çok isterim, çünkü artık onlara ihtiyacın olmayacak... ve belki de önümüzdeki birkaç yıl boyunca av kutunun iki aylık kullanımını?"

Elliot inanamayarak homurdandı ama Evangeline onu duymazdan geldi. "Peki Lord Howell olduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordu nefes nefese. "Kimse ondan şüphelenmiyordu!"

Elliot alaycı bir tavırla, "Oh, öyle bir şey yapmadı," diye cevap verdi. "Linden sadece kuşu çalılıktan kovmaya yetecek kadar dedikodu çıkardı. Kimin uçup gidebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu."

Evangeline zorlukla yutkundu. "Ah, anlıyorum," diye mırıldandı zayıfça.

"Ben de öyle," diye düşündü Lord Linden, dikkati şimdi başka bir yere odaklanmıştı. Sorgulama bardağını kasıtlı olarak geri çekti ve içinden aşağıdaki terasa baktı. "Söyle bana Elliot, bu olağanüstü tokmak tekniğine sahip *güzel kadın* da kim? Yemin ederim, onun gibisini hiç görmedim, ah, salıncağını."

"Ah, evet," diye cevap verdi Elliot, alçak çitin üzerinden derme çatma kroket sahasına bilerek bakarak. "Şu etkileyici *salıncağı* olan kadın neşeli dul Bayan Weyden olmalı."

"Gerçekten mi?" diye yorumladı Lord Linden boğuk bir sesle. "Anladığım kadarıyla dul otlarını bırakmış?"

"Evet," diye yanıtladı Evangeline alaycı bir tavırla, "yaklaşık bir düzine yıl önce." Üçü birlikte, hain bir köpeklik yapmak için hedef seçtiği belli olan Fritz'i bir kaleden kovalamakla meşgul olan Winnie'ye baktılar. Bugün yüzü pembenin büyüleyici bir tonuyla parlıyordu, altın sarısı lüleleri başının üzerine yığılmıştı ve üzerinde her zamanki gibi biraz fazla düşük kesimli, serülan rengi ipek bir yürüyüş elbisesi vardı. Lord Linden uzun bir nefes verdi ve kadehini oldukça kuvvetli bir şekilde parlatmaya başladı.

"O benim sevgili arkadaşım ve yoldaşım, Linden," diye azarladı Evangeline. "Ve sanırım senden biraz daha yaşlı."

"Endişelenmeyin," diye yanıtladı Linden dostça. "Yaşlı kadınları çekici bulurum. Sör Hugh onun bariz zevkini kaba bir teklifle aşağılamadan önce onunla tanışmalıyım."

Elliot başını iki yana eğdi ve Linden'i inceledi. "Bana kalırsa büyüleyici bir hanımefendi, eski dostum. Karşınıza çıkabilecek her türlü meydan okumaya daha hazır bir adam ve şunu da eklemeliyim ki eski bir hayranından yeni ayrıldı." Bakışlarını Evangeline'e çevirdi.

Evangeline keskin bir kahkahayı bastıramadı. "Gerçekten, Elliot! Hiçbirimizin senin bilmediğin bir sırrı yok mu?"

"Sizin, hanımefendi, hiçbir şeye izniniz yok," dedi ciddiyetle. "Ve onunkilere gelince, onları bilmek umurumda değil."

Ama Lord Linden bu son sözü duymamıştı, çünkü oturduğu yerden kalkmış ve taş merdivenlerden amaçsızca bir sonraki terasa doğru sürükleniyordu; orada hiç şüphesiz baş tokmak taşıyıcısı, köpek kovalayıcı ya da başka bir şekilde kendini kabul ettirebileceği herhangi bir pozisyon olarak hizmetlerini sunacaktı.

Evangeline usulca sandalyesinden kalktı. "Gel Elliot, kolunu ver bana," diye davet etti. "Tahminimde yanılmıyorsam, atletlerimiz bir süre nişanlı kalacak ve içimden senin o kalçanı okşamak geliyor."

Elliot hınzırca sırıttı, bastonunu aldı ve kol kola merdivenlerden çıkıp teraslar boyunca uzanan patika boyunca yürüdüler, Elliot'ın zengin kahkahası arkalarından yankılandı ve Chatham Lodge'un bahçelerini aydınlattı.

New York Times Çok Satan Yazarı

**Julie
Garwood**

RANSOM

Klasik hikâyesi *Sır*'ın gümüşle kaplı Yaylalarına geri dönen Garwood, iki unutulmaz kahramanın -Ramsey Sinclair ve Brodick Buchanan- dönüşünü selamlıyor ve ölümcül sırlar ve ortaçağ ihtişamıyla dolu dolambaçlı bir labirenti takip ediyor.

Şimdi Pocket Books'tan ciltli olarak temin edilebilir

"Julie Garwood okurları, güzel kadın kahramanların atılgan kahramanları cezbetmesi gibi cezbediyor."

-USA Today

CEP BOKLARI

**JUDITH
McNAUGHT**

**SU
KENARI**

Judith McNaught, dokuzuncu muhteşem *New York Times* çoksatanı *Gece Fısıltıları*'nda "ateşli tutku, gergin gerilim ve unutulmaz karakterlerin" (*Buluşma*) kışkırtıcı bir karışımını yarattı. McNaught şimdi de, geçmişte kalmış tutkulu bir çağa ve hayatı için yürek hoplatan bir koşuya kapılmış çağdaş bir aktrisin bu büyüleyici hikâyesinde aşk ve tehlikenin, gerçeklik ve hayallerin sınırlarını bulanıklaştırıyor.

Sarsıcı dönemeçler ve güçlü duygularla dolu WATER'S EDGE, en sevilen hikâye anlatıcılarımızdan Judith McNaught'tan bir hayal gücü zaferi.

Çok yakında Pocket
Books'tan ciltli olarak
çıkacak

CEP
KİTAPLARI

CEP KİTAPLARI
GURURLA SUNAR

Aşağılanmış Bir Kadın

Liz Carlyle

Sonnet Books'tan çok
yakında

Aşağıda bir önizleme yer almaktadır
Aşağılanmış Bir Kadın...

Sevginin nefrete dönüşmesi gibi bir öfke yoktur

göklerde. Mayıs 1816

Yüzbaşı Cole Amherst ağır pardösüsünün yakalarını sıvayıp Red Lion Sokağı'ndaki mütevazı bekâr evinden dışarı adımını attığında Londra'nın bahar havası en mevsimsel halini yaşıyordu, yani hem yağışlı hem de soğuktu. Daha kötülerini de yaşamış olmanın bilinciyle Amherst işlek caddeyi bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra arabalar ve at arabaları hızla geçerken gürleyen tekerleklerle ve fişkırان sulara katılmak için cesurca aşağı indi. Hava sokak kokularıyla doluydu: nemli is, sıcak at gübresi ve çok fazla insanın yaygın kokusu.

Birkaç adım sonra patika daraldı ve uzun paltolu bir adam Cole'u iterek geçti, başı yağmura eğikti, şapkası sıırıslılandı. Cole ustalıkla pis suların çağıldadığı hendeğin üzerinden geçti ve az kalsın yanından geçen bir faytonun spreyine yakalanıyordu. Kısa bir süre için aracı çağırmayı düşündü, ama adamlar inatla vazgeçti. Onun yerine şapkasını çıkardı.

sonra sol uyluğunun yeni örölmüş kemiğindeki acı alevini görmezden gelerek taş döşeli patika boyunca batıya doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Mayfair'e doğru uzun bir yürüyüşün kendisine iyilikten başka bir şey getirmeyeceğine karar verdi. Yağmur dinmemiştı ama Mount Street'e iki milden daha az bir mesafe vardı, ve sadece birkaç metre ötesinde yüksek tuğla şehir evi uzanıyordu.

Bu kadar resmi bir şekilde çağrılmıştı. Amherst'e öyle geliyordu ki, son yirmi küsur yıl boyunca bu tür yüzlerce olayda -tercihi ya da programı dikkate alınmaksızın- bu şekilde çağrılmıştı. Ama bir şey değişmişti. Artık sadece ailevi bir görevi olduğu için geliyordu ve artık içten içe korkmuyordu.

"İyi akşamlar Kaptan," dedi onu kapıda karşılayan genç uşak. "Ne insan ne de hayvan için uygun bir gece, değil mi efendim?"

"İyi akşamlar, Findley." Cole utanmazca sırttı, genç adama ıslak şapkasını fırlattı ve ardından paltosundan sıyrıldı. "Canavarlardan bahsetmişken, amcama lütfen onun zevkini beklediğimi söyleyin."

Lord James Rowland'ın ofisindeki masa her zamanki gibi genişti, parlak yüzeyi geniş göbeğinden uzanıyor ve sanki sonsuzluğa doğru yuvarlanıyordu. Bu etki, insan çocukken ve hayattaki pek çok şeye farklı bir açıdan bakmak zorunda kaldığında özellikle rahatsız ediciydi.

Cole bunu çok iyi hatırlıyordu, çünkü gençliğinin önemli bir bölümünü o masanın karşısında amcasının ahlak dersi vermesini ya da dürüstlüğüne yönelik iğneleyici bir meydan okumayı bekleyerek geçirmişti. Ya da amcasının yapmasını istediği önemsiz bir görevin verilmesini. Cole, amcasının karısının yetim kalan yeğenine bakmakla yükümlü olmadığını ve bunu sadece karısının çaresiz yalvarışlarını bastırmak için yaptığını bildiğinden Lord James'i reddetmek çok zor olmuştu.

Ama Cole artık bir çocuk değildi ve uzun zaman önce çocuksu şeylerini, umutlarının ve hayallerinin çoğuyla birlikte bir kenara bırakmıştı. Hayatının ilk on yılını Cambridgeshire'daki sakın bir papaz evinde geçirmiş olan o zeki çocuk artık yoktu. Teyzesi ve amcasının yetiştirilmesine yardım ettiği toy genç bile çoktan ölmüştü. Ve şimdi Cole, o gencin sonunda nasıl bir beyefendi ve bilgin olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Hepsi uzak anılardan ibaretti ve öncelikle kendi seçimiydi. Cole, tutunmaya değer çok az anı olduğunu fark etmişti.

Şimdi, dört buçuk yaşındayken Cole sadece bir askerdi. Bunun basitliğini seviyordu, hayattaki yolunu açıkça görebilmek hoşuna gidiyordu. Ne öğretmenler, ne rektörler, ne de memnun edilmesi gereken amcalar vardı. Artık sadece üstündeki subaylara hizmet ediyor ve kaderin kendisine emanet ettiği alttaki birkaç adamla ilgileniyordu. Askeri eğitimin zorluklarının ona öğretemediği birkaç zor dersi, savaşın acımasızlığı telkin etmişti. Cole naifliğinin cehennem ateşinde sertleştiğini ve çok daha güçlü bir şey olarak ortaya çıktığını hissediyordu. Pragmatizm, belki de?

Ama savaş sona ermişti. Artık tamamen iyileşmek için İngiltere'ye dönmüş olan Cole, amcasının diktatörce mesajlarını sadece işine geldiğinde açıyor, vakti olduğunda Mount Street'e gidiyor ve işine geldiğinde yaşlı adamı yatıştırıyordu. Aslında amcası yaşlı bir adam değildi, sadece öyle davranmayı tercih ediyordu. Şimdi kaç yaşındaydı? Belki de beş elli? Emin olmak zordu, çünkü James Rowland iyi yaşlanmış odun gibi uzun zaman önce terbiye edilmişti - ama rüzgâr ve havadan ziyade varsayılan görev, üstün kibir ve ahlaki üstünlük tarafından.

Lord James Rowland aniden, sanki yaşının hakaretini üzerinden atmaya kararlıymış gibi masasından fırladı ve adım atmaya başladı. Masasından bir kâğıt alıp Cole'un eline tutuşturacak kadar kısa bir süre durdu. "Kahretsin, Cole! Şuna bir bak lütfen! Bu ne cüret? Sana soruyorum, bu ne *cüret*?"

"Kim, lordum?" diye mırıldandı Cole, ilanı hızla tarayarak. Gözleri birkaç kelimeye takıldı. *Köklü bir aile. Mayfair... yüksek eğitilmiş bir öğretmen aranıyor... dokuz ve yedi yaşlarında iki genç beyefendi... felsefe, Yunanca, matematik...*

Lord James arkasından yaklaştı ve Cole'un omzunun üzerinden parmağıyla işaret etti. "Benim İskoç orospu baldızım, işte o!" Kâğıda vurarak neredeyse Cole'un elinden yırtacaktı. "O *katil* kadın benim otoritemi yıkmayı düşünüyor. İskoçya'ya yaptığı uçuştan döndü. -O ve buradaki *küstah cicisbeo*, şimdi de o evdeki tüm iyi İngiliz hizmetkârları kovma *cüretini* gösterdi." Parmağını kasabanın kuzey ucuna doğru uzattı.

"Amca, *katilin* adil bir tanımlama olduğunu düşünmüyorum-"

James onun sözünü **k e s t i**, avucunu masaya vurdu ve bir tüy kalemi fark edilmeden yere fırlattı. "İyi ailesini bir kenara bıraktı

Hizmetkârlarını eski bir palto gibi giydirdi, hiçbir şey vermeden gönderdi, sonra da iki araba dolusu kendi hizmetkârını getirdi! Koyun gibi ta dağlardan getirmiş onları! Ve sanki buranın sahibiymiş gibi onları Brook Sokağı'na yerleştirdi! Ve şimdi-şuraya bakın!"

Cole hafif bir merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

James tekrar kâğıdı karıştırdı. "Bir öğretmen tutmak ve genç lordun düzgün bir şekilde eğitildiğini görme hakkımı reddetmek istiyor. Söz veriyorum Cole, buna izin vermeyeceğim! Bu ailenin reisi uygun bir şekilde eğitilmeli. Ve bu benim tavsiyem ve onayım olmadan yapılamaz, çünkü ben bu iki çocuğun da vasisi ve koruyucusuyum."

Cole amcasının sözleri karşısında bir safra dalgasını geri yuttu. Demek James'in koğuşları için istediği *düzgün bir eğitimdi*. Belki de genç lordların Cole'un kendisi gibi alçakgönüllü meslektaşlar olarak yerleştiğini görmek istiyordu? James'in aile görevini yerine getirmek için tercih ettiği yöntem hâlâ bu muydu? Korunaklı çocukları Eton'un soğuk yataklarına ve seyrek masalarına götürmek, orada bursla geçinebilecekleri ve yumruklarıyla hayatta kalabilecekleri?

Cole bu ihtimal karşısında öfkeden titredi ama bu onu ilgilendirmezdi. O bunu atlatmıştı. Onlar da öyle. "Sanırım Leydi Mercer'ı tartışıyoruz?" diye kuru bir sesle cevap verdi, amcasının tüy kalemini almak için eğilerek.

"Kesinlikle haklıyız," diye cevap verdi Lord James, sesi sertti. "İşte bu yüzden seni buraya çağırdım Cole. Yardımına ihtiyacım var."

Onun yardımı mı? Oh, hayır. Bu horoz dövüşü karmaşasında bir kuşu bile desteklemeyecekti. Rowland ailesiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Genç Mercer Markisi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Cole aileyle sadece evlilik yoluyla akrabaydı, kuzeni Edmund Rowland bu gerçeğe her zaman dikkat çekmişti, çünkü hanedanın kendinden küçükleri doğru yerde tutması çok önemliydi. *İyi, güzel!* O zaman neden Leydi Mercer'ın entrikalarını anlatmak zorunda kalmıştı?

Kocasının şüpheli ölümünün Yüzbaşı Cole Amherst'le hiçbir ilgisi yoktu. Lord Mercer'ın genç ve güzel dul eşi Lucrezia Borgia olabilirdi. Kesinlikle pek çok insan ona bu kadar saygı duyuyordu. Ölen kocasını daha az sevseler de, ölen kişi hayattayken ne kadar kötü ya da hilekâr olursa olsun, öldüğünde her zaman saygı görürdü. Evet, Leydi Mercer'ın hayatı muhtemelen tam bir cehennemdi ama Cole'un bundan başka bir şey bilmesine gerek yoktu.

Cole soğukkanlılıkla, "Korkarım lordum, size yardımcı olamayacağım," dedi. "Hanımefendiyi tanımıyorum ve kimse tavsiyede bulunmaya cüret edemez-"

"Çok doğru!" diye sertçe araya girdi amcası. "Tavsiyeye ihtiyacım yok! Bu ailenin yetimlerine karşı görevimi bildiğimi söyleyebilirim, efendim. Bunu herkesten önce sizin çok iyi bilmeniz gerekir."

Görev. Yetim. Ne kadar çirkin, kasvetli kelimelerdi ama yine de amcasının ona olan bağlılığını özetliyordu. Genç Lord Mercer ve kardeşinin şu anda Eton'daki Uzun Oda'ya kapatıldıklarını hayal edebiliyordu. Cole aceleci bir karşılık verdi. "Kusura bakmayın ama amca, bu çocuklar yetim sayılmaz. Anneleri hâlâ yaşıyor ve vesayetlerini sizinle paylaşıyor, sanırım?"

"Evet," diye tısladı Lord James. "Gerçi Mercer'ın bizi ortaklaşa atamakla kastettiği şey tüm mantığa meydan okuyor! O kadın, tüm insanlar!"

Cole içten içe gülmek zorunda kaldı. Lord Mercer'ın karısının ebeveyn otoritesini tamamen çiğnemekten daha iyisini bildiğinden şüpheleniyordu. Cole'un duyduğuna göre, hanımefendi her türlü otoriteye ya da emre karşı gelebiliyordu. Gerçekten de herkesin Strathclyde Büyücüsü olarak andığı bu kadının her şeyi yapabileceği söyleniyordu. Ölen kocasının vasiyetinde yer alan hükümler hoşuna gitmemiş olsaydı, James'in boğazına bir sürü yırtıcı avukat diker, sonra da çocukları Georgia'daki çiftliğine götürüp sonucu beklemeye koyulurdu.

Ama büyük olasılıkla kaybedecekti, çünkü kendi İskoç unvanına ve dul markiz statüsüne rağmen, İngiliz hukukunun ataerkil üstünlüğü zor ve yavaş bir ölümle öldü. Ama Cole'un duyduklarına bakılırsa, Leydi Mercer - ya da diğer adıyla Leydi Kildermore- Aziz Petrus'un kadınların daha zayıf bir bedene, uysal ve sessiz bir ruha sahip olmasıyla ilgili öğüdünü unutmuş görünüyordu.

Bu anı hatırlayınca keder Cole'u bıçakladı ve zırhını delerek ona Rachel'i hatırlattı. İki kadın ne kadar farklı olmalıydı. Leydi Mercer'ın aksine, Cole'un karısı İncil'in tüm öğretilerinin vücut bulmuş haliydi. Onunla evlenmesinin bir nedeni de bu değil miydi?

Maun koltuğunda huzursuzca kıpırdanan Cole, ölmüş karısının anılarını silkeledi ve daha zor olmalıydı demeyi çok kolay buldu. Yaptığı şey onu rahatsız etmeliydi, ama anıların çoğu o kadar derine gömülmüştü ki, öyle olup olmadığından emin değildi. Dikkatini geri dönmeye zorladı

Hâlâ kırmızı ve altın rengi halının üzerinde volta atmakta olan amcasının yanına gitti.

Lord James aniden ona *doğru* döndü, masanın bir kenarında duruyordu, ayakları inatla birbirinden ayrılmıştı. "Yarım maaşa mı devam ediyorsun?" Soru açıktı.

Cole başını hafifçe yana eğdi. "Şu anda," diye onayladı. "Peki ya sonra?"

"Bacağım tamamen iyileştiğinde, garnizon görevine döneceğim." Cole amcasına alaycı bir gülümseme attı. "Sonbahara kadar Afganistan-Bermuda ya da daha şanslı olanlar arasındaysam Hint Adaları'na gönderileceğim."

Lord James bir süre daha volta atmaya devam etti. Sonunda tekrar konuştu. "Güzel. O halde çalışmak için biraz zamanımız var."

"Pardon?"

Ama Lord James cevap vermedi. Bunun yerine, aniden solgun ve bitkin görünerek masa sandalyesine çökmüş gibiydi. Boğazını sonor bir sesle temizledi. "Buraya bak Cole, durum şöyle. Onu kendi isteğime boyun eğdiremem." Bunu sessizce söyledi, sanki böyle bir başarısızlığı itiraf etmek onu utandırıyormuş gibi. "Elimden geleni yaptım ama Leydi Mercer beni kabul etmiyor bile. Çocuklarla ilgili olarak ona danışmakta ısrar etmezsem olmaz, o zaman da avukatları hazır bulunmalı. Böyle bir cüreti hayal edebiliyor musunuz?"

Cole ağzını bir sırıtışın kapladığını hissetti. "Şok edici, lordum," diye cevap vermeyi başardı.

James yeğeninin sempatisinden memnun olmuş gibi başını salladı ve devam etti. "Kardeşimin öldürülmesinden bu yana geçen ayları Kildermore Kalesi'nde saklanarak geçirdi; burası Firth of Clyde üzerindeki bir uçurumdan sarkan soğuk, Allah'ın unuttuğu bir yer. Onu durdurmaya gücüm yetmedi, hatta görünüşe göre hukuk sistemimizin de gücü yetmiyor. Küstahlığına lanet olsun! Kendi kocasını zehirliyor ve görünüşe göre bu yanına kâr kalıyor. Hiçbir şey kanıtlanamaz. O sadece bir zinacı değil, bir katil ve şimdi de çocukları üzerindeki otoritemi zayıflatmayı düşünüyor!" James çenesi kırılana kadar başını salladı. "Sana söylüyorum Cole, buna çok içerliyorum."

Tek kızdığın şey, diye düşündü Cole alaycı bir tavırla, huşu uyandıran aile unvanının artık senin olmaması. Ama akıllıca, dilini tuttu.

Lord James sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve ellerini göbeğinin üzerine koydu. "O evin içinde mutlaka birileri olmalı Cole," diye mırıldandı.

Cole bu konuyu kısaca düşündü. Savaş bittiğinden beri işsiz olan en az iki yüz iyi askeri şahsen tanıyordu. Birçoğu iyi bir casus olabilecek özelliklere sahipti ama Rowland ailesinin geçtiği engerek çukuruna kimseyi atmaya niyeti yoktu. "Bir dedektife ihtiyacınız var, değil mi?" diye düşündü. "Kardeşinize ne olduğunu öğrenmek için mi?"

Amcası hızla başını salladı. "Hayır, hayır. Bunun için çok geç! Ona göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Yeğenim Cole olacak. Bu genç Lord Mercer'ın iyiliği için, çünkü annesi onu yetiştirmeye uygun değil."

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu Cole usulca, ses tonu şüpheyi ima ediyordu.

James nefesinin altında şiddetle küfretti. "Neden, erkekleri şehvetten çıldırtıyor!" diye ısrar etti. "Gerçekten de, o gözü dönmüş, küstah Delacourt artık neredeyse onun çatısı altında yaşıyor! Ve sanırım bunu kanıtlamak mümkün olmasa da, kardeşimin çocuğu olmadığını açıkça görmek için o küçük çocuğa bakmak yeterli."

"Tam olarak ne istiyorsun James Amca?" diye sordu Cole usulca.

"Her hareketinin büyük bir dikkatle izlenmesini istiyorum. Her patavatsızlığının, her öfke nöbetinin ve aslında her hareketinin belgelenmesini istiyorum." James vurgulamak için yumruğunu masaya vurdu. "Ve bu çocukların, onları o evden çıkarıp Mis'e götürebileceğim zamana kadar düzgün bir şekilde eğitilmelerini istiyorum. Ya da en azından iyi bir okula kayıtlarını yaptırana kadar."

Cole bir an Leydi Mercer adına endişelendiğini hissetti, çünkü Lord James'in acımasız kararlılığı ortadaydı. Ve amcasının endişesi daha az kişisel motivasyonlu olsaydı, Cole onun değerlendirmesine katılabilirdi. Cole'un leydi hakkında bildiği kadarıyla, oğullarına ebeveynlik yapmaya uygun olmaması oldukça olasıydı. *Sosyeteye* ilgi duymayan bir adam olan Cole bile onun sevgilileri ve kocasının apaçık cinayeti hakkında fısıldanan dedikoduları duymuştu.

Gerçekten de Lord Mercer'ın ölümüyle ilgili söylenti bir dedikodudan çok daha fazlasıydı, çünkü odasında zehir bulunmuştu. Leydi Hazretlerinin Lord Delacourt David Branthwaite'e duyduğu bariz sevgi de herkesin dilindeydi. Aralarındaki ilişki Mercer'ın ölümünden çok önce başlamış ve hız kesmeden devam etmişti.

Cole kısa bir süre çocuklar için üzüldü, sonra bu düşünceyi de aynı hızla bastırdı. *Bunların hiçbirini onu ilgilendirmiyordu.* Kimse onun için üzülmemişti.

Kendisi de benzer zorluklar içinde kaldığında, içten içe ısrar etmişti.

Cole başını kaldırıp amcasına baktı ve ellerini çaresizlik ifadesi olarak iki yana açtı. "İçinde bulunduğunuz durumu anlıyorum lordum. Keşke size yardımcı olabilseydim ama bu iş bir askere göre değil."

"Beni yanlış anladın Cole. Benim istediğim bir özel öğretmen." "Özel öğretmen mi?" Cole kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

"Aman Tanrım, Cole!" James avuçlarını parlak masanın üzerine koydu ve masanın yarısına kadar eğildi. "Ne demek istediğimi ne kadar açık anlatmalıyım? Leydi Mercer'ın ilanına cevap vermeni istiyorum. Brook Sokağı'nda ona başvurmanı istiyorum. Kim daha nitelikli olabilir ki? Siz parlak bir akademisyensiniz."

Cole sandalyesinde geriye doğru çekildi. "Kesinlikle hayır."

"Cole, lütfen anla. Eğer bunu benim için yapamazsan, genç Lord Mercer'ı düşün. O *cadalozun* merhametine terk edilmiş durumda. O çocuk senin kuzenin, Tanrı aşkına."

"Sizi yanılttığım için üzgünüm lordum ama o çocukların hiçbiri benim akrabam değil."

Lord James'in nefesi sanki sırtından bıçaklanmış gibi kesildi. Koyu renk gözleri kısıldı. "Bu ailenin senin için yaptıklarından sonra Cole, bu sözlerin beni nasıl yaraladığını bilemezsin. Bu çocuklar daha bebek. En iyi okulların avantajlarına sahipken nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Eton, Cambridge, King's College, Tanrı aşkına! Akademik başarılarınız yıldızlardan aşağı değil. Dahası, iyi ailelerin genç erkeklerini eğitme konusunda büyük bir deneyime sahipsiniz."

"Ben artık bir süvari subayıyım, efendim. Öğretmenliğe dönmem söz konusu bile olamaz. Artık iyi ailelerin genç erkeklerine eşlik etmeye uygun değilim. Ve daha da önemlisi, Leydi Mercer bunu asla kabul etmez."

"Cole, bazen senden umudumu kesiyorum, oğlum! Gerçekten istiyorum! *Söylememelisin*

Leydi Mercer, siz kimsiniz! Onunla tanışalı on yıl ya da daha fazla oldu.

-Ve her halükarda, *seni* hatırlamak için kendini rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ayrıca savaş sizi biraz yaşlandırmış ve sertleştirmiş."

Az önce ettiği hakaretlerden habersiz olan James, sanki mesele çözülmüş ve artık sadece ayrıntıların halledilmesi gerekiyormuş gibi ellerini uzattı. "Kimlik bilgilerinizi, sizin ne iş yaptığınızı açıklayacak kadar

yıl orduda çalıştım," diye devam etti. "Ve elbette, referanslarınızın doğrulanabileceğinden emin olacağım-"

"Böyle bir şey söz konusu değil, lordum." Cole araya girdi. Aniden ayağa kalktı ve bunu yaparken babasının altın saatini çıkardı. "Sizden ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm, efendim. Kaptan Madlow'la saat yarımında dubamda yemek yemek için sözleştik."

James etkileyici gövdesini sandalyeden kaldırdı ve masanın etrafında bir daire çizdi. "Cole, bunu bana borçlusun. Senin için yaptığım her şeyi sana hatırlatmak bana düşmez ama şu inceliğe bak-"

Cole amcasını engellemek için elini kaldırdı. "Benim için önemli olan tek incelik, aldatıcı bir şey yapmayı teklif ediyor olmanız ve hiçbir koşulda buna ortak olmayacağım. Her zamanki sağduyunuzun çocuklar için duyduğunuz endişe yüzünden tükendiğini varsaymak zorundayım. Aksi olsaydı, böyle bir şeyi asla teklif etmeyeceğinize ikna oldum."

"Cole, Cole!" Lord James yüzünü uzun, kalın parmaklarının arasına bıraktı. "Hiç minnet duymuyor musun?"

"Evet, lordum. Son derece minnettarım. Ve evet, çocukların masumiyetini önemsiyorum. Tanrı biliyor ki ben de kendi masumiyetimi çok erken kaybettim. *Kuzenlerim* babalarını böyle talihsiz koşullarda kaybettikleri için üzgünüm. Ama tekrar öğretmenlik yapmayı seçmiyorum ve kim ve ne olduğumu yanlış tanıtmak için kandırılmayacağım."

Birden amcasının çalışma odasının kapısı öyle bir güçle açıldı ki, masanın üzerindeki mumlar neredeyse sönecekti.

"Yemin ederim, bu Kuzen Cole!" dedi kapı aralığından gelen derin, aşırı cilalı bir ses. "Ne büyük bir zevk." Kuzeni Edmund Rowland elini selamlamak için gevşekçe uzatarak masaya doğru kayıtsızca yürüdü. "Babam geleceğinden söz etmedi, sevgili oğlum. Bizimle yemek yiyecek misin?"

Cole burnunun ucuyla amcasının kandırılmış oğluna baktı. "Hayır, Edmund. Teşekkür ederim ama başka bir işim var."

"Evet, pekâlâ!" Edmund gömleğinin manşetlerini düzgünce çekiştirdi. "Eminim çok meşgulsünüzdür... yani, siz askerler öldürülmesi gereken kâfirler olmadığında ne yapıyorsanız onunla!" Neşeli bir şekilde güldü.

"Oh, kapa çeneni, Edmund," dedi James teslim olmuş bir iç çekişle. "Ve kalmayı planlıyorsanız oturun. Cole ve ben Leydi hakkında ne yapılacağını tartışıyoruz."

Mercer."

Bunun üzerine Edmund'un ince, siyah kaşları havalandı. "Ah, sevgili kuzen Jonet! Onun gibi hayat dolu bir kızla ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek imalı bir şekilde gülümsedi, sonra Cole'un yanındaki sandalyeye kaydı.

James yüksek sesle tısladı. "Çocuklar, seni aptal! Çocukları hakkında ne yapılacak!"

"Umurumda olduğunu pek sanmıyorum baba." Edmund alaycı ve sorgulayıcı bakışlarını efendisine çevirdi. "Doğrusu, ben onların hepsini çok rahatsız edici buluyorum. Sizce de öyle değil mi? Bütün o zenginlik ve gücün önünde duran iki küçük çocuk? *Tsk, tsk!* Lanet olası rahatsız edici - hanımefendi karım da böyle söylüyor." Cole'a baktı, bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirdi, sonra Cole'un kırmızı ve altın rengi alay kıyafetlerine takıldı. "Gerçi seni ne ilgilendirir kuzen, hayal bile edemiyorum."

Cole çenesindeki kasların seğirmesini engellemeye çalışarak, "Tam da benim demek istediğim." dedi. Ayağa kalktı, hâlâ yarı dönük bir şekilde kapıya bakıyordu ama yine de aniden gitmek konusunda tereddüt etti. Gitmek istiyordu, değil mi? Amcasının aşağılayıcı isteğini bir kenara bırakan Cole, mümkün olduğunca Edmund'la aynı odada bulunmaktan kaçınıyordu. Yine de kuzeninin küçümseyici ses tonundaki bir şey Cole'un botlarını halıya sabitledi. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu. Edmund her zaman kötü niyetliydi.

James sabırsızlıkla, "Cole'dan Robert ve Stephen'ın öğretmenini olarak Brook Street'e gitmesini istedim," dedi. "Ayrıntıları tartışıyoruz."

Edmund kahkahalarla havladı. "Yarım maaş seni biraz eksik mi yakaladı, ihtiyar delikanlı? Şeytana kendim gitsem daha memnun olurum. Akademiye dönmeni pek hayal edemiyorum, ama o zaman da insan ekmeğini kazanmalı ve savaş gerçekten de sona ermiş gibi görünüyor."

Cole aniden, "Yarın Brook Street'e gideceğim," dedi ve amcasının şaşkın bakışlarını yakalamak için döndü. Kelimeler sanki başka biri tarafından söylenmiş gibiydi ama yine de mükemmel bir netlikle yuvarlandılar. "Saat üçte Leydi Mercer'i bekleyeceğim, eğer programı uygunsa. Gelme amacımı bildirecek ve bunun için ondan izin isteyeceksin. Ona askerliğim de dahil olmak üzere kimliğimi açıklayacaksın."

"Evet, sanırım..." diye cevapladı James alışılmadık bir uysallıkla.

Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ayrıca amca, beni kabul etmesi için onu ikna etmek senin görevin olacak, çünkü ona zorbalık yapmayacağım. Yalan da söylemeyeceğim."

Senin için casusluk da yapmayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Şey, bilmiyorum." James iri bir elini yüzünden aşağı kaydırды. "Çocuklar hakkında ciddi endişelerim var."

Edmund aniden sandalyesinden fırladı. "Bu ne saçmalık! Cole'un bu işle hiçbir ilgisi yok! Hem de hiç."

Cole kuzenini görmezden gelerek tüm dikkatini amcasının giderek daha da çiçeklenen yüzüne verdi. "Çocuklarla ben ilgileneceğim lordum. Sadece onların iyiliğini düşüneceğimden emin olabilirsiniz. Bu sizin endişeniz, değil mi?" Devam etmeden önce amcasının belli belirsiz başını sallamasını bekledi. "Uygunsuz, güvensiz ya da yakışksız bir şey gözlemlersem, bunu derhal hem sizinle hem de Leydi Mercer'la görüşeceğim."

"Bunu *onunla* tartışmak mı?"

Cole ikna olmayacaktı. "Vesayeti ortaklaşa üstlendiğinize göre, bu adil değil mi?"

James tereddütle çenesini kaşıdı. "Cole, bunun işe yarayacağından tam olarak emin değilim..."

Cole kapıya gitti ve elini pirinç kulpun üzerine koydu. "Lordum, istediğiniz şeyin bu olmadığına farkındayım ve bunun için üzgünüm. Teklif edebileceğim tek şey bu. Yarın sabaha kadar bunu düşünün ve eğer bu işi daha iyi yapabilecek birini bulursanız, size minnettar olacağım."

Cole sağanak yağmur altında merdivenleri yarılarmıştı ki, paltosunu ve şapkasını tutan Findley'in yanından geçip gittiğini fark etti. Sanki ona aptallığını hatırlatmak istercesine, soğuk bir su damlası saçlarından süzülüp yakasının arkasına süzüldü ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Şimdi, az önce ne halt etmişti? Ve neden? Cole merdivenlerden yukarı doğru koşmak için arkasını döndü, belki de bacağı yerine kafasına üzüm kurşunu yemişti.

Aramak için

KÜÇÜMSENMIŞ BİR KADIN

Kitapların

Satıldığı Her

Yerde

Sonnet Books'tan Çok

Yakında

İçindekiler

10

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm Sonsöz

Non nommé

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.